

16 -

A. Klamborwski

1867

BOSTON PUBLIC LIBRARY

Charlotte Harris Fund

ÆSOPI PHRYGIS

FABVLÆ ELEGAN-

tissimis eiconibus veras ani-

maliū species ad viuū

adumbrantes.

*

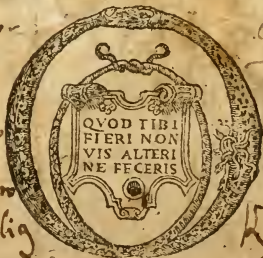
Gabria Græci fabella XXXXIIII.

Βατραχομομαχία Homeri, hoc est, ranarum
& murium pugna.

Γαλιωμομαχία, hoc est, Felium & murium
pugna, Tragedia Græca.

Hæc omnia cum Latina interpretatione.

Nunc primū accesserunt Auieni antiqui auto-
ris fabule nusquam antehac editæ.

LVGDVNI,

APVD IOANNEM TORNAESIVM.

TYPOGR. REGIVM.

M. D. LXX.

Λεβω

Sih

sentin

Muyllin

Teeblig

dua

22PM

Evo

26

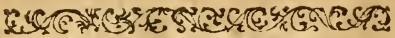
Nervo

Reitred

venam

Quid igitur est illud? ^{patet quod et ipse Christus}
quod nihil inter nos ^{patet quod et ipse Christus}
est illi exultationis; quibus bene talibus usibus
comprehendit summa ^{admiratio} sapientiae?
Epithagorionum expellebant a chola illos qui
ignoti essent ^{sed bene} multorum ^{et} iherosolymitanorum
et nonnullorum ^{et} iherosolymitanorum
Dei verum in anathemam ^{et} mittit et stochas
Dei verum auctorem ^{et} iherosolymitanorum ^{et} stochas
et impudicos et iherosolymitanorum ^{et} stochas
illu nonit capitulo ^{et} stochas.

XA
64
570

ΕΚ ΤΩΝ Α-ΕΧ ΑΡΗΤΗΟ-

φηνίς σοφισῆ̄ ωρθ-
ωμνατμάτων.

nij sophista praeexer-
citantia.

Μῦθος ποι-
ητῶν μὲν
ωσὶ ἤλθε, γε
χρήσῃ ἢ κῆ
ρήτορων κρινός ἐκ πα-
ραμύσεως. ἔστι ἢ μῦ-
θος, λόγος ψευδής,
εἰκονίζων ἀληθείαν.
καλεῖται ἢ Συβαρικ-
κός, καὶ Κίλιξ, ἔκ Κυ-
πριος, ὡς τὰς δι-
εργίας μετὰ θεῖς τὰ ὀνό-
ματα. νικᾷ ἢ μῦθ-
λον Αἰσώπιος λέγεσθαι,
τῷ τῷ Αἰσώπον ἄριστα
παύτων, συγγραφεύς
τὰς μύθους. ἔστι ἢ μῦ-
θος τὸ μὲν ἐστὶ λογιχόν,
τὸ ἢ ἠθικόν, τὸ ἢ μι-
κρόν. καὶ λογιχόν μὲν, ἐν
ᾧ π ποιῶν ἀνθρώπων
πέπλοισι. ἠθικόν ἢ, τὸ
τῶ ἀλόγων ἠθος ἀπομι-
μῆται. μικτόν ἢ, τὸ
ἐξ

F A B V L A
perfecta quæ
est à poë-
tis, sed &
rhetoribus cōmunis
facta est admonendi
gratia. Est aut̄ fabula
sermo fict⁹, imagine
quadā representās ve-
ritatē. Vocatur aut̄ &
Sybaritica, & Cilix,
& Cypria, accepto ab
inuētoribus noīe. Ve-
rū quoniā Aesop⁹ e-
gregiè p̄ter ceteros
cōscripsit fabulas, e-
uicit vt poti⁹ Aesopia
diceretur. ea verò est
triplex, Rōnalis, Mo-
ralis, Mistā. Rōnalis
in qua aliqd ab hoīe
geri cōfingitur. Mo-
ralis, quæ eorū imita-
tur mores, quæ sunt

a 2 ratio

Aitho, ...

+

rationis expertia. Mi-
sta verò, quæ ratio-
nale irrationaleq; cō-
plectitur. Admoni-
tionē autē, cuius cau-
sa fabulā cōstitueris
si præponas, Antefa-
bulationem: si post-
ponas verò, Affabu-
lationem dices.

EX PHILO-
strati imaginibus
fabulae.

FAbulæ se ad Æ-
sopum, sua in eū
benevolentia confe-
rūt, q̄ satagat sui: fa-
bula q̄ppe & Home-
ro & Hesiodo, nec-
nō & Archilocho in
Lycābē cure fuit. sed
ab Æsopo humana
oīa ad fabellas reda-
cta sunt fermōe bru-
is non temerē im-
pertito. nam & cu-
piditatem imminuit,
& libidinē insecta-

ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλόγως
καὶ λογικῶς. τὴν δὲ πα-
ραίρεισιν δι' ἡὸ ὁ μῦ-
θῳ τέτακται, ὡς ὁ-
μοίων μὲν ὀνομασίης
ὡς ἑμῶδιον, ἐπιμῶδιον
δὲ τελευταῖον ἐπενέ-
κων.

EK TΩN ΦΙ-
λοστράτου εἰκόνων
μῦθοι.

Φοιτῶσιν αἱ μῦ-
θοι παρὰ τὸν αἴ-
σωπον, ἀγαπῶντες αὐ-
τὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπιμε-
λεῖται. ἐμίλησε μὲν
γὰρ καὶ Ὀμήρω μῦθος
καὶ Ησίοδῳ, ἐπὶ δὲ καὶ
δραχολόχῳ ὡς ἡ-
καμῶλι. ἀλλ' Αἰσώπῳ
πάντα τὰ τῶ ἀνθρώ-
πων ἐκμεμῶθη, καὶ
λόγῳ τοῖς θεοῖσι με-
ταδέδωκε λόγῳ ἕνεκα.
ὡλεονεξίαν τε γὰρ ἐπι-
κρίπτει, καὶ ὑβρίαν ἐλατ-
τεῖ.

νει, κ' ἀπάτην, κ' ἑω-
 ζαλέων τις αὐτῷ ὑπο-
 κρίνει, κ' αλώπηξι,
 ἔ' ἵππῳ νῆδία, ἔ' ἔ-
 δὲ ἡ χελώνη ἄφρων, ἔ'
 ὑφ' ὧν τὰ πηλοῖα μα-
 θηλαῖ γίνον, ἔ' ἔ' βίαι
 πρᾶγματων. ὁδοκι-
 μῆντες οὖν οἱ μῦθοι
 ἀλλ' ἔ' Αἰσωπον φοι-
 τῶσιν ἐπὶ τοῖς θύρασι ἔ'
 σοφῆ, ταμίης αὐτῶν
 ἀναδῆσοντες, κ' σεφα-
 νώσοντες αὐτὸν τακτῆ
 σεφαύω. ὁ δ' οἶμα, ἡ-
 νὰ ὑφαίνει μῦθον. τὸ
 γ' μείδιμα ἔ' ὡσε-
 σῶπε, κ' οἱ ὀφθαλ-
 μοὶ κ' ἔ' γῆς ἐσῶτες
 τῆτο δηλῶσιν. οἶδεν ὁ
 ζωγράφος, ὅτι αὐτῶ
 μῦθων φρογνίδες, ἀν-
 μῆς τ' ψυχῆς δέον-
 ται. φιλοσοφεῖ δ' ἡ
 γραφὴ κ' τὰ τ' μύ-
 θων σώματα, θηρία
 συμβάλλουσα. ἀνθρώ-
 ποις, ἀείρησι χορὸν
 τῶ Αἰσώπου, ἀπὸ τῆς
 ἐκείνου

tur, & fraudem. Atq;
 hæc ei leo quispiam
 agit, & vulpes, & per
 Iouem equus, nec te
 studo muta, ex qui-
 bus pueri discunt,
 quæ in vita geran-
 tur. Habitæ igitur in
 pretio fābulæ, per
 Æsopum accedunt
 ad sapientis ianuam
 vittis eum deuinctu-
 ræ, coronaque olea-
 gina coronaturæ.
 hic, vt puto, fabu-
 lam aliquam textit.
 risus enim faciei, &
 oculi in terram de-
 fixi id præ se ferunt.
 pictorem, fabula-
 rum curas remissio-
 re animo indigere,
 non latuit. Philoso-
 phatur autem pictu-
 ra & fabularum cor-
 pora. Bruta enim
 cum hominibus con-
 ferens, cœtum circa
 Æsopum statuit, ex
 illius

illius scena confi-
 ctum. Chori dux vul-
 pes depicta est. uti-
 tur enim ea Aesopus
 ministra argumen-
 torum plurium, ceu
 Duo Comœdia.

ἐκείνη σκηνῆς συμ-
 πλάσασα. Κερυφαῖα
 ἢ Ἐ χρῆ ἢ ἀλώπηξ
 γέγραπ). χρῆται γὰρ
 αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς ἄλλο
 κόνω ἢ πλείων ἕπο
 θέσεων, ὡσπερ ἡ Κω-
 μωδία τῷ Δαίω.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙ-

Οἱ μυθοποιῶν, Μα-
ξίμου τῆ Πλανύδη
συγγραφεὺς.

ÆSOPUS FA-

bulatoris vita, à Ma-
ximo Planude con-
scripta.

HΡΑΓΜΑΤΩΝ
ΦΥΣΙΝ ἔν
αὐθρόποις
ἠκεῖβωσαν
μὴ καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς μεθ'
αὐτῆς παρέδωκαν φέ-
ροντες. Αἰσωπὸς ὅ-
δοκεῖ μὴ πόρρω θεοτέ-
ρας ἐπιπνοίας τῆ ἠδι-
κῆς διδασκαλίας ἀψά-
μιμος, πολλῶν τῶν μέτρων
τῆς πολλῆς αὐτῆ παρε-
λάσαι. καὶ γὰρ ἔτ' ἀπο-
φαινόμιμος, ἔτε συλλυ-
μιζόμενος, ἔτε μετὰ ἐξ-
ισορίας, μετὰ ὅτι πρὸς τῆ
καὶ αὐτὸν ἠλικίᾳ μετὰ
ἴκε χρόνος, τὴν νεφεσί-
αν ἀλατρίμιμος, ἀλλὰ
μύθους τὰ πάντα περὶ
δοτεῖσθων, ἔτω τὰς τῆ ἀ-
κροαμιάν ἀρεσὺν ψυ-
χῆς, ὡς ἄγαθὸν ἐστὶ

RERUM hu-
manarū na-
turā perse-
quuti sunt
& alij, & poste-
ris tradiderunt: Æ-
sopus verò videtur
non absque diuino
afflatu, quum mo-
ralem disciplinam at-
tigit, magno in-
teruallo multos eorū
superasse. Et-
enim neq; definien-
do, neque ratioci-
nando, neque ex hi-
storia, quam ante
ipsius ætatem tulit
tempus, admonen-
do, sed fabulis peni-
tus erudiendo, sic
audientium venatur
animos., ut pudeat

ratiōe p̄ditos face-
 re, aut sentire, quæ
 neq; aues, neq; vul-
 pes, & rursus nō va-
 care illis quibus ple-
 raq; bruta p̄ tpe pru-
 dēter vacillē fingun-
 tūr. ex quib⁹ aliqua,
 p̄ricula ipsis imminē-
 tia effugerūt, aliqua
 maximā vtilitatē in
 opportunitatib⁹ cō-
 sequuta sunt. Hic igi-
 tur q̄ vitā suā philo-
 sophicæ reip. imagi-
 nē p̄posuerat, & ope-
 rib⁹ magis q̄ verbis
 philosophat⁹, genus
 q̄de traxit ex Amo-
 rio oppido Phrygiæ
 cognomēto Magnæ:
 sed fortuna fuit ser-
 uus. Quare & ma-
 gnopē mihi videtur
 Platonis illud ī Gor-
 gia pulchrē simul &
 verē dictū: Plerunq;
 enim hæc, inquit, cō-
 traria inter se sunt,

natur

τὰς λογικὰς ποιεῖν ἢ
 φρονεῖν, ἢ μὴτ' ὀρνι-
 θες, μὴτ' ἀλώπεκες.
 Ἐὼ πάλιν μὴ παροσ-
 ἔχην ἐκείνοις οἷς πολ-
 λά τ' ἀλόγων ἐν καμ-
 ρῷ κενεχῶς παροσεχη-
 κότες μυθολογῶσι. ἐξ ὧν
 ἢ μὴ κινδυνεύς ἐπιηρ-
 τημένους αὐτοῖς διέ-
 δρα, ἢ τὴν μεγίστην ἐν
 ταῖς καμραῖσι τ' ὠφει-
 λείας ἐτύχεν. ἔτι τὸ
 βίον φιλοσόφου πολι-
 τείας εἰκόνα παροφείμε-
 νον, ἢ ἐργαῖς μάλλον
 ἢ λόγῳ φιλοσοφῆ-
 σαι, τὸ μὴ γλῶσσῳ ἐξ ἀ-
 μωρίας τ' Φρυγίας κα-
 τήγε τ' μεγάλης ἐπί-
 κλησιν· τὴν τὴν τύχην
 γέροντες δὲ λέγουσι. ἐφ' ᾧ ἢ
 σφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ
 τὸ Πλάτωνος ἐν γρη-
 γία καλεῖσθαι ἄμα ἢ ἀλη-
 θῶς εἰρηάζῃ ὡς τὰ πολ-
 λά γὰρ τῶν τῶν φησιν, ἐ-
 κενεχῶς ἀλλήλοισι ἐστίν,

ἢ τε

ἢ τε φύσις ἐ ὀνόματι .
 Αἰσώπας γὰρ πρὸ ψυ-
 χῶν ἢ μὲ φύσις ἐλά-
 θεσαν ἀπέδωκεν , ὁ δὲ
 παρ' ἀνθρώπων νόμος
 τὸ σῶμα πρὸς δε-
 λείαν ἀπέδωκε . ἴχουσε
 μύθοι ἐδ' ἔτι πρὸ τῆ
 ψυχῆς ἐλάθεσαν λυ-
 μήνασθε . ἀλλὰ καὶ θε-
 πρὸς πολλὰ ἐ πολλα-
 χόσε μεταφέρειν τὸ σῶ-
 μα , τὸ οἰκείας ἐκείνου
 ἔδρας ἐχ' οἷός τ' ἐχέει
 θε μεταστῆσαι . ἐτύχαινε
 δ' ὡν ἐ μένον δ' ἔλαθε ,
 ἀλλὰ ἐ δυσδέστατα τῶ
 ἐπ' αὐτῆ πάντων ἀν-
 θρώπων εἶχε . καὶ γὰρ φο-
 ξὸς ἦν , σιμὸς τῶ ῥίνας ,
 σιμὸς τῶ πρᾶχιλον ,
 πρὸ χέλιον , μέλας , ὄ-
 θεν ἐ τῶ ὀνόματι ἐ τυ-
 χε , (τ' αὐτὸν γὰρ αἰσώ-
 πον τῶ αἰθίοπι) πρὸ
 γαστρῶ , βλαγὸς , ἐ κυ-
 φὸς . ἔτι καὶ ἐ τῶ ὀμηρι-
 κῶν θερσίτην τῆ αἰχρὸ
 τῆ ἐ εἶδος ὑπερβαλ-
 λόμε

natura ac lex. Nam
 Æsopi animū natu-
 ra liberum reddidit,
 sed hominū lex cor-
 pus in seruitiū tradi-
 dit. Potuit tamen ne
 sic quidem animi li-
 bertatē corrumpere.
 Sed quāuis ad res va-
 rias, & in diuersa lo-
 ca trāsferret corpus,
 à propria tamen se-
 de illum traducere
 nō potuit. Fuit autē
 nō solum seruus, sed
 & deformissimus o-
 mniū suæ ætatis ho-
 minū. nā acuto capi-
 te fuit, pressis narib⁹,
 depressio collo, pro-
 minētibus labris, ni-
 ger, vnde & nomen
 adeptus est, (idem
 enim Æsopus quod
 Æthiops) ventro-
 sus, valgus, & incur-
 uus: fortè & Home-
 ricū Therfiten tur-
 pitudine formæ su-
 perans.

perans. Hoc verò omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & vox obscura simul, & inarticulata. Quæ omnia etiam videntur seruitutem Aesopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset seruientium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo verò solertissimo natura extitit, & ad omne commētum felicissimus. Possessor igitur ipsius, tanquam ad nullum domesticū opus commodum, ad fodiendum agrum emisit. Ille verò digressus, alacriter operi incumbebat. Profecto verò aliquando & hero ad agros, ut opera speculareretur,

λόμῳ. τὸ δὲ παύ-
ταν ἐν αὐτῷ χεῖρισον
λῶ, τὸ βραδύλωσον,
καὶ τὸ τ' φωνῆς ἄσημόν
τε καὶ ἀδιέφρατον.
ἀ παύτα καὶ δοκεῖ τῷ
δουλείᾳ Αἰσώπῳ πε-
ρασκυάσαι. καὶ γὰρ
δὴ καὶ θαῦμα οὐ λῶ,
εἰ ἕτως ἀτόπως ἔχου-
πι τ' σώματι ἐξεγέ-
νεθ' ἑὸς τ' δουλεύων
ἄρκυς διαφυγεῖν. ἀλ-
λά τὸ μὲν σῶμα τοῖσιν
λῶ τῷ ἀνδρὶ, τῷ δὲ
ψυχῇ ἀίχνησται
ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐ-
πίνοιαν πᾶσαν ἐπιθε-
λώπει. ὁ κεκτημέ-
νῳ τοῖνου αὐτῶν, ἅτε
πρὸς ἑδὲν οἰκίας ἔρ-
γων οἰκείως ἔχοντα, σκά-
πτῃν εἰς ἄρσόν ἐξαπέ-
στλεν. ὁ δὲ ἀπελθὼν,
πρωθύμως τοῦ ἔργου
εἶχε. ἀφικόμενον δὲ
ποτε καὶ τῷ δεσπό-
τῃ πρὸς τ' ἄρσόν, ἐφ'
ἢ τῶν ἔργων ἐπισκα-
πῆν

πλὴν θείας, γεωργός
 πρὸ σῦκα τῷ ἀγαθῶν δρι
 ψάμην ὁ δῶρον ἰδέσ-
 κεν. ὁ δὲ ἐπὶ τῷ τῷ
 ὁ πάρας ἡδῆς ἀραίω,
 ἀγαθόποδι τῷ οἰκέτη
 (τῷτο γὰρ ἡ ὄνομα
 τῷ πικρῷ) φυλάττην
 ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ
 μὲν τὸ λεπτὸν παρα-
 εῖναι. συμβαὸν δ' ἔτω,
 καὶ τῷ Αἰσώπῃ καὶ δὴ
 τινα χρῆσιν εἰσελθόν-
 τῷ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀ-
 φορμῆς ὁ ἀγαθόπους
 λαβόμενος βελλὺν θε-
 αὐδὲ τῶν σιωδῶλων
 ἵνι κωστῆν, ἐμφο-
 ρηθῶμεν, εἰ δοκεῖ, τῷ
 σύκων, ὡς ἔτω, καὶ
 ὁ δεσπότης ἡμῶν τῷ
 ζήτησιν, ἀλλ' ἡμεῖς
 τῷ Αἰσώπῃ καὶ τῷ μαρ-
 τυρήσομεν ἄμφω, ὡς
 εἰς τὴν οἰκίαν εἰσδρα-
 μόντες, καὶ τὸ σῦκα λά-
 θρα καὶ φαγόντες· καὶ
 ἐπὶ ἀληθεῖ θεμελίῳ,
 τῷ πρὸς τῷ οἴκῳ εἰσθ-
 δῶ,

tur, agricola quidam
 ficus egregias decer-
 ptas dono tulit. Ille
 verò fructus dele-
 ctatus pulchritudine
 Agathopodi mini-
 stro (hoc enim erat
 nomē puero) serua-
 re iussit, ut sibi post
 balneum apponeret.
 Cū verò ita convenif-
 set, atque Aesopo ob
 quandam necessitatē
 ingresso in domum,
 occasione capta Aga-
 thopus cōsiliū hu-
 iusmodi cōseruo cui-
 dam offert: implea-
 mur, si placet, ficu-
 bus heus tu: & si he-
 rus noster has requi-
 fierit, nos verò con-
 tra Aesopū testifica-
 bimur ambo, quòd
 in domum ingressus
 sit, & ficus clā come-
 derit: & super vero
 fundamēto, videlicet
 in domū ingressio-
 ne,

ne, multa mendacia
inædificabimus : &
nihil vnus ad duos
fuerit præsertim quū
ne sine probationi-
bus quidem diduce-
re vnquam os queat.
Decreto verò hoc,
ad opus accesserunt,
& ficus deuorantes,
dicebant in singulis
cum risu: Væ tibi in-
felix Æsopos. Cū
igitur herus rediis-
set à lauacro, & fi-
cus petiisset, & au-
diuisset quod Æso-
pus eas comederit,
& Æsopum cum ira
iubet vocari, & vo-
cato ait: Dic mihi, ô
execranda, ita me
contempnisti vt in pe-
nu ingredereris, &
paratas mihi ficus
comederes? Ille au-
diebat quidē, & in-
telligebat, sed loqui
poterat nullo modo

ob

δω, πολλά τ' ψυδάω
ἐποιήσασθαι. καὶ
τὸ μηδὲν ἔσται ὅ γε εἰς
πρὸς τὴν δύο, καὶ τῶ-
τα μὴδ' ἄνδρ' ἐλέγχων
ἀφ' ἑαυτοῦ ποτε τιτὸ
γλῶτταν δυνάμιν. ἐ-
χων. δόξαν τ' δὴ τέ-
τε, πρὸς τὴν ἑξῆς ἐχά-
ρησαν, καὶ τ' σύκων ἐ-
οδίωντες, ἔλεγον ἐφ' ἐ-
κείνῳ σὺ γέλωτι, φεῦ
σοι δύσλυε Αἰσωπε. ὁ
τῶν δὲ δεσπότης ἐπαυ-
ελθῶν ἀπὸ τῆς λατρῆς,
καὶ τὰ σύκα ζητήσας,
καὶ ἀκέρως ὡς Αἰσω-
πὸς αὐτὰ κατεδήδο-
κε, τὸν τε Αἰσωπον σὺ
ὀργῇ κελύει κληθῆ-
ναι, καὶ κληθέντι φησὶ,
λέγε μοι, ὅ κατὰρατε,
ἔγωγε κατεφρόνη-
σαι, ὡς εἰς τὸ ταμίον
εἰσελθεῖν, ἔτι τὸ ἐπιμα-
σθέντα μοι σύκα θοινή-
σαι; ὁ δ' ἀκέρων μὲν,
καὶ σιωπῆς ἔτι, λαλεῖν
οὐκ εἶχεν ἔτι ὅπως οὐ
ἀφ'

ἀφ'

Δὲ τὸ βραδύλοσον.
 μέλων ἢ ἤδη τύπτε-
 ας, ἢ κατηγέρων σφο-
 δροτέρων ἐπικέμελων,
 πεπὸν παρὸς τὰς ἑ-
 σπότης πίδαας, ἀναχέ-
 ας μικρὸν ἐδέετο. ὄρα
 μὲν ἢ, καὶ χλιαρὸν ὕ-
 δωρ παρσενεϊκῶν, τέ-
 τες τε πέτωκε, ἔ τὰς
 δακτύλους εἰς τὸ σῶμα
 καθείς, αὐτὸς τὸ ὕδρον
 μόνον ἀνέβαλεν, ἔπω-
 γνὸ τροφῆς ἀψάμενος
 ἔτυχεν. ἠὲ πρόλοι γέν-
 αὐτὸ τῆτο καὶ τὰς διώ-
 κησὺς δρῶσαι, ὡς ἂν
 δῆλον γήνηται πὶς ὁ πα-
 σῆκα Διὰφορήσας. ὁ
 ἢ δεσποτὴς τὸ νοῆμεν
 αὐτῆ θωμῶσαι, ἔτω
 ποιεῖν καὶ τὰς ἄλλας ἐ-
 πέταξεν. οἱ δ' ἐβελού-
 σαντο πιεῖν μὲν ἑ ὕδα-
 τος, μὴ μὲν τοι καθεί-
 ναυ καὶ ἑ λιμυῆ τὰς
 δακτύλους, ἀλλ' ἐπὶ τὰ
 πλάγια ἑ γνάθων αὐ-
 τὰς παραφέρειν. ἔσκ-
 ἔφθασ

ob linguæ tarditatē.
 Cū iam verberādu
 esset, & delatores ve-
 hemētiore*s* instarēt,
 procumbens ad heri
 pedes, vt sustineret
 se parū, orabat: quū
 autem accurrisset, &
 tepidā aquā attulif-
 set, eā & bibit, & di-
 gitis in os demissis,
 rursūm humorē so-
 lum reiecit: nondum
 enim cibum attige-
 rat. rogabat igitur,
 vt idem & accusan-
 tes facerent, quo ma-
 nifestū fieret quis nā-
 ficus dissipasset. He-
 rus autē ingeniū ho-
 minis admiratus, sic
 facere & alios iuf-
 fit: illi autem delibe-
 rauerant biberē qui-
 dem aquam, non ta-
 mē demittere in gut-
 tur digitos, sed per
 obliqua maxillarum
 eos circumferre. Vix
 dum

dum autem biberāt, quum tepida illa aqua nausea potis inducta, effecit ut spon te fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & maleficio ministro rum & calumnia, hērus iussit eos nudos flagro vapulare. Illi verò cognouerunt manifestè dictum illud: Qui in alterum dolos struit, sibi in scius malum fabricat. Sequenti vero die hero in urbem reuecto, Aesopo verò fodiente, quemadmodum iussus fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alij quidam homines via errantes, & in Aesopum incidentes, exhortabantur per Iouem hospit

ἔφθασαν ἢ πίνοντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκείνο ναυτίαν τοῖς πεπο κήσι παραχρηῆμα ἐπε νεγκόν, αὐτομάτῳ παρεῖχε τὴν ὀπίσθον λώκδοθλιῶν. τότε θεί νω πρὸ ὀφθαλμῶν πεσόντων τῆτε κακῶρ γήματ' ἢ οἰκετῶν, ἔτ' συκοφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης ἐκέλευσεν αὐτὸς γυμνωθέντας μασιζέσθαι. αἰδ' ἐπέγνωσαν σαφῶς καὶ τ' εἰπόντα, ὡς ὅστις κατ' ἑτέρω δόλια μηχανασίει, αὐτῷ λέληθε τὸ κακὸν δεχόμενον τῶν. τῆ δ' ἐπίστα, ἢ μὲν δεσπότης εἰς αὐτὸ ἀναζήσαντων, ἢ δ' Αἰσώπῃ σκάπθοντος ἢ πρὸς ἐλάχῃ, ἱερεῖς τ' ἀρτέμιδος, εἴτ' ἄλλοι ἄνεσ ἀνθρώποι τ' ὁδῶν πλανηθέντες, καὶ τῷ Αἰσώπῳ πειλιχόντες, πρὸς τὸ εἰπὸν τὸ πρὸς διὸς ξενίης

ξενίᾳ τὸν ἀνδρα, πλὴν
 εἰς ἅτῃ φέροσαν αὐ-
 τῷς ὑποδείξαι. ὁ δὲ
 ὑπὸ σκιαῖ δένδρῳ τὰς
 ἀνδρας ἀπαγαγὼν
 ἄεθρον, καὶ λιτὸν
 περὶ χεῖρας δεῖπνον,
 εἶτα καὶ ἡγητάμην
 αὐτοῖς, εἰς τὴν ἐξήτητον
 ὁδὸν εἰσώλεκεν, οἱ μὲν
 οὐκ ἔγνωσαν ἐπὶ τῇ
 ξενίᾳ, τὸ δὲ καὶ
 ἐπὶ τῇ ὁδηγίᾳ ἀφ-
 φροσύνης τοῦ ἀνδρός
 ἐξαρτηθέντες, τοῖς τε
 χεῖρας εἰς ἕρπον ἤ-
 ρον, καὶ δόχῃ τὸ δὲ
 ἐργετῶν ἠμείψαντο.
 Αἴσωπος δὲ ὑποσπρί-
 ψας, καὶ εἰς ὕπνον κα-
 ταπεσὼν ὑπὸ τε τοῦ
 σιωχῆτος πόνου καὶ καύ-
 ματος, ἔδοξεν ἰδεῖν
 πλὴν τύχῃ ἐπιστῆται
 αὐτῷ, ἔλεον τὸ γλῶσ-
 σης, καὶ λόγους δρόμον,
 καὶ σφίον πλὴν τὸ μὲν
 ἴδον χειροδρόμῳ. ὁ-
 ρῶν οὐκ ἔγνωθεῖς,
 φησὶ,

hospitalem, homi-
 nē, vt quæ in urbem
 duceret viam osten-
 deret. Ille quum sub
 umbrā arboris viros
 adduxisset prius, &
 frugalē apposuisset
 cœnam, inde & dux
 factus ipsis, in quam
 quærebant viam in-
 duxit. Illi itaque, tum
 ob hospitalitatē, tum
 ob ductum mirū in
 modum viro deuin-
 cti, & manus in cœ-
 lum eleuarūt, & pre-
 cibus benefactorem
 remunerati sunt. Ae-
 sopus verò reuersus,
 & in somnum lapsus
 præ assiduo labore
 & æstu, visus est vi-
 dere Fortunam astā-
 tem sibi, & solutionē
 linguæ, & sermonis
 cursum, & eam quæ
 fabularū est sapien-
 tiam largientem. Sta-
 tim igitur excitatus
 ait,

ait, Παῖ, vt suaviter dormiui, sed & pulchrum somnium videre mihi visus sum: & ecce expeditè loquor, Βοσ, ἀσίνος, γαστρίον. per deos intelligo, vnde mihi bonum accesserit hoc: quia enim pius fui in hospites remunerationē meliorē consecutus sum. Ergo benefacere, bona plenū est spe. Sic igitur Æsopus lætatus factus, rursus cœpit fodere. Sed præfecto agri (Zenas erat ipsi nomen) ad operarios profecto, & horum vnum, quoniā parū errauerat in opere, virga verberate, Æsopus statim exclamavit, homo, cuius gratia eū qui nullam iniuriā fecit sic verberas, & omnibus

teme

φῆσι, βαβῶν, πῶς ἠδῶς κεκρίμηναι, ἀλλὰ καὶ καλὸν ὄνειρον ἰδεῖν ἔδοξα· καὶ ἰδὲ ἀκωλύτως λαλῶν βῆς, ὄντο, δίκελλα. νῆ τῆς θεῶς σωῆκα πόθεν μοι τὰ ταῦτα ὡσεὶ γένηται τῆτο· οὐσεβήσας γὰρ εἰς τῆς ξένους, ἀπιλαμῶσανομῆς ἔκρείτηντο· ἔτυχον. ἄρ' ἔν τῷ εὖ ποιεῖν ἀγαθῶν ἐστὶ πωλῆρες ἐλπίδων. ἔτω μὲν ἔν Αἰσωπῷ ὑπερηδοεῖς τῷ πράγματι, πάλιν ἤρξατο σκάπτειν. ἔθ' ἰφεισητό τῷ τῷ ἀγρῷ (ζῆνας ἰὺ αὐτῷ τῆνομα) ὡρὸς τῆς ἐργασιομῆς ἐλθόντων, ἔ τῆτων ἔνα, ἐπεδὴ μικρὸν ἐτφάλη ἔργα, τῆ ῥάβδῳ παύξαιτος, Αἰσωπος παραχρῆμα ἀνέκραγν, ἀνῆρωπε, ἔ χάριν τ' μηδὲν ἠδικηκότα ἔ τως ἀκρίση, καὶ πᾶσι·

εἰκῆ.

εἰκῆ πωληγὰς ἐμπορεῖς
 δι' ἡμέρας; παύτως ἀ-
 ναγγελῶ ταῦτα τῷ κε
 κτημῶν. ζῆνῆς ὃ ζῆνῆ
 ζῆ ὃ Αἰσώπῃ ἀκέρας,
 ἐξεπλάγητε ἔ μέσως,
 καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν·
 Αἰσώπῃ λαλεῖν δρῶν
 μῦθον, ἐδὲν ἐμὸν ὄφε-
 λον ἔσται· φησὶν ἄρα
 νῦν αὐτὸς κληρονομή-
 σω αὐτῷ ἐπὶ τῷ δεσπό-
 τῃ, πρὶν αὐτὸς τῷ
 αὐτῷ δρῶν, καὶ με ὁ
 δεσπότης τῷ ἐπιτροπῆς
 παραλύσει. ταῦτ' εἶ-
 πὼν δὴ τῷ πόλεως
 πρὸς τῷ δεσπότην ἤ-
 λαυνε. Ἐ δὴ σὺ θορύ-
 βῳ πρὸς τῶν, καὶ ῥέ,
 φησι, δεσποτα. ὃ ὃ, πῆ
 τε θορυβημῶν πῆρῃ; φη-
 σὶ· Ἐ ὃ ζῆνῆς, κλημῶν
 πῆρετῶν δὲς ἐν τῷ ἀ-
 κλημῶν ἐβῆ. καὶ ὁ δεσπό-
 τῆς, ἢ πῆ πῆ δένδρον πα-
 ρὰ κλημῶν κλημῶν ἴσῃ
 κεν; ἢ τῷ κλημῶν ἢ πα-
 ρὰ φύσιν ἐκλήμῆσε, καὶ
 ὅς,

temerè plagas inge-
 ris quotidie? omni-
 no renūciabo hæc he-
 ro. Zenas autē hæc
 ab Æsopo audiens
 obstupuit nō medio-
 critèr, & secum ait: ὅ
 Æsopus loqui cœpe-
 rit, nulla mihi vtili-
 tas erit: præueniens
 igitur ipse accusabo
 eū corā domino, an-
 tequā ipse hoc idem
 faciat, & me herus
 procuratione priuet.
 His dictis urbē ver-
 sus ad dominum ve-
 ctus est. Cæterū tur-
 batus cū accessisset,
 Salve inquit, here. Il-
 le verò, Quid pertur-
 batus ades? inquit. Et
 Zenas: Res quædam
 môstrosa in agro cō-
 tigit. & her⁹, Nūquid
 arbor præter tempus
 fructū tulit? aut iu-
 mentū aliquod præ-
 ter naturā genuit? &
 ille:

ille: Non ita, sed Æso-
 pus qui antea erat
 mutus, nūc loqui cœ-
 pit. & herus, Sic tibi
 nihil boni fiat, hoc
 existimanti monstrū
 esse. & ille, Et sanè;
 inquit: nam quæ in
 me cōtumeliosè di-
 xit, sponte prætereo
 here: in te autem, &
 deos intolerabiliter
 conuiciatur. His ira
 percitus herus Zene
 ait, Ecce tibi traditus
 est Æsopus: vēde, do-
 na, quod vis de eo
 fac. Quum Zenas au-
 tem in potestate sua
 accepisset Æsopum,
 & quod in eum ha-
 beret imperiū ei re-
 nūtiasset: ille, Quod-
 cunque volueris, in-
 quit, effice. Fortè
 verò quum vir qui-
 dā iumenta quæreret
 emere, & propterea
 per agrum illum iter
 facer

ὅς, ἔχ' ἔτας, ἀλλ' Αἴσω-
 πος αὐαυδὸς τὸ πρῶτε
 ρον ἄν, νυκὶ λαλεῖν ἤρ-
 ξετο. Ἐὖ δὲ ἀποτίης, ἔ-
 τω σοι μηδὲν τῶ ἀγα-
 θῶν γήσοιτο, τὰ οὐ νομί-
 ζοντι τέρας εἶναι. ὁ δ' ἔ-
 κη μέλα, φησὶν· ἂ μὴ
 γὰρ εἰς ἐμὲ πεισύνει-
 σεν, ἐκὼν περὶ ἡμεῖς δέ-
 ατοτα· εἰς δὲ σε Ἐφε-
 ρὸς ἔφορηῖα ἐλατφῆ-
 μεῖ· ἐπὶ γένοιτο ὀργῆ λυ-
 φθεῖς ὁ ἀποτίης, τῶ
 Ζηνῶ φησὶν, ἰδέσσοι πω-
 ραδ' ἰδοῖ Αἴσωπος. ἀπὸ
 δε, δώρησαι, ὃ θέλει
 ἐπ' αὐτῶ ποίησον. Τῶ
 δ' Ζηνῶ ἐφ' αὐτῶ γηρό-
 μλον παραλαβόντος τῶ
 Αἴσωπον, Ἐτὶ κατ'
 αὐτῶ δεασολεῖαν αὐτῶ
 ἀναγείλαντες, ἐκείνος,
 ἔτι, δὴ ποτε βελομένω
 σοὶ ἐστὶ, φησὶν, ἔργασαι.
 Κατὰ δ' ἔτι δὴ ἵνα τῆχην
 αὐτῶρος ἵνὸς κτλῶν Ζη-
 τῶντος πρῶτα, καὶ ἀπὸ
 Ζῶντι τῶ ἀπὸν διόν-
 τῶ

ἔς ἐκείνον καὶ τὸ Ζη-
 ναῦ ἐργαζόμενος, ἐκείνου,
 ἡρέμα μὲν ἔκ ἐστὶ μοί,
 φησιν, ἀποδοῦναι, σωμα-
 τικὸν ἢ ἄρρεν, ὅπως εἰ-
 θέλεις. ἀνήσκει δὲ πά-
 ρεσι. ἔξ ἡ ἐμπορεύσασθαι
 αὐτὰρ τὸ σωματικόν, καὶ
 ἔξ Ζηνᾶ τὸ Αἴσωπον
 μετὰ πεμψαμένους, ὁ ἔμ-
 πορεύς ἰδὼν αὐτὸν, καὶ
 ἀνακαταχάσας, πόθεν
 σοί, φησὶ πῶς τὸ Ζη-
 ναῦ, ἠδὲ ἡ χύτρα; πῶ-
 τερον σέλεχός ἐστι δέν-
 δρον, ἢ αὐτρωπῶς; ἔσθι
 εἰ μὴ φωνῶν εἶχεν, ἔ-
 δὲν αὐτὸν εἶδεν μὴ ἔχει δο-
 κεῖν ἀσκοκλήνη. ἵνα τί
 μοι τὴν πορείαν διέ-
 κηψας τῆσι ἔξ κροτάρ-
 ματος ἐνεκεν; αὐτὸς εἰ-
 πὼν, ἀπὸ τῆς ἴτης ἑαυτοῦ ὁ
 δὲν. ὁ δ' Αἴσωπος μετὰ
 διώξας αὐτὸν, μεϊνόν,
 φησιν. ὁ ἢ μελασραφεὶς
 ἀπὸ τίς, φησιν, ἀπὸ ἐμοῦ
 ῥυπαρότατε κύνων. καὶ

faceret & Zenam ro-
 garet: ille, lumētum.
 non licet mihi, in-
 quit, vēdere: sed man-
 cipium masculum,
 quod si vis emere,
 adest. Cū verò mer-
 cator dixisset osten-
 di sibi seruulum, &
 Zenas Æsopum ac-
 cersisset, mercator vi-
 dens ipsum, & ca-
 chinnatus, Vnde ti-
 bi, inquit ad Zenā,
 hæc olla? utrū trun-
 cus est arboris, an
 homo? hic nisi vo-
 cem haberet, fermè
 videretur vter infla-
 tus. Quare mihi iter
 rupisti huiusce pia-
 culi gratia? His di-
 ctis, abiit suam viā.
 Æsopus verò inse-
 quitus ipsam, Ma-
 ne, inquit. Ille au-
 tem conuersus, Abi,
 inquit, à me fordi-
 dissime canis. Et

Æsopus, Dic mihi, cuius rei causa huc venisti? Et mercator: Sceleste, vt aliquid boni emerem: tui q̄ inutilis & marcidus sis, nō egeo. Et Æsopus: Eme me, & si qua est fides, multū te iuuare potis sum. Et ille, Quā in re à te iuuari possem, cū sis odium penitus? Et Æsopus, Nōne adfunt tibi pueruli domi turbulēti, & flentes? his praxice me pædagogū, & omnino eis pro larua ero, Ridēs igitur de hoc mercator, inquit Zenæ, Quāti malū hoc vendis vas? Ille verò, Tribus, inqt, obolis. Mercator aut statim tres obolos soluit, dicēs, nihil exposui, & nihil emi. Quum igitur iter fecissent

ὁ Αἴσωπος, εἰπέ μοι, ἵν' ἐνεκεν δεῦρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κἀπαρμα, ἵνα τί χρῆσόν περὶ ἡμῶν; σὲ ἢ ἀχρήστου καὶ σαπρῆς ὄντος, ἢ χηρῆς. καὶ ὁ Αἴσωπος, ἀνησάμ με, καὶ εἴ τις ἐστὶ πίστις, πολλά σε ὠφελησάμ οἷόν τ' εἰμί. καὶ ὅς, τί δ' ἂν ὀνομάμην, συγγήματος ὄντος αὐτοῦ χρῆμα; καὶ ὁ Αἴσωπος, ἢ παρρησί σου παιδία οἴκοι ἀτακτῆντα ἔκλαμόντα; τί τοις ἐπίσησόν με παιδαγωγόν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀπὸ μῆρυμῶς ἔσθμα. γέλαστος ἔν ἐπὶ τῷ ὄμπωρος, φησι τῷ ζῶντι, πόσας τὸ κακὸν τῆτο πωλεῖς ἀχρεῖον; ὃ ἢ, τρεῶν, φησιν, ὀβολῶν. ὃ ἢ ἔμπορος ἀπὸ κατὰς τρεῖς ὀβόλους κατεβάλετο, λέγων, ἢ δὲν κατεθέμην, καὶ ἢ δὲν ἐπερῆμην. ὀδύ-

σαύτων τριζαρχῶν, & ἀ-
 φικρομύων αὐτῶν οἴκη
 δε, παρδίαρια δύο ἐπι-
 τῶ μῆτρὶ τελευτῶντα, τῷ
 αἴσωπον ἰδόντα & συλ-
 χυθέντα ἀνέκραξε. καὶ
 ὁ Αἴσωπος δὴ τότε τῷ
 ἔμπορῷ φησὶν, ἔχῃς με
 τὴ ἐπαγγελίας ἀπόδει-
 ξιν. ὃ ὅ γε λάσας, εἰσελ-
 θὼν φησιν, ἀπαστα-
 λῆς σὺν δόλῳ σε. τῷ ὅ
 εἰσελθόντα & ἀπαστα-
 μρον ἰδόντες ἐκείνοι,
 τί ποτε ἄρα κινήσῃ τῷ
 ἡμῶν δεσποτῇ, φασὶ,
 συμβέβηκεν, ὅτι σωμα-
 τὸν ἀγχιρὸν ἔτις ἐπέ-
 αθη; ἀλλ', ὡς ἔοικεν, αὐ-
 τὸ βασιλεὺς τῶν τῶ
 οἰκίας ἀνήσατο. καὶ οὐ
 ἔστι πολὺ & ὁ ἔμπορος
 εἰσελθὼν τὰ πρὸς ὄδον
 δὴ τρεπτομένην τοῖς δό-
 λῳ ἐπέσκηψε, μέλλων
 γὰρ ἐπιῆσαι εἰς ἀσί-
 αμ πορεύεσθαι. οἱ μὲν ἔν
 αὐτῇ τὰ σκῆπη δι-
 μερίζοντο. ὁ δὲ Αἴσω-
 πος

ac puenissent in suā
 domum, pueruli duo
 qui adhuc sub matre
 erāt, Æsopo viso per-
 turbati exclamaue-
 runt. Et Æsopus sta-
 tim mercatori inq̄t,
 Habes meæ pollici-
 tationis probationē.
 Ille verò ridens, in-
 gressus inquit, Salu-
 ta cōseruos tuos. In-
 trogressum autē ac
 salutantē vidētes illi,
 Quòdnā malum no-
 stro hero, inq̄iunt,
 cōtiguit, vt seruulum
 deformē adeò eme-
 rit? sed, vt videtur, pro
 fascino domus hunc
 emir. Non multo ve-
 rò post & mercator
 ingressus, apparari
 res ad iter seruis ius-
 sit, quòd postridie in
 Asiā profecturus es-
 set. Illi igitur statim
 vasa distribuebant:
 at Æsopus rogabat

τιν βαρύτατον εἴλεθ,
 χελῶνα μὲν θι τιν ἐ-
 πιθυμίαν αὐτῆ πολλή-
 ρῶσαι, ὑπολαβόντες,
 τὸ γύργατον, ἐπιθεῖα-
 σι τῷ Αἰσωπῷ. ὃ δὲ κτ
 τῶ ὤμων τὸ φορτικὸν ἀ-
 πηχθισμῶ δεῦρο
 κακέεισε διεκλονεῖτο. τ
 ἢ ἰδὼν ὁ ἔμπορο, ἀ-
 πεθαύμασεν, ἔφησιν·
 Αἰσωπῷ εἰς τὸ πονεῖν
 προθυμῶς ὦν, ἤδη τιν
 εαυτῆ ἑμὴν ἐξέεισε,
 κινῶσι γὰρ φόρτον ἤρα-
 τ. ἐπειδὴ ἄρας ἕσθις ἀ-
 εἰσα κατέλυσαν, Αἰσω-
 πῷ κελούθεισ δὲ τ
 δοθῆσαι, ἡμιδεῖ. τ γύρ-
 γατον πολλῶν φαγν-
 των ἐποίησεν. ὅθεν κτ
 μτ τὸ ἄριστον κεφοτέ-
 ρα τ φορτικὸν γεγνό-
 τῷ, προθυμῶ περιὸν ὠ-
 δούε. ἔδῃ κτ ἐσπέρασ
 τ κατήχησαν πάλιν
 ἀρθοδολίσας, τῆ ἐφεξῆς
 ἡμέρα κενὸν παντῶ πα-
 σιν ἐπὶ τῶ ὤμων αὐέ-

χω

mniū grauissimū ele-
 gerit: oportere tamē
 desiderium eius exple-
 re, sublatū canistrū,
 imposuerūt Aesopo.
 Ille verò humeris o-
 nere grauatis huc &
 illuc dimouebatur.
 Hunc videns merca-
 tor, admiratus est, &
 inquit, Aesopus quū
 ad laborandū prom-
 ptus sit iam suū pre-
 tiū persoluit: iumēti
 enī onus sustulit.
 Quū verò hora pran-
 dij diuertissent, Aeso-
 pus iussus panes di-
 spensare, femiuacuū
 canistrum multis co-
 medentibus fecit: vn-
 de etiā post prādium
 leuiore onere facto,
 alacrius incedebat.
 Verum vesperi quo-
 que illic quò diuer-
 terāt pane distribu-
 to, postera die vacuo
 oīno humeris subla-

b 4 to

to canistro, primus
 omniū ibat, vt & cō-
 feruis præcurrentem
 hunc videntibus du-
 bium esset, virū pu-
 tridus esset Æsopus,
 an quis alius. Et quū
 cognouissent illum
 esse, admirabantur,
 quod denigratus ho-
 muncio solertius om-
 nibus fecerit: quo-
 niam qui facilè ab-
 sumerētur panes su-
 stulit, quum illi stra-
 menta, & reliquā su-
 pellectilē baiularēt,
 quæ non est sortita
 naturā vt sic absume-
 retur. Mercator itaq;
 cū esset Ephesi, alia
 quidē mācipia cū lu-
 crovēdidit: remanse-
 rūt autē ei tria, Grā-
 maticus, Cantor, &
 Æsopus. Quū verò
 quidam ex familia-
 ribus ei suafisset in
 Samū vt nauigaret,

tanq

των τὸ γύργαθον, ὡσθ
 τῶ ἀπαύτων ἦει, ὡς
 ἐ τοῖς σιωδύλοις ὡσθ
 τρέχοντα τῆτον ὀρῶσιν
 ἀμφίβουλα γίνεσθ, πὸ
 πρην ὁ σαπρός ἐστιν
 Αἴσωπῶ, ἢ ἕτερο.
 καὶ καταμαθῶσιν ἐκεί-
 νον εἶναι, θαυμάζειν,
 ὅπως τὸ μεμελανωμέ-
 νον ἀθράπιον νουω-
 χέσθρα πάντων ἐπξα-
 ξει, τὰς ῥαδίως δαπα-
 ναρμόους ἀρτεσ ἀρά-
 μνον, ἐκείνων τὰ σπώ-
 ματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶ
 σκευῶν ἐπιφορησα-
 μῶν; ἀ μὴ φύσιν ἐλα-
 χην ἐτῶσι δαπανῶσθ.
 ὁ μὲν ἔν ἐμποροῦ, ἐπὶ
 τῇ Εφέσῳ γυρόμενο,
 τὰ μὲν ἄλλα τῶ ἀνδρα-
 πόδων σὺ κέρδι ἀπέ-
 δουθ, ὑπελείφθη δ' αὐ-
 τῷ τρία, Γραμματι-
 κός, Ψάλτης, καὶ ὁ Αἴ-
 σωπῶ. τῶ δέ τις αὐτῷ
 συνήθων συμβουλεύσας
 εἰς σάμην ἀπάραι, ὡς
 ἐπὶ

ἐκεῖ δὴ σὺν μείζονι
 κέρδι ἀπέμπωλῆσοντι
 τὰ σωμαλία, πείθει. καὶ
 ὁ ἔμπορος ἐπιβὰς τὴν
 σάμω, τὸ μὴ γράμματι-
 κὸν σὺν τῷ ψάλτῃ
 κρινάσας πολὰς ἀμφιέ-
 ρας, ἴσησιν ἀμφω ἐπὶ
 τῷ πρᾶτηρίῳ τὸ δὲ Αἴ-
 σωπον, ἐπεὶ μηδαμῶ-
 ρεν εἶχε κροσμηῆσαι, (ὅ-
 λως γὰρ ἡ ἀμάρτη-
 μα) ἐδῆλα σάκκω τῶ-
 τω περικατάψας, μέ-
 στον ἀμφοῖν ἴσησεν, ὡς
 καὶ τὰς ὀρώντας ἐξέστα-
 ῶς λέγοντας πόθεν τῷ
 τὸ βδέλυγμα, τὸ καὶ
 τὰς ἄλλας ἀφανίζων;
 Αἴσωπος ὅ, καὶ πῶς
 ὑπὸ πολλῶν σκοπέ-
 μω, ἴσατο μὲν τῷ
 τολμηρῶ πρὸς αὐτὰς
 ἀτενίζων. ξαίθη ὅ
 ὁ φιλόσοφος εἰς τῶν
 ἐνοικιωτῶν ὡν τιμι-
 καῦτα τῆ σάμω, πρῶ-
 τῶν ἐπὶ τῷ ἀγρῶν,
 καὶ θεασάμενος τοὺς
 μ

tanquam ibi cū ma-
 iori lucro diuēditu-
 ro seruulos, persua-
 det. Et mercator quū
 peruenisset in Samū,
 grammaticum qui-
 dem & cantorem, v-
 trūq; noua veste in-
 dutum, statuit in fo-
 ro: sed Æsopū, quo-
 niam necunde po-
 terat ornare, (totus
 enim erat mēdosus)
 veste ex sacco ei cir-
 cumposita medium
 inter vtrunque con-
 stituit, vt & videntes
 stuperent dicentes:
 Vnde hæc abomi-
 natio, quæ & alios
 obscurat? Æsopus
 autem quamuis à
 multis morderetur,
 stabat tamen auda-
 cter ad ipsos intuēs.
 Xanthus verò phi-
 losophus habitans
 tunc Sami, profectus
 in forum, & videns
 b s duos

duos quidē pueros cum ornatu astantes, mediū verò horum Æsopum, admiratus est mercatoris commentum; quòd turpem in medio collocauerat, ut appositione deformis, pulchriores seipsis adolescentuli apparerēt. Propius autē astant, percontatus est cantorem, cuias esset, & is, Cappadox, tū Xanthus: quid igitur scis facere? hic, Omnia. atq; ad hæc Æsopus risit. Sed discipuli qui cū Xantho vnà erāt, ut viderūt ipsum risisse & ostēdisse dentes, statim & aliquod mōstrū videre arbitrantibus: & vno, certe hernia est, dentes habens, dicente: alio verò, quidnā videns risit? alio, non risisse,

sed

μὲν δύο παῖδας σὺν εὖ
 πεπεκία παροισαμέ-
 νοις, μέσον δὲ τῶν
 τῷ Αἰσωπον, ἠγάσθη
 τὸν ἔμπροσθεν ἐπί-
 νοιαν, ὅπως τὸ ἀίχρον
 ἐν τῷ μεταξύ τέτα-
 χεν, ὡς τῇ παραφροσῇ
 ἔδυσθῆς, καλλίως
 ἑαυτῶν τὴν νεανίας
 φαίνοντα. ἐξουτέρῳ δὲ
 ἐπιστὰς, ἐπέθετο τοῦ
 ψάλτου, πόθεν αὐτῷ
 κῆρος, Καππαδόκης, ἔ-
 ὁ Χάνθος, τί ἔν οἶδας
 ποιεῖν; ὃ δὲ, πάντα. καὶ
 ἐπὶ τῆρις Αἰσωπον
 ἐξεγέλασε. τῷ δὲ χολα-
 στικῶν οἱ τῷ Χάνθῳ συ-
 νῆσαν, ὡς εἶδον αὐτὸν
 γελάσαντα καὶ παρα-
 φρήνῳ τὴν ὀδόντας,
 ἐξαίφνης καὶ ἡ τῆρις
 ὄραν ὀδονότων, καὶ ἔ-
 μὲν, ἢ πῶς κήλη ἐστὶν
 ὀδόντας ἔχουσα, λέγον-
 τῷ, τῷ δὲ, τί ποτε
 ἄρα ἰδὼν ἐγέλασε; ἔ-
 δὲ ὡς ὅτι ἐγέλασεν,
 ἀλλ᾽

ἄλλ' ἐβρίθωσε, πάντων
 ἢ βαλομένην γυναικα
 τίς ποτε ἴδ' ὁ γέλωσ,
 εἰς ἴσ' αὐτῶν πρῶσελ-
 θὼν τῷ Αἰσώπῳ φη-
 σίν, ὅτι χάριν ἐγέλα-
 σαι; καὶ ὅς, ἀπὸ χάρι
 θαλάττιον πρῶσελθόν.
 Ἐπὶ ἢ ἀμνησάντων
 τοῖς ὅλοις ἐπὶ τῷ λό-
 γῳ, καὶ κτεῖ δ' ἴσ' ἄ-
 ναχωρήσαντων, ὁ Ξαύ-
 ρος τῷ ἐμπόρῳ φησὶ,
 πόσος ἡμῶν ὁ
 ψάλτης; Ἐπὶ ἢ, χιλίων ὁ
 βολῶν ἀποκρινόμενος,
 πρὸς τὸ ἔτερον ἦλθεν,
 ὑπερέαλλον ἀκέραιος
 τὸ ἡμῶν κτεῖ τοῖς
 τῶν ἐργαζομένων ἢ φιλο-
 σόφου, πόθεν αὐτῷ εἶη, καὶ
 ἀκέραιος ὅτι ἡυδ' ὅς,
 ἔτι πᾶνεργαζομένων, ἢ ἔν
 οἴσ' αὐτοῖς ποιεῖς; καὶ κτεῖ
 φησὶ, πᾶν ἄλλιν
 ἐγέλασεν Αἰσώπῳ.
 Ἐπὶ ἢ σχολαστικῶν ἢ ἡ-
 νῶν ἀποκρινόμενος πᾶσι
 ποτε ἔτι πρὸς πάν-
 τας

sed riguisse: omni-
 bus autē volentibus
 cognoscere cur risisset,
 vnus ipsorum ac-
 cedens Aesopo in-
 quit: Cuius rei gra-
 tia risisti? Et is, Ab-
 scede marina ouis.
 Illo verò cōfuso fun-
 ditus eo sermone, re-
 pentēque secedente,
 Xāthus inquit mer-
 catori: Quanto pre-
 tio cantor? illo au-
 tem, mille obolorū,
 respondente, ad al-
 terum iuit, immenso
 audito pretio. atq; &
 hunc rogitante phi-
 losopho, cuiās nam
 foret, & audito Ly-
 dum esse: rursūque
 rogante, quid ergo
 scis facere? & illo di-
 cente, Omnia, ite-
 rum risit Aesopus.
 Ex scholasticis au-
 tem quodam dubi-
 tante quidnā hic ad
 omnes

omnes ridet? alius ei dixit, Si vis & tu marinus hircus vocari, roga. Xanthus autem & rursus rogavit mercatorē, quanto pretio grammaticus? & illo, tribus millibus obolorum, respondente, ægrè philosophus tulit immensum pretium, & versus discedebat. Scholasticis autem petētibus an non placuerint ei feruuli; næ inquit, sed decretum est non emere mancipiū pretiosum. Vno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est ne ematur: idē enim & hic ministerium affert, & nos pretiū huius exponemus. Xanthus

ὅτι γελᾷ; ἔπερθε πρὸς αὐτὸν εἶπεν, εἰ θέλεις καὶ σὺ θαλάττιον πρᾶξι ἀκῆσαι, ἐρώτησον. ὁ δὲ ξανθὸς καὶ αὐτὸς ἤρεθ' ἢ ἔμπορον, πόσας λιμήμαθ' ὁ γραμματικὸς; καὶ κείνους, τριῶν ἰσθμίων ὀβολῶν, ἀποκοιναμύς, δυσφόρως ὁ φιλόσοφος ἠύεγκε τιῶν ὑπερβολῶν ἔτι ἡμιμαθ', καὶ σραφεῖς ἀπήει. ἔτι δὲ χολασικῶν ἐργαζομένων, εἰ μὴ ἤρεσεν αὐτῷ τὰ σωμάτια, ναὶ φησιν, ἀλλὰ δόγμα κείν', μὴ ἀνδράποδον ἀνεῖσθαι, ἔτι πολυτίμων. ἐνὸς δὲ τέτων φαμύς, ἀλλ' εἰ ταῦθ' ἔτι εἶχεν, ἢ γρῶν ἀγαθὸν ἔστιν ἔδει νόμον ἔμποδῶν ἴσαται μὴ ἀνήσασθαι. τιῶν αὐτῶν γὰρ καὶ ἔθες λήττεργίαν εἰσοίσθαι, καὶ ἡμεῖς τὸ τίμημα τέτα καὶ ἀζητόμεθα. ὁ ξανθὸς

ξαύθῳ ἔφη, ἀλλὰ γε-
 λοῖον αὐτῷ εἶναι, ἢ μᾶλλον ἐκ-
 τίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ
 ἢ τὸ δῶρον ἀνέχομαι,
 ἄλλως τε, ἐπὶ τὸ γυναι-
 κὸν κατὰ φύσιν ὄντα ἴσως
 αὐτὸν ἀνέχοιτο ἰσχυρῶς
 ἀπὸ τῶν σωματικῶν ὑπερ-
 τειῶν. τὸ δὲ χολαστικῶν
 αὐτῷ εἰπόντων, ἀλλ'
 ἔγωγε ἢ γνῶμη, τὸ μὴ
 πείθεσθαι γυναικὶ ὁ φι-
 λόσοφος εἶπε, λάβω-
 μιν πρότερον πείραν,
 εἰ οἶδ' ἐγὼ, μὴ ποτε ἐπὶ
 τίμημα μάτην ἀπόλη
 J. προσελθὼν γὰρ τῷ
 Αἰσώπῳ, χαῖρέ, φησὶ,
 καὶ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυπέ-
 μιν; καὶ ὁ ξαύθος, ἀσπάζομαι
 σε. καὶ κείνος, καὶ
 γὰρ σε. καὶ ὁ ξαύθος ἄμα
 τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ πε-
 ραλόγῳ καὶ ἐβίμῳ τῷ
 ἀποκρίσεως ἐκπλη-
 ρεῖς ἤρετο, ποῦ πατὴρ εἶ; ὁ
 δὲ μέλας, φησὶ. καὶ ὁ ξαύ-
 θος, ἐπὶ τῷ φημι, ἀλλὰ
 ποῦθεν γενήσῃς. καὶ ὅς
 ἐκ

thus ait, Sed ridicu-
 lum esset, vos solui-
 se pretiū, me autem
 seruū emisse, alioqui
 & vxorcula mea mū-
 ditix studiosa, non
 ferret à deformi ser-
 uulo seruii sibi. At
 scholasticis rursus di-
 centibus, Sed propè
 est sentētia, ne pareat
 tur fœminæ: Philo-
 sophus dixit: Facia-
 mus prius periculū,
 an sciat aliquid, ne
 & pretium incassum
 pereat. Adiens igitur
 Æsopum, Gaude in-
 quit, Et ille: numnā
 tristabar? Et Xāthus,
 Saluto te. Et ille, Et
 ego te. Et Xanthus
 vnā cum aliis inex-
 pectato & prompto
 respōso stupefactus,
 rogauit, cuiās es? il-
 le, niger. Et Xāthus:
 Nō hoc inquam, sed
 vnde natus sis. Et is:

Ex

Exvêtre matris meę.
 Et Xanthus, Nō hoc
 dico, sed in quo loco
 natus sis. Et ille, non
 renūciauit mihi ma-
 ter mea vtrum in su-
 blimi loco, an in hu-
 mili. Et philosoph⁹,
 Quid verò facere no-
 sti? Et ille, nihil. Et
 Xāthus, quomodo?
 Et is, Quoniā hi om-
 nia nosse professi
 sunt, mihi autē reli-
 querunt nihil. Atque
 hæc scholastici vehe-
 mēter admirati, Per
 diuinā prouidētiam,
 dixerūt, Valde bene
 respōdit. Null⁹ enim
 est homo, qui omnia
 norit: & propterea
 scilicet & ridebat.
 Rursus igitur Xan-
 thus inquit, Vis emā
 te? Et Aesopus, Me
 hac in re consultore
 eges? vtrū tibi vide-
 tur meli⁹, aut emere,
 aut

ἐκ τῆ γαστρὸς τῆ μη-
 τρὸς με. καὶ ὁ Ξάνθος,
 ἔ τῆτο λέγω, ἀλλ' ἐν
 ποίῳ τόπῳ γεννήσασαι.
 καὶ κείνῳ, ὅσον ἀνήγει
 λέ μιν ἢ μήτηρ με, πό-
 τερον ἐν ἀνώγει ἢ κα-
 τάλειψαι. Ἐὸ φιλόσοφος,
 τί τὴν πράξιν ἐπίστασαι;
 καὶ κείνῳ, ἔδέν. καὶ ὁ
 Ξάνθος, τίνα τρέπον; ὁ
 τὴν ἐπιδήσει ἔτι πάν-
 τε ἐπίσταται ἐπιγεί-
 λαντο, ἐμὴ τὴ κατέλι-
 πον ἔδέν. Ἐ ἐπὶ τῆ-
 τοις οἱ σχολαστικὸι ὑ-
 περφυνῶς ἀγάμητοι, νῆ
 τὴν θεῖαν πρόνοιαν,
 ἔφασαν, πάνυ καλῶς
 ἀπεκρίνατο. ἔδέν γὰρ
 εἰς ἐστὶν ἀνθρώπων, ὅς
 ἀνὰ πάντα εἰδέη. Ἀλλὰ
 γὰρ τοῦτο δηλοῖ καὶ
 ἐγγελοι. ἀλλοῖς ἔν ὁ Ξάν-
 θος φησὶ, βέλτε πείρα-
 μαί σε; Ἐ ὁ Αἴσωπος,
 ἐμὲ πρὸς τῆτο συμβί-
 λε δέν; ὁπότερόν σοι
 δοκεῖ βέλτερον, ἢ πείρα-
 σαι,

αὐτῶν, ἢ μὴ, ποίει. ἔδεις
 γὰρ ἔδεν πρὸς βίαν
 ποιεῖ. τῆς παρὰ τῆ
 σῆς κείτου γνώμη. κὰν
 μὲν βέλη, βαλαυῆε θυ
 ραν αὐοίξας, δὲ γύρονον
 δὲ ἰόμει. εἰ ἢ μὴ, μὴ
 σκῶπτε. πάλιν ἔν οι
 χολαπιδί πρὸς ἀκλή
 λης ἔφαταν, νῆ τὰς ἴο
 ἔς νενίκηκε. τὴ καθηγη
 τῶν. Ἐ ἢ Ἐαύθθ φή
 σανθς, ἐὰν πρὶ ἰώμαί σε
 δραπετεῦται βελήση;
 μελάσας ὁ Αἰσωπος, ἔ
 φη τῆς ἔει βελήσομαι
 πρὸς ἄξας, ἔ πάντως χρεῖ
 σμακὴ σοι συμβέλω,
 ὡς δὴ ἔ σὺ μικρῶ πρὸ
 θεν ἐμγί. καὶ ὁ Ἐαύθθ
 καλῶς μὲ λέγας, ἀλλ'
 ἀγχιρὸς εἰ. καὶ κείνος, εἰς
 τὴ νῆν ἀφορᾶν δεῖ φι
 λόσορε, καὶ μὴ εἰς τιμὴ
 ὄψιν. Ἐτε πρὸ ἐμπορῶ
 πρὸσελθὼν ὁ Ἐαύθθ,
 φησὶ, πόσα τῆθρον πο
 λεῖς; ἔ ὅς, κερθεμῆσαι
 με πᾶρσ' ἴην ἐμπορεῖαν
 ἔπι

aut non, fac. Nullus
 enim quicquā vi fa
 cit: hoc in tua positū
 est volūtate. & si vo
 lueris, crumenæ ia
 nuam aperiēs, argen
 tum numera: sin ve
 rō minimē, ne cauil
 lare. Rursus igitur
 scholastici inter se di
 xerunt, Per deos su
 peravit præceptorē.
 Xanthus verō cū di
 xisset, Si emero te, fu
 gere voles? ridēs Ae
 sopus ait: Hoc si vo
 luero facere, nullo
 modo vtar te cōsul
 tore, vt & tu paulo
 antē me. & Xāthus,
 Bene dicis, sed defor
 mis es: & ille, Mentē
 inspicere oportet ὁ
 philosophe, & nō fa
 ciē. Tunc mercatorē
 adiēs Xāthus, inquit,
 Quanti hūc vendis?
 & ille, Vt vituperes,
 ades, meas merces,
 quo

quoniam te dignis pueris dimissis, deformē hunc elegisti. alterum horū eme, hunc autem auctarium accipe. & Xanthus; Non certē, sed hunc. & mercator, Sexaginta obolis eme. & scholastici confestim collatos exposuerūt, Xanthus autem possedit. Itaque publicani vēditione cognita, aderant indagantes, quis vendiderit, quis emerit. At cū puderet vtrunque se pronuntiare, propter vilitatē pretij, Æsopus stans in medio, exclamavit: Qui vēditus est, ego sum: qui emit, hic: qui vendidit, ille: si verò ipsi tacuerint, ego igitur liber sum. Publicani verò diffusi risu, donato

Xan

ὅτι τὸς ἀξίους σε παῖδας ἀφείς, τὸ ἀχρεὸν τῶν ἑλκ. ἴατερον τῶ λοιπῶν ἄνησται, τῶν ἰατρῶσδομα λάβε. καὶ ὁ ξανθὸς, ὅ δὴ τα, ἀλλὰ τῶν. καὶ ὁ ἔμπορος, ἐξήκειν τὰ ὀβολῶν ἄνησται. καὶ οἱ μὲν χολαστικῶς παραχρησάμενοι σωφρονέοντες κατέθεντο, ὁ δὲ ξανθὸς ἐκήσατο. οἱ τῶν τελευτῶναι τῶν πρᾶσιν μεμαθηκότες, παρήσαν ἀνακρένοντες, τίς μὲν ὁ ἀπεμπωλήσας, τίς δὲ ὁ πριάμενος. ἀχρηστωμένων δὲ ἀμφοτέρων ἑαυτὸς ἀπέπειν, ἀλλὰ τὸ πενιχρὸν τῶ πημάτω, ὁ Αἴσωπος εἰς τὸ μέσον, ἀνέκραξεν· ὁ μὲν προθεῖς, ἐγὼ ὁ πριάμενος δὲ, ἔτισσι. καὶ ὁ πολήσας ἐκφροσί. εἰ δὲ αὐτῶσι σωπῶσιν, ἐγὼ ἄρα ἐλδύθερός εἰμι. οἱ δὲ τελευτῶναι διαχρηθέντες, ἐξαείσαν

ἔσαν ἄτε τῷ Ξάνθῳ
 τὸ τέλος, καὶ ἀπηλ-
 λάγησαν ὁ μὲν ἐν Αἴσω
 πῶ ἠκολούθησεν πρὸς
 τὴν οἰκίαν ἀπὸντι τῷ
 Ξάνθῳ. μεσημέριον ἦ
 καὶ ἦτο ὄντος, ὁ Ξάν-
 θῳ ἐν τῷ περικεῖν
 τὸ χιτῶνα ἀνασυράμε-
 νῳ, ἔρη. ὅσπερ ἰδὼν
 Αἴσω πῶ, καὶ τὸ ἰμα-
 τίων ἐκείνου δραξάμε-
 νῳ, ὁπίθεν πρὸς ἑαυ-
 τὸν εἰλκησε, καὶ φησι,
 τίω ταχίστω με πώλη-
 σον, ἐπεὶ δραπέτης
 εἰμι. καὶ ὁ Ξάνθῳ, αὐτὸ
 ὅτις ὅπ, φησὶν, ὅσον αὐ-
 δυνάμειν ἔχεις ὑπε-
 ρεταῖος δεσπότη. εἰ γὰρ
 σὺ δεσπότης ὢν, ἔμε-
 δένα φοβέσθαι, ὁμῶς
 ἀνέσιν ἔπαρέχεις τῇ
 φύσει, ἀλλὰ βαδίζων ἔ-
 ρεις, εἰ τύχοι τὸ δῆλον.
 ἐμὲ πρὸς ἕνα σελι-
 ναί Δρακονίαν, καὶ
 τῷ μετὰ τὸ πορεί-
 ας. Ἐξὸν δὲ τὴν ἀπογῆ-
 σαι.

Xantho vestigali, ab-
 ierūt. Aesopus igitur
 sequebatur in domū
 euntem Xanthum.
 Quū meridianus au-
 tem æstus esset, Xan-
 thus inter deambu-
 landum pallium at-
 tollens, mingebat.
 quòd videns Aeso-
 pus, vestibus illius
 prensis retro ad se-
 ipsum traxit, atque
 inquit, Quam celer-
 rimè me vende, quo-
 niam fugiā. & Xan-
 thus, quamobrem?
 Quoniā, inquit, non
 possem tali serui-
 re hero. si enim tu
 herus es, & nemi-
 nem times, tamen
 relaxationem non
 præbes naturæ, sed
 eundo mingis, si ob-
 tigerit seruum me
 ad aliquod mitti mi-
 nisterium, & inter
 eundū tale quid exi-
 gat

gat natura , necesse omnino fuerit volādo cacare. Et Xanthus: Hoc te turbat? tria mala volēs euitare, cundo mingo. Et ille, quæ? Et hic, stanti mihi caput perussisset sol , pedes verò terre solum torridū, lotij autem acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus, vade persuasisti mihi. Postquā autē domi fuerunt, Xanthus iubens Aesopo manere ante vestibulū, quoniā elegātiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talem turpitudinē ei ostendi, antequam aliquis ipsi vrbana diceret: ipse aut ingressus dicit, Domina, nō etiā posthac obiicies ministeriū, quod mihi

tuæ

συ τὴν φύσιν, ἀνάγκη πάντα πεθιδρόν με δότωπατεῖν. καὶ ὁ Ξάνθος, τῆτό σε θορυβεῖς; τρεῖς καὶ βλαβήριος ἀλαδραῖα βαδίζων ἐρῶ. Ἐὖς, ποῖα; καὶ κείνος, ἐπῶτί μοι τὴν μὲν κεφαλῶν κατέκαυσεν εἰς ὃ ἥλιος, τὴς δὲ πέδας τὸ εἰς γῆς ἕδαφος ὃν ἐκπεπυρωθρόν, ἢ δὲ ἔρα δριμύτης τὴν ὄσφρησιν ἀνὲλκυμύατο. Ἐὖς ὁ Αἰσωπος, βιάδιζε, κέπεκάς με. ἐπεὶ δὲ ἔτῃ οἱ κίον ἐπέσησυν, ὁ Ξάνθος παραγείλας τῷ Αἰσάπῳ μὲν πρό τῆ πυλῶνος, ἐπεδὴ καθύριον ὃν αὐτῶ τὸ γύναγον ἠδῆ, ἔκ ἐχερῆν ἐξαπίνης θειῶτον ἀγχος αὐτῆ φανῆναί, πρὶν ἵνα καὶ παρὸς αὐτῶν ἀσεΐσται. αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγει, κυρία, ἐκέτι με τὸν τεῦθεν ὀψιδεῖς τὴν θροῦπείας, ἢς παρὸς τῆς

της

θεραπευνίδων τ' σῶν
 ἀπολαύω. ἤδη γὰρ καὶ
 γὰρ παῖδά σοι ἐπεξά-
 μνω, εὖ ᾧ ἐ ὄψη κάλ-
 λος οἶον ἔπωλεθέκομαι,
 ὅς ἐ ἤδη πρὸς τὸ πύλω-
 νος ἔστηκε. καὶ κείνος μὲν
 ζεῦται. αἱ δὲ γε θερα-
 πευνίδες ἀληθῆ νομίσει
 σάτα λεχθέντα, πρὸς
 ἀλλήλας ὅσα ἀλυνῶς
 ἠμφισβήσαν περὶ τῶν
 νηπίων τυμφίος ὁ νεώ-
 νητος ἔσται. τ' ἢ τὸ ξανθὸν
 γυναικὸς εἶσα κλη-
 θήσεται τ' νεώνητην κα-
 λυψίσης, μία τ' ἄλ-
 λων μάλλον ὀργῶται,
 καὶ ὡς ἀρραβῶνα πλὴν
 κλήσιν ἀρπάσασα, τ'
 νεώνητην ἐκδοραμῆσαι
 ἐκέλετο. καὶ κείνος φα-
 μίλος, ἴδου ἐγὼ πεί-
 ρημι, ἐκπλαίσει σὺ,
 φησιν, εἰς καὶ ὅς, ναί.
 καὶ κείνη, ἀβόσκανται,
 μὴ εἰτέλης εἶσω, καὶ
 πάντες φύγωσι. ἐ μὲν
 ἴσι καὶ ἄλλης ἐξελθῶ-
 σης,

tua pedisseque præ-
 stēt. iam enim & ego
 puerū tibi emi, ī quo
 & videbis pulchritu-
 dinē qualē nūquam
 vidisti, qui & iā ante
 vestibulū stat. Et ille
 quē hęc. Pedisseque
 autē vera existiman-
 tes quæ dicta fuerāt,
 inter se non medio-
 criter cōtēdebāt, cui-
 nā ipfarū spōsus nup-
 emptus futurus sit.
 Xanthi verò vxore in-
 trō vocari nouitium
 iubēte mācipiū, vna
 ex aliis magis acce-
 lerās, & vt arrhabo-
 nē vocationem arri-
 piēs, nouitiū seruum
 egressa accersebat. &
 illo dicēte, Ecce ego
 adsum, stupefacta: tu
 inquit, es? Et hic, nā.
 Et illa, Sinē inuidia,
 ne ingrediariis intrō,
 alioqui oēs fugiant.
 Et tamē & alia egres-
 sa,

sa, ac vt vidit ipsum, Cadatur ἵνα dicente facies, & huc ingredere, sed ne appropinques: ingressus stetit coram domina, quæ cum eum vidisset, oculos auertit ad virū, inquiring, vnde mihi hoc monstrū attulisti? abiice ipsum à facie mea. Et ille, Satis tibi domina, ne meum submorde nouitium seruū. Hæc aut, Videris Xantho osus me, aliā inducere velle: & forte dum pudet dicere mihi, vt tua domo abscedā, canicipitem mihi hūc apportasti, vt eius ægrè latura ministeriū, fugiā. da igitur mihi dotem meam, atque ibo. Ad hæc Xantho increpante Aesopum, tanquā in itinere urbana

quæd

σης, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν, παταχθεῖν σε φημένους τὸ πρῶτον, καὶ δεῦρο ἐπέλθε, ἀλλὰ μὴ προσελθίσσης μοι. εἰσελθὼν ἔση αὐτὴν καὶ δεσποίνης. ἢ ᾗ τῶν θεασαμένη, εἰς ὄψας ἀπέσπρεψε. πρὸς τὸ αὐδρα, φηδύνη, πόθεν μοι τῶν τὸ τέρας ἰδέσθαι; ἐκθαλε αὐτὸν ἔπεισάμεν. κακείνος, αἰεὶ σοι κυρία, μὴ ὑπόσκοπέ με τὸ νεώνητον. ἢ ᾗ, δηλὸς εἶπαί γε μισήσας με, ἐτέραν ἀγαγέαι βελόνη, καὶ ἴσως αἰδέσθαι φράσαι μοι, ὡς τὸ οἰκίας ἀναχωρήσω, τὸ κεκοκέφαλόν μοι τῶν κεκόμικας, ὡς ἂν τὴν αὐτὴν δισυναχέωσα λατρείαν, φύγω. δὲ εἰ ἐν μοι τὴν προικὰ με, καὶ πορεύσασθαι. πρὸς ταῦτα ἔειπεν μεμψαμένη τὸ Αἴσωπον, ὡς κατὰ τὴν ὁδὸν αἰεὶ εἰάτινα

ἵνα φθῆξαι μὲν ἐπι-
 τὴ ἐν τῷ βαδίζειν ἐρή-
 σεως, νυκτὶ δὲ πρὸς τὴν συ-
 ναίῃα μηδὲν λέγωντες,
 Αἴσωπος ἔφη, βάλε αὐ-
 τὴν εἰς τὸ βάραθρον. Ἐ-
 ὁ Ξάνθος, παῦε καὶ θαρ-
 μῆ, ἢ ἐκκοῖθ' ὅτι ζώ-
 ῃ ὡς ἐμαυτὸν στέργω;
 καὶ ὁ Αἴσωπος, ἐρεῖς δὲ
 συναίῃα; καὶ κείνος, πάνυ
 μὲν ἔνδραπέλα. Ἐπὶ αὐτῷ
 τῷ Αἴσωπος κρητήτας
 εἰς τὸ μέσον τῆ πόδα, με-
 γάλως ἀνέκραξε, Ξάν-
 θος ὁ φιλόσοφος συναίῃα
 κρητατῆ. Ἐσφαρεῖς
 αὐτῷ ἀυτῷ δέσποιν-
 να, ἐδέξαι τὸν φιλόσο-
 φον ἀνήσαδαί σοι δὲ
 λον νέον, δύσμοματῶν-
 τῶν σφριγῶντα, ὃν ἔδει
 γυμνῶ σε καὶ τῷ βα-
 λανείῳ θεῶν, καὶ σοι
 αἰσθασπάζειν τὰ εἰς αἴ-
 χυνην δὲ φιλοσόφου ἐυ-
 επιδῆ, χρυσῶν ἐσῶ σε
 φημὶ τὸ σῶμα ζεῖαῦται
 λέγων,

quedam locutum de
 mictu inter eūdum,
 nūc verū mulieri ni-
 hil dicentē, Aesopus
 ait, Proiice ipsam in
 barathrum. Et Xan-
 thus, Tace scelus, an
 nescis me hanc vt
 meipsum amare? Et
 Aesopus, Amas mu-
 lierculam? Et ille,
 Admodum quidem
 fugitiue. Et ad hoc
 Aesopus pulsato in
 medio pede valde
 exclamauit: Xāthus
 philosophus vxorius
 est. & versus ad suam
 dominam, ait, Tu ὁ
 domina velles phi-
 losophū emisse tibi
 feruum iuuenem, bo-
 no habitu, vigētem,
 qui te nudam in bal-
 neo spectaret, & tecū
 luderet in dedecus
 philosophi? O Eu-
 ripides, aureum ego
 tuum inquā os talia
 c 3 dicens:

dicēs: Multi impetus
 fluctuū marinorum:
 multi fluminum, &
 ignis calidi flat⁹: du-
 ra res paupertas, du-
 ra & alia infinita: tñ
 nihil æquè durum vt
 mulier mala. Tu ve-
 rò ô dña philosophi
 vxor cum tñs, à pul-
 chris adolescentulis
 feruari tibi noli, ne
 quo pacto contume-
 liã viro tuo inflixe-
 ris. Illa hæc audiens,
 cū nihil cōtradidere
 posset, Vñ vir ait, pul-
 chritudinē hãc venā-
 tus es? sed & loquax
 putridus hic videt̃, &
 facetus: recōciliabor
 igitur ei. Tū Xáthus,
 Aesope, reconciliata
 est tibi tua hera. &
 Aesopus ironicè lo-
 quēs, Magna res in-
 est, placare mulierē.
 & Xáth⁹, Tace post-
 hæc. emi enim te ad-

λέξεν. Πολλὰ μὲ ὄρσαι
 κυμάτων θαλαττίων.
 Πολλὰ ἢ ποταμῶν, καὶ
 πῦρ ὀτρυνόμενον. Δύ-
 ρον ἢ πενία, ὅθεν δ' ἄλ-
 λα μυρία. Πλὴν ἔδεν
 ἕτω δφίον, ὡς Γυνὴ κα-
 κή. Σὺ δ' ὦ δέσποιναι
 φιλοσόφου Γυνὴ ἔσαι, ὑ-
 πό κριτῶν νεανίσκων
 ὑπερετεῖα μὴ θέλει,
 μή πως ὑβρίσῃς ἀνδρί-
 σα παρὰ τὴν ἰσότητα. ἢ ἢ
 τῶν ἀκίβητων, ἔτι
 μηδὲν αὐτῆ πεῖν δυνά-
 θῆσαι, πόθεν ἄνερ, φησι
 τὸ κριτῶν. Ἐπεὶ τὸ τε γή-
 ρατος; ἔτι καὶ λό-
 λος ὁ σαπρὸς ἔστι φαί-
 νερος, καὶ ἀπὸ τῆς πέρας
 διακαυθήσομαι εἰνὼν
 αὐτῆ. ἔτι ὁ Ξάνθος, Αἰ-
 σωπε, διήγαγέ μοι ἢ
 σὴ δέσποιναι. καὶ ὁ Αἰσω-
 πος εἰρωνύσας μὲ, μέγα
 ἔχει καὶ φησι, ἰσὺς
 ὑπὸν Γυναικῆ. ἔτι ὁ Ξάν-
 θος, σιῶπι τὸν πεῖν
 ἀνησάμην γὰρ σε εἰς
 ὄψιν

δαλείαν ἕκ εἰς ἀπλο
 γίαν. Ἡ δ' ὑπερμα Ξάν
 θος ἔπειθ' τῷ Αἰσώπῳ
 κελύσεις, πρὸς ἕνα
 τῶν κήπων ἦκεν ὠνησό-
 μμος λάχανα. Ἐξ ἧ κη-
 πωρῆ δέσμεν λαχρόνων
 θέρσαντες, ἀπέληφ'
 Αἰσώπῳ. Ἐξ ἧ Ξάνθος
 μέλλοντες ἤδη κηπορῶ
 κηλοβάλλειν τὸ κέρμα,
 ὁ κηπωρῆς, ἔα κύριε,
 φησιν, ἐνὸς πρὸς ἄλλου
 τος παρὰ σε δέομαι.
 καὶ ὁ Ξάνθος, ἴνουςι ἔ' ὅς
 τί δὴ ποιεῖ, ἵα μὲν πρὸς ἔ-
 με φυλοσόμους τῶν λα-
 χάνων, καὶ πρὸς ἐπιμε-
 λῶς σκαλιζόμενά τε ἔ'
 ἀρδευόμενα, ὅρα δ' εἴαν
 ὅμως ποιεῖ. Ἡν αὖτις
 σιν οἷς δ' ἀπομέτη ἐκ
 γῆς ἢ ἀνάδοσις καὶ τρι-
 μηδεμιᾶς ἐπιμελείας
 ἀξίωμα, τῆς οἷς ὅξυ
 τέρας ἢ βλάστησις; ὁ μὲν
 ἔν Ξάνθος, καὶ τῶν φιλο-
 σόφου τῶν ζητήσεως ἔσης
 μηδὲν ἕτερον συνοή-
 σαι

seruiendū, nō ad con-
 tradicēdum. Postera
 die Xāthus Aesopo
 sequi iusso, ad hortū
 quēdam iuit emptu-
 rus olera. Cūm ve-
 rō olitor fasciculum
 olerū messuisset, ac-
 cepit Aesopus. Xan-
 tho autē soluturo iā
 hortulano pecuniā,
 hortulanus, Dimitte
 domine, inquit, vnū
 problema à te deside-
 ro. & Xāthus, quid-
 nam? tum ille, Quid
 ita, quæ à me plantā-
 tur olera, quōuis dili-
 genter & fodiātur &
 irrigētur, tardū tamē
 suscipiūt incremētū:
 quibus verō sponta-
 nea è terra pullula-
 tio, & si nulla cura
 adhibetur, iis tamen
 celerior germinatio?
 Xanthus igitur, licet
 philosophi q̄stio fo-
 ret, cū nihil aliud sci-
 ret

ret dicere, à diuina prouidētia & hoc inter cætera gubernari inquit. Aesopus verò (aderat enim) risit. Ad quē philosophus, rides, ne, an derides? Et Aesop⁹, Derideo, inquit, sed nō te, verū qui te docuit. quæ enim à diuina prouidentia fiunt, hæc à sapiētibus viris solutio nē sortiūtur. Oppone itaque me, & ego soluā problema. Interim itaq; Xāthus cōuersus inquit olitorī, Minimè omnium decens est, ô amice, me qui in tātis auditoriis disceptauerim, nunc in horto solueresophismata. puero autē huic meo, qui consecutiones multorū callet, si propofueris, solutionē cōsequeris quaſiti. Et olitor,

σαις εἰπεῖν, ἢ θεία προνοία ἐ τῷ πρὸς τοὺς ἄλλοις δικαιοδοσί, φησὶν. ὁ δ' Αἴσωπος (παρῶν γὰρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, πέτερον γέλας, ἢ καταγέλας; καὶ ὁ Αἴσωπος, καὶ γέλας, φησὶν, ἀλλ' ἐ σὺ, ἢ ἡ διδάξασθαι σε ἂν γὰρ ὑπὸ θείας προνοίας γίνεσθαι, ἢ ὑπὸ σοφῶν ἀνδρῶν τυχεαίει τὸ λύσεως. πρὸ βαλῶ τόνων ἐμὲ, καὶ γὰρ λύσω τὸ πρῶτον. ἐν τῷ τίνων ὁ Ξάνθος ἐπιγραφείσ, λέγει τὰ κηπευτῶν, ἢ κίστε πάντων εὐπρεπὲς ἐστίν, ὡς ταῦ, ἐμὲ τὸ ἐν τοσούτοις ἀκροατηρίοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λύνει σοφίσματα. πάντες δέ μιν ἐπισὶ, πολλῶν πᾶσαν ἔχων ἀκολυθίας, ἴστω πρῶτον ἀποφύγετε, τὸ λύσεως τεύξει τὸ ζήτημα. καὶ ὁ κηπευ

κηπαρὸς, ἔστ' ὁ ἀ-
 γρὸς γράμμαλα εἶδεν·
 εἶμυι τ' ὀδυρσίας. ἀλ-
 λά φράσον ὧ λῶσε, εἰ
 τ' ζητηδύς τιλὸν Διφ-
 σάφησιν ἐγνωκας. καὶ ὁ
 Ἀ. ὤπωσθ' ἡ γυνή, φη-
 σιν, ἐπέδ' αὖ πρὸς δ' ἄ-
 τερον γάμῳν ἔλθῃ, τέ-
 κνα ἐκ τ' πατρὸς αὐ-
 τῆς ἔχουσα, εἰς τὸ εὐ-
 ροὶ καὶ τ' αὐδρα τέκνα
 ἐκ τ' πατρὸς αὐτῆς γυναι-
 κὸς τεκνοποιήσασθαι,
 ἃ μὲν αὐτὴ τέκνα ἐπιγα-
 γασθ', ἰστων μήτηρ ἐστίν·
 ἃ δ' εὐρεν ἐν τῷ αὐδρὶ
 ἰστων ἐστὶ μητρικά. πολ-
 λὴν οὖν ἐν ἑκατέρῃσι
 ἐνδείκνυσι τιλὸν Διφ-
 ράν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς
 φιλοσέργως καὶ ἐπιμε-
 λῶς ἰρέφουσα διατίνει·
 τὰ δ' ἐξ ἀκροτέρων ἀδύ-
 νων μισεῖ, καὶ ζηλοτυ-
 πία χρωμένη, τιλὸν ἐκεί-
 νων τροφὴν ἀεικόπτει
 σα, τοῖς ἐαυτῆς πατρὸς
 τῆς τέκνοις. τὰ μὲν γὰρ
 φύσθαι

tor, Hic turpis lite-
 ras nouit? ὁ infelici-
 tatem. sed narra, ὁ
 optime si quaeriti
 declarationem no-
 sti. Et Aesopus: Mu-
 lier, inquit, quum ad
 secūdas nuptias iue-
 rit, liberis ex prio-
 re viro susceptis, si
 virum quoque in-
 uenerit filios ex
 priore vxore ge-
 nuisse, quos ipsa fi-
 lios adduxit, horum
 mater est: quos in-
 uenit penes virum,
 horum est nouer-
 ca. Multam igitur in
 vtrisque ostendit dif-
 ferētiam. Nam quos
 ex se genuit, aman-
 ter & accurate nu-
 trire perseuerat: a-
 lienos verò partus
 odit, & inuidia u-
 tens, illorum cibum
 diminuens, suis ad-
 dit filiis: illos enim
 natu

natura quasi proprios amat, odio autē habet, q̄ viri sunt quasi alienos: eodē modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater est: quæ autem tu plantas, horū est noverca, cuius rei gratia, quæ sua sunt vt legitima magis nutrit ac fouet: à te autem plantatis, vt spurriis non tantum alimentū tribuit. His delectatus olitor. Credideris mihi, inquit, quàm me graui sollicitudine ac meditatione leuaris. Abi gratis ferēs olera, & quoties tibi his opus est, tanquā in proprium hortū vadēs, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto Xātho, & quibusdā ibi amicis inuentis, & ad Aesopū loquu

φύσιν ὡς οἰκεῖα φιλεῖ, ἀποστέρησθαι τὰ ἑαυτοῦ ὡς ἀλλότρια· τὸ ἴσον δὴ καὶ ἡ γῆ τῶν ἄλλων ἢ μὴ αὐτομάτως ἐξ αὐτῆς φυομένων μητρὸς ἐστὶν ἂν δ' αἰτίας ἐμφυσιόφους, τέτων γίνεσθαι μητρικῶν, ἢ χάριν καὶ μισθὸν ὡς γήσια τὰ οἰκεῖα τρέφει καὶ θάλπει. τῶν δὲ παράσθεν τῶν ἀλλοτρίων, ἢ τῶν ἄλλων, ὡς νόθοις, τὴν τρεφὴν νέμει. ἐπὶ τούτοις ἠοροῦσθαι ὁ κηπουρὸς, πιστεύουσας αὐτῶν φησὶν, ὅτι με ἀμειχανῶς λύπης, ἢ ἀδολογίας ἐκείσθαι. ἀπὸ τῆς ἐπιπέρας φέρων τὰ λείψανα, καὶ ὅσαί τις σοὶ τέτων δεῖ, ὡς εἰς οἰκεῖον κῆπον ἐκδίδων λαμβανῆ. μετ' ἡμέρας δὲ πάλιν εἰς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντος ἑαυτοῦ, καὶ ἵσθαι ἐντυχόντος ἐκεῖ τῶν φίλων. Ἐπεὶ δὲ τὸ Αἴσωπον

πον εἰρηχότῳ, εἰς τε
 τὴν οἰκίαν παροσάρα-
 μῶν καὶ φακῆν εἰς τὴν
 χύτραν ἐμβαλόντα ἐ-
 ψῆσται, ἐκείνος ἀπελ-
 θὼν, κέκκον ἕνα φακῆς
 εἰς τὴν χύτραν ἐψήβα-
 λὼν. ὃ ἢ δὴ Ξάνθος ἄ-
 μαρτίς φίλοις λισσά-
 ρημος, ἐκάλει τέττας
 συναρισήσονται. παρῆ
 περὶ μύθῳ ἔως λιπῶς, ἐ-
 πί φακῆν γὰρ ἔστη. τὸ δ' εἶ-
 πνον, καὶ ὡς μὴ δεῖν τῆ
 ποικιλίᾳ τῶν ἐδεσμά-
 των τὰς φίλους κρίνειν,
 ἀλλὰ δοκιμάζειν τὴν προ-
 θυμίαν. τῷ ἢ εἰζάντων,
 ἔτι πρὸς τὴν οἰκίαν ἀφι-
 κησάντων, ὁ Ξάνθος φη-
 σι, δὲς ἡμῖν ἀπὸ λιβερῶ
 πιεῖν, Αἴτωπε. τῷ δ' ἐκ
 τῶν ἀπορροίας τῶν λιβερῶ
 λαβόντα καὶ ἐπιδε-
 δωκότα, ὁ Ξάνθος τῷ δυ-
 σωδίας ἀναπληροθεῖς,
 φεῦ τί τῶν φησιν, Αἴ-
 τωπε; καὶ ὅς, ἀπὸ λιβερῶ,
 ὡς ἐκέλευσας. τῷ ἢ Ξάν-

loquuto, vt in domū
 curreret, & lentem in
 ollam iniectā coque-
 ret, ille abiens granū
 vnū lentis in ollam
 coquit iactum. Xan-
 thus ergo vnā cum
 amicis lotus, voca-
 uit hos compransu-
 ros: præfatus tamen,
 & quòd tenuis esset
 futura cœna, vt pote
 ex lente, quodq; nō
 oporteret varietate
 ferculorum amicos
 iudicare, sed probare
 voluntatem. His ve-
 rò obedientibus, &
 in domum ingressis,
 Xanthus inquit, Da
 nobis à balneo bi-
 bere, Aesope. Illo
 verò ex defluxu bal-
 nei accipiente & tra-
 dente, Xanthus fœ-
 tore repletus, Hem
 quid hoc inquit, Ae-
 sope? Et ille: A bal-
 neo, vt iussisti. Xan-

tho autem præsentia amicorum iram compescente, & peluim sibi apponi iubente, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus, Non lauas? tum ille, Iussum est mihi ea facere quæ iusseris: tu nunc non dixisti, Iniice aquam in peluim, & laua pedes meos, & pone soleas, & quæcunque deinceps. Ad hæc igitur amicis Xanthus ait, Num enim feruū emi? nullo modo, sed magistrum. Discūbentibus itaq; ipsis, & Xantho Aesopū rogante, an cocta sit lens, cochleari acceptū ille lentis granū tradidit. Xanthus accipiēs, ac ratus gratia faciendi periculum coctionis lētem accep

θε τῆ παρροσία τῶ φίλων τὴν ὀργὴν ἐπιχόν-
 τῳ, καὶ λεκάνῳ αὐ-
 τῷ παρατεθῶσιν κε-
 λύσσῳτος, Αἴσωπος τὴν
 λεκάνην θεὸς ἴστατο. καὶ
 ὁ Ξάνθος, ἐνίπτεις; καὶ
 κεῖν τῳ, ἐντέλλομαι μοι
 ταῦτα ποιεῖν ὅσα ἂν ἐ-
 πιτάξῃς. σὺ ᾗ νῦν ὄσκι
 εἶπας, βάλε ὕδωρ εἰς
 τὴν λεκάνην, καὶ νί-
 ψον τοὺς πόδας μου, καὶ
 θέσ τῶ ἐμβάδας, καὶ
 ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὲ
 ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ
 Ξάνθος ἔφη μὴ γὰρ δὲ
 λον ἐπριάμην; ἐκ ἔστιν
 ὅπως, ἀλλὰ διδάσκα-
 λον. ἀνακλιθέντων γί-
 νυν αὐτῶν, ἔτι Ξάνθος
 τῷ Αἴσωπον ἐρωτήσων-
 τῳ, εἰ ἐψηθῆ ἡ φακὴ,
 δοίδυκι λαβῶν ἐκείνος
 τῷ τῷ φακῆς κόκκον ἀ-
 νέδωκεν. ὁ ᾗ Ξάνθος
 λαβῶν, καὶ οἰηθεὶς ἐνε-
 κεν ἔπειραν λαβεῖν
 τῷ ἐψησεως τὴν φακὴν
 δέξα

δέξαται, τοῖς δακτύ-
 λοις ἀλατρίψας, ἔφη
 καλῶς ἔψη, κήμισον.
 Ἔῃ μόνον τοῦ ὕδαρ κενώ-
 σαιτος ἐν ταῖς ἱρυβλίαις
 καὶ παραθένης, ὁ Ξάν-
 θος· πῦρ ἐστὶν ἡ φακίη· φη-
 σι. Ἐὸς, ἔλαβες αὐτήν.
 Ἐὸ Ξάνθου· ἕνα κήκ-
 κην ἔψησας; καὶ ὁ Αἴσω-
 πος, μέγιστοι φακίῳ
 γὰρ ἐνικῶς εἶπας, ἀλλ'
 ἔφακας, ὁ δὲ πληθυν-
 τικῶς λέγει. ὁ μὲν οὖν
 Ξάνθος ἀπορήσας τοῖς
 ὄλοις, ἀνδρες ἐταῖροι,
 ἔφη, ἔτι εἰς μανίαν
 με ἀειρέψω. εἶτα στρα-
 φεὶς πρὸς τὸν Αἴσωπον,
 εἶπεν, ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶ
 κακῶς εἶλε, τοῖς φίλοις
 ἐνυβρίζων, ἀπελθὼν ὄ-
 νησται πόδας χοιρεῖας
 τέτταρας, Ἐ διαταχέων
 ἔψησας παρέθηκες. Ἔῃ
 σπευδὴ ἴστο ποιήσαιτος.
 Ἐ τὸ ποδῶν ἐψουδῶν
 ὁ Ξάνθος εὐλόγως γέ-
 λων ἰύψω τὸν Αἴσωπον
 αὐτῷ

accepisse, digitis cō-
 terēs, ait, Bene cocta
 est, affer. Illo solūm
 aquā vacuāte in scu-
 tellas, & apponente,
 Xāthus, Vbi est lēs?
 inquit. Et is, Accepi-
 sti ipsam. Et Xāthus,
 Vnū granū coxisti?
 Tū Aesopus: Maxi-
 mē: lentē enim singu-
 lariter dixisti, nō len-
 tes, quod pluratiuē
 dicitur. Xanthus er-
 go prorsus consilij
 inops, Viri socij, ait,
 hic ad insaniā me re-
 diget. Deinde cōuer-
 sus ad Aesopum ait,
 Sed ne videar impro-
 be serue, amicis iniu-
 ri⁹, abiēs eme pedes
 porcinos quatuor, &
 perceleriter coctos
 appone. Ab eo autē
 festinē hoc facto ac
 dū pedes coqueren-
 tur, Xāth⁹ iure volēs
 verberare Aesopum,
 cum

cū esset in re aliqua ad vsum occupatus, vnum ex pedibus ex olla clanculum aufereus, occuluit. Paulò post autem & Æsopus veniēs, & ollam perscrutatus, vt tres solos pedes vidit, cognouit infidelias sibi aliquas factas. & accurrēs in stabulū, & saginati porci vnū ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans in ollam iecit, ac cōcoxit cum cæteris. Xanthus verò veritus ne Æsop^o subreptū pedem nō inueniens fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Æsopo autem in patinā pedes euacuante, ac quinque his apparentibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Æsopce, quomodo quinque?

Et

αὐτῶς περίη ἔεις χρέων ἀγολεμύς, ἕνα ἔποδῶν ἐκ τῆς χύτρας ληθραίως ἀνελόμενος, ἔκρυψε. μὲν μικρὸν ἤκει ὁ Αἰσωπὸς ἐλθὼν καὶ τὴν χύτραν ἐπισκεψάμενος, ὡς τρεῖς τρεῖς μόνους πόδας εἶδρακε, σιωπῆκε ἐπιβλήν αὐτῷ ἵνα γενηῖται. Ἐδὴ κατὰ δραμῶν ἐπὶ τὴν αὐλήν, καὶ τὸ σιλευομύς χεῖρας τῶν ἕνα ἔποδῶν ἢ μικροῖρα ἀφελὼν ἔτῳ τρεῶν ψιλῶτας, εἰς τὴν χύτραν ἔριψε, ἔσυνέψατο τῶν ἄλλοις. Ἐαὐτὸς ἤδειπας, μὴ πως Αἰσωπὸς τὸ ὄφρα γενήσεται ἔποδῶν ἐχέων, διπιδράση, αὐθις εἰς τὴν χύτραν αὐτὸν ἐνέβαλε. Ἐδὲ Αἰσώπας τρεῖς πόδας εἰς τὸ τευβλίον κενώσιντο, καὶ πέντε τέτων ἀπαφανέντων, ὁ Ἐαὐθης, ἢ τῶν φησιν, Αἰσωπε, πῶς γέντες

πέντε; καὶ κείνος τὸ δὴ
 ὡ χάρω πόσους ἔχουσιν
 πόδας; Ἐὸ Ξάνθος, ὅκ
 τῶ. καὶ ὁ Αἴσωπος, εἰπὼν
 ἔν ἐνθωτοῖ πέντε, καὶ ὁ
 σιταλόμυθος χάρω νέ-
 με) κάτω τρίπους. καὶ
 ὁ Ξάνθος πάνυ βαρέως
 ἤλων, πρὸς τὸς φίλους
 φησὶ, ἐχὶ μικρῶ. πρὸ-
 θενεῖπε, ὡς ἔχουσιν
 πρὸς μανίαν ἕως δὴ πε-
 ρίρεψῃ; καὶ ὁ Αἴσωπος,
 δεῖπνσθαι, ἐκ οἷοδ' ὅτι τὸ
 ἐκ πρὸθεσεῶς τε καὶ
 ἀφαιρέσεως εἰς τὸ καὶ
 λόγον ποσὸν συλκεφα-
 λακέμεν, ἐκ ἔστιν ἀ-
 μέρτημα; ὁ μὲν ἔν Ξάν-
 θος μηδεμίαν ἀτίαν
 εὐπρόσωπον δόρηκῶς
 μασιῶσα τ' Αἴσωπον
 ἠσύχασε. τῇ δ' ὑστεραίᾳ
 τ' ἠολασικῶν ἡς πω-
 λυτελές εὐπρεπίτας δ' εἰ-
 πνον, σιωῶ ἀλλοῖς ἠο-
 λασικῶς καὶ τ' Ξάν-
 θον κέκλησεν. δὴ ἠο-
 μῶν θίνυν, ὁ Ξάνθος
 μερ

Et ille, Duo porci
 quot habent pedes?
 Et Xanthus, Octo. Tū
 Aesopus, Sunt ergo
 hic quinque; & sagina-
 tus porcus inferius
 tripes pascitur. Et
 Xanthus admodū mo-
 lestè ferēs, amicis in-
 quit, Nōne paulo an-
 tē dixi, quod celer-
 rimè hic me ad insa-
 niā rediget? Et Aeso-
 p⁹, Here nostine, qd'
 ex additione & sub-
 ductione in quātita-
 tē secūdum rationa-
 lem summā colligi-
 tur, nō esse errorem?
 Xanthus igitur nullā
 causam honestā inue-
 niēs verberādi Aeso-
 pū, quieuit. Postridie
 autē ex scholasticis
 qdā sumptuosam ap-
 parans cœnā, cū aliis
 discipulis & Xanthū
 inuitavit. Cœnanti-
 bus igitur, Xanthus
 partes

partes ex appositis accepit electas, & Aesopo ponè stanti dedit: Beneuolâq; meâ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille verò decedens secum cogitabat, Nunc occasio est vlcisci meâ dominam, propterea quòd me, cum nouitius veni, cauillata est. Videbit igitur an hero meo bene velit. Profectus itaque in domum, & sedens in vestibulo, & hera accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit, Hera, hæc omnia herus misit, non tibi, sed beneuolâ: & canem vocata, atque dicto, Veni Lycana, comede: tibi enim herus hæc iussit dari, particulatim can-

ni

μερίδας ἐκ τῆ παρακῆ
μύρων αἰελόμμος ἐπι
λέκεις, ἔ τῷ Αἰσώπῳ
ὀπίσθεν ἐφεισῶν δ' ἔς.
τῆ εὐνοΐσῃ μοι, φησὶ
πρὸς αὐτὸν, Ζεῦτα ἐπί
δος ἀπελθών. ὁ δ' ἀπιὼν
καθ' ἑαυτὸν ἐνενοΐφ, νῦν
καρὸς ἴσασθαι μετὶ τὴν
δέσποιναν, αἰθ' ὧν με
ἠνίκα νεάνησθε ἤλθον
ἔσκαπεν ὄψει Ζεῖνω
εἰ τῷ δεσπότῃ με εὐ-
νοεῖ. ἀφικθ' ἄρ' οὐ
εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ κα-
θίσας ἐν τῷ προδό-
μῳ, ἔ τὴν δεσποιναν
ἐγκαλέσας τὴν σπου-
ρίδα τῆ μερίδων ἐπί-
προσθεν αὐτῆς, τέθει-
κε, καὶ φησὶ, δεσποίνα,
Ζεῦτα πάντα ὁ δεσπό-
της πέπομφεν ἔ σοι,
ἀλλὰ τῆ εὐνοΐσῃ καὶ τὴν
κυῖα καλέσας, καὶ εἶ-
πών, ἐλθὲ λήκηναι, φά-
γε σοι γὰρ ὁ δεσπότης
Ζεῦτα ἐπέταξεν δοθῆ-
ναι, ἀνὰ μέρ' οὐ τῆ κυ-
νῆ

νὶ πάντα παρέβαλε.
 μὲν ἢ τῆτο πρὸς τὸ δὲ
 πότιν πάλιν ἐλθὼν,
 καὶ ἐρωτηθεὶς, εἰ τῆ εὐνοῦ
 ση δέδωκε πάντα, πάν
 τα, φησὶ, καὶ ἐνώπιον
 ἐμῶ πάντα κατέφαγε.
 Ἔν ἢ ἐπαυροῦδης, ἔτι
 ποτε ἄρα ἐδίξασα ἔλε
 γεν; ἔ ἐκεῖνος· ἐμοὶ ῥῆ
 φησιν, ἔδ' ὅτι οὐκ εἶρη
 κε, καθ' ἑαυτὴν δέ σοι
 χάριτας ἦσθ. ἢ μὲν τει
 γυνὴ ἔ Ξαφῶς συμ
 φερὰν τὸ πρῶτον οἴη
 σα μὲν, ἄτε δὴ δούλε
 ρα τὸ κυνὸς ἐλεγχθεῖσα
 τῆ πρὸς τὸ ἀνδρα δύ
 νοῖα, καὶ ἐπιπῆσα, ἢ
 μὲν μὲν κέτ' ἔ λοιπῶ
 σιωοικήσθ' αὐτῶ, εἴσω
 παρελθῆτα ἔ κριῶνος
 ἐθρῶν. ἔ ἢ πῶτε πρ
 κήπλον, καὶ ζητημά
 των πρὸς ἀλλήλους πρ
 ἴνομῶν, ἔ ἐνὸς αὐτῶ
 ἀπορήσασθ', πηνίκα
 ἐν γῆσι μετὰ ἐν
 ἀνθρώποις τερραχῆ, Αἴ
 σωπ

ni omnia proiecit. At
 post hoc ad herū re
 gressus, & rogat⁹, an
 benevolæ dederit o
 mnia, Omnia, inqt:
 & cor me oīa come
 dit. Illo verò iterum
 rogante, & quidnam
 edens ait? Et is, Mihi
 quidem nihil quic
 quā dixit, sed secum
 tibi gratias habebat.
 Vxor tamē Xāthi eā
 rē calamitosam esse
 arbitrata, tanquā se
 cunda cani redargu
 ta de erga virum be
 neuolentia, ac sub
 dens, certè non am
 plius in posterū co
 habitaturā cū eo, in
 gressa cubiculū, plo
 rabat. Potu autē pro
 cedēte, & questionib
 us alternis propo
 sitis, ac vno ex ipsis
 ambigēte, quādo fu
 tura esset ingēs inter
 hoīes turbatio, Aeso
 pus

pus pone stans ait,
 Cùm resurrexerint
 mortui, repetentes
 quæ possederint. Et
 scholastici ridendo
 dixerunt, Ingenio-
 sus est nouitius hic.
 Alio verò rursus pro-
 ponēte, quam obrem
 ouis ad cædem tra-
 cta, non exclamat,
 sus autē quàm maxi-
 mē vociferatur, Aeso-
 pus rursus ait, Quo-
 niā ouis assueta mul-
 geri, aut etiam velle-
 ris onus deponere,
 tacitè sequitur. Ideo
 etiā pedibus arrepta,
 & ferrum videns, ni-
 hil graue suspicatur,
 sed illa familiaria &
 sola videtur passura.
 Sed sus, vt qui ne-
 que mulgetur, neque
 tondetur, neque no-
 uit ad horum ali-
 quid trahi, sed car-
 nes suas tantum vsui
 esse,

σωπος ὁπιθεὶν ἐστὺς, εἶ-
 πεν, ἠνίκα αὐτοὶ νεκροὶ
 ἀνιπέμψουσι τὰ ἐαυτῶν
 ἀπαλήθσωσι κτήματα.
 καὶ οἱ σχολαστικοὶ γε-
 λάπωντες, ἔφρασαν, νοή-
 μων ἐστὶ ὁ νεώνηθ. ἑ-
 τέρος δὲ πάλιν παρεθεὶν
 τοῦ, ὅτι χάριν τὸ μὲν
 ἀεθβαθὸν ἐπὶ σφαγὴν
 ἐλθέμενον ἔβοᾷ, ὃ δὲ
 χεῖρος ὅτι μάλιστα κρα-
 ζῆ, Αἴσωπος αὐτὸς ἔ-
 φη, ὅτι τὸ μὲν ἀεθβαθὸν
 καὶ τὸ εἰωθὸς ἀμελγόμε-
 νον, ἢ τὸ δὲ πόκος βά-
 ρει δαπέδου γέμενον, σιγῇ
 ἔπει. διὸ καὶ ὑποσκελε-
 ζόμενον, καὶ τὸ σιδηρὸν
 ἐραῶν ἔδεν δένον ὑπο-
 πιδύει, ἀλλ' ἐκείνα τὰ
 σωπήθη ἔμόνα δοκεῖ
 πείσασθαι. ὃ δὲ χεῖροσ,
 ἅτε δὴ μήτ' ἀμελγόμε-
 νοσ, μήτε κτεθόμενοσ,
 μηδὲ σωφδῶσ ἐαυτῶν
 πρὸσ. ἢ τὸ ποιητῶν ἐλ-
 κόμενοσ, ἀλλ' ὅτι τὸ σαρ-
 κῶν αὐτῶ μόνων ἐστὶ
 χεῖρα,

χρεία, εὐχόμενος βοᾷ. Ἰσ-
 των ἔτιω ῥηθέντων, οἱ
 χολασθησὶ πάλιν ἐπή-
 νεσαν αὐτὸν, ἱραπέντες
 εἰς γέλωτα. πωσαμέ-
 νος μύθοις ἔπειτα, καὶ
 ἔπειτα πρὸς τὴν οἰ-
 κίαν ἀπονοσήσατος, καὶ
 τῆς θυγατρὸς συνήθως ὀρ-
 μήσατος ἀποσλαλεῖν,
 ἐκείνη Ἰστρον ἀποσφρα-
 σά, φησι, μή με πλῆσ-
 ὸν γῆνη. δός μοι τὴν
 προίκα μὲν, ἔπειτα
 σωματὶ ἔσθ' ἐν γὰρ ἂν μεί-
 ναιμι σὺν σοὶ Ἰστροῦθεν.
 σὺ δ' ἀπελθὼν τὴν κυρία
 κολάκευε, ἢ ἀπομο-
 φασὶς τῆς μερίδος. καὶ ὁ
 Ξάνθος ἐκπλαγείς, λέ-
 γει, ἐκ ἔστιν ὅπως ἐκ ἧρ-
 τυσέ μοι τι κατὰ τὴν πα-
 λιν Αἰσωπος. καὶ πρὸς
 τὴν θυγατέρα φησι, κυ-
 εῖε, ἐμὲ πεπωκότεον
 σὺ μεθύεις; τί με με-
 εἶδας ἀπομοφασίαν, ἐχέ-
 σσι; μὴ δὲ, ἐμοὶ μὲν
 οὐ, φύσιν ἐκείνη, τῆς
 κυρίας.

esse, merito vocife-
 ratur. His sic dictis,
 discipuli rursus lau-
 dauerunt ipsum, ver-
 si in risum. Finito ve-
 rò conuiuio, & Xan-
 tho in domum reuer-
 so, & uxorem pro-
 more aggressio allo-
 qui, illa ipsum auer-
 sata, inquit, Ne mihi
 propinquus fias: da
 mihi dotem meam,
 & abibo: non enim
 manserim tecum post-
 hac. Tu autem abiens
 cani adulare, cui mi-
 fisti partes. Et Xan-
 thus stupefactus, ait,
 Non potest aliquo mo-
 do non cōdiuisse mi-
 hi mali aliquid rur-
 sus Æsopus. & uxori
 inquit, Domina, nū-
 me potō, tu ebria es?
 cui partes misisti, non-
 ne tibi? Non per Io-
 uem, mihi quidē mi-
 nimē, inquit illa, sed

d 2 cani.

cani. Et Xáthus Aesopo accito inquit, Cui dedisti partes? Et ille, Beneuolę tuę. Et uxori Xáthus, Nihil accepisti? & illa, Nihil. Et Aesopus, Cui enim iussisti, here, partes dari? & ille Beneuolę meę. Et Aesopus canē vocata, Hęc tibi, inquit, bene vult, nam mulier etsi bene velle dicatur, tamē minima quaque reclusa contradicit, cōiuciat, abit. Canem verò verberato, expellito, haud tamen discesserit, sed oblita omnium, statim benignè blāditur & cum gratia hero. Opportebat igitur dicere here, Uxori has partes ferto, & non beneuolę. Et Xanthus, Vides, domina,

non

κωί. κ' ὁ Ξανθός. τῆς
 ἀσώπῃ κληθέντι φη-
 σί, ἔνι δέδωκας τῶς με-
 ρίδας; καὶ κείνος, τῆς δὲ
 νόσῃ σοί. Ἐπρὸς τὴν
 γυναῖκα ὁ Ξανθός, ἔ-
 δὲν ἔλαβες; καὶ κείνη, ἔ-
 δὲν. Ἐὖ ὁ Αἰσωπός, τί-
 νι δ' ἐκέλευσας δέσσο
 τῶς τῶς μερίδας δοθῆ-
 ναί; καὶ κείνος, τῆς δὲ νό-
 σῃ μοι. καὶ ὁ Αἰσωπός
 τὴν κωίαν φωνήσας,
 αὐτῇ σοι, φησὶν, εὖ νοεῖ.
 ἢ γὰρ γυνὴ καὶ εὖ νοεῖν
 λέγει, ἀλλ' ἐπ' ἔλαχί-
 σῃ ἀλγήσασα, αὐτὴ λέ-
 γει, λοιδορεῖ, αἰαχω-
 ρεῖ. τὴν μὲν τῶς κωί-
 ατύπον, ἀπέλασον, καὶ
 ἔσῃ αἰαχωρήσῃς αὐ-
 τῶν, ἀλλ' ἐπιλαθομένη πάν-
 των, αὐτίκα φιλοφρό-
 νως σέθεν καὶ σὺν χάρι-
 τι δέσσοτίω. ἔσθ' σε
 ἔνι εἰπῆν δέσσοτα, τῆς
 γυναῖκί τῶς μερίδας
 κέσμισον, Ἐμὴ τῆς δὲ νό-
 σῃ. καὶ ὁ Ξανθός, ὁρᾷς
 κυρία,

κυρία, ὡς ἐκ ἐμὸν τὸ
 ἀμάρτημα, ἀλλὰ τὸ κη
 μίσαντος; ἀνάγκη τοι
 γαρξὲν, καὶ ἐκ ἀπρησῶ
 παροφάσεως, δι' ἣν αὐ
 τὸν μασιγῶσω. τὸ δὲ μὴ
 πέτο μύτης, ἀλλὰ λάθρα
 πρὸς τῆς ἑαυτῆς γυ
 νεῖς ἀποχωρησάσης, Αἴ
 σωπος εἶπεν ἕκ ὀρθῶς
 εἶπον, ὧ δέσποτα, ὡς ἡ
 κύων σοι μάλλον εὐνοεῖ
 ἔξ ἢ ἡ ἐμὴ δέσποινα;
 ἡμερῶν δ' ἐν ἡμερῶν παρῶ
 χηκῶν, καὶ τὸ γυναικὸς
 ἀδελφάκις μύτης,
 ἔξ ἑαυτῆς τὸ παρῶ
 κόντων ἡνῶς ὡς αὐτὴν
 ὡς αὐτὸν ὑποσέψεν οἴ
 κηδὲ πέμψαντος, τὸ δὲ
 μὴ ὑπεέκδεν θελύσης, ἔξ
 ἑαυτῆς δι' αὐτὴν εἰς
 ἀθυμίαν πεσόντος, Αἴ
 σωπος προσελθὼν αὐ
 τῷ φησι, μὴ αὐτῷ, δέ
 σποτα. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν ἀυ
 ριον ἤκδεν ἀνθαίρετον, καὶ
 ἀπεράλλακτον δρῶσω
 πρὸς σε. καὶ λαβὼν κέρ
 μα

non meā esse culpā,
 sed eius qui tulit? To
 lera itaque, nec de
 erit mihi occasio,
 qua eum verberem.
 Illa verò nō creden
 te, verūm clam ad
 suos parentes regres
 sa, Aesopus inquit:
 Num rectè dixi, ὄ
 here, canem tibi ma
 gis benevelle, quàm
 meā heram? Diebus
 autē aliquot præte
 ritis, & vxoi e irrecō
 ciliata manente, &
 Xātho affines quos
 dā ad ipsam, vt reuer
 teretur domū, mit
 tente, illa verò quum
 cedere nollet, & in
 de Xanthus in mœ
 rore esset, Aesopus
 adiens ad eū inquit,
 Ne te afflictes, here:
 ego enim cras veni
 re spōte & citissimè
 faciā ad te. Et acce
 pta pecunia in forū
 d 3 iuit,

iuuit, ac emptis anseribus & gallinis, & aliis quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulās domos circuibat. Transibat igitur & ante domum parenū heræ suæ, ignotare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et quum in quen-
dam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi vendere. Illo autē, Et cui opus est, rogitante, Xantho, inquit, philosopho: cras enim uxori copulandus est. Eo verò ascendente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renunciantē, illa cursim & properē ad Xanthū iuit itatim, & cōtra ipsum clamabat, dicens

μα πρὸς τὴν ἀλοφάν ἦλ-
θεν, ἔ ἀνησάρξαι, χῆνας
καὶ ὄρνιθας, καὶ ἄλλ' ὅτις
ἔ πρὸς εὐωχίαν ἐπιπι-
δείαν, βασιζών τὰς οἰκί-
ας περιενόσῃ. παρήξαι
νυν ἔ τὴν ἔ τ' αὐτῆς δε-
σποίνης γλυπηλῶρων οἰκί-
αν, μήτε τῶ τῆν εἰδέναι
προσσοιζέξαι, ἐκείνων τῶ
χάνισσαν, μήτε μὴν ἐν
αὐτῇ τὴν δεσποικίαν μέ-
νεσσαν. ἔ δὴ λυγέ τ' οἰ-
κίας ἐκείνης ἐντυχάν, ἢ
εἰς τῶ, εἰπ πῶ τ' εἰς γά-
μους χρῆσίμων οἱ καὶ
τὴν οἰκίαν ἐποιεῖν ἀντι-
πωλήσει. ἔ ἢ, ἔ τίς τῶ
των ἐχθ' τὴν χρείαν πυ-
θολύς, Ξάνθος, Φεσίν,
ὁ φιλόσοφος· αὐρίων γδ'
συγακί μέλλει συνάπτε-
σθαι. ἔ ἢ ἀναβάνας, καὶ
τῆ συγακί τῶ τῶ Ξάν-
θος, ὡς ἤκασεν, αἰαγ-
γείλαυτῶ, ἐκείνη σὺ
δρόμῳ ἔ παρδῆ πρὸς
τ' Ξαύθον ἦλθεν ἀπὸ-
ντι, καὶ αὐτῆς κρατεροῖα,
λέγῃ

λέγεσθαι πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ Χαῦθα, ὡς ἐκ ἂν ἐμῆ ζωῆς, ὡς Χαῦθε, ἐστέρα Ἰωναίη δινηθήσῃ στωακμοθῆναι, ἐστὼς ἐμένεν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ διὰ τὴν ὄψιν, ὡς καὶ διὰ τὸ κείνον ἀπῆρε. μετὰ δὲ ἡμέρας πάλιν Ἰωνίης, καλέσας ὁ Χαῦθος χολασικὸς εἰς ἄριστον, τῷ Αἰσώπῳ φησὶν, ὁ ψώνησον ἀπελθὼν πᾶν ὅ, τι χρῆσθαι ἔχεις τε καὶ βέλτερον. ὁ δὲ ἀπὼν, καὶ εἰς αὐτὸν ἐλεῖψεν, ἐγὼ δὲ δάξω τὸ δευρότιον μὴ μωρὰ ἀφ᾽ ἀπειρίας γλώττης ἐν μέσῃς ὑείας περιάμεινον, ἐστὶ μάστιγος ἀνακλινθεῖσι, γλώττιαν ὀπίην ἐκείτω συνῆξυμάρω παρέστησι. τὸ δὲ χολασικῶν ἐποινε σάντων ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶτον ἕδεσμα διὰ τὴν γλώττης πρὸς τὸ λόγον ὑπερησίαν, πάλιν Αἰσώπος ἐφθὰς

γλώ

dicens inter alia & hæc, Non me viuentem, ὁ Xanthe, alteri vxori cōiungi poteris. Et sic mansit in domo per Æsopum, quēadmodū propter illū discesserat. Post dies rursus aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandiū, Æsopo inquit, I, eme optimum quodq; & prestantissimum. Ille inter eundem secum dicebat, Ego docebo herum non stulta mandare. Quum linguas igitur solū suillas emisset, & apparasset discubentibus, linguā assatā singulis cū salsamēto apposuit. discipulis laudantibus ut philosophicū primū ferculū propter linguę ad loquutionem ministeriū, rursus elixas Æsop⁹

d 4 ling

linguas apposuit, atque iterū etiā ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud q̄ linguas proponebat. Discipulis autē eodē subinde cibo repetito indignatis, Quousq; linguas inquit tibus, quippe nos per diem linguas edendo nostras doluim⁹: Xanthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est Aesope? & is, Nō certē, tum ille, Nonne mādaui tibi sordidissime homule, optimum quodq; & pretatissimū opsonari? & Aesopus, Multas habeo tibi gratias increpāti me philosophis viris presentib⁹. quid igitur fuerit lingua melius & pretatius in vita? oīs enim doctrina & philosophia p̄ ipsam mōstratur

γλώττας παρέθηκε. καὶ αὐτὸς αὐτῶν βρώμαλος αἰτηθέντος ἄλλως καὶ ἄλλως ὁδὸν ἔδεν ἕτερον ὅτι μὴ γλώττας πρὸς ἑαυτῶν. ἢ ἰσχυροῦσιν ἐπὶ τῶν τρωφῆς ἀναγκησαύτων, μέχρι ἵκνους γλώττας, εἰπόντων, καὶ ὡς ἡμεῖς δὲ ἡμέρας γλώττας ἐδόντες εἰς ἡμετέρας ἡλιθίστους, ὁ Ξάνθος φησὶ πρὸς ὄργων, ἔδεν σοι πάρεστιν ἕτερον Αἰσωπεῖ καὶ ὅς, ἔδῃτα. καὶ κείνος, ἔκθου ἐνετὴ λάμψω σὺ καὶ ἕτερατον αὐτῶν πρῶτον, πᾶν ὅ, πρὸς τὸ πρῶτον τε καὶ ἄριστον ὁψωνῆσαι; καὶ ὁ Αἰσωπεῖ, πολλὰς ὁ μολογῶ σοι εἰς χάριτας μεμφομένην με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρόντων. τί αὖ ἐν γλώττις πρῶτον τε εἰ βέλτιον ἐν τῶν βίῳ; πᾶσα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία δὲ αὐτῆς παι-

δούε) ἔ διδάσκει). δι
 αὐτῆς δόσης, λήψης, ἀ
 γοραί, ἀπασμοί, σύφη
 μίαι, μῦθοι πᾶσαι. δι.
 αὐτῆς γὰρ συκροτῆν)
 γάμοι, πόλις ἀνορθῶν
 ται, αὐτρωποι Διόσω
 ζον), καὶ σωελόντι φᾶ
 ναι, δι' αὐτῆς ἅπασ ὁ
 βίος ἡμῶν σωέσθηκεν.
 ἔδ' ἐν ἄρα τῷ γλώττης
 ἄμφνον. ἐπὶ τέτραις οἱ
 χολαστικῶν τῷ μὲν Αἴσω
 πον ὁρθῶς λέγειν φά
 ρμοι, ἡμαρτηκέναι ἢ
 τῷ διδάσκαλον, διελη
 λύθασιν ἕκαστος ἔπ' οἱ
 κ. τῆ δ' ὑπεραίρα πά
 λιν αἰτιωμένων αὐτῶν
 τῷ Ξάνθον, ἐκείνους ἀπο
 λογῆν, μὴ καὶ γνώ
 μων αὐτῶν βούται γερονέ
 ναι, ἀλλὰ τῷ ἀχρεῖς δ' ἔ
 λθ τῆ κακουργία. σήμε
 ρον ἢ Διόσω φῆ τὸ δεῖ
 πνον, καὶ γὰρ ἢ παρόν
 των ὑμῶν αὐτῷ Διόσω
 ξομοί. ἔ καλέσας αὐ
 τὸν πᾶν ὅ, καὶ φαυλότα
 τόν

tur ac traditur: per
 ipsam dationes, acce
 ptiones, fora, salu
 tationes, benedicen
 tiæ, musa omnis: per
 ipsam celebratur nu
 ptie, ciuitates erigun
 tur, homines seruan
 tur: & vt breuiter di
 cam, per ipsam tota
 vita nostra consistit:
 nihil ergo lingua
 melius. Ob hæc disci
 puli Aesopum rectè
 loqui dicentes, aber
 rasse verò magistrū,
 abiere singuli in do
 mum. Postridie rur
 sus accusantib⁹ ipsis
 Xanthum, ille respō
 debat, nō secundum
 voluntatem suā hæc
 facta fuisse, sed in
 utilis serui nequitia:
 hodie autem permu
 tabit cœnam, & ipse
 præsentibus vobis
 cum eo colloquar.
 Ac vocato eo, vilif
 d s simum

simū quodq; & pessimū opsonari iubet, q̄ discipuli secum foret cœnaturi. Ille autē nihil mutatus, rursus linguas emit, & apparatus discubētib' apposuit. Hi inter se submurmurabāt, Porcinæ rursus lingue. Et paulo post iterū linguas apposuit, & valde iterū atque iterū. Xātho autē in quo aīo ferēte, & qd hoc Æsopē, dicente, nū rursus mādauī tibi optimū quodq; & prestatissimū opsonari: ac nō potius vilissimū quodq; & pessimū? ille autē, Et qd vnq̄ peius lingua, ὅ here? nōne vires per ipsam corruunt? non hoīes p̄ ipsam interficiuntur? nō mēdacia oīa, & maledicta, & periuria per ipsam p̄ficiunt

τόν τε ἐ χείρισον ὄψωνήσασιν κελεύει, ὡς ἴσχυο λασικῶν σὺν αὐτῷ δεῖ πησιόντων. ὁ ἦ μηδὲν διαπραπίεις, πάλιν γλώσσας ἐπέιαθ, ἐ ἐβριμώσας, ἀνακλινθεῖτε παρεθήκειν. οἱ ἦ παρὲς ἀλλήλους ἐπιφάνεν, χάρσαι πάλιν γλώσσας. καὶ μὲν μικρὸν αὐτίς γλώττιας παρεθήκει, καὶ μέγα αὐτίς καὶ αὐτίς. Ἐ Ξαύθεις ἡ δύσαναχετήσαντο, καὶ, τί τῶτο Αἰσωπε, εἰρηκότος, μὴ πάλιν ἐνετέλλεμεν σοι πᾶν ὅ, ἢ χρυσόφρατον ἢ καὶ βέλτερον ὄψωνήσασιν ἐχὲν πᾶν ὅ, ἢ φαυλίφρατόν τε ἐ χείρισον; ὁ ἦ, καὶ ἢ ποτε χεῖρον τῆ γλώττις, ὃ δὲ ἀποφραξὲς πόλλεις δι' αὐτῆς καὶ ἀπίπρασιν; ὅση ἀνθρώποι δι' αὐτῆς ἀναγοῦνται; ἔ ψεύδῃ πᾶντα, καὶ βλασφημείω, καὶ ἐπιορκείω Διὸς ἑωυτῆς περὶ

ραίνον) ; ἔ γάρ μοι καὶ
 ἀρχαὶ καὶ βασιλείαι δι
 αὐτῆς ἀνατρέπονται ;
 ἔχ, ὡς κεφάλαιον εἶ
 παίν, ὁ βίβλ' δι' αὐτῆς
 ἅπας μυρίων πηλημ
 μελημάτων γέμει ; αὐ
 τὴ δ' Αἰσώπις φημέ
 νος, πὺς τ' στυνακαει
 μδρών τ' αὐτῶν φησὶν
 ἔχ, εἰ μὴ πάνυ σεαυτοῦ
 ἀσφαλίστη, ἔκ αὐτ' ἀπο
 ρος εἴη μωρίας ἀφορμή
 σοι γλυεῖα. οἷα γὰρ ἡ
 μορφῆ, θεῖα δὲ ἔ ἡ ψυ
 χή. καὶ ὁ Αἰσώπις πρὸς
 αὐτ', σύ μοι δοκῆς ἀν
 θρωπε κακεντρέχης τις
 ἔπερίεργος εἶναι, δεσπότην
 τὴν παροξύνων καὶ οἰκέ
 τος. καὶ ὁ Εὐάνθος, πρὸς
 αὐτῶν, προφάσεως ἐφίε
 μδρος μασηγῶσται τ' αὐ
 θρωπον, δραπέται, φη
 σὶν, ἐπεὶ πῶς ἀδείεργον
 εἶπας τ' φίλον, δεῖ
 ξόν μοι ἀδείεργον ἀν
 θρωπον ἀγαθόν. ἐξελ
 τῶν ἑίνω τ' ἐπίστευσης
 ἐπὶ

ficiuntur? nō nuptiæ
 & principatus & re
 gna per ipsam euer
 tuntur? non, vt sum
 matim dicā, vita oīs
 per ipsam infinitorū
 errorum referta est?
 Hęc Αἴσοπο dicente,
 quidā ex discūbenti
 b' vnā cū Χάθῳ in
 quit, Hic, nisi valde te
 ipsum munieris, non
 dubia erit ifamię cau
 sa tibi. qualis em̄ for
 ma, talis & anima. Et
 Αἴσopus ad eum, Tu
 mihi videris, ὁ ho
 mo, prauus quidā &
 curiosus esse, herū ir
 ritās contra seruū. Et
 Xanthus ad hęc, oc
 casionē cupiens ver
 berandi hominē, Fu
 gitivę, inquit, quo
 niā curiosum dixisti
 amicum, ostende mi
 hi incuriosum homi
 nem adductū. Egres
 sus igitur postridie
 in

in plateã Aesopus, & eos qui præteribant circumspiciens, videt quendam in loco quodam diu sedentem, quem iudicãs secum otiosum & simplicem esse, accedēs inquit, Herus te inuitat secum præsurum. Et rusticus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis calceis, vt erant viles, discubuit. Rogante autem Xantho, Quis hic? Aesopus ait, Incuriosus homo. Et Xanthus in aurem fatus uxori vt sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, vt honesta ratione plagas Aesopo inferret. Deinde coram omnibus inquit,

ἐπὶ τῷ λεωφόρῳ ὁ Αἴσωπος καὶ τὰς παρεόντας περισκοπῶν. ὄρᾳ βεβαίως ἐφ' ἑνὸς ἄπρξιαν ἰκανὸν χρόνον καθίσαντα, ὃν ἔδοκιμάσας καθ' αὐτὸν ἀπεργάζετο ἵνα καὶ ἀπολωὼν εἶναι, παροτρυνθῶν, φησὶν, ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀεισησῶν. καὶ ὁ ἄγροικος ἐκείνου μηδὲν ἀειεργασάμενος, μήτε ἴσως ἂν ὑπὸ ἴνῃ καλεῖσθαι, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔσπευσε αὐτοῖς ὑπὸ δῆμασι φάλλοις ἔσπευσε ἀπέπεσε. ἰεροδύτης δὲ ἔξωθεν, τίς ἐστίν; Αἴσωπος εἶπεν, ἀπερίεργος ἀνθρώπος. καὶ ὁ ἔξωθεν εἰς ἑσὶν ἐπὶ τῆς θυγατρὸς συνυποκριθῆναι αὐτῷ, καὶ ὁ αὐτὸς ἐπιβλήσῃ, ποιῆσαι, ὡς αὐτὸν ὁ παροτρυνθῶν λόγῳ πλεονάζει τῷ Αἰσώπῳ ἐντείνετο. εἶτα ἐν ἐπηκόῳ πάντων, φησὶ,

φησί, κυρία, ὕδωρ ἐπι-
 τὴ λεκαύης βαλῆσα,
 τὰς πόδας ἔξενε νί-
 ψον. διανοεῖτο γὰρ καθ' αὐτὸν,
 ὡς πρῶτως ὁ μὲν
 ξένος δὴ λαβήθησεν. ὁ
 δὲ Αἰσωπος ὡς ἐκείνος
 παρῆρθε φωνέντος, πλη-
 γὰς λήψεν. ἢ μὲν ἐν βα-
 λῆσα τὸ ὕδωρ εἰς τὴν
 λεκαύην, ἢ τὰς πό-
 δας ἔξενε νίψασα. ὁ
 δὲ γὰρ τὴν βίβλην ἔσταν
 τὴν ἔειπε δεσπόην,
 καθ' ἑαυτὸν εἶπε, ἡμῶ-
 σαί με πάντως βέλε)
 καὶ τέτις ἢ χάριν αὐτοῦ
 χρίαι τὰς πόδας με
 βέλε) νίψαι, ἐπεὶ θε-
 ραπαινίτιν εἶχεν ἀντὶ τ'
 ἐπιτάξαι. παρατίνας
 ἐν τὰς πόδας, νίψον
 κυρία, φησί. καὶ νίψαι
 μηδὲ ἀνεκλίνθη. ἔτι
 εὐάθε κελύσαντες οἶ-
 νον τῷ ξένῳ δοθῆναι
 πείν, πάλιν ἐκείνος δι-
 ελογίσασθε καθ' αὐτὸν,
 ὡς αὐτὰς μὲν τὸ πρῶτον

inquit, Domina a-
 quam in peluim in-
 iice, & pedes hospiti-
 tis laua. Cogitabat
 enim secum, omni-
 no hospitem recusa-
 turum: Aesopū verò
 illo curioso apparen-
 te, verberibus cesum
 iri. Illa igitur iacta
 aqua in peluim, ibat
 pedes hospitis lotu-
 ra. At ille cognoscēs
 hanc esse domus do-
 minam, secū loque-
 batur, Honorare me
 oīno vult, atq; huius
 rei gratia suis mani-
 bus pedes meos vult
 lauare, cum ancillis
 queat hoc mandare.
 Extēsis igitur pedi-
 bus, Laua, inquit, he-
 ra: ac lotus discu-
 buit. Xantho autē iu-
 bente vinum hospiti
 dari quod biberet,
 rursus ille considera-
 bat secum, ipsos antè

oportere bibere, sed
 quæ sic ipsis visum est,
 non opus mihi hæc in-
 quirere. Accipiēs igitur
 bibit. Prædētibus
 verò, & ferculo quo-
 dā hospiti appoſito,
 atque illo suaviter co-
 medēte, Χαθήρ cocū,
 quæ malè hoc cōdiuif-
 icet, criminabatur, at-
 que etiā nudū flagel-
 labat. rusticus autem
 secū dicebat, Ferculū
 quidem optimè co-
 ctū est, & nihil ei de-
 est quò minus rectè
 paratum sit: si autem
 absque causa suū seruū
 velit flagellare pa-
 terfamilias, quid ad
 me? Χαθήρ autē egrè
 ferente, neque iucundè
 affecto, quoniā nihil
 hospes curiosè inq-
 rebat, tandē placen-
 te allate sunt. hospes
 verò tanquā nunquā
 placentam gustasset,
 conuol

εργον ἔδει πιεῖν, ἐπεὶ δὲ
 εἴπως αὐτοῖς ἔδοξεν, ἔ-
 δὲν ἔργον ἐμοὶ τὰ βι-
 αῦτα ἐρευνᾶν. καὶ λα-
 βῶν ἐπιεν. ἀριστέων
 ἦ, καὶ ληνος ἐδέσμευτος
 τῷ ξένῳ παρεπιθέντος
 καὶ κείνῳ ἠδένως ἐσθιόν-
 τος, ὁ Ξάνθος τὰ μα-
 γείρω ὡς κροκῶς τῆτο
 δροπύταν. ἐνεγάλα, καὶ
 μύδι καὶ ἀποδυσθέντι
 πηληγῶς ἐνεφόρει. ὁ
 δὲ ἀριστέων καὶ αὐ-
 τὸν ἔλεγε, τὸ μὲν ἐδέσμευ-
 ἄσαστα ἐψηθῆ, ἔκ κένου
 αὐτὰ δὲ πρὸς τὸ κρο-
 κῶς ἔχον· εἰ ἦ καὶ δὲ κρο-
 κῶς ἐστὶν βελετῶν
 τὸ αὐτῆ δὲ λον μαστι-
 γῶν ὁ οἰκοδεσποτῆς, τί
 πρὸς ἐμὲ; ἔῃ Ξάνθος
 ἀσάλλωντος, καὶ ἔχῃ ἠ-
 δένως ἀσάλλωντος, ἐπεὶ
 μηδὲν ὁ ξένος πρὸς ἔρ-
 γάζετο, τέλος πηλακῶν
 τες λυέχθησαν. ὁ ἦ ξέ-
 νος αἴτε δὴ μήπω πηλα-
 κῶντος [οὐ σέμειον],
 στωρ

σαρδύων καὶ σφυλῶν
 αὐτὸς ὡς ψάμας ἤ-
 οτι. Ἐν δὲ Ξάνθῳ τὸ ἀρ-
 τοποιὸν ἀγλασσομήδης,
 ἔτι δὴ ποτε, ὦ καλάρχα
 τε, φαρμάκῳ, καὶ μέλιτος
 δόξα καὶ πεπέρεως τῆς
 πλάκῳ ἐκδοῦσα-
 σις; ἐκείνος ἔφη, εἰ μὴ
 ὡμὸς ἐστίν, ὦ δέσποτα,
 ὁ πλάκῳ, ἐμὲ τύπτει.
 εἰ δ' ἔχῃ ὡς ἐδὲ ἐσκεύ-
 ασαι, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὴν
 δέσποιναν ἀπῶ. καὶ ὁ
 Ξάνθος, εἰ πρὸς τὸ ἐ-
 μής τῆς γέροντος γυναί-
 κος, ζῶ πῶ αὐτὴν δὲ
 ἴκως καὶ κωλύσω. Ἐπει-
 λιντὴν Ἰουαγκὴν νόσφ' αὐ-
 τῶσιν ὑποκρίθηναι δι'
 Αἰσωπον. κελύουσιν ἔν-
 κληματίδαις εἰς τὸ μέ-
 σον ἀχθῶσαι, πυρᾶν ἀ-
 νῆψε καὶ λαδοίῳ τὸ γυ-
 κακὸς ἐγγὺς τὸ πυρᾶς
 ἤγαγε, προσδοκήσιμος
 ὢν αὐτὴν εἰς τὸ πῦρ ἐ-
 παρῆεναι. διέτριβε δέ
 πῦρ, ἔπεριεβλέπετο τὸ

ἀγροί

conuoluens, & con-
 cludēs ipsas vt panes
 comedebat. Xantho
 autem pistorem ac-
 cusante, & cur nā, ὁ
 execrāde, dicente, &
 absq; melle ac pipere
 placētas præparasti?
 ille inquit, Si cruda
 est, ὁ here, placenta,
 me verbera: si verò
 nō vt oportebat præ-
 parata est, non me,
 sed heram accusa. Et
 Xāth⁹. Si à mea hoc
 factum est vxore, vi-
 uam ipsam nunc cō-
 burā. atq; iterū vxori
 innuit, vt sibi obse-
 queretur ppter A-
 isopū. Iussit igitur sar-
 menta in mediū af-
 ferri, pyrā succendit,
 & arreptā vxorē ppe-
 pyrā egit, vt expecta-
 retur ipsam in ignē
 immittere. Differe-
 bat autē aliquo mo-
 do, & circūspiciebat
 rustica

rusticū, si quo modo affurgens à tali audacia prohibere ipsum aggrediretur. sed is secū rursus cōsiderabat, cū nulla adfuit causa, quidnā sic irascitur? Deinde inquit, O paterfamiliās, si hoc iudicas oportere fieri expecta me parūper, dum digressus adducam & ipse meā ex agro vxorē, vt ambas simul cōburas. Hęc à viro Xāthus audiēs, & huius synceritatem ac generositatem admiratus, Aesopo inquit, Ecce verè homo incuriosus: habes accepta præmia victoriæ ô Aesope. Satis est tibi de cætero: dein verò libertatē tuā assequeris. Postridie autē Xāthus iussit Aesopo in balneas ire,

&

ἀγροικον, εἶπας ἀναστάς ὁ θεῖος δὲ θελήματι εἰρξαι αὐτὸν ἐχρήσασθαι. ὁ δὲ καθ' αὐτὸν αὐδῆς διεσκοπεῖτο, ὡς αἴλιας μὴ παρέσης, τί δὴ πολεῖ ἔτι ὀργίζε). εἶτα φησιν, οἰκοδέσποτα, εἰ τῆτο κέλευσας δεῖν γλυεῖσθαι, ἐπέμψον με μικρὸν, μέχρις αὐ ἀπελθὼν ἐνέγκω με καὶ αὐτὸς ἐξ ἀγροῦ τὴν γυναῖκα, ὡς αὐ ἀμφω καὶ τὸ αὐτὸ κατακάσσης. ταῦτα δὲ ἀνδρὸς ἐξαύθου ἀκέραιος, καὶ τὸ ἴσχυ ἀκέραιον ἐκ γλυναῖον θαυμάσιος, τὰ Αἰσώπῳ φησίν, ἴδε ἀληθῶς ἀνθρώπος ἀσπίερτος. ἐχέεις τὰ νικητήρια λαβὼν Αἰσώπε. ἀλλῆς ἐχέ σοι ὁ λοιπὸν τὸ δ' ἐντεῦθεν ἐλθὸ θερίας τ' σῆς ἐπιλεύξῃ. τ' δ' ἐπίσης ὁ Ἐαύθου ἐπέταξε τῷ Αἰσώπῳ εἰς το βαλανεῖον ἀπελθεῖν,

καὶ

καὶ σκέψασθε εἰ μὴ πο-
 λὺς πάρεστιν ὄχλος, βέ-
 λεσθε γὰρ αὐτὸν λουθῆ-
 ναι. ἀπιόντι δὲ ὁ στρατη-
 γὸς συλλαλήσας, καὶ Ἐ-
 ξαύθως γινέσας αὐτὸν ὄν-
 ται, ἤρετο ποῖ πορεύοι-
 το. Ἐξ ἧς οὐκ οἶδα, φα-
 μίμως νομίσας ὁ στρατη-
 γὸς τὴν ἐρώτησιν αὐτῷ
 παρ' ἐδὲν λογιθῆναι,
 εἰς εἰρκτὴν αὐτὸν ἀπα-
 χθῆναι κελεύει. ἀπα-
 γράμμος θείων ὁ Αἰσω-
 πος ἐκράζειν, ὁρᾷς ὅ
 στρατῆγε, ὅπως ὁρῶς
 ἀπεκράθην. ἀ γὰρ μὴ
 παροτρύνῃσαι, καὶ σὺν-
 λήθησέ μοι, ἔ εἰς εἰρ-
 κτὴν ἤδη ἀπάγεται. καὶ
 ὁ στρατηγὸς ἐκπαλαίει
 ἐπὶ τῷ τ' ἀπολογίας ἐ-
 θέμεν, ἀφῆκεν ἀπιέναι.
 Αἰσωπὸς δὲ παραγράμ-
 μμος εἰς τὸ βαλανεῖον
 ἔ παλῆτος ἐν αὐτῷ θεῶ
 σάμμος ὄχλος, ἔ λίθον
 ὁρᾷ καὶ τὸ τ' εἰσόδ' αὐ
 σαίπατον κείμενον, ἐφ'
 οὐ

& scrutari an multa
 adesset turba, velle
 enim lauari. Abeun-
 ti autem prætor oc-
 currens, & Xanthi
 ipsum esse cogno-
 scens, interrogavit
 quonam iret. Quod
 cū se is negasset sci-
 re, existimās prætor
 interrogationē suam
 floccipēdi, in carce-
 rē ipsum abduci iu-
 bet. Cū igitur ab-
 duceretur Æsopus,
 clamavit, Vidēs ὁ
 prætor, quēadmodū
 rectē responderim:
 quæ enim nō expecta-
 ui, & occurri tibi, &
 in carcerē iā trahor.
 Tū prætor stupefact⁹
 respōsi prōptitudine
 fuit abire. Æsop⁹ au-
 tē pfect⁹ in balneas,
 multā turbā in ipsis
 intuitus est, sed & la-
 pidē videt in mediis
 ingressu positum, in
 quem

quē singuli ingrediētes & egrediētes pedē offendebāt. Hunc autē vnus quis ingrediēs, vt lauaret, sublatū trāspofuit. reuerfus igitur ad herū, Si vis, inq̄t, here lauari, vnū hominē in balneis vidi. Et Xātho p̄fecto, ac multitudinē lauatiū vidēte, & qd hoc, dicēte, ô Aesope, nōne vnū hominē dixisti te vidisse, & Aesop⁹, Certē, inq̄t: nā lapidē illū (manu ostēdēs) ante ingressum positū reperi, in quē ingrediētes oēs & exeuntes offendebāt. vnus verò quidā antequā ī illideret, eleuatū transposuit. Illū igitur vnū hominem dixi vidisse, pluris faciēs quām alios: tum Xāthus, Nihil apud Aesopū tardū est ad respon

ὄν ἕκαστος τῶν εἰσιόντων
 τὸ καὶ ἐξιόντων τὸ πόδα
 προσέπιπτον. τῶν δὲ
 εἰς τις εἰπιῶν ἐφ' ᾧ λή-
 σσας, ἄρας μετέθηκεν.
 ὑποσρέψας οὖν πρὸς
 τὸ δεσπότην, εἰ κελεύ-
 ες, φησὶ, δεσποτά λήσσε-
 ας, ἵνα ἀνθρώπων ἐν
 τῷ βαλανεῖω τεθία-
 μα. καὶ ὁ Ξαύθος ἐλ-
 θοντες, καὶ τὸ πλήθος
 τῶν λεομύων ἰδόντες,
 καὶ ἢ τῶν, εἰπόντες,
 Αἴσωπε, ἔχ' ἕνα ἀνθρώ-
 πον ἔφησ' ἑωρακέναι; ὁ
 Αἴσωπος, ναί, φησιν. τὸ
 γὰρ λίθον ἐκείνον (τῇ χε-
 ρὶ δείξας) πρὸ τῆς εἰσ-
 ῶς κείνου εὗρον, ἐφ'
 ὃν οἱ εἰσιόντες πᾶντες
 ἐξιόντες προσέπιπ-
 τον. εἰς δὲ τις πρὶν ἢ
 προσπαῖσαι, ἄρας με-
 τέθηκεν. ἐκείνον ἕνα
 ἀνθρώπων εἶπαν ἑωρακέ-
 ναί, πρὸς τὸν ἄλ-
 λων. ὁ δὲ Ξαύθος, ἰδὼν
 παρὰ τῷ Αἰσώπῳ δεξὴν
 εἰς

εἰς ἀπολογία. ἄλλοτε ποτε ὁ Ξανθὸς ἐξ ἀφροδῶν ἐπιυνιόντων, καὶ πυθόμενος τὸν Αἴσιον, τί δή ποτε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπόμυθον τὰ τὰ γὰρ πρὸς ἐκκρέματα βλέπωσιν; ἐκεῖνος ἔφη, καὶ τὰς παλαιὰς χρόνας ἀνὴρ τις ἔτρυφερώτερον ζώντων πολὺν χρόνον ὑπὸ σατάλης ἐν ἀφροδῶν ἐκίθητο, ὡς καὶ τὰς οἰκείας ἐκεῖ διατρέτων ἀποπατήσαι φρένας. ἐξ ἐκείνου χρόνου δὲ οὐδέποτε οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, πρὸς τὰς τὰ γὰρ πρὸς ἀφροδῶν λύματα, μή πως ἐκ τῶν τῶν πεπόνθασιν. ἀλλὰ σὺ δέσποτα, μὴ φοβῆ. ἔγωγε ἔχων φρένας. ἐν ἡμέραι δὲ ἐνὶ συμποσίῃ συίκαθηθέντος, καὶ ὁ Ξανθὸς σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν φιλοσόφων ἀνακλιθέντος, ἐπὶ πότι ἤδη ἐπικρατήσαντος, συχνὰ

responsionē. Aliquādo aliāz Xantho ex latrina redeunte & interrogante Aesopum, Quid ita homines post cacationem ventris excrementa aspiciūt? Ille ait, Antiquis tēporibus vir quidam delicatius viuens multo tempore præ deliciis in latrina sedebat, vt & sua illic immorans caccauerit præcordia. Ex illo tēpore igitur timentes cæteri homines, ventris inspiciūt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu here, ne time. non enim sunt tibi præcordia. Die autem quodam, celebrato conuiuio, & Xantho cū aliis philosophis discumbente, & potu iam inualescēte, crebræ quæ-

stiones inter hos verfabantur. atq; Xātho incipiente turbari, Æsopus astans, ait, Here, Bacchus tria possidet tēperamenta: primū voluptatis, secundū ebrietatis, tertiū cōtumeliæ. Et vos igitur poti iā & lætati, quæ reliqua sunt omittite. tū Xanthus iam ebrius ait, Tace: Inferis consule. Et Æsopus: Igitur & in inferos distrahere. Ex discipulis autem quidā subebrium iā Xanthum vidēs, & vt in vniuersum dicam, temulentū, O præceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodū quidē. ego enim ipse hoc ebibā. Et discipulus, At si nō poteris, quānam. tibi multā

irrog,

προβλήματα μετὰ τῶν τέτων σκαλινδεῖτο. καὶ ὁ Ξάνθος ἀρχαμύνης τὰ ἐρίτεια, Αἴσωπος παρῆς, ἔφη, δέπωσα, ὁ Διόνυσος τρεῖς κέκτηται κράσις, τὴν μὲν πρῶτην ἠδονῆς, τὴν δὲ δεύτεραν μέθης, τὴν δὲ τρίτην ὑβριώσεως. καὶ ὑμεῖς ἐν πεπωκότες ἤδη ἐστέ θέντες, τὰ ἐφεξῆς καταλίπετε. καὶ ὁ Ξάνθος ἤδη μεθύων φησὶ, σιάπα τίς ἐν ἄδῃ συμβέλλουσι. καὶ ὁ Αἴσωπος, καὶ ἐν καὶ εἰς ἄδῃ καταπαύσασθαι. τὴν δὲ χολαστικῶν ἕως ὑποδεδρεμῆνον ἤδη τῆς μέθης τὸ Ξάνθον ἰδὼν, καὶ ὅλον εἰπεῖν οἰνοπλήγῃ, κατηχητάς φησι, δυνάταί τις ἐκπιεῖν τὴν θάλατταν ἀνθρώπος; ἐὼς, πάντῃ μὲν ἐν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ταύτην ἐκπίομαι. καὶ ὁ χολαστικός, εἰ δὲ δυνήσῃ, τί ποτε σοὶ τίμημα.

ἐπιγ.

ἐπιγράψω; καὶ ὁ Ξάνθος
 πρὸ οἰκίαν μετ' ἔθημι
 πᾶσαν. καὶ ἐπὶ τέττις
 καὶ ἀθέμμοι τὰς δα-
 κτυλίεσσιν ἑσθλῶς
 ἐκύρωσαν. πότε μὲν ἔν
 διελύθησαν. τῇ δ' ὕστε-
 ρά α' παρὰ τὴν ἐξεγερ-
 γένεσσι Ξάνθος, ἔτι τὴν
 τε ὄψιν νιψαμύρας, καὶ
 τὸ δακτύλιον ἐν τῷ νί-
 πτεσσιν μὴ ἰδόντων, καὶ
 τὸ Αἴσωπον πρὸ αὐτῶν
 πυρομύρας, ἐκείνος, ὅτι
 οἶδά, φησι, τί ποτε γέ-
 γνηεν· ἐν δ' οἶδά μόν-
 ον, ὅτι τὸ οἰκίας σω-
 τῆ ἀπλότῃ γέγονας.
 καὶ ὁ Ξάνθος, ὅτι τί δή;
 καὶ ὁ Αἴσωπος, ὅτι τὴν
 χθρὸς μεθύων σωέθου
 τὴν θάλατταν ἐκπιεῖν,
 καὶ πρὸ τῆς ὀργῆς οἰκίας
 κατέβη καὶ τὸ δακτύ-
 λιον. καὶ κείνῃ, καὶ πῶς
 ἄρ' ἐγὼ μείζον πίστεως
 ἔργον δυνήσομαι; ἀλλὰ
 σε νῦν δέομαι, εἴ τις
 σωέοις, εἴ τις δυνό-

της

irrogabo? Tum Xan-
 thus, Domū meā de-
 pono totam. Atque
 interim depositis a-
 nulis pacta firmaue-
 runt, tum discessit.
 Postridie diluculo
 excitato Xantho,
 ac faciem lauante, &
 anulum inter lauan-
 dum non vidente, &
 Æsopum de eo in-
 terrogante, ille, Ne-
 scio, inquit, quid-
 nam factum fuerit:
 sed vnum scio tan-
 tum, quod a domo
 decideris tua. Tum
 Xanthus, Quamob-
 rē? Et Æsopus, Quo-
 niam heri ebrius pe-
 pigisti mare ebibe-
 re, atq; in pactis de-
 posuisti & anulum.
 Et is, Et quomodo
 maius fide opus po-
 tero? Verum te nunc
 rogo, si quod com-
 mentū, si qua versu-

e 3

tia,

tia, si qua experiētia, praesto sis, ac opē porrige, vt vincā, aut pacta dissoluā: & Aesopus, Vincere quidem haud licet, sed vt soluas pacta efficiā. Cū hodie rursus in vnū conueneritis, nullo modo videaris time re, verūm que pactus es bene potus, eadē nunc etiam sobrius dic. Iubeas itaq; stramenta & mensam in littore poni, & pueros paratos cum poculis porrigere tibi marinā aquam. Cū autem omnem videaris turbam concurrisse ad spectaculū, ipse discumbens iube ex mari impleri poculum: atque hoc accepto omnibus audientibus dic pactis praefecto, Quānam apud vos foedera in-

iurim

της κ' ἐμπείρεια, ἔμπραξασο, κ' βοήθειαν ὄρεγε, ὡς πειθόμενος, ἢ τοῖς γε συνθήκας λύσαι. ἔ οἱ Αἴσωπος, ὡς γινόμενος μὴ ὅσον ἐνι. λυθλιώαι ἢ τοῖς ὀμολογίας ποιήσω. ἐπεὶ δ' αὖν γ' αὖθις τήμερον εἰς τοῦτο συνέλθητε, μηδ' ὀκνῶν φωνῆς ἀφλιάσας, ἀλλ' ἀπὸ ὀμολογησῶν παρῶν, τοῦτο κ' νήφων λέγε. κέλυσσον μὲν τὸ ἐρώμεθα ἔ τράπεζαν παρὰ τὴν ἵονα τεθῆναι, κ' παῖδας ἐθίμους σὺν ἐκπώμασιν ὄρεζην σὲ τὸ θαλάττιον ὑδάρ. ἐπεὶ δ' αὖν ἢ σύμπαντα θιάση τ' ὄχλον σιωδεδραμένητα ἐπὶ τὴν θείαν, αὐτὸς αἰαπεσὼν κέλυσσον ἐκ τ' θαλάττης πηλοδλιώαι τ' ἐκπώμα. κ' τὸ το λαθῶν ἐν ἐπηγῶ παύτων εἰπέ τὴν συνθηκῶ φύλακε τίνας περὶ ὑμῖν πεποιήκαμεν

καὶ μὲν τοὺς συνθήκας; ἔ-
 ὅς ἀποκρινεῖται σοι, ὡς
 ἀμολόγησας τὴν θά-
 λασαν ἐκπιεῖν. φρα-
 φεῖς ἔν σὺ πρὸς ἅπαν
 τοὺς ἔγω φράστον, ἀν-
 δρες σάμιμοι ἴτε καὶ ὑ-
 μεῖς πάντως πλείους
 ὄσας ποταμούςς ἐκβάλ-
 λοντες εἰς τὴν θάλασ-
 σαν, ἐγὼ δὲ συνεθέμην
 μόνον τὴν θάλατταν
 ἐκπιεῖν, ἔ μὲν καὶ τὰς
 ἐξιόντας εἰς αὐτὴν πο-
 τάμους. ἔτις ἔν ὀχολα-
 σιῆς ἀπελθὼν πρὸς τε-
 ρην ἐπιχέτω τὰς ποτα-
 μους ἅπαντας, εἴτε δὲ
 οὗτος ἐγὼ τὴν θάλατ-
 ταν μόνον ἐκπίομαι. ὁ
 δὲ Ξάνθος τὴν μέλασ-
 σαν ἐν τούτοις τὴ συν-
 θήκης ἀλάυσιν ἐπελά-
 γνας, ἐπερῆθη. ἔ δὲ ἡ-
 μεις θίνω πυρρὸν τὸ ἐγ-
 γαλὸν συρρῶσαντο
 ἐπὶ θείῳ ἔπραχθήσε
 αὖ μέλλοντες. ἔ δὲ Ξάν-
 θος καὶ πᾶσι διδοιχθέντα
 πρὸς

iuimus? Atque is re-
 spondebit tibi, quòd
 pepigeris mare ebi-
 bere. Conuersus igi-
 tur tu ad omnes sic
 dicitō , Viri Samij,
 scitis & vos penitus
 quàm plurimos flu-
 uios prorumpere in
 mare, ego autem pa-
 ctus sum solum ma-
 re ebibere, nō etiam
 exeūtia in ipsum flu-
 mina. Hic itaq; scho-
 lasticus eat prius re-
 tenturus flumina o-
 mnia , deinde statim
 mare solum ebibam.
 Xanthus autem fu-
 turam ex hoc pacti
 solutionem cogno-
 scens , vehementer
 latatus est. Populo
 igitur ad littus con-
 fluente ad spectaculo-
 lum eius quod fa-
 ciundum erat , cūm-
 que Xanthus quæ
 edoctus fuerat ab

Æsopo fecisset, ac dixisset, Samij acclamaverunt laudantes ipsum & admirantes. Sed scholasticus tū ante Xanthi pedes prouolutus, & victum se confitebatur & pacta rogabat dissolui. Quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectis autem ipsis in domū, Æsopus adies Xanthū inquit, Per omnē tibi vitā gratificat⁹ ego, nōne dignus sum ὅ here consequi libertatē? Et Xanthus obiurgatio ipsum repulit, dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante vestibulū, & specularē, & si videris duas cornices, renūcia mihi: bonū eīm auguriū hoc: ἢ si vnā videas, hoc malū. Accedēs igitur Æsopus,

πρὸς τὸ Αἰσώπῃ δρᾶσαντες, καὶ εἰπόντες, οἱ Σόμιοι αἰεθόησαν διφρημέντες αὐτὸν ἐθαυμάζοντες. ὃ δὲ χολώσικῶς ἀεθασίων τῶν καὶ ταῦτ' Ἐαῖθῶ, νενικηθαύ τε ἀμολέγῃ, καὶ τὰς συνθήκας ἐδείξεν ἑαυτοῦ. ὃ καὶ πεποίηκε Ἐαῖθος δισωπῆντες τὸ δήμευ. ἀφικουμένων δὲ αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν, Αἰσώπῃ ἀεθασίων τῶν Ἐαῖθῶ φησὶν, ὃ πάντα σοὶ τὸ βίον χειροτάμενος ἐγὼ, ἔκην ἀξίος εἰμι δεῦρο τῶν τυχεῖν ἐλθευθρίας; ἔδ' ὃ Ἐαῖθος λοιδορήσας αὐτὸν ἀπήλασε, λέγων, μὴ γὰρ ἔβηλομένῳ μοι ἴω τῆτο πρᾶξαι; ἀλλ' ἐξελθε πρὸς τὸ πύλωνος, ἔσκεψαι, καὶ ἴδης δύο κερῶνας, αἰάχφειλόν μοι ἀγαθὸς γὰρ οἰανὸς ἔσῃ. ἔπει εἰ μίαν ἴδης, τῆτο πονηρὸν. ἀεθασίων ἔν' ὃ Αἰσώ

pus,

σω

πωπ⊙, καὶ συμβαίν, ἔ-
 τω δύο κερώνας ἐπί λυ-
 νος ἰδὼν δένδρον καθε-
 ζομένης, προσελθὼν τῷ
 Ξάνθῳ ἀνήχησεν. ἐξι-
 ὄντι ἢ τῷ Ξάνθῳ, ἢ ἐτέ-
 ρα τῶν ἀπέωτη. καὶ
 ὁ Ξάνθος θαυμάσας μόν-
 ῶν ἰδὼν, ἔφη, σὺ εἴ-
 πας μοι κηρύττετε, δύο
 ἕωρα κένεαι; καὶ ὅς, ἔτι-
 ῶς ἢ ἢ ἐτέρα ἀπέωτη.
 καὶ ὁ Ξάνθος, ἐπέλιπέ
 σοι δραπέτα τὸ χλωά-
 ζειν με; Ἐκελεύθη αὐ-
 τὸν γυμνωθέντα τύπτει
 αἶψα. ὁ δ' Αἰσώπῳ μα-
 τισμένον προσελθὼν ἵς
 ἐκάλει ἐπὶ τὸ δεῖπνον
 τὸ Ξάνθον, καὶ ὁ Αἰσώ-
 πος ἐπὶ τυτθῶν αὐ-
 νεβόησεν· οἷ μοι τῷ δυ-
 σλῶ. ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ
 τὸ διχόρωνον ἰδὼν τυ-
 πτομαι, σὺ δ' ὁ μίαν
 ἰδὼν μόνῳ εἰς δῶ-
 χίαν ἀπὸ. ἔωλθε δὲ
 ἢ ἢ οἰωνοσκοπία. καὶ
 ὁ Ξάνθος τὸ ἀχίνοισι
 αὐτῷ

pus, & cū fortè duas
 sic cornices supra
 quadā vidisset arbo-
 re sedētes, accedens
 Xantho renūciauit.
 Exeunte autē Xātho
 altera harū auolauit:
 & Xanthus alterā so-
 lam vidēs, ait, Nō' ne
 dixisti mihi, execrā-
 de, duas vidisse te? &
 is, Ita, sed altera auo-
 lauit. Tum Xāthus,
 Reliquū erat tibi fu-
 gitue, vt derideres
 me? & iubet eum de-
 nudatū verberari. At
 dū Æsopus verbera-
 batur, profectus qui-
 dā inuitauit ad cœnā
 Xāthū, ac Æsop⁹ in-
 terverbera exclama-
 uit, Hei misero mi-
 hi. ego em̄ q̄ duas vi-
 di cornices verberor:
 tu verò q̄ vnā tātū, in
 cōuiuium abis. vanū
 itaq; fuit auguriū. tū
 Xanthus solertiam
 eius

eius admiratus, cessa-
re iubet verbera. Nō
multis autē pōst die-
bus philosophos &
rhetoras cūm inui-
tasset Xanthus, iussit
Aesopo ante vestibu-
lum stare, & nullum
idiotam ingredi si-
nere, sed sapiētes so-
los. Hora autē pran-
dij clauso vestibulo
Aesopus intus sede-
bat. Ex inuitatis au-
tem quodam profe-
cto, & ianuam pul-
sante, Aesopus intus
ait: Quid mouet ca-
nis? Ille putans canis
vocari, irat⁹ discessit.
sic ergo vnusquisque
veniēs, redibat irat⁹,
putās se iniuria affi-
ci, Aesopo eadē oēs
intus interrogante.
Quū autē vnus ipso-
rū pulsasset, & quid
mouet canis, audiui-
set, & caudā & aures
respon

αὐτῷ θαυμάσιος, ταύ-
σαυθ' κελύβει τυπόμε-
νον. καὶ οὐδ' ἐπολλὰς
ἡμέρας φιλοσόφους καὶ
ρήτορας καλέσας ὁ
Ξανθός, ἐκέλευσε τῷ
Αἰσώπῳ πρὸς τὸ πύ-
λων σῆναι, ἐμηδέ-
να τῷ ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν
συγχωρήσει, ἀλλ' ἢ τῶς
σοφῶς μόνους. τῇ ᾗ ὥ-
ρα τῷ ἀρίστῳ κλείσας
Αἰσώπῳ τὸ πύλωνας
ἐντὸς ἐκαθέσθη. τῷ κε-
κλημμένων δὲ ἴνῳ ἐλ-
θόντων, καὶ τὴν θύραν
κρούοντων, Αἰσώπῳ
ἐνδοθεν ἔφη· τί σείψ' ὁ
κύων; ὃ ᾗ νομίσας κύων
κληθῆναι, ὀργισθεὶς αὐ-
τὸς ἐχώρησεν. ἔτις ἔν' ἐκα-
στος ἀφικνέμενος, αὐτίς
ἀπὸ τῆς οὐχ ὀργῆς, νομί-
σαι ὑβρίζεσθαι. τῷ Αἰσώ-
πῳ ταῦτα πάντας ἐνδο-
θεν ἐρωτῶντος. ἐνὸς οὐδ'
αὐτῶν κρούσαντος, καὶ τί
σείψ' ὁ κύων ἀκέσωντος,
ἐπὶ τῷ τε κέρην καὶ τὰ
ἄλλα

ὥστε ἀποκριθέντες, Αἰ-
σωπος αὐτὸν ὀρθῶς δο-
κιμάσας ἀποκεκρίσας,
αὐνοίξας πρὸς τὸ δεσπό-
τιν ἤγαγε, καὶ φησιν,
ἔδεις τὸ φιλοσόφων
συνεστιαθῆναι σοι ἤλ-
θεν, ὃ δεσποτά, πάλιν ἔ-
βες μόνον. καὶ ὁ Ξάνθος
σφόδρα ἠθύμησε, πα-
ραλελογίσας οἰηθεὶς ὑ-
πὸ τῶ κληθέντων. τὸ δὲ
ὑπεραίας συνελθόντες
οἱ κληθέντες ἐπὶ τῷ
Διατριβῶν, ἐνεκάλειν
τῷ Ξάνθῳ, φάσκοντες,
ὡς εἰκοις, ὃ κρητηγη-
τῆ, ἐπεθύμεις μὴ αὐτὸς
ἐξεδειῶσται ἡμῶς, αἰ-
δέμενοι, τὸ σαπεῖον
ἐπὶ τῷ πυλῶνος ἔσησας
Αἰσωπον, ὡς περιηλα-
κίσει ἐκ κινῶν ἡμῶς ἀ-
ποκαλίσει. καὶ ὁ Ξάνθος
ἄναρ τῆ ἐστὶν, ἢ ὑπαρ-
κᾶ κείνοι, εἰ μὴ ῥέλιχο-
μεν, ὑπαρ. καὶ δὴ τῶτος
μετακληθεὶς Αἰσωπος,
καὶ ἐρωτηθεὶς σὺ ὀργῆ

respondisset, Aesopus
ipsum rectè iudicans
respondisse, aperta
ianua ad herū duxit,
ac inquit, Nullis phi-
losophus ad conui-
viū tuū venit ὁ here,
præter hūc solum. Et
Xāthus valde trista-
tus est, deceptū se ex-
istimās ab inuitatis.
Postridie cū venif-
sent inuitati ad lite-
rarium ludū, accusa-
bant Xanthū, dicen-
tes, Vt videris, ὁ pre-
ceptor, cupiebas qui
dem ipse cōtemnere
nos, sed veritus, putri-
dum in vestibulo cō-
stituisti Aesopum, vt
nos iniuria afficeret
& canes vocaret. Et
Xāth⁹, insomniū ne
id est, an vera res? Tū
illi, Nisi stertimus,
vera res. Et celeriter
vocatus Aesopus &
rogatus cū ira, cuius
rei

rei gratia amicos ignominiosè amolitus esset, ait, Non tu mihi here mandasti, ne què vulgariū ac indoctū hoīem pmittere in tuū cōuenire cōiuiiū, sed solos sapiētes? tū Xāthus, Et quales hi? nōne sapiētes? & Æsop⁹, Nullo pacto: ipsis etem pulsanibus ianuā, & me int⁹ rogitāte, quidnā moueat canis, neque quisquā eorū intellexit sermonē. Ego igitur cū indocti oēs viderētur, nullū ipsoꝝ introduxi, nisi hunc qui sapiēter respōdit mihi. Sic igitur quū Æsopus respōdisset, rectè omnes dicere ipsum cōfirmarunt. Ac post dies rursus aliquot Xāth⁹ sequēte Æsopo ad monumenta accessit. Et que

in

ἔχαιεν τὰς φίλους ἀπίμως ἀπέσρεψεν, ἔφη, ἐχὶ σύ μοι δέσποτα ἐνετείλω, μή ἵνα τῷ ἰδιωτῶν καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν ἐᾶσαι πρὸς τὴν σὴν σινελευθῆν δόξαίαν, ἀλλ' ἢ ἵνα σοφῶς μένεις; καὶ Ξάνθος, καὶ τίνες ἔσται, ἔ τῷ σοφῶν; καὶ ὁ Αἰσώπος, ἐδεμίᾳ μηχανῆ αὐτῶν καὶ γὰρ καὶ πτόντων τὴν θύραν, καὶ μὲ ἐνδοθεν ἐρωτῶντες, τίποτε σείει ὁ κύων, ἔδ' ὅσοι αὐτῶν σινελευθῆν τὸ λόγον. ἐγὼ γὰρ ὡς ἀμαθῶν πάντων φαίεντων, ἐδένα τέτων εἰσηγαγῶν, πολλῶν τῷ σοφῶς ἴστον ἀπεκρίθηνα μοι. ἔτως ἔν τῷ Αἰσώπῳ ἀπολογηθῆναι, ὁρθῶς ἔπαντες λέγειν αὐτὸν ἐψηφίσαντο. καὶ μεθ' ἡμέρας πάλιν ἵνα ὁ Ξάνθος ἐπορεύετο τῷ Αἰσώπῳ πρὸς τὰ μνήματα παρεγγύετο, καὶ ἂ ἐν ταύτῃ

τῶς λάρναξιν ἐπιγράμ
 ματα ἢ ἀναγνώσκων
 ἑαυτὸν ἕτερπε. Ἐ δ' Αἰ
 σῶπ· ἐν ἑνὶ τῶτων ἐγ
 κεχειρογράμματα σοιχεῖα
 ἑαυτὰ ἰδόντ'· α β δ ο ε θ χ,
 ο ε θ χ, ἐπιδείξαν-
 τ'· τε τῷ Ξανθῷ, καὶ
 ἐρωτήσας, εἰ ἄρα ταῦτα
 εἰδείη· ἐπιμελῶς ἐκεί
 ντ' ἰσκέψάμεντ'· ἐχ
 οῖός τ' ἐγχεῖν τῶ τῶ-
 των εὐρεῖν Δίασέφη-
 σιν, ἃ ἠμολόγησεν ἀπο
 ρῆσιν τῆς ὀλοῖς. καὶ ὁ
 Αἰσώπος, εἰ Δία ταύ-
 της τ' εἴλης, ἢ δέωπο-
 τ'· θησαυρὸν ὑποδεί-
 ξω σοι, τίνι με ἀμείψῃ;
 ἃ ὅς, θάρσσε, λήψῃ γὰρ
 τῶ ἐλευθερίαν σε, ἃ
 τὸ ἥμισυ ἔχρυσος. ἔ-
 πε ὁ Αἰσώπος ἀποχῶν
 τ' εἴλης εὐμαρτα τέσσα-
 ρα, καὶ ὀρύξας, ἀνέλαβε
 τετ' ἰσχυρὸν, καὶ ἠέει-
 κε τῷ δέωπότη, λέγων,
 δός μοι τῶ ἐπαγγελί-
 ας, διῆς εὐρες τ' ἰσχυ-
 ρόν.

in arcis erant epigrā
 mata legens seipsum
 delectabat. At Æso-
 po in quadā ex ipsis
 insculptas literas has
 vidente, α β δ ο ε θ χ,
 ostendentēque Xan-
 tho, atq; rogante, an
 hasce nouisset: dili-
 genter ille scrutatus,
 nō potis fuit harum
 inuenire declaratio-
 nem, ac factus est du-
 bitare omnino. Tum
 Æsopus, Si per hanc
 columnulam ὀ here,
 thesaurum ostēdam
 tibi, qua re me remu-
 nerabis? Et is, Con-
 fide, accipies enim
 libertatem tuā, atq;
 dimidiū auri. Tunc
 Æsopus distās à cip-
 po passus quatuor,
 & fodiens, accepitq;
 thesaurum, & tulit
 hero, dicens, Da mi-
 hi promissum, cuius
 causa iuenisti thesau-
 rum.

rum. & Xāthus, Nō
 fi & ego sapiam, nisi
 & sensum literarum
 mihi dixeris : nam
 scire hoc multò re
 inuenta mihi pretio-
 sius. & Aesopus, Qui
 thesaurū infodit hīc,
 vt vir sapiens literas
 insculpsit has, quæ &
 inquit, α recedēs,
 β passus, δ quatuor,
 ο fodiens, ε inuenies,
 ϑ thesaurum, χ au-
 ri. Et Xāthus, Quia
 ita solers es & astu-
 tus, non accipies tuā
 libertatem. Et Aeso-
 pus, Renūciabo dan-
 dum aurum ô domi-
 ne regi Byzantino-
 rum: illi enim recon-
 ditum est. Et Xan-
 thus, Vnde hoc no-
 sti? Et ille, Ex li-
 teris : hoc enim in-
 quiunt, α redde, β re-
 gi, δ Dionysio, ο
 quem, ε inuenisti, ϑ
 thesau

ρύν. καὶ ὁ Ξάνθος, ἔχ
 οὔτα καὶ μὲ εἰδέναι, εἰ
 μὴ καὶ τὸ ἔν τῷ σοι-
 χείων μοι φράσης· τὸ
 γὰρ μαθεῖν τῶν πολὺ
 ἔδωκεν ἐμοὶ τι
 μιώτερον. καὶ ὁ Αἴσω-
 πος ὁ τὸ θησαυρὸν κα-
 τὰ ῥύξας ἐνθάδε, ὡς σο-
 φὸς αὐτὸς τὰ σοιχεῖα
 διεχάραξε ταῦτα, ἃ
 καὶ φησιν, α ἀπόεας, β
 βήματα, δ τέσσαρα, ο
 ὀρύξας, ε ὀρύσσας, θ θή-
 σαυρὸν, χ χρυσίον. καὶ ὁ
 Ξάνθος, ἐπεδήσας ἔ-
 τως ἐπίεστος εἰ καὶ πα-
 ἰρηρῆς, ἔληψεν αὐτὸν
 ἐλευθερίαν. καὶ ὁ Αἴ-
 σωπος, ἀναγελῶ δό-
 θῆαι, ὧ δέποτα, τὸ
 χρυσίον τῷ βασιλεῖ Βυ-
 ζαντίων. ἐκείνῳ γὰρ τι
 ταμίδιον. καὶ ὁ Ξάνθος
 πόθεν τῶν οἶδα; κα-
 κείνῳ, ἐκ τῶν σοιχείων·
 τῶν γὰρ φησιν· ἀπό-
 εας, β βασιλεῖ, δ Διο-
 νυσίῳ, ο ὄν, ε εἶρες, ϑ
 θησαυ

θησαυρὸν, χ χρυσίῳ.
 καὶ ὁ Ξάνθος ἀκέσας τῷ
 βασιλείῳ εἶναι τὸ χρυ-
 σίον, τῷ Αἰσώπῳ ἔφη,
 λαβὼν τὸ ἥμισυ τῷ ἔρ-
 μάτι, ἡσύχασον. καὶ κεί-
 νῳ, εἰ σύ μοι νῦν τῶν
 παρέχῃς, ἀλλ' ὁ χρυσί-
 ον ἐνταῦθα κατέφυξας·
 καὶ ὅπως, ἀκέσας, τῶν
 ἐλέγχε τὰ γράμματα,
 καὶ ἀνελόμνοι, ἅ βασι-
 σταντες, δ' δέλεοθι, οὐδὲν
 εἰ εὔρετε, θ θησαυρὸν,
 χ χρυσίῳ. καὶ ὁ Ξάν-
 θος, δεῦρόν, φησιν, εἰς
 τὴν οἰκίαν, ὡς αὐτὸ καὶ
 τῷ θησαυρὸν διελάμε-
 να, καὶ σὺ τὴν ἐλθού-
 σιαν ἀπολάβῃς. ἐλθόν-
 των ἔν, ὁ Ξάνθος φωνά-
 ζεται τῷ Αἰσώπῳ λά-
 λον, εἰς εἰρηκτὴν αὐτὸν
 ἐκέλευσεν ἐμὸ ληθῆναι.
 καὶ ὁ Αἰσώπος ἀπαγόμε-
 νῳ, τριαυτά, φησιν, εἰ-
 σὶν αἱ ὑποχρίσεις τῷ φι-
 λασόφῳ; ἐχ' ὅτι γδ'
 ὅτι ἀπολαμβάνω με
 τὴν

thesaurum, χ auri. Et
 Xanthus audiens re-
 gis esse thesaurum,
 Aesopo ait, Accepto
 dimidio lucri, tace-
 to. Et ille, Nō tu mi-
 hi nunc hoc præbes,
 sed qui aurū hīc info-
 dit: ac quemadmo-
 dum, audi: hoc enim
 dicunt literæ, α accep-
 tum, β videntes, δ
 diuidite, ο quem, ε
 inuenistis, θ thesau-
 rum, χ auri. Et Xan-
 thus, Veni, inquit, in
 domū, vt & thesau-
 rum diuidamus, &
 tu libertatem acci-
 pias. Profectis ergo,
 Xanthus timens Ae-
 sopi loquacitatem, in
 carcerem ipsum ius-
 sit iniici. Et Aesopus
 inter abducendū, Hu-
 iusmodi, inquit, sunt
 promissa philosopho-
 rum? non solūm e-
 nim nō accipio meā
 libert

libertatem, sed & in carcerem iubes iniici me. Xáthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei, Nimirū rectè inquis, vt parta libertate vehementior sis contra me accusator. Tum Æsopus dixit, Quodcunque mihi pòtes facere, fac malum: omnino vel inuitus liberabis me. Ea verò tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Quū publicè festum celebraretur, repētè aquila deuolans, & publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaque Samij perterriti, & in plurimum ob hoc prodigium cū incidissent mœrorem, in vnū coacti, cœperūt rogare Xáthum, quòd primus ciuium esset & phi-

lofop :

τιῷ ἐλευθερίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς δεσμωτήριον κελεύεις βληθῆναι με. ὁ μὲν ἔνθα εὐαίθετος ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀπολυθῆναι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔφη, πάνυ καλῶς φῆς, ἐν ἐλευθερίᾳ τυχῶν, σφοδρῶς πρὸς με γῆνη κατήγους. ὁ δὲ Αἴσωπος εἶπεν ὅ, τι ποτέ με ἔχῃς κακὸν ποιεῖν, ποιή. πάντως καὶ ἄκων ἐλευθερώσῃς με. καὶ ὅτι τις κακὸς τέτις σωῖέπεσέ τι τοῖσδε ἐν Σάμῳ. πάνθ' ἄλλας εἰορτῆς ἀγαθῆς αἰφνης αἰτὸς κατὰ πᾶσι, ἔτι δὲ δημόσιον ἀρπάσας δακτύλιον, εἰς δ' ἄλλο κόλπον ἀφῆκεν. οἱ μὲν ἔνθα Σάμιοι θορυβηθέντες, ἔειπον πλείονα πρὸς τῶνδε ἔσημείβοντες τιῷ ἀγωνίᾳ, καὶ τὸ αὐτὸν ἀτροιδέντες, ἤρξαντο δεῖξαι τῷ εὐαίθετῳ. ἄτε πρῶτος τῶν πολιτῶν ὄντις καὶ φιλοσοφ

λοσο

λοσόφου, σφίσι τὴν κρί-
 σιν ἔσθ' σημεῖα Διὸς σα-
 φῆσαι. ὁ δ' ἴσ' ὅτις ὅλοις
 ἐπαπορῶν, χρόνον ἤτη-
 σε. Ἐὰν φησὶ μὲν οἴκα-
 δε, πολὺς ἔσθ' ἀθυμῶν,
 καὶ τῆ λυπῆ βαπτιζόμε-
 νος, οἷα δ' ἡ μηδὲν κερ-
 ναι δυνάμενος. ὁ δ' Αἴ-
 σωπος τὴν ἀθυμίαν
 συννοήσας ἔσθ' Ξάνθου,
 προσελθὼν, λέγει, ἔσθ' χά-
 ριν, ὃ δέσποτα, ἔτιω δι-
 ατελεῖς ἀθυμῶν; ἐμοὶ
 προσανάθε, χαίρειν εἰ-
 πὼν τῷ λυπεῖσθαι, αὐ-
 ριον δ' εἰς ἀγορὴν προ-
 σελθὼν, εἰπέ τις Σαμί-
 οισι, ὡς ἐγὼ ἔτε σημεῖο-
 λυτεῖν ἐπαμδύθην, ἔ-
 τοίω νοσκοπεῖν, παῖς δέ
 μοι πρόσσει πολλῶν πεῖ-
 ραν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῖν
 τὸ ζήσιμον λύσει. καὶ
 μὴ αὐτὸς ἐπιτύχω τὴν λύ-
 σεως δέσποτα, σὺ τὴν
 δόξαν ἀποίτη, τοῖσ' αὖ
 χρώμενος δέλω' αὐτὸν ἀ-
 ποτύχω, ἐμοὶ μόνῳ ἢ

ἐντ

losophus, ut sibi iu-
 diciū prodigij mani-
 festaret. At ille oīno
 ambigēs, tempus pe-
 tiit. Et profectus do-
 mū, multum erat tri-
 stis, & sollicitudini-
 bus immersus, ut qui
 nihil iudicare posset.
 Sed Æsopus mœro-
 re Xanthi cognito,
 adies ait, Qua causa
 o here sic perseveras
 tristari? mihi comit-
 te, valere iusso mœ-
 rore. Cras in forum
 profectus dic Samiis,
 Equidem neque pro-
 digia soluere didici,
 neque augurari, sed
 puer mihi est multa-
 rum rerum peritus, ipse
 vobis quaesitum solu-
 uet. Et si ipse conse-
 cutus fuero solutione
 here, tu gloriam re-
 portabis, tali ut es ser-
 uo: si minus fuero
 consecutus, mihi soli

f erit

erit dedecus. persuasus igitur Xāthus, & postero die in theatrum profectus, & stans in medio iuxta admonitiones Aesopi cōcionatus est iis qui conuenerant. Illi verò statim rogabant Aesopum acciri: qui cū venisset staretq; in medio, Samij facie ipsius cōsiderata, deridentes clamabant, Hæc facies prodigium soluet? ex deformi hoc quid vniquam boni audiemus? atq; ride- re cœperūt. Et Aesopus extenta manu & silētio petito, inquit, Viri Samij, quid faciē meā cauillamini? non faciē, sed animū respicere oportet. Sepe em̄ in turpi forma bonū animum natura imposuit. An vos

exter

ἐν τεύθειν ὡς σπιδίσει)
 ὕβρις. πῶθεις ἐν ὁ Ζάν
 θος, κ' τ' ὑπεραίμας εἰς
 τὸ θεάτρον ἀπαντήσας
 ἐκκετασθῆς εἰς τὸ μέ-
 σον κ' τ' οὐκ ὑποθήκας
 Αἰσώπου διελέχθη τοῖς
 συνελθῶσιν. οἱ δ' ὀ-
 θύως ἰξίζον τ' Αἰσώπου
 κληθῶναι: τ' δ' ἀφι-
 κροῦντες ἐσαύτως ἐπὶ
 τ' μέσῃ, οἱ Σάμιοι τῆν
 ὄψιν αὐτῆς καθενοήσαν-
 τες, ἐρεχέλλοντες ἐφώ-
 νεν, αὐτῆ ἢ ὄψις σημεῖ-
 ον λύσῃ; ἐκ τ' αἰσχροῦ
 τέτυχε τί ποτε καλὸν ἀ-
 κροσόμεθα; καὶ μελᾶν
 ἤρξαντο. ἐὼ Αἰσώπου
 καθενοήσας τῆ χειρὶ κ' τ'
 ἰσυχίαν αἰτήσας ἠνέ-
 θαί, φησιν, ἄνδρες Σά-
 μιοι, τί με τιμὴ ὄψιν
 σκώπτετε; ἴσθαι εἰς τιμὴ
 ὄψιν, ἀλλ' εἰς τ' νοῦν.
 ἀποβλέπων γὰρ. πολ-
 λάκις γὰρ κ' τῆ φάυλη
 μερφῆ χρησὸν νοῦν ἢ
 φύσιν ἐνέθηκεν. ἢ τιμὴ
 ἰξάνθ

ἔξωθεν τῶν κερσμίων
 μορφῶν σκοπεῖτε ὑ-
 μείς, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἐνφῶς
 γυῖσιν ἔσθ' οἶνε; ταῦτα ἔ-
 λίσωπα πάντες ἀκί-
 σαντες, ἔλεγον, Αἰσω-
 πι, εἴπ' ἐνώασα, λέγε
 τῇ πόλει. καὶ ὅς μ' ἐπαρ-
 ρησίας ἔφη, αὐδρες σά-
 μιοι, ἐπιδήκως ἢ τύχη
 φιλόνηκος ἔσσο, δόξης
 ἀγῶνα τέθ' κε δεσπόγη
 καὶ δ' ἔλω· καὶ μὴ ὁ δ' ἔ-
 λος ἠπῶν φωνῆ ἔδε-
 σπότες, Δὲ μασίγων ἐ-
 λούσε)· εἰ δ' ἐμείνω,
 ἔδεν ἔλαττον ἐ ἔτω
 πηγαῖς ξανθήσει). εἰ
 ἡμεῖς Δὲ τ' ἐλύθηρί-
 ας πῶς βίσιαν χαρίτοι
 θέμοι, ἐγὼ νῦν ὑμῖν
 ἀδεῶς τὸ ζητέμενον
 φράσω. ὅτε ὁ δῆμοσ
 ἀπὸ μιᾶς βλάβης πῶς
 τ' Ἐαύθον ἐβόων, ἐλύ-
 θέρωσον Αἰσωπον, ὑπὸ
 κερσον Σαμίοις, χίρι-
 σαι τὴν ἐλύθηριαν αὐ-
 τῆ τῇ πόλει. ὁ δ' Ἐαύθου
 οὐκ

exteriorē testarū for-
 mā cōsideratis, ac nō
 potius interiorē vini
 gustū? Hæc ab Aesō-
 po cū audissent oēs,
 dixerunt, Aesōpe, si
 quid potes, dic ciui-
 tati. Et ille audacter
 ait, Viri Samij, σὴν
 fortuna quæ conten-
 tionis studiosa est,
 gloriæ certamē pro-
 fuit dño & seruo: &
 si seruus inferior vi-
 deatur dño, verbe-
 rib⁹ cefus abibit: si
 autē p̄stātior, nihilo-
 min⁹ & sic verberib⁹
 lacerabitur: si vos p̄ li-
 bertatē loquēdi mi-
 hi fiducia idulseritis,
 ego nūc vobis intre-
 pidè q̄sitū narrabo.
 Tūc popul⁹ vno ore
 clamabat ad Xāthū,
 libertate dona Aesō-
 pū, obtēpera Samiis,
 largire libertatē eius
 ciuitati. At Xāth⁹ nō
 f 2 annue

annuebat. & prætor ait, Xanthe, si tibi nō placet auscultare fopulo, ego, hac hora Æsopū libertate donabo, & tūc tibi equalis fuerit. tunc igitur Xanthus necessario libertatem reddidit. Et præco clamauit, Xāthus philosophus liberum Samiis largitur Æsopum. Atq; interim finem sermo Æsopi accepit, dicens Xātho, Vel inuitus me libertate donabis. Æsopus itaq; libertatē consequutus, stās in medio ait, Viri Samij, aquila, vt scitis, regina auium est, quoniā autē imperatoriū anulū hæc raptū demisit in serui sinū, hoc significare vult, quendam ex iis qui nunc sunt regē velle vestrā libertatem

ἄνθρωπος ἐπέδωκε. Ἐὸς πρὸς ταῖς ἔφη, Ξάνθε, εἰ μή σοι δοκεῖ ὑπακούσαι τῷ δήμῳ, ἐγὼ τὸδε τὸ ὄρατος Αἰσώπῳ ἐλδύθηρον ἀποποιήσομαι, καὶ ἔτε σοι ὁμῶς ἐστὶ τιμωκαῦται ζῆνῳ ὁ Ξάνθος ἀνάγκη τῷ ἐλευθερίαν ἀπέδωκε. Ἐὸς κήρυξ ἐβόα, Ξάνθος ὁ φιλόσοφος ἐλδύθηρον Σαμίῳις τὸ Αἰσώπῳ καὶ τῷ πέρας ὁ ἔσ Αἰσώπῳ λόγος εἰλήφθῃ, φαρδύς πρὸς τὸ Ξάνθον, ὡς καὶ ἄλλων ἐλδύθηρώσθῃ με. Αἰσώπῳς ἐν ἐλδύθηρας τυχῶν, γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἔφη, ἄνδρες Σάμιοι, ὁ μὲν ἀεὶ τὸς, ὡς ἴτε, βασιλεύς τὸ ὄρνιθῶν ἐστίν, ὅτι τὸ σρατηγικὸν δακτύλιον ἔτος ἀρπάσας ἀφῆκεν εἰς δόλῳ κήλοπον, τῷ τὸ σημεῖόν ἐστι βέλε, ὅτι τὸ νυκτὶ βασιλέων τις βέλε, ὑμῶν τὴν ἐλδύ

ἔλωθερίαν δ' ἐλαῖον, καὶ τὰς κυρίας νόμους ἀκύρους δείξαι. ταῦτα οἱ μὲν Σάμιοι ἀκράντως καλῆφείας ἐπλήσθησαν. μὲν δ' ἐπολιὼν χρόνον καὶ χρόματα παρὰ Κροίσου τῷ Λυδῶν βασιλέως ἠκὲρ Σαμίους, καλούοντα τὸ ἀπὸ τῆςδε φέρει αὐτὰ παρέχον, εἰ ἢ μὴ πείθονται, πρὸς μάχην ἐτοίμους εἶναι. ἐβλαδύοντο μὲν ἅπαντες. ἔδιδαν γὰρ ὑπήκοοι γλυκῆς τῷ Κροίσῳ. σιωοῖσιν μὲν τοι εἶναι καὶ Αἰσωπὸν ἐργητήσιν. καὶ κείνος ἐρωτηθεὶς εἶπε, τὸ δέχοντων ὑμῶν γνώμην δεδωκότων εἰς φέρον ἀπαγωγὴν ὑπακῆν τῷ βασιλεῖ, συμβαλὼν μὲν ἔδωκεν, λόγον ἢ ἐρῶ ὑμῖν, ἔειπε δὲ τὸ συμφέρον. ἡ τύχη δύο ὁδοὺς ἔδειξεν ἐν τῷ βίῳ, γατέρα μὲν ἔλωθερίης, ἧς μὲν δρόχον

tatē in seruitutē redigere, atq; sancitas legis irritas facere. his auditis Samij mœrore repleti sunt. Sed nō multo post tpe & literę à Cræso Lydorū rege venerunt ad Samios, iubentes eis ab illo tpe vt tributa sibi pēderēt: sin min⁹ obtēpauerūt, vt ad pugnā se parēt. Cōsultabāt igitur vniuersi: timuerūt. n. subditi fieri Cræso, cōducibile tū esse & Æsopū cōsultare. Et ille cōsultus ait, cū p̄ncipes vestri sententiā dixerint de tributo dādo obtēpēradū esse regi, cōsiliū iā minimē, sed narrationē vobis afferā, & scietis quid cōducatur. Fortuna duas vias ostēdit ī vita, alterā libertatis, cuius principū accessu difficile,

sed finis planus: alteram seruitutis, cuius principium facile & accessibile, finis autem laboriosus. His auditis, Samij exclamauerunt, Nos cum simus liberi, serui esse gratis nolumus, & oratorem infecta pace remiserunt. His ergo cognitis, Cræsus decreuit bellum in Samios mouere. sed legatus retulit, Non poteris Samios debellare, quamdiu est apud eos Aesopus, & consilia suggerit. Potes autem magis, ait, ó rex, legatis missis, petere ab ipsis Aesopum, pollicitus eis pro eo & gratias alias relaturum, & solutionem iussorum tributorum. Et tunc fortè poteris

χὴ δύσβατος, τὸ δὲ τέλος ὀμαλὸν ἢ τατέραν ἢ δὲ βλείας, ἢς ἢ μὴ δὲ χὴ δὲ πετῆς τε ἔβασιμους, τὸ δὲ τέλος ἐπώδυνον. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σάμιοι, ἀνεβόησαν, ἡμεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἐκόντες ἔχινόμεθα δὲ ἄλλοι, καὶ τὸ πρεσβυτικὸν ἔσται εἰρήνη ἀπέπεμφαν. ἔ μὴ ἐν Κροίσῳ ταῦτα μαθὼν ἐβλάσασατο πόλεμον καὶ τὸ Σαμίων κινεῖν. ὁ δὲ πρεσβυτικὸς αὐλῶ ἐκινῶν, ὡς εἶπεν αὐτῷ δημοθεύς Σαμίας ὑπὸ χεῖρα λαβεῖν Αἰσώπῃ παρ' αὐτοῦ ὄντος, καὶ γνώμας ὑποκρίνεσθαι. δυνάμει δὲ μεγάλῳ, εἶπεν, ὦ βασιλεῦ, πρεσβυτικὸς ἀπὸς εἰλας, ἐξαπῆσται παρ' αὐτῶν Αἰσώπον, ὑποχόμενος αὐτοῖς αἰτ' αὐτῆ χάριτας ἄλλας τε δώσῃ, καὶ λύσιν τῶν ἐπιτακτομένων φόρων. καὶ τότε ἔλασε εἰ-

ὡς τε ἔση τῶτων ὡφει-
 λυμένας, καὶ ὁ μὲν Κροῖστος
 καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνην
 ἀποστείλας ἐκδύεν ἤτι
 τῆ Αἴτωπον. Σάμιοι δὲ
 τῶτον ἐαδύαζ γνώμης
 ἐχέοντο. Αἴτωπος δὲ
 τῶν μαθῶν, ἐν μέσῳ τῶ
 ἀγορᾶς ἔστη, καὶ φησι,
 αἰσῶρες Σάμιοι, καὶ γὰρ
 μὲν ὡφει πολλοὺ ποιεῖ-
 μα παρὰ τῆς πόδας
 ἀρκετάς τῶ βασιλέως,
 ἐφέλω δὲ ὑμῖν ἕνα μῦ-
 θον εἰπεῖν, καὶ ὄν γὰρ ὁ-
 νον ὁμῶφωνα λῶ τὰ
 ζῶα, πόλεμον αἰ λύκοι
 τοῖς πρὸς ἀφῶσι σιωπῆ-
 ψαν. τῶ δὲ κωῶν συμ-
 μαχάντων τοῖς θρέμ-
 μασι, ἐ τῆς λύκος ἀπο-
 σβέντων, αἰ λύκοι πρὸς
 σβεντῶν ἀποστείλατες
 ἔφασαν τοῖς πρὸς ἀφῶσι,
 εἰ βέλονται βίον ἐν εἰ-
 ρῶνῃ, καὶ μηδένα πόλε-
 μον ὑποπτεύειν, ἵως κύ-
 νας αἰσῶρις ἐαδύνας. τῶ
 δὲ πρὸς ἀφῶσι ὑπὸ αἰσῶ-

eos superare. Et
 Cræsus his persua-
 sus, legato misso, de-
 di sibi p̄tebat Aeso-
 pū. Samij autē hunc
 tradere decreuerūt.
 Quo cognito, Aeso-
 pus in media con-
 cione stetit, ac in-
 quit, Viri Samij, &
 ego permulti facio
 ad regis pedes pro-
 ficisci, sed volo vo-
 bis fabulam vnam
 dicere: Quo tempo-
 re animalia inter se
 loqueb̄antur, lupi bel-
 lum ouibus intule-
 runt. vñà verò cum
 ouibus canibus pre-
 liantibus, ac lupos
 arcentibus, lupi le-
 gato misso dixerunt
 ouibus, si voluerint
 viuere in pace, & nul-
 lum suspicari bel-
 lum, vt canes sibi tra-
 derent. Oues verò
 quum ob stultitiam

persuasæ essent, & canes tradidissent, lupi & canes dilacerarunt, & oves nullo negotio interemerunt. Samij igitur fabulæ sensu percepto, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille verò non permisit, sed cum legato unâ soluit, & ad Cræsum se conferebat. Profectis itaque iis in Lydiã, rex ante se stantẽ Aesopum videns, indignatus est, dicens, Vide qualis homuncio obstitit mihi ad tantam insulam subiugãdam? tum Aesopus, Maxime rex, nõ vi neque necessitate coactus ad te veni, sed sponte adsum: patere autem me primum audire. Vir quidam cum locustas caperet occide-

retq;

ας πρὸθέντων, καὶ τὰς
κυῖας ἐκδέδωκέν, οἱ
λύκοι τὰς τε κυῖας δι-
εσπάρραξαν, ἔ τὰ πρό-
βατα ῥᾶστα διέφθρασαν.
οἱ Σάμιοι θύνω τὸ ἔ-
μύθε βέλημα συννο-
ήσαντες, ἄρμησαν μὲ
παρ' ἑαυτοῖς κραταχεῖν
τὸ Αἴσωπον. ὁ δ' ὕσκη ἢ
νέχετο, ἀλλὰ τῷ πρὸς-
βούτῃ σωμαποπωλίσ-
σας, πρὸς Κροῖσον ἀ-
πήφ. ἀφικηθῆναι δ' αὐ-
τῶν εἰς Λυδίαν, ὁ βασι-
λεὺς ἐπίπρωθεν αὐτῆ
εαύτα τὸ Αἴσωπον θεα-
σάμενος, ἠγανάκτησε,
λέγων, ἴδε ποῦ πὸν αὐ-
θράπιον ἐμποδὼν μοι
γέγωνε νῆσον ὑποτάξαι
θεσάυτην; καὶ ὁ Αἴσω-
πος, μέγιστε βασιλεῦ,
ἔ βία, ἔδὲ ἀνάγκη
πρὸς σε παρελθόνω,
ἀλλ' αὐθαίρειο πάρε-
μι· ἀνάγκη δέ με μι-
κρὸν ἀκῆσαι. ἀνὴρ ἦς ἀ-
κρίδας συλλέγων, καὶ ἀ-
ποκ

ποκτείνους, εἶλε κ' τέτ-
 λησα. ἐπεὶ ᾗ κακέϊνον
 ἠθέλετο κτεῖναι, φησὶν
 ὁ τέτιξ' αὐτρωπε, μή
 με μάττω ἀέλης· ἐ-
 γὼ γδ' ἔτε σάχην βλά-
 πτω, ἔτ' ἄλλο ἢ τ' ἀ-
 παύτων σε ἀδικῶ. τῇ
 κινήσει ᾗ τ' ἐν ἐμοὶ ὑ-
 μῶν ἠδὲ φθέρωμα,
 τέρπων τις ὀδοπόρος.
 φωνῆς ἔν παρ' ἐμοὶ
 πλέον ἔδεν δύρησις.
 κακέϊνος τῶντα ἀκί-
 στας, ἀφῆκεν ἀπίενα.
 καὶ γὰρ γέν, ὦ βασιλεῦ,
 τ' σὼν ποδῶν ἄπτω-
 μα, μή με εἰκῆ φονεύ-
 σης. ἔδὲ γδ' οἷος τ' εἰ-
 μὲ ἀδικῆσαί ἴνα, ἐν εὐ-
 τελείᾳ ᾗ σώματος γλυ-
 ναῖον φθέρωμα λόγον.
 ὁ ᾗ βασιλεὺς θαυμά-
 σαις ἄμα, κ' οἰκτείρας
 αὐτῶν, ἔφη· Αἰσωπε, ἔ-
 κεν ἐγὼ σοι δίδωμι τὸ
 ζῆν, ἀλλ' ἢ μοῖρα. ὁ
 γέν θέλεις, αἰτῆ, ἔ λή-
 ψη, καὶ ὅς, δέομαί σε
 βαρ

retq; cepit & cicadā:
 cū & illā vellet occi-
 dere, inq; cicada, Ho-
 mo ne me frustra oc-
 cidas: ego enim neq;
 spicā lædo, neq; in a-
 liare quapiā iniuria
 te afficio: motu verò
 q̄ in me sunt mēbra-
 nularū suauiter cāto,
 delectās viatores: pre-
 ter igitur vocē in me
 ampli° nihil iuenies.
 Et ille cū hæc audis-
 set, permisit abire. Et
 ego itaq; ὦ rex, tuos
 pedes attingo, ne me
 sine causa occidas:
 nō em̄ possū iniuria
 quēquā afficere, sed
 in vili corpore gene-
 rosū loquor sermo-
 nem. Rex autē mira-
 tus simul & miserat°
 ipsum, ait, Aesope nō
 ego tibi largior vitā,
 sed fatū. Ergo qđ vis,
 pete, & accipies. & il-
 le, Rogo te, ὦ rex, re-
 f 5 conc

conciliare Samiis. Cumq; rex dixisset, Reconciliatus sum, procidens ille in terrā, gratiasq; ei agebat. Post hæc suas cōscripsit fabulas quas in hunc usque diem extātes apud regem reliquit. Acceptis autem ab ipso literis ad Samios, quòd Aesopi gratia eis recōciliatus fuerit, atq; muneribus multis, nauigavit in Samū. Samij igitur hunc vidētes, coronasq; ei intulerunt, & tripudia eius gratia constituerunt. Ille autem illis & regis literas legit, & ostēdit quòd sibi donatam à populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hæc verò ab insula decedēs, circumibat orbē ubique

βασιλεῦ, ἀπαλλάξῃ
 Σαμίοις. Ἐὶ βασιλέ-
 ως εἰπόντι, δὴ γλα-
 ῖμα, πεσὼν ἐκείνος ἐ-
 πὶ τὴν γλῶσσαν, χάριτας
 τε αὐτῷ ὁμολόγη. μὲν
 τὸ τῶν εἰκείων συγ-
 γραψάμενος μύθους, ἵς
 μέγιστον ἐν αὐτῷ φερομέ-
 νους, παρατὴν βασιλεῦ
 κατέλιπε, δεξάμενος ἡ
 παρ' αὐτῷ χάριτας.
 οὗτος Σαμίοις, ὡς ἐν-
 κεν Αἰσώπῃ τῆτοις δι-
 ἡκαστος, ἐδῶρα πολλὰ
 πλοῦτος ἐπαυήθη
 εἰς Σάμῳ. οἱ μὲν ἔν
 Σάμιοι τῶν ἰδόντες, σέμε
 μάλιστα αὐτῷ προσή-
 νεγκαν, ἐχορῆς ἐπὶ αὐ-
 τῷ τιμωρήσαντο. ὁ δὲ
 αὐτοῖς ἔειπε ἔβασιλέ-
 ως ἀέγνω χάριτας,
 καὶ ἀπέδωκεν αὐτῷ εἰς
 αὐτὸν γλυκομύθῳ παρὰ
 ἔδωκεν ἐλευθερίαν, ἐ-
 λευθερία πάλιν ἡμεί-
 ψατο. μὲν ἡ τῶν τῶν
 σε ἀπάρας, περιήκθη
 οἱ κ

οἰκιστὴν τῆς ἀπαν-
 ταχῆς τῶν φιλοσόφων δι-
 αλεξάνδρου. ἀφικόμενος δὲ
 εἰς τὴν βαβυλῶνα, καὶ
 ἐπὶ τῆς αὐτοῦ σοφίαν ἐπι-
 δεξάμενος, μέγας πικρὰ
 τῷ βασιλεῖ Λυκίῳ ἐ-
 γίνετο. κατ' ἐκείνης δὲ
 τῆς χρόνης οἱ βασιλεῖς
 πρὸς ἀλλήλους εἰρήνην
 ἔχοντες, εἰς τέρψινος χά-
 ριν πρὸς βλήματι τῶν σο-
 φιστικῶν πρὸς ἀλλήλους
 ζεάφοντες ἐπεμπόν· ὡς
 οἱ μὲν ἐπιλυόμενοι,
 φόρος ἐπὶ ῥητοῖς πρὸς
 τὴν πεμπόντων ἐλάμβανον·
 εἰ δὲ μὴ τῆς ἴσως
 παρεῖχον. ὁ δὲ τίνω Αἰ-
 σωπὸς τὰ πεμπόμενα
 τῶν πρὸς βλημάτων Λυ-
 κίῳ σωῶν ἐπέλυε, καὶ
 δόδοκιμῆν ἐποίησεν τῷ βα-
 σιλεῖ. Ἐαὐτὸς δὲ Λυκίῳ
 Λυκίῳ ἕτερον τῶν βα-
 σιλεῶν αὐτὴν ἐπεμπεν.
 ὧν ἀλύτων μόνων,
 φόρος ὁ βασιλεὺς ὅτι
 πλείους εἰσέπρατιεν.

Αἴτ

vbiq; cū philosophis
 disputādo. Profectus
 autem & in Babylo-
 nē, & suā ipsius do-
 ctrinā demonstran-
 do, magnus apud re-
 gem Lycerū euasit.
 illis enim tēporibus
 reges inuicē pacem
 habētes, atq; delecta-
 tionis gratia questio-
 nes vicissim sophista-
 rū scribendo mitte-
 bant; quas qui solue-
 rent, tributa pacta à
 mittentibus accipie-
 bant: qui verò non,
 æqualia præbebant.
 Aesopus igitur quæ
 mittebātur p̄blema-
 ta Lycero intelligēs
 dissoluebat, & clarū
 reddebat regem: &
 ipse Lyceri noīe alte-
 ra itidē regibus re-
 mittebat. Quæ cū re-
 manerēt insoluta, tri-
 buta rex quàm pluri-
 ma exigebat. Aesop⁹
 autem

autem cum non genuisset filios, nobilem quendam, Ennum nomine adoptavit, atque ut legitimum filium regi allatum commendavit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptantis concubina rem habuit. hoc sciens Aesopus, expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistolamque fictam ab Aesopo, scilicet ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quae ipsis paratus esset adherere magis quam Lycero, regi dedit, Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret

Αἰσώπῳ ὃ μὴ ποιοῦν ποιησάμενος, ἐν τὴν ἑνὰ τῶν δούλων Ἐννον τινὲ κληῖσιν εἰσεποιήσας τε καὶ ὡς γνήσιον παῖδα τῷ βασιλεῖ προσενέγκας σωέσσητε. μὲν δ' ἐπολιὼν ἔρῳν ἔρῳν τῆν ἔρῳν παλαιῆν συμφθαρέντην, Αἰσώπῳ τῶν γνῶν ἀπελαύων ἐμελλε τῶν οἰκίας. ὃ τῆν κατ' ἐκείνην ὀργῆν ληφθεὶς, ἐπιστολήν τε πλάσασάμενος παρ' Αἰσώπῳ δῆθεν πρὸς τοὺς αὐτοὺς φησόμενος Λυκῆραν, ὡς αἰτίαις ἐπιμῶν ἐστὶ πρὸς σίθεα μᾶλλον ἢ τῷ Λυκῆραν, τῷ βασιλεῖ ἐνεχείρισε, τῷ ἔρῳ Αἰσώπῳ ζωῶν σφραγισμένος δακτυλίῳ. ὃ τῷ βασιλεύς τῆν τε σφραγίδα πεθεῖς, καὶ ἀπαρητήτων ὀργῆν χησάμενος, παραχρῆμα τῷ Ἐρμίπῳ πελαδὶ μὴδὲν ἐξετάσαντα, οἷα δὲ πρὸς τῶν

τῷ Δαχλείου Αἰ
 σωπον. ὃ ἢ Ἐρμιππῶ,
 φίλος τε ἢ τῷ Αἰτώ
 πρὸς, καὶ ἔτε δὴ τὸ φίλον
 ἐπέδραξεν. ἐν ἑνὶ γὰρ τῷ
 Ἰάδων μηδενὸς εἰδότες
 κρύψας τὸ αὐτῶν,
 ἐν ἀπορρήτοις ἔτρεφεν.
 Ἐννοσ ἢ Ἐ βασιλέως κε
 λούσαντος πάντων τῶν
 διοίκησιν Αἰτώπας πα
 ρέλαβε. μὲν δὲ ἑνα χρό
 νον Νεκτεναβῶ βασι
 λεύς Αἰγυπίων πυθό
 μμος Αἰσωπον τεθνηκέ
 ναι, πέμπει Λυκέρῳ
 πικραχρῆμα ἐπιστολήν,
 οἰκοδόμους αὐτῷ ἀπο
 σείλαι κελεύσων, οἱ
 πύργον οἰκοδομήσιν,
 μήτε ἔρανῶ, μήτε γῆς ἀ
 πτόμων, ἢ τὸ ἀποκρη
 νύμων ἀεὶ πρὸς πάνθ'
 ὅσα αὐτῷ ἐρωτῶσι. καὶ τῷ
 ἔποιήσαντα, φόρος εἰς
 πρᾶτῃν εἴ ἢ μὴ, κατα
 ἕστα. Ἰῶτα τῷ Λυ
 κέρῳ αἰαγνοθέντα,
 ἀθυμίαν ἐπέβαλε, μη
 δένος

deret Aesopū. At Her
 mippus & amicus
 fuerat Aesopo. & tūc
 se amicū ostendit. In
 sepulcro enim quo
 dam nemine sciente
 occultavit hominē,
 & secretò nutriuit.
 Ennus autē regis ius
 su omnē Aesopi ad
 ministratiōnē susce
 pit. Sed quodā post
 tēpore, Nectenabo
 rex Aegyptiorum au
 diens Aesopum occi
 disse, mittit Lycero
 statim epistolam, ar
 chitectos sibi mitte
 re iubētē, qui turrim
 aedificent, neq; cælū
 neq; terrā attingen
 tē, & respōsurū sem
 per aliquē ad omnia
 quesūq; rogauerint.
 quod si fecisset, tri
 buta exigeret: sin mi
 nus, solueret. His le
 ctis Lycerus mæro
 re affectus est, cū nul
 lus

lus ex amicis posset
 quæstionem de turri
 intelligere. Rex ta-
 mē & columnam sui
 regni dicebat inter-
 iisse Aesopū. Hermip-
 pus autem dolore re-
 gis ob Aesopū intel-
 lecto, adiit regē, & vi-
 uere illum renuncia-
 uit, addiditque ipsius
 causa Aesopum non
 interemisse, sciens quod
 præniteret aliquando
 regem sententia. Re-
 ge autem nō medio-
 criter super hisce ex-
 hilarato, Aesopus
 sordens, ac squalens
 totus adductus est.
 quumq; rex ut eum
 vidit, illacrymasset,
 atque ut lauaretur,
 aliaq; cura ut affice-
 retur insuffisset, Aesop-
 us post hoc & de
 quibus accusatus fue-
 rat, causas confuta-
 uit: ob quæ quum
 rex

δένος τῶ φίλων διωα-
 μύς τὸ πῶβλημα τὸ
 ἰσθὶ τῶ πύργου σωεί-
 ναι. ὁ μύθος βασιλεύς,
 τῶ κίονα τῶ ἑαυτῶ βα-
 σιλείας ἔλεγει ἀπολω-
 λεκένα τῶ Αἰσωπον. Ερ-
 μειππος τῶ τῶ τῶ βα-
 σιλέως δι' Αἰσωπον λύ-
 πῶ μῆτων, πρῶσῆλ-
 θε τε τῶ βασιλεῖ, καὶ
 ζῆν ἑκείνον δὴ ηγελι-
 σαί, πρῶσθεις αὐτῶ δι-
 χάζειν αὐτῶν ὅτι αὐ-
 λείν, εἰδῶς ὡς μελίση
 ποτε τῶ βασιλεῖ τῶ ἀ-
 ποφάσεως. τῶ τῶ βασιλέ-
 ως ἀφ' ἑρῶντος ἐπι-
 τῆτοις ἠοθέντες. Αἰσω-
 πος ῥυπῶν ἑ αὐχμῶν
 ὅλος πρῶσθινέχθη. καὶ τῶ
 βασιλέως, ὡς εἶδεν αὐ-
 τῶν, δεικρῶσαντος, λέσσαι
 θαί τε καὶ τῶ ἄλλης ἐπι-
 μελείας ἀξιοθελῶν καὶ
 λῶσαντος, Αἰσωπος με-
 τὰ τῶν ἑ ἰσθὲρ ὦν κα-
 τηρηθήη τῶ αἰτίας ἀ-
 πεισκούσαστο, ἐφ' οἷς ἑ

ὁ βασιλεὺς τὸ ἔννοον
 αὐταρ εἰν μέλλοντος, Αἴ-
 σωπος αὐτῷ συζητήσασθαι
 ἠτήσατο. ἐπομνησθεὶς ἡ
 τέρας ὁ βασιλεὺς τῷ
 ὄντι Αἰγυπτίῳ ἐπιστολῶν
 τῷ Αἰτώπῳ ἐπέδωκεν
 ἀναγνώσασθαι. ὁ δὲ αὐτί-
 κα τῷ λύσειν σπουδαίως
 προσβλήσας, ἐγέλασέ
 τε καὶ αὐτὸν ἔγραψε
 λούσειν, ὡς ἐπὶ δὲν χε-
 μῶν παρέλθῃ πεμφθῆ-
 ναι τὰς τε τῶν πύργων
 οἰκοδομήσασθαι, καὶ τὸ
 ἀποκρῖνέμενον πρὸς
 τὰ ἐπιπέδωμάτω. ὁ βα-
 σιλεὺς οὖν τὰς μὲν Αἴ-
 γυπτίους πρὸς ὅσον ἀπέ-
 σφλεν, Αἰτώπῳ δὲ τὸ ἐξ
 ἀρχῆς διοίκησιν ἐνεχεί-
 ρισεν ἄπασι, ἔκδοτον
 αὐτῷ παραδόντες καὶ τὸ
 ἔννοον. ὁ δὲ Αἰτώπῳ
 παραλαβὼν τὸ ἔννοον,
 ἔδεν ἀπὸ αὐτῶν ἴδρα-
 σεν, ἀλλ' ὡς ἔτι πάλιν
 παροχῶν, ἄλλως τε καὶ
 τέρας ὑπεπέθετο τὰς λό-
 γους.

rex Ennum esset oc-
 cisurus, Aesopus ei
 veniam petiit. Post
 hæc autem rex Ae-
 gyptij epistolam Ae-
 sopo dedit legen-
 dam. At ille sta-
 tim solutione co-
 gnita quæstionis, ri-
 sit: ac rescribere ius-
 sit, ut quum hyems
 præterisset missum
 iri, & qui turrim
 essent ædificaturi, &
 responsurum aliquæ
 adrogata: Rex igitur
 Aegyptios le-
 gatos remisit, Ae-
 sopo autem pristinam
 administrationem
 tradidit omnem,
 deditum ei tradens
 & Ennum. At Ae-
 sopus acceptum En-
 num nulla in re
 tristitia affecit, sed
 ut filio rursus rece-
 pto, aliisque atque
 his admonuit ver-
 bis.

bis : Fili, ante omnia cole Deum. Regem honora. Inimicis tuis terribilem teipsum præbe, ne te contemnant. amicis facilem & cōmunicabilem, quò longè benevolentiores tibi sint. Item inimicòs malè habere præcare, & esse pauperes, ne te possint offendere : at amicos in omnibus bene valere velis. Sēper vxorī tuæ bene adhære, ne alterius viri periculum facere velit: leue enim est mulierum genus, ac adulatū minus malū cogitat. Velocem ad sermonē ne posside auditum. linguę continēs esto. bene agentibus ne inuide, sed cōgratulare: inuidēs enim teipsum magis offendes. domesti-

corum

γῆς· τέκνον, πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον. τὴ βασιλέα δὲ τίμα. καὶ τοῖς μὲ ἐχθροῖς σε δεινὸν σαυτὸν παρουσιάζου, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σε τοῖς δὲ φίλοις πρῶτον καὶ σύμετάδουλον, ὡς δυνετέρως σοι μάλλον γίνεαι. ἐπι τῶς μὲ ἐχθρῶς νοσεῖν εὐχῆ καὶ πένεαι, ὡς μὴ οἷός τις εἶναι λυπεῖν σε. τῶς δὲ φίλως καὶ πάντοι εὖ πράττειν βέλεια. αἰεὶ τῇ γυναίκεϊ σε χρῆσαι ὡς ὁμίλει, ὅπως ἑτέρου ἀνδρός πείρα μὴ ζητήσῃ λαθεῖν· κέρον γὰρ τὸ τῆ γυναικῶν ἐστὶ φύλον, ἔκθλακδύομιμον ἐλάττω φρονεῖ κακί. ὀξεῖαν μὴ πρὸς λόγον κτήσῃ τιμὴ ἀκρί. τὴ δὲ γλώττης ἐκκρατῆς ἐσο. τοῖς εὖ πράττεισιν μὴ φθόνος, ἀλλὰ σύχαιρε· φθονῶν γὰρ σε αὐτὸν μάλλον βλάψεις. τῆ οἰκω-

τῶν

πῶς σε ἐπιμελεῖς, ἵνα
 μὴ μόνον ὡς δεσπότην
 σε φοβῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς
 δαεργέτιον αἰδῶν τέμ.
 μὴ αἰχμῶς μανθάνῃ
 ἀεὶ τὰ κρείττω. τῆ γυ-
 νακὶ μηδέποτε πισύ-
 σης ἀπόρρητα. ἀεὶ γὰρ
 ὁπλίζετε, πῶς σε κυ-
 ριούσῃ. καὶ ἡμέραν
 καὶ εἰς τὴν αὔριον ἀπο-
 λαμύεις. βέλκον γὰρ τε-
 λούτωντα ἐχθροῖς κα-
 ταλείψαι, ἢ ζῶντα τῶν
 φίλων ἐπιδείξαι. δύ-
 παρσῆγορος ἔσο τοῖς
 σικαντῶσιν, εἰδῶς ὡς
 καὶ τὰ κυναεῖα ἄρβιν ἢ
 ἐρὰ παρπορεύει. ἀγα-
 ρὸς χυνοῦδος μὴ μετα-
 νόη. ψίθυρον ἀνδρα ἔκ-
 βαλε σῆς οἰκίας. τὰ γὰρ
 ὑπὸ σε λεγόμενα καὶ
 παρατιόμενα ἐτέρους φέ-
 ρων ἀναθήσῃ. πρῶτον
 μὴ τὰ λυπήσοντα σε.
 ἐπὶ ᾧ τοῖς συμδαίνεσι
 μὴ λυπῆ. μήτε ποιηρὰ
 βυλδύση ποτὲ, μήτε

τῶσ.

corum tuorū satage,
 vt te non solum vt
 dōminū timeant, sed
 etiā vt benefactorē
 venterentur. Ne pu-
 deat discere semper
 meliora. Mulieri nō
 vnquā credas secreta.
 nā semper armatur,
 quomodo tibi domi-
 netur. Quotidie in
 diē crastinū recōde.
 melius enim mortuū
 inimicis relinquere,
 quā viuētē amico-
 rū indigere. Salutato
 facilē qui tibi occur-
 runt, sciens & catulo
 caudā panē cōpara-
 re. Bonū esse ne pœ-
 niteat. Susurronē vi-
 rū eiice dōmo tua. nā
 quæ à te dicuntur, ac
 fiunt, aliis cōmunica-
 bit. Fac quæ te non
 mœstū faciēt. contin-
 gētib⁹ ne tristare. ne-
 que praua cōsulas vn-
 quā, neq; mores ma-
 g. lorum

lorū imiteris. His ab Aesopo Ennus admonitus, tū ferme, tū sua consciētia, vt sagitta quadā percussus animum paucis post diebus è vita discessit. Aesopus autem aucupes omnibus accersit, atque aquilarum pullos quatuor vt caperent iubet. Sic itaque captos nutriuit, vt dicitur, ac instruxit, cui rei non magnam fidem adhibemus, vt pueros in sportis ipsis appensis, gestando in altum tollerēt: atque ita obediētes pueris essent, vt quocunque illi velent, volarent, siue in altum, siue in terram humi. Praeterito verò hyemali tempore, & vere aridente, cum ad iter

omnia

τρόπεσθακῶν μαθήσῃ.
 τῆτοις δ' Αἰσώπε τ' Ἐν-
 νιον νεφετήτωνος, ἐκεί-
 νος τοῖς τε λόγους κ' ἡ
 οἰκεία σωφροσύνη οἰεῖ ἔ-
 νι βέλῃ πληγεῖς τῶν
 ψυχῶν, μετ' ἑποχῆς
 ἡμέρας τ' βίον μετέλλα-
 ξεν. Αἰσώπος δ' τὰς ἰ-
 ξούσας πάντας αεθουκα-
 λιστάδμος, ἀπὸν νεο-
 τὰς τέτταρας συλη-
 φθῶναι κελεύει. συλη-
 φθέντας ἔν' ἕτως ἔπρε-
 ψεν, ὡς λέγει, ἔ' ἐπαί-
 δούσεν, ὁπῶς ἔ' παῖν τε
 με παθόμενον ἔχει, ὡς
 παῖδας δ' ἄθυλάκων
 αἰεῖς αεθουσητημένων
 βασιζόντας εἰς ὑψοῦ
 ἀφραῶς, κ' ἕτως ἕτη-
 κῶς τοῖς πατήρ' ἔναι,
 ὡς ὅπερ' αὐ' ἐκείνοι
 βέλονται ἔπτασθ', αὐ-
 τε εἰς ὑψοῦ, αὐ' τε εἰς
 γῆν χαμάζε. τ' ἡ δ'
 μερῆς ὄρας παρα-
 δραμέσης, κ' ἡσθ' δ' ἄ-
 γελάντων, ἀπαντα ἴα-
 σθ' ἔσ

πρὸς τὴν ὁδὸν συσκευ
 ἀπάμμος Αἴσωπος, ἔ
 ἴες τε παῖδας λαβῶν,
 ἔ τας ἀεῖς, ἀπῆρεν εἰς
 Αἴγυπτον, πολλῆ φωνῆ
 σία ἔ δόξῃ πρὸς κατὰ
 πολλῆν τ' ἐκεῖ κερση
 μῶσ. Νεκτεναβῶ δὲ
 ἀκίσας παραγεγενέ-
 νει τ' Αἴσωπον, ἐνήδρευ
 μαί, φησι τοῖς φίλοις,
 μεμνηθῆκώς Αἴσωπον
 τεθνηκέναι. τῇ δ' ἐπιού
 ση κελύσεισ ὁ βασι-
 λεύσ πάντας τας ἐν τέ
 λει λούκας δεβαλέ-
 ας σολὰς, αὐτὰς ἐρέαν
 ἐνεδύσατο, ἔ διάδημα,
 ἔ διάλιθον κίταρον. ἔ
 κροταεῖς ἐφ' ὑψηλῆ δὲ
 φρα, ἔ τ' Αἴσωπον εἰσ-
 αχθῶναι κελύσεισ· τί
 νι με εἰκάζεις, εἰσελθόν-
 τι φησὶν, Αἴσωπε, ἔ ἴες
 σὺ ἐμοῖς καὶ ἔσπε μὴ ἔ
 λίω ἐαρικῶ, τας ἔ πρὸ
 σε τούττας, ἀράμοις σὺ
 χυσι. καὶ ὁ βασιλεύσ θαι
 μέστας αὐτὸν, καὶ δώ-

995

oia parasset Aesopus,
 & pueros accepisset,
 & aquilas, decessit in
 Aegyptū, multa ima-
 ginatione & opinio-
 ne ad stupefactionē
 illorū hominū vsus.
 Sed Neftenabō audi-
 to adesse Aesopū, In-
 fidiis circūuēt⁹ sum,
 ait amicis, quia intel-
 lexerā Aesopū mor-
 tuum esse. Postridie
 autē iussit rex, vt oēs
 magistratus cādidas
 circūdarētur vestib⁹,
 ipse laneā induit, &
 coronā ac gematā ci-
 tarin. Cūq; sedens in
 alto folio, Aesopū in-
 troduci iussisset, Cui
 me assimilas, ingre-
 dienti, inquit, Aeso-
 pe, & eos qui mecū
 sunt? & ille, Te qui-
 dē soli verno: qui ve-
 ro te circūstāt, matu-
 ris aristis. & rex ad-
 mirat⁹ ipsum, donis

g 2

eum

cum profecutus est. Postero autē die rursus rex candidissimā indutus, amicis purpureas, iussit accipere, ingredientē Aesopum iterum eadē rogavit. Et Aesopus, Te, inquit, comparo soli: hos autem qui stant circum radiis solaribus. Et Nectenabo, Existimo nihil esse Lycerū prae meo regno. Et Aesopus subridens, Ne facile de illo sic loquere, ô rex: nā genti vestrae vestrum regnum collatum instar solis lucet. at si Lycero cōparetur, nihil aberit quin splendor hic, tenebrae appareant. Et Nectenabo apposita verborum responsione stupefactus, Attulisti nobis, ait, qui

turrim

ροῖς ἐδεξιάσαθ. τῇ δὲ μετ' ἐκείνην ἡμέραν πάλιν ὁ μὲ βασιλεὺς λαοκροῦν τῷ ἐνοικουασάμενος, τοῖς δὲ φίλοις φοινικὰς κελύσεις λαβεῖν, εἰσελθόντα τὸν Αἰσωπον, τῷ ἀεθέρῳ αὐτοῦ πεῦσιν ἐπύθεθ. καὶ ὁ Αἰσωπος· σὲ μὲν, εἶπεν, ἐκώζω ἡλίω, τὰς δὲ ἀεὶ σὲ τῦτ' ἀκῆσι. καὶ ὁ Νεκτεναβὼ· οἴμην μὴ δὲν εἶναι Λυκῆρον πρὸς τῷ ἐμῷ βασιλείῳ. καὶ ὁ Αἰσωπος· μηδέ τι σῶσαι, μὴ δὲ χερῶς ἔγωγε ἀεὶ ἐκείνη λέγε, ὡ βασιλεῦ. ἀπὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμέτερον ἔθνος ἢ ὑμῶν ἐπιδοκνυμένη βασιλεία δὲ κῆν ἡλίω σελαγεῖ. εἰ δὲ Λυκῆρον παραβλήθῃ, ἔδεν αὐτὸ δέοι μὴ τοφῶς τῦτο ζόφον ἀποδοχθῆναι. καὶ ὁ Νεκτεναβὼ τῷ τῶ λόγων δὲ σοχίαν ἐκπλάγεις, ἢ νεκτασ ἡμῖν, ἔφη, τὰς μέγα

μέλλοντας τὴν πόλιν οἱ
 κροδομῆν; καὶ ὅς, ἐθιμοί
 εἰσιν, εἰ μόνον ὑποδεί-
 ξις τὸ ἔργον. μὴ τῆν
 ἐξελητὴν ἔξω τῆς πόλεως
 ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδί-
 ον, ὑποδείξε δ' αὖ μετρή-
 σαις τὴν χάσιν, ἀγαθῶν
 ἑίνων Αἴσωπος ἐπὶ τῶν
 ὑποδείχθεισας τῶν ἔργων
 γωνίας ἑτάρατος, ἵετ
 ταρας τὴν ἀετῶν, ἕμε
 τῆς πασι δ' αὖ τὴν ἑυλά-
 κων ἀπὸ τῆς ἀμῶν, καὶ
 οἰκοδόμων τῆς πασι
 μὴ χεῖρας δ' εἰς ἐργα-
 λεία, ἐκέλευσεν αἰάπ-
 τῶναι. οἱ ἢ πρὸς ὑψος
 γλυφόμενοι, δότε ἡμῖν, ἐ-
 φώνεν, λίθους, δότε κρο-
 νίαν, δότε ξύλα, καὶ πᾶν
 λατὸν πρὸς οἰκοδομῶν
 ἐπιτηδείων. ὁ ἢ Νεκτε-
 ναβὸν τῶν παιδῶν θεα-
 σάμενος ὑπὸ τῶν ἀετῶν
 εἰς ὑψὸς ἀναφερομέ-
 νους, ἔφη· πόθεν ἔμεν
 πᾶντοὶ αἰθροί. Ἐὶ ὁ
 Αἴσωπος, ἀλλὰ Λυκῆ-

turrim ædificent? Et
 ille, Parati, sunt, si
 modò ostēdas locū.
 Postea egressus ex-
 tra urbem rex in pla-
 niciē, demonstrat di-
 mensum locū. Addu-
 ctis itaq; Aesopus ad
 demōstratos loci an-
 gulos quatuor, qua-
 tuor aquilis, vnā cū
 pueris per sacculos
 appensis, ac puerorū
 manibus fabrorū da-
 tis instrumentis, ius-
 sit euolare. Illi verò
 sublimes, Date no-
 bis, clamabant, lapi-
 des, date calcem, da-
 te ligna, & alia quæ
 ad ædificationem a-
 pta sunt. Sed Necte-
 nabo visis pueris ab
 aquilis in altum sub-
 latis, ait, Vnde mi-
 hi volucres homi-
 nes? & Aesopus, Sed
 Lycerus habet: tu au-
 tem homo cū sis, vis

cum xquo diis rege
 contēdere? & Necte-
 nabo, Aesope victus
 sum, querā autē te, tu
 respōde. Et ait, Sunt
 mihi fœminæ hic e-
 que, que cūm audie-
 rint eos, qui in Ba-
 bylone sunt, equos
 hinnietes, confestim
 concipiunt. Si tibi ad
 hoc est doctrina, ostē-
 de. Et Aesopus, Re-
 spondebo tibi cras ὀ-
 ρεα. Profectus verὸ
 vbi hospitabatur, fe-
 lem iubet pueris cō-
 prehendi, & captum
 publicè circumduci
 verberando. Aegy-
 ptii autem illud ani-
 mal colentes, sic ma-
 le tractari ipsum vi-
 dentes, concurrerūt,
 & felem è manu ver-
 berantium eripue-
 runt, ac rem renun-
 ciant celeriter regi:
 qui vocato Aesopo,
 Ne

εος ἔχῃ σὺ ἢ θελῆς ἀν-
 θρωπος ἂν ἰσοθέῳ ἐξέ-
 ζῆν βασιλεῖ; Ἐ ὁ Νεκτε-
 ναβὼ, Αἴσωπε, ἢ τί μιν
 ἐρήσομαι δέ σε, σὺ δέ
 μοι ἀπόκρινα. καὶ φη-
 σιν, εἰσί μοι θήλειαι ἄ-
 δὲ ἵπποι, αἵ ποτ' ἐπίδ' ἂν
 ἀκέσωσι ἢ ἐν βαβυλῶ-
 νι ἵππων ἡγεμονιζόντων
 δούδ' συναμαθάνουσιν.
 εἰ σοι ποθ' ἔστι πάρε-
 σι σοφίαι, ἐπίδ' ἔχεις. Ἐ ὁ
 Αἴσωπος, ἀποκρινόμενός
 σοι αὔριον βασιλεῦ. ἐλ-
 θὼν δ' ἔτι κειμήλει, αἴλα-
 ρον τοῖς καμῶν ἐκείνου
 σε συναβείν, Ἐ συναλ-
 φθέντα, δημοσίᾳ πει-
 ῶματ' ἡγομένην. οἱ
 ἢ Αἰγύπτιοι τὸ ζῶον σε-
 βόμενοι, ἔτι κειμῶν
 πάρον αὐτὸ θεασά-
 μενοι, σπεύδουσιν,
 Ἐ τ' αἴλαρον τ' ἕως
 ἢ μασιγῶν ἐκασά-
 σεντες, ἀναγέλασαν
 ὡς ἔχεις τῷ βασιλεῖ το-
 πάρις. Ἐ ἢ καλίστως τ'
 Αἴσοι

Αἴσωπον, ὅτι ἔδωκε, φη
 σὶν Αἴσωπε, ὡς θεὸς σε
 βόμῳ παρ' ἡμῶν ἐστὶν
 ἀλεξοσινα π' ἔστι τῆ
 εἰς πεποιήκως; Ἐ δὲ Λυ
 κῆρον ἢ βασιλέα ἠδέ
 κησεν, ὃ βασιλεῦ, τὸ πα
 ρελθόντος νυκτὸς ἔστῃ
 ὁ ἀλεξοσινα ἀλεξοσινα
 να γὰρ αὐτῆ πεφόνου
 κε μάχην καὶ ληναι
 εν. προσεπὶ γε μὴ καὶ
 εἰς ὄρας αὐτῶ τὸ νυκ
 τὸς σημαίνοντα. καὶ ὁ βα
 σιλεὺς, ὅτι ἀχρῶν
 ψυδρόμῳ Αἴσωπε;
 πῶς γὰρ ἐν μὲν νυκτὶ
 ἀλεξοσινα ἀπ' Αἰγύπτου
 ἦλθεν εἰς Βαβυλῶνα;
 καὶ κείνος μεθ' ἑαυτοῦ φη
 σὶν Ἐ πῶς, ὦ βασιλεῦ,
 ἐν Βαβυλῶνι τῶ ἵππων
 ἡμελιζόντων, αἱ ἐν
 ἡμέτεροις ἵπποι συλ
 λαμβάνουσι; ὁ δὲ βασι
 λεὺς ταῦτα ἀκέρως,
 τὴν φρόνησιν αὐτῆ ἐ
 μοιγάζουσε. καὶ ὁ βασιλεὺς
 μετὰ τὴν ψυδρόμῳ ἀφ'
 ἡλίου

Nesciebas, inquit Ae
 sope, tāquam Deum
 à nobis coli selem?
 quare igitur hoc fe
 cisti? Et ille, Lyce
 rum regem iniuria
 affecit, ὁ rex, præ
 terita nocte hic fe
 lis: gallum enim eius
 occidit pugnacē &
 generosum, præte
 rea & horas ei no
 ctis nunciantem. Et
 rex, Non pudet te
 mētiri Aesope? quo
 nam modo vna no
 cte felis ab Aegy
 pto iuit in Babylo
 nem? Tum ille sub
 ridendo inquit, Et
 quomodo, ὁ rex, Ba
 bylone equis hinniē
 tibus, hinc equæ fœ
 minæ concipiunt?
 Rex autem his audi
 tis, prudentiam Ae
 sopi felicem esse di
 xit. Post hæc autem
 quum acciuisset ex

Heliopoli viros quæ-
 stionū sophisticarūm
 peritos, atq; de Æso-
 po cū eis disputasset,
 inuitavit vnā cū Æso-
 po ad cōiuiū. Discū-
 bētibus igitur ipsis,
 quidam Heliopolita
 inquit Æsopa, Μι-
 σῶς ἴμιν ἂ θεο μεο
 quæstionē quādā ro-
 gare te, vt ipsam sol-
 ueres. Et Æsop^o, Μὲ-
 τiris: deo enim ab ho-
 mine nihil opus est
 discere. Tu autē non
 solūte ipsum accusas,
 sed & deū tuū. Alius
 rursus ait, Est tēplum
 ingēs, & in eo colū-
 na duodecim vrbes
 cōtinens, quarū sin-
 gularē triginta trabi-
 bus fulciuntur, quas
 circūcurrūt duæ mu-
 lieres. Tū Æsop^o ait,
 Hanc quæstionē a-
 pud nos soluēt pueri.
 Templū enim est hic

mund

ἡλίε πύλεως αὐδρας
 ζητημάτων σοφιστικῶν
 ἐπιστήμονας, καὶ αὖτις
 Αἰσώπῃ. ἀμαλεχθεῖς
 αὐτοῖς, ἐκάλεσεν ὄμο-
 τῶ Αἰσώπῃ ἐπὶ δυνά-
 μιν. αἰακλινθέντων ἐν
 αὐτῶν τῶ ἡλίε πολιτῶν
 τις φησὶ αὐτῶ τῷ Αἰσώ-
 πῳ· ἀπεσάλλω παρὰ
 τῷ θεῷ με πῦσιν ἵνα
 πυθέσθῃ σε, ὡς αὐτῶ
 τῶ ἐπιλύσης. καὶ ὁ Αἰ-
 σωπος, ψεύδῃ, θεὸς γὰρ
 παρ' αὐτῶν πῦσιν ἔδεν δεῖ
 ἵμαθεῖν. σὺ δ' ἐ μόνον
 σαυτῆ κατηγορεῖς, ἀλλὰ
 καὶ τῷ θεῷ σε. ἕτερος πάλιν
 εἶπεν, ἐστὶ ναὸς μέ-
 γας, καὶ ἐν αὐτῷ σύ-
 λλον δώδεκα πύλῃς ἐ-
 χῶν, ἂν ἐκείνη τριάκον-
 ται δοκτοῖς ἐστέγασθῃ. τὰ
 τῆς ἵμαθῆσιν δύο γυ-
 ναῖκες. καὶ ὁ Αἰσώπῳ
 ἔφη, τῶν τῶ αὐτῶ βλη-
 ματῶ οἱ παρ' ἡμῶν ἐπι-
 λύσονται πῦσιν. ναὸς
 μὲν γάρ ἐστιν ἕτερος ὁ κῶ-
 συμῶ.

ομοῦ· ἡ δὲ ὁ ἐν-
 ταιῶς, αἱ ἢ πόλεις, οἱ
 μῦνοι καὶ αἱ δούξαι τῶ
 των ἡμέρας· ἡμέρα ἢ
 καὶ νύξ, αἱ δύο γυναῖ-
 κες, αἱ παραλλὰξ ἀλ-
 λήλαις δέχον· τῆ ἢ ἔφε-
 ξῆς ἡμέρα συγκαλέσας
 τὰς φίλους ἀπαντας ὁ
 Νεκτεναβώ, φησι, Δίξ
 ἢ Αἴσωπον τῶρον ὄφλι
 σμῶν φόρος τῶ βασι-
 λῆι Λυκῆρω; εἰς δὲ τις
 αὐτῶν εἶπε, κελύσο-
 μῶν αὐτῶ πρὸς βλήμα-
 τα φράσαι ἡμῖν, περὶ ὧν
 ἔτ' οἶδα μῶν, ἔτ' ἡκῆσαι-
 μῶν καὶ ὅς, αὐριον ἐπὶ
 τῶτα ὑμῖν ἀποκρινῶ-
 μα· ἀπελθὼν ἔν ἔσυν
 ταξάμῶν γραμματεῖ-
 ον, ἐν ᾧ περιείχετο, Νε-
 κτεναβώ ὁμολογῶν χί-
 λια ταλαῖα τῶ Λυκῆ-
 ρῶ ὀφείλδν· πρῶτας ἐ-
 πανελθὼν τῶ βασιλῆι
 τῶ γραμματεῖον ἐπέδω-
 κεν. οἱ ἢ ἔ βασιλέως
 φίλοι πρὶν ἀνοιχθῶναι

mundus: colūna, an-
 nus: vrbes, menses:
 & trabes horū, dies:
 dies autem & nox,
 duæ mulieres, quæ
 vicissim sibi succe-
 dunt. Postridie con-
 uocatis amicis omni-
 bus Necstenabo, in-
 quit, Propter Aeso-
 pum hunc debebi-
 mus tributa regi Ly-
 cero? At ex his vnus
 ait, Iubebimus ei
 quæstiones dicere no-
 bis ex iis, quæ neque
 scimus, neq; audiui-
 mus. Et ille, Cras
 hac de re vobis re-
 spondebo. Decedens
 igitur, & composito
 scripto, in quo cōti-
 nebatur, Necstenabo
 cōfitens mille talen-
 ta Lycero debere:
 manè reuersus re-
 gi scriptum reddidit.
 Regis autem amici
 pri⁹ quàm aperiretur

scriptum, omnes dixerūt, Et scimus hoc, & audiuiimus, & verè scimus. Et Æsopus, Habeo vobis gratiã restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes vos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audiuiimus. Et Æsopus, Et si hæc ita se habent, solutū est quaesitum. Et Nectenabo ad hæc, Felix est Lycerus, talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Æsopo, atq; in pace remisit. At Æsopus in Babylonem profectus, & narrauit Lycero acta in Ægypto omnia, & tributa

τὸ γραμματεῖον, πάντες ἔλεγον καὶ εἶδομεν ἕτερον, καὶ ἠκούσαμεν, καὶ ἀληθῶς ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ Αἰσώπῳ, χάριν ὑμῶν εἶδα τὸ ἀποδόσεως ἕνεκεν. ὃ δὲ Νεκτεναβὼ τὴν ὀμολογίαν τὸ ὄφελῆς αἰαγῆς, εἶπεν, ἐμὲ Λυκῆρον εἶδεν ὀφείλοντῳ, πάντες ὑμῖν μαρτυρεῖτε; καὶ κῆνοι μεγάθυμοι, εἶπον· ἔτ' εἶδομεν, ἔτ' ἠκούσαμεν. καὶ ὁ Αἰσώπῳ, εἰ εἴτωθ' ἕτως ἔχῃ, λέλυθ' τὸ ζήτημα. καὶ ὁ Νεκτεναβὼ πρὸς αὐτὰ, μακάριός ἐστι Λυκῆρος θιαώτῳ σιφίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ ἑαυτῷ κικημένος. τὰς ἐν συμφωνίᾳ γένους φόρους παραδόντας τῷ Αἰσώπῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστειλεν. Αἰσώπῳ δὲ εἰς Βαβυλῶνα παραχρῆμα, διεξῆλθέ τε Λυκῆρον τὰ ἐν Αἰγύπτῳ πραχθέντα πάντα

καὶ τὰς φόρας ἀπέδω-
 κε. Λυκίῳ δ' ἐκέλευ
 πέν ἀνδρῶν ἄντα χρυσῶν
 τῶν Αἰσώπῳ ἀνατεῖν
 ναί. καὶ δ' ἔπολιον χρῶ-
 νον Αἰσώπῳ εἰς ἐλλά-
 δα ἐβλάβουσα πλεῖ-
 σται. καὶ δὴ τῶν βασιλεῖ
 συνῆξάντων, ἀπευθί-
 νησεν, ἔριθον δ' εἰς αὐτῶ
 πρῶτον ἢ μὲν ἐπαν-
 ἔξεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ
 καὶ ἔλοιπ' ἄλλα βίω-
 σεν. πρῶτον ἦ εἰς ἑλλη-
 νίδας πόλεις, καὶ τὴν ἐ-
 σωτὴ σοφίαν ἐπιδήκνυ
 μνος, ἦλθε καὶ εἰς Δελ-
 φέας. οἱ ἦ Δελφοί, δια-
 λεγόμενοι μὴ ἠεθῶντο
 ἠδ' ἔως, ἡμῶν ἦ ἔμελλε
 πείας εἰς αὐτὴν ἔφρα-
 σαν ἐδοκίμειν. ὁ ἦ πρῶτος
 αὐτῶν ὑπολαβὼν, ἔφη
 ἄνδρες Δελφοί, ἐπίσι-
 μοι ξύλων ὑμῶν εἰσπί-
 ζεν τῶν ἐν θαλάτῃ φε-
 ρομένων. καὶ κείνο γὰρ ὁ-
 ρῶντες ἐκ πολλῶν διαστή-
 ματος ὑπὸ κυμάτων

φίε

reddidit. Lycerus au-
 tē iussit statuā aureā
 Æsopo erigi. Non
 multo autē post tēpo-
 re Æsopus in Græciā
 decrevit nauigare, at
 que cū rege cōposi-
 tione facta discessit,
 iurat⁹ ei prius, pcul-
 dubio rediturū se in
 Babylonē, atq; illic
 reliquū vitæ victurū.
 Peragratis autē Græ-
 cis urbibus, & sua do-
 ctrina patefacta, pro-
 fecit⁹ est & Delphos.
 Verū Delphi disse-
 rentē quidem audie-
 rant libenter, sed ho-
 nore & obseruantia
 eum affecerūt nulla.
 Is autē ad eos suspi-
 ciēs ait, Viri Delphi,
 succurrit mihi ligno
 vos cōparare, qd⁹ in
 mari fertur. Illud et-
 enim vidētes ex mul-
 ta distātia dū flucti-
 bus agitur, magni
 pretij

pretij esse existima-
mus: postquā autē p-
ximē aduenerit, vilif-
simū apparet. Et ego
itaq; quū pcul essem
ab vrbe vestra, vt eos
qui existimatione di-
gni sunt vos admira-
bar. Nūc autē ad vos
profectus, oībus (vt
ita dixerim) inueni
inutiliores. sic dece-
pt⁹ sum. Cū hęc audi-
uissēt Delphi, & time-
rēt ne aliquo modo
Aesop⁹ & ad alias vr-
bes accedēs malè de-
se diceret, decreuerūt
dolo hominem occi-
dere. Atq; igitur au-
reā phialā ex eo, qđ
apud se erat, sacello
Apollinis accipiētes,
clā in Aesopi abscon-
derūt stragulis. Quū
Aesop⁹ verò ignora-
ret quę ab ipsis dolo
facta fuerāt, egressus
ibat in Phocidē. At
Delphi

φροῦδρον, πολλῶν ἴνους
ἀξιον εἶναι οἰόμεθα. ἐ-
πεὶ δ' αὖν δ' ἐγὼ ἔατο παρ
σέλθῃ, δὲ τελέσασθαι φά-
νε). καὶ γὰρ γὰρ πόρρω-
θεν τ' ὑμῶν πόλεως ὦν,
ὡς ἴνας τ' ἀξίων λό-
γῃ ὑμῶν ἐθαύμαζον.
νυκτὶ δ' ἐλθὼν ὡς ὑμῶν
παύτων, ὡς εἰπεῖν, αὐ-
θρόπων εὐρον ἀχρησ-
τέρας. ἔτω πεπλομένη-
μοι. ἔατε ἀκέραιες
οἱ Δελφοί, ἐ δείσαντες
μή πως Αἰσωπὸς καὶ
παρὸς τοῖς ἄλλαις πόλεις
βασιζων, κακῶς αὐτὸς
λέγῃ, βελήν ἐβελύσασθαι
τὸ δόλω τ' αὐθροπον
αἰελεῖν. καὶ δὴ τα χερ-
σὶν φιάλην ἐκ τ' παρ'
αὐτοῖς ἱερῶν τ' Αἰπόλων
νῦν ἀνελόδρον, λάτρου
τοῖς Αἰσώπῃ κατέκρυ-
ψαν σπάσμασι. τ' δ' Αἰ-
σώπῃ τὰ ὑπ' αὐτῶν ἀ-
γνοῦντ' ἄσκαωρηθέν-
τα, ἐξελθὼν ἐπορεύε-
το πρὸς Φωκίδα. οἱ δ'
Δελφ

Δελφοὶ ἐπιδραμόντες,
 καὶ καταχόντες αὐτὸν,
 ἀνέκρανον ὡς ἱεροσυλη
 κῆτα. ὅ δ' ἄρ' ἐν αὐτῷ
 μηδὲν πεπραχέναι
 θεῶν, ἐκείνοι πρὸς βί
 μω τὰ σπώματα ἀνα
 πτύξαντες τὴν χρυσῆν
 εὐροὴν φιάλῳ, ἣν ἔ
 ναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ
 πόλει πᾶσιν ἀπεδείκνυ
 σαι ἔσπευον ὀλίγα ἰορύ
 θου. ὁ μὲν οὖν Αἴσωπος
 τὴν ἐκείνων σιμνοήσεις
 ἐπιβελῶν, εἰδὲτο αὐ
 τῶν ἀπολυθῆναι, οἱ δ'
 ἔμνον ἔκ ἀπέλυσιν,
 ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήσαντα,
 καὶ εἰς τὸ δεσμοτήριον
 ἐνέβαλον, θάνατον αὐ
 τῷ καταψήφισάμενοι.
 Αἴσωπος ὅ μὴδεμιᾶ
 μηχανῆ τ' ἢ πονηρῆς τῆς
 δετύχης σωθῆναι δυ
 νάμενος, ἑαυτὸν ἐπὶ τ'
 εἰρκτῆς ἐθρῶν κατή
 μενος. τὸ σιωπῶν δέ
 τις αὐτῷ, διαμῶς τῆνο
 μα, πρὸς αὐτὸν εἰσελ
 θῆναι,

Delphi aggressi, &
 detinētes ipsum, per
 contabanturvt sacri
 legum. Illo autē ne
 gante aliquid fecisse
 eiusmodi, illi vi stra
 gulis euolutis, aureā
 inuenerūt phialam,
 quam etiam acce
 ptam omnibus ciui
 bus ostenderunt nō
 cum paruo tumultu.
 Igitur Aesop⁹ cogni
 tis illorū insidiis, ro
 gabat eos, vt solue
 retur. Hi autē nō so
 lū non soluerunt, sed
 vt sacrilegū in carce
 rē quoq; iniecerunt,
 morte eius suffragiis
 decreta. Aesopus au
 tem quū nulla astu
 tia à mala hac fortu
 na liberari posset, se
 ipsum in carcere lu
 gebat sedēs. Ex fami
 liaribus autē ipsius
 quidam, Damas no
 mine, ad ipsum ἰγref
 lus,

sus, & vidēs eum sic
 lamētari, causam rei
 rogauit. & ille ait,
 Mulier quēdā quum
 recēter suum virum
 sepeliuisset, quotidie
 profecta ad tumulū,
 plorabat. Arans autē
 quidā non procul à
 sepulcro, amore ca-
 ptus est mulieris, &
 derelictis bobus iuit
 & ipse ad tumulū, ac
 sedens vnà cū mulie-
 re plorabat. Quū illa
 rogaret, cūr nē & ipse
 sic lugeret? Quo-
 niā & ego, inquit, de-
 centem mulierem se-
 peliui, & posteaquā
 plorauero, mœstitia
 leuor. Illa autem, Et
 mihi id ipsum acci-
 dit. Et ille, Si igitur
 in eadem incidimus
 mala, cūr nam inuicē
 nō cōiungimur? ego
 etenim amabo te vt
 illam, & tu me rursus

τὸν, καὶ ἰδὼν ἕτως ὀλο-
 φυρόμενον, τὴν αἰτίαν
 ἔπειθεσ ἤρετο. καὶ ὅς
 ἔφη, γυνὴ τις παρὰ
 τὴν ἑαυτῆς αὐθιγα
 θάψασσι, καθ' ἡμέραν
 ἀπιῖσσι πρὸς τὸ μνη-
 μεῖον, ἐθρῆν. ἄξιοι τῶν
 δέ τις ἔπὸρρω ἔμνή-
 ματος, εἰς ἐπιθυμίασ ἢ
 καὶ τὴν γυναικὸς, καὶ κρη-
 ταλιπὼν τὴν βόας ἤλ-
 θε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ
 μνημα, καὶ κρητίσας, συ-
 νεθρῆν τῆ γυναικί. τὴν
 ἢ πυθομένης, ἢ δὴ ποτε
 καὶ αὐτὸς ἕτως ὀδύρε);
 ὅτι καὶ γὰρ φησιν, ὅτι πρὸς
 πῆ γυναικί καὶ κρητί-
 ζα, καὶ ἐπὸρρὸν κλαύ-
 σω, τὴ λύπης κρητίζο-
 μα. ἢ ἢ, καὶ μὲν τῆτ'
 αὐτὸ παρὰ γίνετα. καὶ
 κῆιν, εἰ εἶνω τοῖς
 αὐτὸς παρὰ πεπρωμένα
 μὲν πάθει, ἢ δὴ ποτε
 ἀλλήλοισ μὴ σωφύδης
 ἐγὼ τε γὰρ φιλήσω σε
 ὡς εἰσίνω, καὶ μὲν σὺ
 πάλιν

πάλιν ὡς τ' σαυτῆς αὐ-
 δρα. Ζεῦ τα ἔπεισε πλὴν
 γυναικῶν, καὶ δὴ σαυτῆλ-
 θον. ἐν ἴστω ἡ κλέπτῃς
 ἐλθὼν, καὶ τὰς βόας λύ-
 σους, ἀπήλασεν. ὁ δ' ἐ-
 πανελθὼν, καὶ τὰς βόας
 μὴ δύρηκας, καὶ πικροτά-
 τε ἐοικώς ἦν ἰχυρῶς
 εὐεσησάτω. ἐλθὼν ἡ
 ἡ γυνὴ, ἐὶ ὄλοφυρῶμε-
 νον δὴ γῆσά, φησι, πάλ-
 λιν κλάίεις; καὶ κείνῳ,
 νυῦ, εἶπει, ἐπ' ἀληθείας
 κλαίω. καὶ γὰρ γῆν πολ-
 λὰς ἀγέρας κινδύ-
 νους, νυῦ τῶν ἰθρυῶν,
 λύσιν τ' κηκῶν μηδαμὸ-
 θεν δὴ οἶκον. μὲν Ζεῦ-
 πι παρήταν ἐοὶ Δελ-
 φοί, καὶ ἐκβαλόντες αὐ-
 τὸν τ' εἰρηκῆς, εἰληθῶ
 βιβάσας ἐπὶ τ' κρημνῶ.
 ὁ ἡ πρὸς αὐτὰς ἔλεγον
 ὅτε λῶ ὁμόφωνα τὰ ζῶ-
 α, μὴς βατράχων φιλιω-
 θείς, εἰς δὴ πνον αὐτὸν
 ἐκάλεσε, καὶ ἀπαγαγὼν
 εἰς ταμῆον πλυσίον, ἐν

τα

vituum virum. His
 persuasit mulieri, &
 cōuenerunt. Interim
 autē fur profectus, &
 boues soluēs abegit.
 Ille autē reuersus nō
 inuēis bobus, & plā-
 gere & lugere vehe-
 mēter instituit. profe-
 cta igitur & mulier,
 & lamentantē inue-
 niēs, inquit, iterū plo-
 ras? & ille, Nūc ait, ve-
 rē ploro. & ego itaq;
 multis euitatis peric-
 ulis nūc verē fleo, so-
 lutionē mali necūde
 inueniēs. Post hęc af-
 fuerunt & Delphi, &
 extractū ipsum ἐ car-
 cere trahebāt violen-
 ter in præcipitiū. Ille
 autem eis dicebat:
 Quādo colloquebā-
 tur aīalia bruta, mus
 ranæ amicus factus,
 ad cœnā eā inuitauit,
 & abducta in pena-
 riū diuitis, vbi multa
 escul

esculenta erant: Comede, inquit, amica rana. Post epulationem & rana murem in suā inuitavit cœnationem: sed ne defatigare, inquit, natando, filo tenui tuū pedem meo alligabo. Atque hoc facto saltavit in paludem. Ea autem vrinata in profundum mus suffocabatur, & moriens ait, Ego quidē per te morior, sed me vindicabit maior. Supernatāte igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autē appensam vnā etiam ranā, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui vi per vos morior, habebō vltorē. Babylon enim & Græcia omnis meā à vobis exig

μα πλεῖστα τῶ ἰδωδύμων βῆ, δῖαχῆ, φησι, φίλε βάτραχε. καὶ τὴν ἐσίασιν, ὁ βάτραχος τῶ κωῦ ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἔμελεσε διαγταν. ἀλλὰ μὴ δῖοπήμης, φησι, νη χέμρϑ, μηρίνω λεπτή τῶ σὸν πόδα τῶ ἔμαυτῆ προσαρρήσαι. καὶ τῶ πρῶτος ἤλαθ εἰς τὴν λίμνην. αὐτῆ τῶ καταδύαντος εἰς βάθος, ὁ μῦς ἀπεπνίγεθ, ἔθνήσιων εἶπεν ἐγὼ μῦ ὑπὸ σθ θνήσκω, ἐκδικηθήσομαι τῶ ὑπὸ μείζονος. ἐπιπλεόντος ἔν τῶ μύος τῆ λίμνη νεκρῆ, καταπτώας αἰτὸς, τῶ ἐν ἀφῆρπισε, σὺ αὐτῶ τῶ προσηρημῶν ὁμῆ καὶ τῶ βάτραχον, καὶ ἔτως ἀμφω κατεφοινίσθη. καὶ γὰρ θίνω βῖα πρὸς ὑμῶν δῖοθνήσκων, ἐξω τῶ ἀμυνοῦτα. Βαβυλὼν γὰρ καὶ Ἑλλάς πάντου τῶ ἐμὸν παρῶ ὑμῶν ἀπαιτῶ.

ἀπατήσασσι θάλασσον. οἱ
 μὲν ἐν Δελφοῖς ἔσθ' ὡς
 ἐφείδοντο τῷ Αἰσώπῳ. ὁ
 δ' ἐπὶ τὸ τῷ Ἀπόλλωνος
 κατέφυγεν ἱερὸν, καὶ ὁ
 κακῆθεν ἀπασάντων
 τες μετ' ὀργῆς, ἐπὶ τῷ
 κρημνὸν αὐτοῦ εἶλκον,
 ὁ δ' ἀπαγόμενος ἔλε-
 γον, ἀκύναιτέ με Δελ-
 φοῖ, λαγῶς ἕω' αἰτῶ
 διωκόμενος, πρὸς κτί-
 τιν καυτέρου κατέφυ-
 γε, δεόμενος ἕω' αἰτῶ
 σωθῆναι. ὁ δ' αὖ καυτέρου
 ἤξις τῷ αἰτῶν, μὴ ἀνέ-
 λαιν τῷ ἰκέτῳ, ὀρκίζων
 αἰτῶν κτῆ τῷ μεγίστῳ Δι-
 ὄς, ἢ κινῶ μὴ καταφρο-
 νῆσαι τῷ μικρότητος αἰ-
 τῶ. ὁ δ' αὖ μετ' ὀργῆς τῷ
 πτέρυγι ῥαπίσας τῷ
 καυτέρου, τῷ λαγῶν ἀρ-
 πάσας κατέφαγεν. ὁ δ' αὖ
 καυτέρου τῷ τε αἰτῶ
 σιωπέπτη, ὡς τῷ
 καλιανῶ τῷ τε καταμα-
 θεῖν, καὶ δὴ πρὸς ἑλθῶν,
 τὰ ὡς τῷ τε κατακυ-
 λίσας

exigent mortē. Del-
 phi tamē ne sic qui-
 dem pepercerūt Æ-
 sopo. Ille autem in
 Apollinis cōfugit sa-
 cellum, sed illi & il-
 linc extraxerunt ira-
 ti, & in præcipitium
 rursus traxerūt. Aeso-
 pus cū abdiceretur,
 dicebat, Audite me
 Delphi: Lepus aquila
 infectante, in lu-
 strū scarabei cōfugit
 rogās vt ab eo serua-
 retur. Scarabeus aūt
 rogabat aquilam ne
 occideret supplicem,
 obtestādo ipsum per
 maximū Iouē, saltē
 ne despiceret parui-
 tatē suā. Illa verò ira-
 ta, ala percutiēs scara-
 beū, leporē raptū est
 depasta. Scarabeus
 autem & cum aquila
 volauit, vt nidū eius
 disceret, ac iam profe-
 ctus, oua eius deuo-
 luit

luta dirupit. Illa autē quū graue existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secūdō nidificasset: & illic rursus scarabeus iisdē hanc affecit. Sed aquila inops consilij penitus, ascēdit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertiā fracturā ouorū posuit. deo ipsa cōmēdās, & supplicās, vt custodiret: sed scarabeus è stercore pillula facta, ascēdit, & in sinū Iouis eā demisit. Jupiter assurgēs vt simū excuteret, & oua abiecit oblitus, quæ & cōtriuuit deiecta. Sed quū didicisset à scarabeo, quod hæc fecisset vt aquilam vicisceretur, nō in scarabeū tantū illa affecit iniuria, sed

& in

λίσα ἀπέφθασε. Ἐξ ἧς δὲ
 γόν ποιηταὶ λέγουσι, ἔπις
 τῆστο ἑλμησῆ, καὶ πὶ
 μετεωροτέρες ἑπερ τὸ
 δ' οὐτερον νεοτιοποιη-
 σαὶ λέγουσι καὶ καὶ πάλιν
 καὶ ἄλλοι τὰ ἴσα τῆ-
 ζον διέθηκεν. ὁ δ' ἀετὶς
 ἀμνησθήσας εἰς ὅλοις
 ἀνάθεας ἐπὶ τῷ Δίῳ (λέ-
 τε γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγε-
 ται) τοῖς αὐτῆς γένασι
 τὴν περὶ τὴν γονίῳ τῷ
 αὐτῶν ἐθήκε τὴν τῆς αὐ-
 τῆς περὶ τῆς αὐτῆς, καὶ
 ἵκετ' εἰς τὴν φυλάτῆν. ὁ
 κρόνθαρος ἡ κρόπρος σφαῖ-
 ρων ποιήσας, καὶ ἀνα-
 θεας ἐπὶ τῷ κρόπρος ἑ-
 Δι-
 ος. τὴν κατῆκεν. ὁ ἧ
 ζεὺς ἀετῆς ἐφ' ᾧ τὴν
 ὄνθον ἀπεκινάξασθαι. καὶ
 τὸς ἀετῆς διέφθασεν ἐκ τῆς
 γονίῳ, ἢ καὶ συνετελεῖται
 περὶ τὴν. κατῆκεν ἡ πρὸς
 τῷ κρόπρος, ὅτι τὴν ἐ-
 δρασε τὴν αὐτῆς ἀμνησ-
 θῆκε, ἢ γὰρ δὴ τὴν καὶ
 ἡμερον ἐκείνης μένον ἡ-
 δὲκ

δίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Δία αὐτὸν ἠσέθησε,
 πρὸς τὸν αἰτῶν εἶπεν ἐλ-
 θόντα, καὶ τὸν εἶπεν.
 τὸ λυπῶντα, καὶ δὴ δι-
 κείως λυπεῖν. μὴ βε-
 λόμην ἐν τῷ γένος τῷ
 αἰτῶν σατυροφύων, συ-
 νεθέλωε τῷ καὶ τῷ
 ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν αἰ-
 τῶν θεῶν. Ἐγὼ μὴ πηθο-
 μέν, ἐπεινός εἰς κα-
 ρὸν ἔτερον τὸν αἰτῶν
 μετέθηκε τὸ κεφάλαιον, ἢ ἢ
 αὐτὸ μὴ φαίνον καὶ τῷ
 ροι. Ἐὐμεῖς ἐν, ὡ αὐ-
 ρες Δελφοί, μὴ ἀλ-
 μώσητε τῷ τὸν δὴ τὸ θε-
 ὄν, εἰς ὃν κατέφυγον, εἰ-
 κὴ μικρῶ τετύχακον ἐ-
 ρῶ. εἰ δὲ γὰρ ἀσεβοῖς πε-
 ρίψετε. οἱ δὲ Δελφοί
 τέτων ὀλέθα φροντί-
 ζοντες, πλὴν ἐπὶ τῷ θά-
 νατον ὀμνίως ἤθην. Αἰ-
 σωπος δὲ μηδὲν τὸ ἐπὶ
 αὐτῶ λεγόμενων ὀρῶν
 καὶ τῶν μύθων πάλιν
 φησὶν· ἀνδρες ἀνήμε-

& in Iouem ipsūm
 impia fuit, aquilæ re-
 uerse ait, scarabeum
 esse, qui affecit mœ-
 rore, & certè iure af-
 fecisse. Nolens igitur
 aquilarum genus
 deficere, cōsuluit sca-
 rabeo, ut aquilæ re-
 cōciliaretur. Quum
 hic non paruisset, il-
 le in aliud tēpus trās-
 posuit aquilarū par-
 tum, quum non ap-
 parēt scarabei. Et vos
 igitur, ô viri Delphi,
 ne despiciate hūc deū,
 ad quē profugi, etī
 paruum fortitus est
 delubrum. neque e-
 nim impios negli-
 get. Delphi verò hec
 parum curantes, re-
 ctā ad mortem iti-
 dē agebant. Aesopus
 nulla re à se dicta vi-
 dens eos flecti rur-
 sus ait: Viri crude-
 les & interfectores

audite: Agricola quidā in agro cōfenuit, & quum nunquā ingressus esset in urbē, precabatur domesticos ut eam videret: at illi iūctis asellis, atq; in curru eo imposito solū iusserunt agere. Eunti autē procella & turbine aērē occupantibus & tenebris factis, aselli à via aberrantes in quoddam precipitiū deduxerūt senem. at ille iā præcipitādus, ô Iupiter, ait, qua in re te iniuria affeci, quòd sic iniquè occidor, præsertimq; neq; ab equis generosis, neque à mulis bonis, sed ab asellis vilissimis? Et ego itaq; eodē modo nūc tristior, quòd nō ab honoratis viris aut elegantibus, verum ab inutilibus

& pes

οχι καὶ φονῶντες ἀκρί-
σατε γεωργός τις ἐπ' ἀ-
γρῶ γεγηρακώς, ἐπεὶ
μηδέποτε εἰσῆλθεν εἰς
ἄστυ, περιεκέλη τῆς οἰ-
κείης τῆς θεάσασθ' οἰ-
ῆ ζώοντες ὀνάσια, καὶ
ἐπὶ τ' ἀπίνης αὐτὸν ἀνα-
βιβασάμενοι μόνον ἐ-
κέλευσαν ἐλαόνην. ὁ δ' εὖ
οὐκ ἔχρησεν ἔθελ-
λης τ' ἄερα καὶ λαβόν-
των, ἐξίφθ' ἰνομήμα,
τὰ ὀνάσια τ' ὁ δ' ἔπαλα
νηθέντα εἰς ἴνα κρη-
μὸν ἐξετίπισαν τ' περὶ
σβύτην. ὁ δ' ἔμελλεν ἤδη
κατακρημνίζεσθ', ὃ
Ζεῦ, εἶπε, τί ποτέ σε ἠδέ-
κησα, ὅτι ἔτω παρὰ λό-
γον δόλομα, ἐτίθη-
ται ἔθ' ὑφ' ἵππων γλυ-
νάων, ἔθ' ἡμιόνων ἀγα-
θῶν, ἀλλ' ὀναρίων δύτε-
λεσάτων; καὶ γὰρ τίνοι
ἐπὶ τοῖς ἴσοις νυῦ δυσ-
χεραίνω, ὅτι μὴ ἔω ἐν-
τήμων ἀνδρῶν ἢ ἐκλογέ-
μων, ἀλλ' ἔω ἀχρείων
καὶ

κακίστων δ' ὑπόπληγμα.
 μελλῶν ἢ ἤδη καὶ ἔρη
 μὲν ἄφραδ', τοῖσ' ἔν
 ῥηκε πάλιν μῦθον· ἀ-
 νήρ τις τ' οἰκείας ἐρα-
 δεῖς θυγατρὸς, εἰς ἀ-
 γρὸν ἀπέστρεψε τὴν γυ-
 ναῖκα, μόνῳ ἢ τῇ θυ-
 γατέρῃ ἀπολαβῶν ἐβί-
 αζετο. ἢ ἢ, πάτερ, εἶπεν
 ἀνόσια πρῶτ' ἵδ'· οὐχό-
 μιν μὲν τοῖς ὑπὸ πολλ-
 λῶν ἀνδρῶν ἀγχιωθῆ-
 ναι, ἢ ὑπὸ σὺν ἔρηνη-
 σαμύχ. τῶν τοῖνυ καὶ
 ἐφ' ὑμῶν, ἃ παρ' ἄνομοι
 Δελφοὶ, λέγω, ὡς ἠρθύ-
 μιν Σκύλλη καὶ Χαρί-
 βδι περὶ πεσεῖν, ἢ τῶν
 ἐν Ἀφρικῇ Σύρτεσιν, ἢ
 παρ' ὑμῶν ἀδικῶς καὶ
 ἀτιμῶς δ' ὑποστῆναι κα-
 ταρῶμα γέν' ὑμῶν τῇ
 πατρίδι, ἢ θεοῖς μαρ-
 τύρημα, ὡς ἐξὼ πάσης
 δίκης δ' ὑπόπληγμα, οἱ
 μοι ἡμωρήσαντες εἰπα-
 κρούσαντες. ἔρριψαν μὲν
 ἐν αἰθ' οἱ Δελφοὶ καὶ

& pessimis interfi-
 cior. Iamque precipitan-
 dus eiusmodi dixit
 rursus fabulam: Vir
 quidam suam deamās
 filiam, rus misit ux-
 orem, solam autem fi-
 liam receptam viola-
 uit. Illa autem, Pater,
 ait, scelestā facis: mal-
 lem tamen à multis
 viris dedecore hoc
 affici, quàm à te qui
 genuisti. Hoc nunc
 & in vos, ô iniqui
 Delphi, dico, quòd
 eligerem in Scyllā &
 Charybdim potius
 incidere, ac in Africæ
 Syrteis, quàm per
 vos iniuste atq; indi-
 gnè mori. Execror
 igitur vestrā patriā,
 & deos testor, me
 præter omnem iusti-
 tiam interire, qui me
 vlciscētur exauditū.
 Præcipitarunt igitur
 ipsum Delphi de ru-

pe, & mortu⁹ est. Nō multo post autē pesti-
lētia laborātes, oracu-
lū acceperūt, expian-
dā esse Æsopi mortē.
Cui, quōd & conscij
sibi essent, iniuste eū
interfecisse, etiā cip-
pū crexerūt. Sed pri-
mates Græciæ ac sa-
pientiissimi quiq; cum
& ipsi que in Æsopū
facta fuissent, intelle-
xissēt, & in Delphos
profecti sunt, & cū il-
lis habita inquisitio-
ne, vitores & ipsi Æ-
sopi mortis fuerunt.

*Finis Æsopi vite à
Maximo Planude con-
scripta.*

Ἐκκριμῆς, ἔπέθανεν.
Ἐ πολλῶν δὲ ὕστερον λοι-
μῶν συχεθέντες, ἤση-
σμέν ἐλαβον, ἐξιλασκε-
σθαι τὸν Αἰσώπῃ θάνατον.
ὣς καὶ ὡς σιωδότες ἐαυ-
τοῖς ἀδίκως φονεύθεν-
τι, καὶ ἐν ἑλίῳ ἀνέστησαν.
οἱ δὲ ἐν τῇ Ἑλλάδι πολλοὶ
τῶν ὄντων, ἔοσι τὸν σο-
φωτέρων καὶ αὐτοὶ τοῖς
εἰς Αἰσώπῃν πιπρα-
γμένα μαθόντες, εἰς τε
Δελφοὺς παρελθόντες,
καὶ σὺν ἑκείνοις σκε-
ψάμενοι, ἡμῶν καὶ
αὐτοῖς τῶν Αἰσώπῃ θά-
νάτῳ γεγένασιν.

Τέλος τῆς Αἰσώπῃ βίης
ὑπὸ Μαξίμου τῆς Πλα-
νούδῃ συγγραφεύτου.

ΑΙΣΩΠΟΥ, ÆSOPI FA-

MŪSOI.

BVLAE.

*

*

Αετός και Αλώ-
πιξ.

AQVILA ET
Vulpes. I

Αετός και Α-
λώπιξ φι-
λιόφρονες,
πλησίον αλ-

ληλων οικεῖν ἔγνωσαν.
βεβαίωσιν Φιλίας ποι-
οῦμενοι τιῶ σιωπήσαν.
ὁ μὲν ἔνι φ' ὑψηλῷ δέν-
δρῳ

QVILA
& Vulpes
inita ami-
citia, propè

habitare decreuerūt,
amicitiā familiarita-
te confirmātes. Itaq;
Aquila super alta ar-
h 4 bore

bore nidum affixit: Vulpes verò in proximis arbuftis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquãdo Vulpe profecta, Aquila cibi inopia laborãs, deuolãns in arbufta, & filios huius abreptos, vnã cū suis pul- lis deuorauit. Vulpes itaque reuerfa, & re cognita, non tam filiorū tristata est mor- te, quàm vindictę in- opia: quia enim ter- restris esset, volucrē persequi haud poterat. Quare procul- stans, quod etiam im- potentibus est facile, inimicæ maledice- bat. Non multò autē post, caprã quibusdã in agro sacrificanti- bus, deuolans Aquila partē victimæ cū ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit.

ὄρε πύλαλιαν ἐπήξα
 ἔ. ἢ δ' Ἀλώπηξ ἐν τοῖς
 ἐγγύτεσι θάμνοις ἔτεκνο-
 ποιήσατο. ἐπὶ νομῶ
 οὐκ ὄποτε τ' Ἀλώπεκος
 παροσελθούσης, ὁ Αετὸς
 τροφῆς ἀπορῶν, κητα-
 πῶς ἐπὶ τ' ἑθάνων, ἔ-
 τὰ τέκνα ζεύκτης ἀναρ-
 πάσας, ἅμα τοῖς αἰ-
 τῆ νεοττοῖς ἐθονήσατο.
 ἢ δ' Ἀλώπηξ ἐπανελ-
 θῆσα καὶ τὸ περαχθὲν
 μαθεῖσα, ἔθετόν ἐπὶ
 τῶ τ' τέκνων λυγίαθη
 θανάτω, ὅσον ἐπὶ τὸ τ'
 ἀμωῆς ἀπὲρ ἡ χερσαῖ
 αὐτῆ ἔσα, πτόνον δι-
 ώκην ἔχ ὅια τε λῶ. διὸ
 καὶ πρόβωθεν εἶσα,
 τῆθ' ὁ καὶ τοῖς ἀδωιά-
 τοῖς ἐστὶν εὐπορον, τῶ
 ἐχθρῶ κητηρῶ. ἔ πολ-
 λῶ δ' ὕστερον ἀγρῶ λινων
 ἐπ' ἀρῆθ' θυόντων, κα-
 τὰ πῶς ὁ Αετὸς μέρῳ
 ἢ τ' θυμῶτων σὺν ἐμ-
 πύροισι ἀφραξίν ἤε πα-
 σε, καὶ πὲ τῶ νεοττοῖς
 ἤε

ἤγαλιν. αὐέμεν ἢ σφο-
δρῆ πνύσαντι τῶν
καῦτα, ἔφλογὸς ἀνα-
δοθείσης, οἱ ἀεὶ κῶεις ἀ-
πτῶνες ἔτι τυχεύον-
τες, ὁπτι γένεις εἰς γῆν
κατέπεσον. ἢ δὲ ἄλλο-
πηξ ἐπιδραμῆσα ἐν ὄ-
ψι ἔσται αὐτῶν καὶ
τέφαλιν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φίλιον παραπρον-
δόντες, καὶ τῶν ἐν τῷ
ἠδικημένων φύγῳσι ἡ-
μωρίαν δι' ἀδένειαν,
ἀλλὰ τῶν γε θείων δι-
κῶν ἔσται ἀκρέσσονται.

Αετὸς καὶ Καύ-
μαρ.

Λαγὸς ὑπὸ Αε-
τῆ διακόμενος
πρὸς καίτιον Καύμα-
ρος κατέφυγε, δεόμενος
ὑπὸ αὐτῆ σωθῆναι. ὁ
ἔτι Καύμαρ ἤξικε τῷ
Αετῶν μὴ ἀελεῖν τὴν
κέτιον, ὁρκίζων αὐτῶν

tulit. Vento autem
vehemēter tunc flan-
te, & flamma excita-
ta, Aquilæ pulli in-
uolucres adhuc cūm
essent, assati in ter-
ram deciderunt. Vul-
pes verò accurrēs in
conspēctu Aquilæ om-
nes deuorauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui amicitiam vio-
larint, licet ab affectis
iniuria fugiant ultio-
nem ob impotentiam,
diuinum tamen suppli-
cium non depulsiuros.

AQVILA ET
Scarabeus. 2

Lepus Aquila in-
fectate in lustrū
Scarabei profugit, ro-
gans vt ab eo serua-
retur. Scarabeus au-
tē rogabat Aquilam
ne occideret suppli-
cem, obtestati ipsam

h s per

per maximū Iouem,
 ne scilicet cōtemne-
 ret paruitatem eius.
 Illa verò irata ala per-
 cussit Scarabeum, &
 Leporem arreptum
 deuorauit. At Scara-
 beus & cum Aquila
 volauit, vt nidū eius
 disceret: ac iam pro-
 fectus, oua eius de-
 uoluta dirupit. Illa
 autem quam graue
 existimaret, si quis
 hoc ausus fuisset, &
 in altiore loco secun-
 dō nidificasset, & il-
 lic rursus Scarabeus
 pariter hanc affecit.
 Sed Aquila inops cō-
 filij penitus, ascendit
 ad Iouem. (in eius e-
 nim tutela esse dici-
 tur) & in ipsis geni-
 bus tertiā fœturam
 ouorum posuit, Deo
 ipsa cōmendās & sup-
 plicans vt custodiret.
 Scarabeus autē è ster-
 core

καὶ ὁ μέγιστος Διὸς, ἢ
 μὴ μὴ καὶ φρονησῆσαι
 τὸ μικροῦ τῆσδε αὐτῆς. ὁ
 ἦ μετ' ὄργης τῆσδε πτέρυ-
 γι βραπίσας τὸ Καύστα-
 ρον, τὸ Λαγῶν ἀρπά-
 σας κατέφαγεν. ὁ ἦ
 Καύσταρὸς τῶν τε Λε-
 πῶν συναπέσπη, ὡς ἴην
 καὶ τῶν τέτων καὶ τῶν μα-
 θεῖν. καὶ ὁ ἦσδε πρὸς τὸν
 τὰ ὡὰ τῆσδε κατέκυλλε-
 σας διέφθρε. ὁ ἦ δὲ
 νῦν παιδομαρτύρ, εἰ ἴης
 τῆσδε ἔλκεσθε, καὶ πῆ
 μεπεωρτύρσδε ἔπεσ τὸ
 δῶπερον νεοτιπονη-
 σαμῆρσδε καὶ καὶ πάλιν ὁ
 Καύσταρὸς τὰ ἴσα τῆσ-
 πῶν διεθνεκεν. ὁ δὲ Λε-
 γῆσδε ἀμνηστῆσδε τῆσδε ὁ
 λοις, ἀναεῖας ἐπὶ τὸ Δί-
 α(τῆσδε γὰρ ἰερός ἐἶναι
 λέγει) τῆσδε αὐτῆσδε γῆσδε
 σὶ πῶν τρίτῳ γενίῳ
 τῆσδε αὐτῶν ἔθηκε, τῶν θεῶν
 ταῦτα παραθέμενος
 καὶ ἐκείδῶσδε φιλάτ-
 τῆν. ὁ Καύσταρὸς ἦ κα-
 πρσδε

πρεσφαιραν ποιήσας
 κη ἀνάθεας ἐπὶ τῷ γόλ-
 ωσ τῷ Διὸς ταύτην
 κατήκην. ὁ δὲ Ζεὺς ἀ-
 ναστῆς ἐφ' ᾧ τὴν ὄνθον
 ἀπολινάξασθαι, ἔτα ἅα
 διέρριψεν ἐκλαθόμε-
 νος, ἃ καὶ σιωπεύουσα
 πεσόντα μαθὼν τῷ πατρὶ
 τῷ Καύθαραι, ὅτι ταύτ'
 ἑώρασε τὸν Ἀετὸν ἀκυνό-
 ρητον. ἔγωγε μὴ τὸν Καύ-
 θαραι ἐκείνου μόνον
 ἠδίκησεν, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὸν Δία αὐτὸν ἠπέθεσε,
 πατρὶ τὸν Ἀετὸν εἶπεν ἐλ-
 θόντα, Καύθαραι εἶναι
 τὸν λυπεύοντα, καὶ δὴ ἔ-
 δικαίως λυπεῖν. μὴ βε-
 λόμενος ἐν τῷ γόλῳ
 τῷ τῷ Ἀετῶν σαυαυθῆ-
 ναί, σιωπεύουσα πρὸ
 Καύθαραι ἀλεξιαγῆς
 πατρὶ τὸν Ἀετὸν γέλασθαι.
 ἔγωγε μὴ πεσομένης, ἐκεί-
 νου εἰς κατὰ γὰρ ἑτερον
 τὸν τῷ Ἀετῶν μετέστηκε
 ἑκετὸν, ἠνίκα αὐτὸν μὴ
 φαίνωνται Καύθαραι.

Ἐπιμ

core pilula facta ascē-
 dit, & in sinum Iouis
 eam demisit. Iupiter
 verò cū surrexisset
 vt sinum excuteret,
 oua quoque proiecit
 oblitus, quæ & con-
 triuit deiecta. Cogni-
 to autem à Scarabeo
 quod hæc fecisset vt
 Aquilam vlciscere-
 tur: nam non modò
 Scarabeum illa iniu-
 ria affecit, sed & in
 Iouem ipsum impia
 fuit, reuersæ Aquilæ
 ait Iupiter, Scarabeū
 esse qui mæstitiæ cau-
 sa fuerit, & certe iu-
 re fuisse. Nolens igitur
 genus Aquilarū
 rarefcere, cōsulit Sca-
 rabeo vt Aquilæ con-
 ciliaretur. Eo autem
 nō parēte, Iupiter in
 aliud tempus Aquil-
 arum transmouit
 partum, cū Scarab-
 eum non appareant.

Α Ε Φ Α Β

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nullum contemnendum, praesertim cum non sit quisquam, qui lacebitus se ulcisci non queat.

PHILOMELA
& Accipiter. 3

Philomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem vidēs, ac cibi indigens, aduolans corripuit. Quæ cum occidēda esset, orabat Accipitrē ne deuoraretur: neq; enim satis esse ad Accipitris vētrē implēdū, sed oportere ipsum cibo egentē ad maiores aues cōverti. Accipiter autē respōdēs ait, Sed ego certē amēs essem, si q in manibus parat' est, cibo dimisso, quæ non videntur

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, μηδενὸς κατὰ φρονεῖν, λογισμοῦ μὲν, ὡς εἰδῆς ἐστίν, ὅς περὶ πηλακιδεῖς τὸν αὐτὸν διωθηθεῖν ἐαυτῷ ἐπιμύθηται.

Ἀηδῶν καὶ Ἰέραξ.

Ἀηδῶν ἐπὶ δέντρῳ καθεζομένη καὶ τὸ εἰωθὸς ἦδεν. Ἰέραξ ἡ Γεαπάρη, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, σιωπεῖλη φωνὴ ἐπιπῶσα, ἡ δ' αἰαυρεῖα μὲν καὶ, εἰδῆτο ἔἰρα καὶ μὴ βρωθῆναι. μηδὲ γὰρ ἰκάνω ἐῖναι Ἰέρακα γαστέρα πληροῦν, δεῖν ἡ αὐτῶν τροφῆς προσδεόμενον ἐπὶ τὰ μείζω τῶν ὀρνέων τροπέα. καὶ ὁ Ἰέραξ ὑπολαβὼν εἶπεν, ἀλλ' ἐγὼ γὰρ ἀφρων αὐτὸν εἶλω, εἰ τι καὶ ἐν χερσὶν ἐτίμω τροφῆν ἀφροῖς, τὰ μὲν φησὶ μὲν

νέπω διώχομαι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν αἰσχρολογῶν ἕως ἀλόγοι εἰσιν, οἱ δὲ ἐλπίδας πωλοῦντων ἀδύλων τὰ ἐν χειρὶ παροῦντες.

dentur persequar.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ple-rosque homines eodem modo esse incōsultos, qui spe maiorū quae incerta sunt, quae in manibus habentur amittant.

Αλώπηξ καὶ Τραγί-
γος.

VVLPE S ET
Hircus.

4

Αλώπηξ καὶ Τραγί-
γος διψῶντες εἰς
φρέαρ κατέβησαν. μὲν
τὸ πίνειν, τὸ Τραγίγος
σκεπτομένη τὴν ἀνο-
δον, ἡ Αλώπηξ ἔφη,
πίεσθε,

Vulpes & Hircus
sitientes in pu-
teum descenderunt,
sed postquam bibe-
rūt, Hirco indagante
ascēsum, Vulpes ait,
Confid

Confide, vtile quid in vtriusq; etiam salutem excogitavi: si enim rectus steteris, & anteriores pedes parieti applicueris, & cornua pariter in anteriore partem inclinaueris, cum percurrerim ipsa per tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exiluerim, & te postea extraham hinc. ab Hirco autem ad hoc promptè officio prefito, illa cum ex puteo sic exiluisset, exultabat circum lata. Hircus autem ipsam accusabat, quod transgressa fuerit conuentiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, metes possideres, quot in barba pilos, non antè descendisses, quam ascensum contiderasses.

Ἰέρου, χρήσιμὸν ἔστι καὶ εἰς τὴν ἀμφοτέρων σωτηρίαν ἐπινοήθη. εἰ γὰρ ὄρθιθι σταθεὶς, τὰς ἐμπροσθίας τῶν ποδῶν τῷ τοίχῳ ἀσπείροισι, καὶ τὰ κέρατα ὀρθίως εἰς τὸ ἐμπροσθεν κλιναίης, ἀναδραμῆσαι διὰ τῶν αὐτῆν ἰσχυρῶν καὶ κερμάτων, καὶ ἔξω τῶν φρέατον ἐκείθεν κηδήσασα, καὶ σὲ μετὰ τῶν ἀναπάσσω ἐντεύξην. τῷ δὲ Τράγῳ πρὸς τῶν τοίχῳ ἰσχυρῶς ἀσπείροισα μύξ, ἐκείνη τῶν φρέατον ἔτις ἐκπηδήσασα, ἐσκήρτα ἀεὶ τὸ σπιον ἰσοδύνη. ὁ δὲ Τράγῳ αὐτὴν ἐμῆμεντο, ὡς παραδοξάνεσαν τὴν σωτήριαν. ἢ δ' ἀλλ' εἰ ἴσθασαίης, ἔπει, φρένας ἐκέντησο, ὅπως ἐν τῷ πώρῳ τοίχῳ, ἐπρότερον αὐτῆν κατίει, πρὶν ἢ τὴν ἀνοδὸν σκέψασθαι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι καὶ τὸ φρόνησον
εὐδρα δεῖ πρῶτον
τὰ τέλη σκοπεῖν καὶ
σπραγμάτων. εἰδ' ἔτι
αὐτοῖς ἐγγράειν.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
sic prudentem vitum
oportere prius fines al-
tius considerare re-
rum, deinde sic ipsas
aggredi.

Ἀλώπηξ καὶ
Λέων.

VVLVES ET
Leo. §

Αλώπηξ μὲν πρὸς
Ἰασσαίδην λέοντα,
ἐπὶ δὴ καλεῖται τὸν
αὐτῷ συνώμιον, τὸ
ἔπειτα ἔτις ἐφο-
βήθη ὡς μικρῶν καὶ ἀ-
πολαβεῖν ἐπέταξε τὸν
πρῶτον Ἰασσαίδην, ἐφο-
βήθη

Vulpes cum nun-
quam vidisset
Leonem; cum ei ca-
si quodam occur-
risset primum sic ti-
muit, ut ferme mo-
reretur. Deinde cum
secundo vidisset, ti-
muit

mult certè, non tamè
vt prius: tertio autè
cum ipsum vidisset,
sic contra eum ausa
est, vt & accederet &
colloqueretur.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
conuersatione terribilia
quoque accessu facilia
fieri.*

βῆθη μὲν, ἔ μιν εἰς τὸ
πρότερον· ἐν τρίτῃ δὲ
τῶν θασσαμῶν, ἔτιως
αὐτῆ κληδέριρασεν, ὡς
καὶ πρὸς ἐλθῶσα Δι-
λεχθῶν.

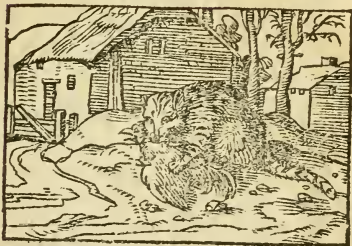
Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἡ σωήθεια καὶ τὰ φο-
βερὰ τῆ πραγματικῶν
δὲ πρὸς τὰ ποιεῖ.

FELIS ET
Gallus.

6

Αἴλεξος καὶ Αλε-
κτευῶν.

Felis comprehen-
so Gallo, cum
rationabili causa vo-
lebat deuorare. Cæ-
terum

Αἴλεξος συλλα-
βῶν Αλεκτευό-
να, μετ' εὐλόγῃ τῶν
αἰτίας ἠβελήθη κατα-
φαγ

φαγεῖν. καὶ δὴ κρατηζόμενος αὐτῆς, λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἶη τοῖς ἀνθρώποις νύκτωρ κεκραγὼς καὶ μὴ συγχωρῶν ὕπνου τυχεῖν. Ἔσθ' ἄπολογημὸς, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ἀφελείᾳ τῆτο ποιεῖν, ὡς ἐπὶ τὰ σωτήρια ἔργων ἐγείρεται, πάλιν ὁ Αἴλαρος αἰτίαν ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβοῦς εἶη πρὸς τὴν φύσιν, μητρὶ ἔ ἀδελφῶν συμμιγνύμενος. Ἔσθ' ἔ τῆτο πρὸς ἀφελείαν τῆ δεσποτῶν πράξεων φήσαντος, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὄων ἰκτεμένων, ὁ Αἴλαρος εἰπὼν, ἀλλ' εἰ σύ γε πολλῶν εὐπορεῖς δι' ὀφθαλμῶν ἀπολογῶν, ἔγωγε μὲν τοῖς ἀσεβοῦσι μὲν, τῆτεν κρατεροινήσας.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἢ πονηρὰ φύσις πωλημελεῖν ἀρετῆς, εἰ μὴ μετ'

terum accusabat ipsum, dicēdo, molestū esse hominibus nocte clamantē, neque permittētem somno frui. Eo verò respondēte ad illorū utilitatem id se facere, ut ad cōsueta opera excitarentur, rursus Felis causam afferebat, quòd impius esset erga naturam, cum matre ac sororibus coeundo. Eo autem & hoc ad utilitatē minorū facere dicente, cum multa ipsis hinc oua pariantur, Felis pręfatus, Sed si tu multis abundas euidentibus responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

APPABVLATIO.

Fabula significat, prauam naturam peccare volentem, si non
i veris

verisimili cum pra-
textu facere id possit,
apertè tamen mali-
gnari.

μετ' εὐλόγῳ δ' ὠκείῃ
αἰσχυρίματ' ὄποια
λύπτως με μὴ πονη-
ροῦται.

VULPES. 7

ΑΛΩΠΕΚΕΣ.

Vulpes laqueo ca-
pta, cum ab-
scissa cauda euasisset,
non viuendam pra-
pudore existimabat
vitam. Decreuit itaq;
& aliis Vulpibus hoc
idem persuadere, vt
cōmuni malo suum
celaret dedecus. Et
iam omnibus colle-
ctis

Αλώπηξ ἐν παγί-
δι λεφθεῖτα, καὶ
ἀπικροπέισις τ' ἔργῳ
διαδραῖσα, ἀξιώθη ὑπ'
ἀγαθότητος ἠγείτο τ' βί-
ον. ἔγνω οὖν καὶ τοῖς ἄλ-
λαις Αλώπεκας τῷ τ'
αὐτῷ νεθετῆσαι, ὡς αὐ-
τῷ κρινῶν πάθη τῷ ἴδι-
ον συγκαλύψεν ἀγχος.
καὶ δὴ πείσεις ἀφροί-
σται

σασα, περιλύει τὰς ἔ-
 ράς ἀποκόπτειν, ὡς ἔκ
 ἀπειπὲς μόνον τῆς τῶ
 μέλθ' ὄν, ἀλλὰ καὶ πε-
 ρίττον βάρθ' ἀποσηρ-
 τηδύον. Ἐπολαβῶσα
 δὲ ἴς αὐτῶν, εἶπεν, ὦ
 αἴτη, ἀλλ' εἰ ἔσσι τῆτο
 ἀποσέφρην, ἔσθ' αὐ ὕ-
 μῖν αὐτὸ συνεβέβλυσες.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθ' δηλοῖ, ὅτι
 οἱ πονηροὶ τῶ ἀνθρώ-
 πων ἔδ' εὐνοίαν τὰς
 ἀπὸ τῆς πέλας ποιῶν
 τὰ συμβεβλίας, ἀλλ' ὅ
 τὸ αὐτοῖς συμφέρον.

Ἀλώπηξ καὶ Βά-
 τ'.

Αλώπηξ φραγμὸν
 αὐαδαίνουσα, ἐ-
 πὶ δὴ ὀλισθήσασα κα-
 τὰ πῖπτην ἔμελλεν, ἐπε-
 λάθειθ' ἀπὸ βοήθειαν
 Βάτ'· καὶ δὴ τὰς πό-
 δας ἐπὶ τοῖς ἐκείνης
 κίντροις ἀμείξασα καὶ
 ἀλγῆσασα ἀπὸ αὐ-
 τῶν.

ctis, suadebat caudas
 abscindere, quod nō
 indecens solūm hoc
 membrum sit, sed &
 superuacuū onus ap-
 pensum. Respondēs
 autē ex ipsis quædā
 ait: Heus tu, nisi tibi
 hoc conduceret, no-
 bis non consuleres.

AFFABVLATIO.

*Fabula significare vi-
 detur, prauos homines
 non beneuolētia in pro-
 pinquos consulere, sed
 propter suam ipsorum
 utilitatem.*

VVLPE ET

Rubus. 8

Vulpes sepe con-
 scensa, cūm la-
 psa casura foret, ap-
 prendit in adiu-
 torium Rubum.
 Quamobrem cūm
 pedibus suis illius
 aculeis laceratis do-
 leret, ad eam di-

xit, Hei mihi, cōfugi enim ad te tanquam ad auxiliatorē, sed tu peius me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic et homines esse stultos, qui ad eos auxiliū gratia accurrunt quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

VVLPE ET
Crocodilus. 9

VVlpe & Crocodilus contende-
bāt de nobilitate. Cū
multa autē Crocodi-
lus superba de proge-
nitorū narrasset splē-
dore, quòd exercita-
tionū principes fue-
rint, Vulpes respon-
dens, O amicissime,
ait,

τὴν εἶπεν, οἶμοι, καὶ
φυγῆσαι με γὰρ ἐπὶ σέ
ὡς ἐπὶ βοηθόν, σὺ χεῖ-
ρον δέδηκας. ἀλλ' ἐ-
σφάλης, ὦ αὐτή, ἡ
σὺν ἡ Βάτῳ, ἐμῶ βα-
ληθεῖσα ἐπιλαβείσῃ, ἡ-
λις πάντων ἐπιλαμβά-
νεισθ' εἴωθα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτιωσ καὶ τῶ ἀνθρώπων
μύηται, ὅσοι βοηθοῖς
προσέχουσιν, οἷς τὸ
ἀδικεῖν μᾶλλον ἐμφυ-
τεῖται.

Αλώπηξ καὶ Κρο-
κόδειλος.

Αλώπηξ καὶ Κρο-
κόδειλος ἡμφι-
σθέντων πρὸς ἀλλή-
λους. πολλὰ δὲ τῆ Κροκο-
δείλου ὑπερήφανα πε-
ρὶ τῆ προγενῶν διε-
ξιόνεισθ' ἀλαστοσύνης,
ὡς γεγενησασαρχηκό-
των. ἡ Αλώπηξ ὑπο-
λαβῆσαι, ὡταῖν, εἶπεν,
ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶν μὴ λέγῃς,
ἀπὶ δὲ τῆς δέρματός
με φαίνη ὡς ἐκ πα-
λαιῶν ἐτῶν εἶ γεγυμνα-
σθῆναι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τῶν ψευδομαρτύρων αὐθραῶν
ἐλεγχθῆναι πρᾶγμα-
τα γίνεσθαι).

ait, sed si ipse nihil
dicas, tamen ex cute
videris quàm anti-
quis temporibus sis
exercitatus.

A F F A B V L A T I O .

Fabula significat,
mendaces viros res ipsas
arguere.

Αλεκτερούνας καὶ
Πέρδιξ.

G A L L I E T
P e r d i x . 10

Αλεκτερούνας τις
ἔχων ἐπὶ τῆς οἰκί-
ας, πρᾶγμα καὶ Πέρ-
δικα σὺν ἐκείνοις ἀ-
φῆκε νέμεσθαι. τῷ δὲ τυ-
πῶσθαι

GAllos quidā ha-
bens domi, em-
ptā quoq; Perdicem
cū illis pasci dimisit:
qui quum ipsam ver-
ber

berarent ac expellerent, illa tristabatur valde, existimans vt alienigenam hæc se pati à Gallis. Quum verò paulò post & illos videret pugnare, & seipsum cædere, mœrore soluta ait, Sed quident posthac non tristabor, videns & ipsos pugnare inter se.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quòd prudentes facile ferant ab alienis iniuriis, quum ipsos videant neque à suis abstinere.

VVLPES. II

Vulpes in domũ mimi profecta, & singula ipsius vasa perstrutata, inuenit & caput laruæ ingeniosè fabricatum, quo
& ac

πύοντων αὐτὸν καὶ ἀπελαυνόντων, ἐκείνη ἠθύμῃ σφόδρα, νομίζων ὡς ἀλλόφυλῳ ταῦτα πάχην ὑπὸ τῷ Αλεκτρύονων. ὡς ὃ μὲν μικρὸν καὶ κείνης ἐώρακε μαχομένους καὶ ἀκλήτους καὶ πύοντες, τῷ λύπης ἀπολυθείς εἶπεν, ἀλλ' ἰγώγε δὲ πὸ τῷ νυῖ ἐλυπήσομαι, ὅρῳν καὶ αὐτὰς μαχομένους ἀκλήτοις.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι ῥαδίως φέρουσι τοῖς παρὰ τῷ ἀλλοτρίων ὕβρεσι, ὅταν αὐτὸς εἴδῃσι μηδὲ τῷ εἰκείων ἀπεχομένους.

Αλάπηξ.

Αλάπηξ εἰς οἰκίαν ἐλθῆσαι ὑποκρίτη, καὶ ἕκαστον τῶν αὐτῆς σκευῶν διεξελθὼν μύθη, εὔρε καὶ κεφαλῶν μερμερυκίαις σύφουσι κατεσκευασμένον, καὶ

καὶ ἀλαβῆσα λαῖς χερ
σὶν ἔφη, ὧ οἶα κεφαλὴ
ἔἰ κεφάλον σὸν ἔχει.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος αὐτὸς αὐ-
θρας μεγαλοπρεπεῖς
μὴ τὰ σώματα, καὶ τὴν ψυ-
χὴν ἀλογίστους.

Ανθρακῶς καὶ
Γναφῶς.

ΑΝθρακῶς ἐπὶ τοῦ
νοσ οἰκῶν οἰκίας,
ἠξίς καὶ Γναφῶς πα-
ρα θυροῖν αὐτῶν οἰκῆσαι.
ὁ δὲ Γναφῶς ὑπερλαβῶν ἔφη, ἀλλ'
οὐκ

& accepto manibu
ait, O quale caput, &
cerebrum nō habet.

AFFABVLATIO.

*Fabula in viros ma-
gnificos quidem corpo-
re, sed animo incom-
sultos.*

CARBONARIVS
& Fullo. 12

CARBONARIUS in
quadā habitans
domo, rogabat vt &
Fullo accederet: & se
cū cohabitaret. Fullo
aūt respōdēs ait, Sed

non hoc possem e-
go facere. timeo e-
nim ne quæ ego de-
albo, tu fugiline re-
pleas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
omne dissimile esse in-
sociabile.*

ὄσον αὐτῷ τῆτο δυνάμει
ἐγὼ ἐγὼ γε πρῶτα. δέ-
δια γὰρ, μή πως ἄνωγῃ
ἐγὼ λούκαίνα, αὐτῷ
ἀσβόλης πωληθῆις.

Επιμίθειον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πᾶς τὸ ἀνόμιον ἀκρι-
νώνητον.

PISCATORES. 13

Piscatores trahe-
bāt verriculū, qd̄
cū graue foret, gau-
debāt & exultabant,
multū inesse prædæ
existimātes, sed cū in
lit

Αλιεῖς.

Αλιεῖς εἶλον σαγή-
νην, βαρείας ὅ-
αὐτῆς ἕσης, ἔχαιρον τῆ
ἰσχύων, πολλὰ εἶνευ
τῶν ἄρχει νομίζοντες.
ὡς δ' ἐπὶ τῷ ἡόνου τῶ
τῶ

τίω ἐλκύσαντες, ἃ μὲν
 ἰχθύων εὐροὴν ὀλίγας,
 λίθον δ' ἐν αὐτῇ παμ-
 μεγέτη, ἀθυμείν ἤρξαν
 ἔτι καὶ ἀλύειν, ἔθυσ-
 θον ἐπὶ τῇ τῷ ἰχθύων
 ὀλιγότητι, ὅσον ὅτι καὶ
 ταύαντία παρὸν πλῆ-
 φασιν. εἰς δὲ τις ἐν αὐ-
 τοῖς πρεσβύτερος εἶ-
 πε, μὴ ἀχθόμεθα, ὡς
 ἔταυροι· τῇ γὰρ ἡδονῇ,
 ὡς ἔοικεν, ἀδελφὴ ἐ-
 σιν ἡ λύπη· καὶ ἡμεῖς
 οὐκ ἔδωκεν αὐτὰ παρ-
 ηδωμένους, πάντως
 καὶ καὶ λυπηθώμεθα.

Επιμύδιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
 ἐστὶν ἀπὸ λυπείας ἐπὶ ταῖς
 ἀποτυχίαις.

Κομπασις.

Ἀνὴρ τις ἀποδημή-
 σας, εἶτα ἵππῶν
 ἰσχυρῶν πρὸς τὴν ἐαυτοῦ
 γλῶσσαν ἐπαγγελθῆναι, ἀλλὰ
 τε πολλὰ ἐν ἀφρό-
 ροῖς ἠδὲ φρονητικῶν
 χῶ

litt^o isum traxisset,
 pisces ἃ; paucos quē,
 sed lapidē in eo per
 magnū iuenisset, tri-
 stari & mœrere cœpe-
 runt, nō tā pisciū pau-
 citate, quā ἃ & cō-
 traria antē ἵππῶν ἄρ-
 pserāt. Quis autē i-
 ter eos natu grādi-
 or dixit, Ne tristemur, ὁ
 socij: nā voluptati ut
 videtur foror est tri-
 stitia: & nos igitur o-
 portebat tantū antē
 laxatos oīno aliqua
 in re etiam tristari.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non
 oportere tristari fru-
 strata spe.

IACTATOR. 14

Vir quidam per-
 egrinatus, de-
 inde in suam pa-
 triam reuersus, aliāq;
 multa in diuersis vi-
 riliter gessisse locis

15 iact.

iactabat, atq; etiam Rhodi saltasse saltum, quem nullus eius loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidam autem ex iis qui aderant respondens, ait, Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus. En Rhodus, en & saltus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem vanum esse & superuacuum.

Impossibilia promittens. 15

Vir pauper egrotans & male affectus, quum à medicis desperatus esset, deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi

τω

χώρας ἐκόμπαζε, καὶ δὴ καὶ τῇ Ρόδῳ πεπηδηκέναι πῆδημα, οἷον ἔδειξεν ἅ ἐπ' αὐτῆς δυνατὸς αὐ εἶη πηδῆσαι. πρὸς τῆτο ἡ καὶ μάρτυρας τῆς ἐκεῖ περιόντας ἐλεγε ἔχειν. ἅ ἡ παρόντων τις ὑπελαβὼν, ἔφη, ὦ ἄτο, εἰ ἀληθεῖς τῆτο ἔστιν, ἔδεν δεῖ σοι μαρτύρων. ἰδὲ Ρόδῳ, ἰδὲ καὶ τὸ πῆδημα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ ἀρχῆται ἡ ἔπράγματι ἀπίδειξις ἢ, πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

Αδωάτω ἐπαγγελ-
λόμῳ.

Ανὴρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς ἀσθενεῖν, ἐπεδὴ πρὸς ἅ ιατρῶν ἀπιγνώθη, ἅ θεῶν ἐδεῖτο, ὡς εἰ τὴν ὑγίαιαν αὐτῷ πᾶ

211

λιν ἐπανελθεῖν ποιή-
σαν, ἐκείτ' ὃν βόας αὐ-
τοῖς προσοίσεν ὑπαγνῆ
μυθῶ εἰς θυσίαν. τὸ δ'
γυαμηθὸς αὐτῷ πυθο-
μήης, ἔπειθ' οἱ ζῶντα
τῷ ὑγαίνῃσι ἐκείνος ἐ-
φη, οἷός γ' ἀστυλῶν
με ἐντεῦθεν, ἐν εἰ θεοὶ
ζῶντά με ἀπατήσωσιν;

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ ῥαδίως καὶ παλ
γάλλον, ἀπὸ τῶν τελευτῶν
ἔργων ἔπροσδοκῶσιν.

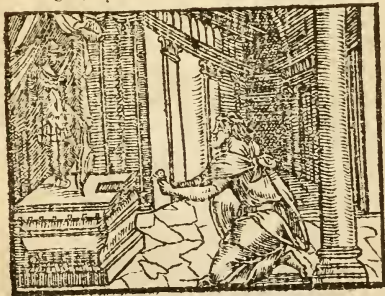
rursus restituisent,
centum boues ipsis
oblaturum esse in
sacrificium. Vxore
autem eius rogante,
Et vbi tibi hæc si cō-
ualueris? ille ait, Pu-
tas enim surgere me
hinc, vt dii hæc à me
repetant?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
multos facile polliceri,
quæ te comprobare non
sperent.

Κακοπράξιμων.

MALIGNVS. 16

Vic

Vir malignus ad eum, qui in Delphis est, iuit Apollinē tentaturus ipsum. Atque ideo comprehenso passerulo manu, & eo veste connecto, stetitq; proximē tripodē, ac rogauit Deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, vtrum viuum est an mortuū? Nam si mortuū diceret, viuum ostēsurus erat passerulum: sin viuum, statim suffocātū mortuū illū offerret. Sed Deus maligna ipsius cognita mēte ait, Vtrum vis, he⁹ tu, facere, facito: penes te enim est illud facerē, siue viuū quod contines, siue mortuum ostēdere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, deū neq; decipi posse, neque
quic

ΑΝὴρ κακὸς πρᾶγμα μων εἰς τὸ ἐν Δελφοῖς ἦκεν Ἀπόλλωνα, προσέειπεν αὐτὸν βεβλήμενον. καὶ δὴ λαβὼν passerulum ἐν τῇ χειρὶ καὶ τῆσσι τῇ ἐσθῆτι σκεπάσας, ἔειπεν αὐτῷ τρίποδός ἐστιν, καὶ ἤρετο τὸ θεόν, λέγων, ἄπολλον ὃ μὲν χεῖρας φέρω, πότε γινέμηνον ἐστίν, ἢ ἄπνουν; βεβλήμενος ἄ; εἰ μὲν ἄπνουν εἶποι, ζῶν ἀνάδειξαι τὸ passerulum· εἰ δὲ ἐμηνον, δούτως ἀποπνέξας νεκρὸν ἐκείνο προσενεγκεῖν. ὃ δὲ θεὸς τὴν κακότεχνον αὐτῷ γνῶσ ἐπίνοιαν, εἶπεν, ὁ πότερον, ὃ ἔστι, βέλει ποίησον. πυρρὸς σοι κείναι γὰρ τῆτο πρᾶξις, ἢ τοι ζῶν ὁ κατέχευς, ἢ νεκρὸν ἀποδείξαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ θεῖον ἀπαραλόγιστον καὶ

καὶ ἀλάθητον.

quicquam eum latere.

Αλιεῖς.

Αλιεῖς ἐξελθόντες εἰς ἄγρην, ἐπέδῃ πολὺν χρόνον θαλασπώρησαντες ἔδὲν εἶλον, σφόδρα τε ἠτύμως, καὶ ἀναχωρήσαντες παρεσκιάζοντο. οὕτως ἡ θυνὸν ὑπὸ τῶν μεγάλων διωκόμενον ἰχθύων, εἰς τὸ πλοῖον αὐτῶν εἰσήλατο· οἱ δὲ τῶν λαβόντες, μετ' ἠδονῆς ἀνεχώρησαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλακίς ἂν μὴ τέχνη παρέχει, ταῦτα τύχη ἐδωρήσατο.

Φέναξ.

Ανὴρ πένης νοσῶν, ἠύξατο τοῖς θεοῖς εἰ Διαισθεῖν βῆς ἕκα τὸν εἰς θυσίαν προσοίσεν. οἱ δὲ θεοὶ πειράσαντες το βελόμμοι, ἔπα
 885

PISCATORES. 17

Piscatores egressi ad venationem, quum multo tempore defatigati nihil cepissent, & admodum tristabantur, & discedere apparabant. sed statim Thunnus maximo quodam insectante pisce, in nauigium ipsorum insiluit: quo capto, læti abiere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sepe que ars non prebuit, ea donasse fortunam.

DECEPTOR. 18

Vir pauper ægro-
 tās vouebat diis si euaderet boues cētum in sacrificium oblaturum. sed dēi tentaturi, hoc à mor-
 885

bo liberarunt. At ille surgens, quoniã bouibus carebat, ex pasta boues centum à se formatos in ara positos sacrificauit. sed dei ipsum ulturi, in somniis adfuerũt ei, dicentes, Abi ad litus ad eum locum. illic enim Atticas mille drachmas inuenies. Ille autem excitatus, lætus & alacer ad demonstratum locum perrexit, aurum disquirens. Sed illic in piratas incidit, ab ipsisq; comprehensus est. Captus ergo vt dimitteretur piratas orabat, mille auri talẽta daturum ipsis promittẽs. Sed cũ nõ crederetur, abactus ab ipsis, diuenditus est mille drachmis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
men

θες ἀπὶ πλάξου. ὁ δὲ
αἰσασὰς, ἐπεὶ δὴ βοῶν
ἠπόρει, σταλὺνας βῆς
ἑκατὴν πλάσας ἐπὶ τῷ
βωμῷ θείας ὠλοκαύτω
σεν. οἱ ᾗ θεοὶ βεβλόμε-
νοι αὐτὸν ἀμυνάσθη, ὅ-
ναρ ἐπισαίτες αὐτῷ,
εἶπον, ἀπλῆθι εἰς τὸ λι-
μῶνον εἰς τὸνδε τὸν τό-
πον. ἐκεῖ ᾗ Ἀττικὰς χι-
λίας δὲρήσις. ἐκεῖνθ' ᾗ
διῦπνισθεὶς σὺν ἡδο-
νῇ καὶ ἀπεδῆ πρὸς τὸ
ὑπερὸν χθονὸς ἔπειν ἀ-
φίκετο, τὸ χρυσίον διε-
ρῶνῶν. ἐκεῖ ᾗ δὴ πει-
ραταῖς πειρατῶν, ὑπὸ
αὐτῶν σιωελήθη. ἀ-
λὲς ᾗ ἤδη ἀφελῶσαι
τὸ πειρατῶν ἐδέϊτο, χί-
λια χρυσίον ἀλάτωσε
δύσθη αὐτοῖς ὑπὸ χθονὸς
μῦθον. ὡς δὲ σὺν ἐπι-
στέθει, ἀπαχθεὶς ὑπὸ
αὐτῶν, ἀπεμπωλήθη
χιλίων δραχμῶν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τοῖς

Ἐἷς ψεύδεται τὸ ἀνθρώ-
πων ἐχθραίνε τὸ θεῖον.

mendacijs hominum ini-
micum esse Deum.

Βάτραχοι.

RANAE. 19

BΑτραχοι δύο ἐν λί-
μνῃ ἐνέμνητο, γέ-
ρως ἢ ξηρανθείσης τῆ
λίμνης, ἐκείνῳ κατὰ-
λιπόντες ἐπεζήτησαν ἐ-
τέραν. καὶ δὴ βυθεῖ πε-
ρετύχον φρέατι, ὅπως
ἰδὼν ἕτερον πατέρω
φησὶ, σὴν κατέλθωμεν, ὡ-
ς ἔστι. εἰς ἕδε τὸ φρέ-
αρ. ὃ ἢ ὑπολαβὼν εἶ-
πεν, ἀνὸς οὐ καὶ τὸ ἐν-
θάδε ὕδωρ ξηρανθῆ,
πῶς

RAnæ duæ in pa-
ludē pascebantur, æstate autē sicca-
ta paludē, illa dereli-
cta quærebāt aliam:
ceterū profundum
inuenerunt puteum.
Quo viso altera alte-
ri inquit, Descenda-
mus, heus tu, in hūc
puteū. Illa respondēs
ait, Si igitur & hīc
aqua aruerit, quo-
modo

batrow

modo ascendemus?

AFFABVLATIO.

Fabula declarat, non oportere inconsideratè res aggredi.

πῶς ἀναβησόμεθα;

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰ δεῖ ἀπειροκέπτως πρὸς σίεναυ τοῖς πράγμασιν.

SENEX ET
Mors. 20

Γέρον καὶ Θάνα-
τον.

Senex quondam Sincifis in monte lignis, ac in humeros eleuatis, ubi multam viam oneratus iuit, defessus & depositus ligna, & mortem ut veniret inuocabat. At morte ilico adstan

Γερον ποτὲ ξύλα τεμῶν ἐξ ἔργου καὶ πρὸ τῶμων δρᾶμενος, ἐπεὶ πολλὴν ὁδὸν ἐπηχετισμῶν ἐβάδι- σεν, ἀπερηκνὸς ἀπέθετε τε τὰ ξύλα, καὶ τὸ θάνατον ἐλθεῖν ἐπεκαλεῖτο. Ἐν τῷ θανάτῳ οὕτως

ἐπιστάντες, ἐ τὴν αἰτίαν
 πωθανομένης δι' ἡν
 αὐτὸν καλοῖν, ὁ γέρον
 ἔφη, ἵνα τὸ φόρον τῶν
 ἔν ἄρα ἐπιβῆς μοι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πᾶς ἀνθρώπος φιλό-
 ζωὸν ὄν, καὶ κινδύοις
 κινδύοις ἀειπεσὼν
 δοκῆ θανάτου ἐπιθυ-
 μεῖν, ὅμως τὸ ζῆν πο-
 λὺν ἀπὸ τῆς θανάτου ἀγ-
 ρεῖται.

adstante, & causam
 rogante qua se vo-
 casset, senex ait, Ut
 onus hoc sublatum
 imponeres mihi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 omnem hominem vite
 studiosum esse, & licet
 insuitis periculis im-
 mersus videatur mor-
 tem appetere, tamen vi-
 vere multò magis quàm
 mori eligere.

Γραῦς καὶ Ια-
 τρός.

Ἡ γυνὴ γραῦς ἀλγῶ-
 σα τῆς ὀφθαλ-
 μῆς, εἰσκαλεῖται ἵνα
 τὸν ἰατρῶν ἐπὶ μισθῶν,
 συμφωνήσασα, ὡς εἰ μὴ
 θεραπεύσεν αὐτὴν τὸ
 μολογηθέντα μισθὸν αὐ-
 τῷ δώσεν, εἰ δὲ μὴ, μηδὲν
 δώσεν. συνέχρησε μὲν ἔν
 ὁ

ANVS ET
 Medicus. 21

MVlier anus do-
 lens oculos,
 conduxit Medicum
 quendam merce-
 de, conuentione fa-
 cta, si se curaret,
 pactam mercedem
 ei daturam: sin au-
 tem minimè, nihil
 datur

daturam. Aggressus
 est igitur Medicus
 curam : quotidie ve-
 rò accedens ad ve-
 tulam , & oculos
 ei ungens , quum
 illa nequaquam vi-
 dere posset ea ho-
 ra ob unctionem
 ipse vas aliquod ex
 domo auferens quo-
 tidie discedebat. A-
 nus igitur suam su-
 pellectilem videbat.
 singulis diebus mi-
 nuì adeò , vt tan-
 dem omnino sana-
 tæ nihil relinque-
 retur. At Medicus
 quum iam pactam
 pecuniam ab ea ef-
 flagitaret , vt quæ
 purè iam videret , &
 testes adduceret, Ma-
 gis certè, ait illa, nūc
 nihil video. Nāquum
 oculis laborabam,
 multa mea in mea vi-
 debam domo : nunc

autem

ὁ ἰατρός τῆ ἰεραπείᾳ
 καὶ ἡμέραν ἢ φοιτῶν
 ὡς τὴν περὶ οὐκὸν, καὶ
 τὰς ὀφθαλμοὺς αὐτῆ
 χρίων, ἐκείνης μηδε-
 μῶς αἰσθλέπην. ἐχέ-
 σης τὴν ὄραν ἐκείνῃ
 ὑπὸ τῆ χρίσματος, αὐ-
 ρὸς ἐν τῇ οἰκίᾳ
 σκευῶν. ὑφαρξέμεν
 ὁσημέραι ἀπέει. ἢ μὲν
 ἔραϊς τὴν ἑαυτῆς πε-
 ρισσίαν ἑώρα καὶ ἐ-
 κείνῃ ἐλαττερόν τι
 ἐπιτόσον, ὡς καὶ τέ-
 λῃ παύσεισιν αὐτῆ
 ἰεραπείᾳ μηδὲν ὑ-
 πολήθῃσιν. ἔειπεν ἰα-
 τρὸς τὰς συμφωνηθέν-
 τας μισθὸς αὐτῷ ἀπέει
 ἑαυτῷ, ὡς κατὰρῶς
 βλέπεσθαι ἤδη, καὶ τὰς
 μαρτυρὰς παραχρῆν
 τῷ, μισθὸν μὲν οὐκ, εἶ-
 πεν ἐκείνη, ἑαυτῷ ἐδο-
 ῦν βλέπω. ἢ νῦν μὲν
 γὰρ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐνό-
 σεν, πολλὰ τῶν ἐμῶν καὶ
 τὴν ἑαυτῆς ἑόλεπον
 οἶκον

οἰκίῳ· νῦν δὲ ὅτε με
σὺ βλέπεις φῆς, ἕδ-
ουῶ ἐκείνων ὄρω.

Επικύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ
πονηροὶ τὴν αὐτῶν πῶ-
λον ἐξ ὧν σπαράττουσι, λαυθά-
νισσι καὶ ἑαυτῶν τὴν ἐ-
λεγχὸν ἐπιπαύμενοι.

Γεωργὸς καὶ Παῖδες
αὐτοῦ.

autem quū me tu vi-
dere inquis, nihil o-
mnino ex illis video.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prauos homines ex ijs
que agant, ignaros com-
tra seipsos argumen-
tum afferre.

AGRICOLA ET
filij ipsius. 22

Γεωργὸς τις μέγαν
καταλύει τὸ βίον,
καὶ βελόμην τὴν ἐ-
αυτοῦ Παῖδας πείραν
λαθεῖν τὸ γεωργίης,

αἰ

Agricola quidam
vita excessu-
rus ac volens suos
filios periculum fa-
cere de agricultura,

k 2

vos

vocatis ipsis ait, Filij mei, ego iam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quaeritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossum esse, omnem vineæ terrā post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenierunt, sed vinea pulchrè fossa, multiplicem fructum reddidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, laborem thesaurum esse hominibus.

HERVS ET
Canes. 23

VIr quidā à tempestate in suo suburbio deprehensus primum oueis comedit, dehinc capras.

ἠροκαλεσάμενος αὐ-
τὸς ἔφη, Παιῶδες ἐμοί,
ἐγὼ μὲν ἤδη τὸ βίον ὑπέ-
ξομι, ὑμεῖς δὲ ἄνωγ' ἐν
τῇ ἀμπέλῳ μοι κέκρυ-
πθῆσθε ζητήσαντες, σύρη-
σετε πάντα. οἱ μὲν ἔν οἱ
ἠγόντες θησαυρὸν ἐκεί-
νῳ καθρωρεύχοντο, καὶ
συν τὴν τὴν ἀμπέλου
γῆν μὲν πᾶν ἀποβίω-
σιν τῷ πατρὸς κατέσκα-
ψαν, ἐθησαυρῶν μὲν ἔ-
πειρέτυχον, ἢ τῇ ἀμπε-
λῳ καλῶς σκαφεῖσα,
πολλαπλασίονα τὸ καρ-
πὸν αἰέδωκεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὁ κάματός θησαυρός
ἐστὶ τοῖς ἀνθρώποις.

Δεσπότης καὶ
Κυνεῖς.

AΝήρ τις ὑπὸ χι-
μῶν ἐν τῷ αἰ-
τῷ πρῶτῳ ἀπολι-
φθεῖς, πρῶτα μὲν τὰ
πρόβατα κατέφαγον,
εἶτα

εἶπε τὰς αἰγας. Ἐν δὲ καὶ
 μῶν ἐπικραίεντι,
 καὶ τὰς ἐργάτας βῆς
 σφάξαι ἐθουήσατο. οἱ
 δὲ κύνες αὐτῶν ἰδόν-
 τες, διελέχθησαν πρὸς
 ἀλλήλους, φύγωμεν
 ἀλλ' ἡμεῖς γε ἐντεύθεν.
 εἰ γὰρ τὸ ἐργατῶν βοῶν ὁ
 δεσπότης ἡμῶν ἐκ ἐφεί-
 σατο, πῶς ἡμῶν φείτε;

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τέττες μέγιστα φύγον
 καὶ φυλάττεται γρη, οἱ
 κύνες ἐδὲ τὸ οἰκείων ἀ-
 πέχον).

prae. Tempestate au-
 tem inualescente, &
 operarios boues iu-
 gulatos comedit. Ca-
 nes verò his visis, di-
 xerunt inter se, Sed
 fugiamus nos hinc.
 Si enim operariis bo-
 bus herus noster nō
 abstinet, quomodo
 nobis abstinabit?

AFFABVLATIO,

Fabula significat,
 eos maximè fugere &
 cauere oportere, qui
 ne suis quidem absti-
 nent.

MVLIER ET
Gallina. 24

Γυνὴ καὶ ὄρνις.
115.

MVlier quædam
vidua Gallinā
habebat, singulis die
bus ouū sibi parien-
tem: rata verò si plus
Gallinæ hordei pro-
iiceret, bis parituram
die, hoc fecit. Sed
Gallina pinguefacta,
nè semel quidem die
parere potuit.

AFABVLATIO.

*Fabula significat,
eos qui ob avaritiam
plur*

Γυνὴ χῆρα τις ὄρνις
εἶχεν, καθ' ἡμέρας
ἡμέραν ὡς αὐτῇ ἔκλει-
σαι. νομίσασα ὅτι ἂν εἰ
πλείους τῆ ὄρνιτι κερ-
θὰς παραβάλλοι, οἷς
πέξει τ' ἡμέρας, τὰτε
πεποιήκεν. ἡ δὲ ὄρνις
πιμελής χυομώρη, εὐδί-
ᾳ πικρῆ τ' ἡμέρας τε-
κεῖν ἰδωίατο.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ ἀφ' ὧν πλεονεξίαν τ'
πλεῖ

πολύων ἐπιθυμῶ-
τες, καὶ τὰ παρόντα
ἀποβάλλουσι.

plurimum sunt appeten-
tes, & quae adsunt a-
mittere.

Κυώδηκτος.

ΔΗΧΘΕΙΣ ἴς ἰσὸ-
κυνός, ἢ ἰσὸ-
κύνον δεξιῆς ζητῶν. ἐν
τυχὸν δὲ ἴς αὐτῶν, καὶ
ζῆτες ὁ ζητῆς, ὃ ἔστ',
εἶπεν, εἰσὶ ζεῶς βύλης,
λαβὼν ἄρτον, καὶ τέ-
τα τὸ ἄμμα τῆς ἀληγῆς
ἐκμύξας, τὸ δακτύ-
λι κυνὶ φαγεῖν ἐπί-
δ'. κακεῖν γελιά-
σας, ἔφη, ἀλλ' εἰ τῆ-
ς ποιήσω, δεῖ με ὑ-
πὸ πάντων τῶν ἐν
τῇ πόλει κυῶν δη-
χθῆναι.

Morsus à cane. 25

MORSUS à cane
quidā medica-
turū circuibat q̄rēs.
Cū autē occurrisset
qudā ei, & cognosce-
ret quod quærebat,
Heus tu, ait, si sanari
vis, accipe panē, atq;
eo sanguinē vulneris
sicca, & ei q̄ momor-
dit cani ad edēdū da.
& is ridendo, ait, Sed
si hoc fecero, oportet
bit me ab omnibus
qui in vrbe sunt ca-
nibus morderi.

Ἐπιμύδιος.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ πο-
νηροὶ διεργετέμετροι,
μᾶλλον ἀδικεῖν παρο-
ξυῶν).

AFFABULATIO.

Fabula significat
pravos etiam homines
beneficio affectos, ma-
gis ad inferendam in-
iuriam exacui.

Adolescentuli &
Cocus. 26

Νεανίσκοι κὶ Μα-
γείρ.

DVo adolescentu
li iuxta Cocum
affidebāt, & Coco in
aliquo domestico o-
pere occupato, alter
horum partem quan-
dam carniū subre-
ptam in alterius de-
misit finum. Conuer-
so autē Coco, & car-
nē quærente, qui ab-
stulerat iurabat non
habere: qui autē ha-
bebat, nō abstulisse.
Cocus

Δ Το νεανίσκοι μὲν
γείρω παρεκεί-
θλυτο, κὶ δὴ τῷ Μαγεί-
ρῳ πείη τῶ οικείων ἔρ-
γων ἀχολαμύρα, ἀτε-
ρῶ τέτων μέρῳ τὴ
τῷ κρεῶν ὑφελόμενον
εἰς τὸ θυπέρας καθῆκε
κόλπον. ἐπιτραφείῳ
τῷ Μαγείρῳ, καὶ τὸ
κρέας ἐπιζητεῖωτῶ, ὁ
μὲ εἰληφῶς ἄμυνε μὴ
ἔχῃν ὁ τῷ ἔχων, μὴ εἰλη-
φέναι. ὁ τῷ Μαγείρῳ αἰ-
θεῖ

Δόμῳ τὴν κακῆ-
ρίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ
καὶ ἐμὲ λάθητε, ἔν γ'
ἐπισηκέρμων θεὸν ἔ-
κρω λήσεσθε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ ἀνθρώπους ἐπιση-
κέντες λάθωμεν, ἀλλὰ
ἔν γε θεὸν ἔλῃσομεν.

Εχθροί.

Διοκλῆς ἀκλήδης
ἐχθράνοντες ἐ-
πὶ τῆ αὐτῆς νεῶς ἔπλε-
ον. αὐτὸν ἄτερ μὲ ἐπὶ τῆ
πρύμνης, ἄτερ δὲ ἐ-
πὶ τῆ πρύμνης ἐκάθη-
το. χιμῶν δὲ ἐπιηλυ-
μῶν, καὶ τῆ νεῶς μελ-
λέσης ἤδη κατὰ ποντί-
ζεα, ὁ ἐπὶ τῆ πρύμνης
τῆ κυβερνήτῳ ἤρετο,
πότῃ μὲν τῆ μερῶν τῆ
πλοῖα πρὸ τῆ μελ-
λέ κατὰ ποντίζεα. τῆ
δὲ τὴν πρὸ πρῶτον εἶπεν-
τῆ, ἀλλ' ἐμοί γε οὐκ
ἔστι λυπηρὸν, εἶπεν, ὁ θά-
να

Cocus verò cognita
malitia ipsorum, ait,
Sed etsi me latueri-
tis, peieratum Deum
non latebitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
quòd licet homines pe-
ierantes lateamus, Deū
tamen non latebimus.

INIMIGI. 27

Duo quidam in-
ter se inimi-
ci, in eadem nauī
nauigabant: quo-
rum alter in puppi,
alter in prora sede-
bat: Tempestate au-
tem superueniente,
& naue iam submer-
genda, qui erat in
puppi gubernatorē
rogabat, vtra pars
nauigij prius ob-
ruenda esset. Cūm-
que ille proram di-
xisset, Sed mihi non
est graue, ait, mori,
k s si vi

si visurus sum ante
me inimicum mo-
rientem.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
multos homines nihil
suum nocumentum cu-
rare, si modo inimicos
suos videant ante se
periculo affectos.*

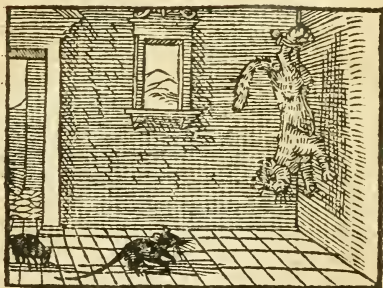
ναίῳ, εἶγε ὄραν μέλλω
πρὸ ἐμοῦ τ' ἐχθρὸν
σωθνήσκοντα.

Ἐπιπέδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τ' αἰσχροῦτων ἔ-
διν τ' ἑαυτῶν βλάβης
φροντίζουσι, εἰ τὰς ἐ-
χθρὰς μόνον ἴδωσι πρὸ
αὐτῶν περικυμῶντες.

FELIS ET
Mures. 28

Αἴλιον καὶ
μῦτες.

IN domo quadam
cum multi essent
Mures, Felis eo co-
gnito iuit eò, ac eorū
sing

EN οἰκίᾳ ἑνὲ πολ-
λῶν Μυῶν ὄντων,
Αἴλιον τῆς γὰρ ἐ-
κεῖ ἐνέσκηψε, καὶ κατέ-
κα

κρισον αὐτῶν συλλαβε-
 βαίων κατήσθιεν. οἱ ᾗ
 καθ' ἐχθρίῳ ἑαυτοὺς ἀ-
 ναλισκομένους ὄρωντες,
 ἔφασαν πρὸς ἀλλή-
 λους, μηκέτι κείτω κα-
 θέλωμεν, ἵνα μὴ παν-
 τόπισιν ἀπολώμεθα.
 Ἐπεὶ δ' Αἰλέριος μὴ δυ-
 ναμὸς δεῦρο ἐξικνεῖ-
 σθαι, ἡμεῖς σωθόμεθα.
 ὁ δ' Αἰλέριος μηκέτι τῶ
 Μυῶν καλιόντων, ἐγνω-
 σθεῖς ἐπινοίας αὐτοῦς σο-
 φιστέρῳ ἐκκαλέσασθαι
 αὐτὸν, καὶ δὴ ἀπὸ πρυτανεί-
 ος ἑαυτὸν αἰα-
 τοῦς ἀπήρθε, καὶ
 πρὸς πειεῖτο νεκρὸν εἶ-
 ναι. τῶ δ' Μυῶν τις πα-
 ρακύψας, καὶ ἰδὼν αὐ-
 τὸν, ἔφη, ὦ ἄνθρωπε, καὶ
 θύλαξ γίνῃ, ἔσθι πρὸς
 λούσομαι σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τῶ ἀνθρώπων οἱ φρόνι-
 μοι, ὅταν τῶ ἐνίων μθ-
 ρησίας πρὸς τῶσιν, ἔ-
 κει

singulos captos de-
 uorabat. At illi quo-
 tidie quū se absumi
 viderēt, dixerunt in-
 ter se, Ne posthac in-
 frā descendamus, ne
 penitus intereamus.
 Nam si Felis nō po-
 test huc venire, nos
 salui erimus. Sed Fe-
 lis cū non amplius
 Mures descenderēt,
 statuit apud se per a-
 stutiam eos decipiēs
 euocare. Ceterū cū
 pessulum quendam
 conscendisset, de eo
 se suspendit, & mor-
 tuum simulabat. Ex
 Muribus autem qui-
 dam acclinatus, vi-
 solq; eo ait, Heus tu,
 etsi saccus fieres, non
 te adibo.

APFABVLATIO.

Fabula signifi. at,
 prudentes homines, cū
 aliquorum prauitatem
 experti fuerint, nō am-
 plius

plius eorum falli simu-
lationibus.

κέπι αὐτῶν ἕξα πατῶ
ταυ ταῖς ὑποκρίσειν

VULPES ET
Simius. 29

Αλώπηξ καὶ Πί-
θηκος.

IN concilio quon-
dam irrationabi-
lium animalium sal-
tauit Simius, & ap-
probatus, Rex ab
ipsis electus est. Vul-
pes autē ei inuidens,
vt in casse quodam
carnē vidit, Simium
secum illuc duxit,
quòd inuenisset ipsa
thesaurum illum, di-
cens,

ΕΝ σωόδῳ ποτὲ τῷ
ἀλόγων ζώων ἀρ-
χήσατο Πίθηκος, καὶ
διδυμίας, Βασι-
λεύς ἐπ' αὐτῶν ἐχθρῶ
ζηνίτη. Αλώπηξ δ' αὐ-
τῷ φρονήσασα, ὡς ἐν
λίνοι παγίδι κρέας ἐθεά-
σατο, τῷ Πίθηκον λαβῶ-
σα ἐνζώτῃ ἤγαγεν, ὡς
εὐροί μ' αὐτῇ, λέγου-
σα, θησαυρὸν τέτοιον,
μή

μη μὲν θεὸς καὶ χεῖρα αὐ-
 τῶν βασιλεῖν γὰρ
 τῆτον ὁ νόμος δίδωσι.
 καὶ αὐτοῖς ἐπέθετο αὐ-
 τῶν ἅτε δὴ βασιλέα τῆ
 θησαυροῦν ἀνελέα. ὁ
 δὲ ἀπερίσκεπτος πρὸς
 σελτῶν, καὶ συλληφθεὶς
 ὑπὸ τῆ παγίδος, ὡς
 ἐξαπατήσασθαι ἐμέμ-
 φετο πρὸς Ἀλωπέκα. ἢ
 ὅτι πρὸς αὐτὸν, ὃ Πίθη-
 κε, θιαύτῳ σὺ μωρί-
 α ἔχων, τῆ ἀλόγων βα-
 σιλύσης;

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ πρῶτοι ἴσιν ἀπει-
 σκέπτος ἐπιχθονῶ-
 πτες, δυστυχίᾳσι πει-
 πίπτεσι.

Θῶν καὶ Δελ-
 φίν.

Ὁ Ἰννός διωκόμε-
 νός ὑπὸ Δελφῶ-
 νος, καὶ πολλὰ τῶν ῥοί-
 ζων φερόμενος, ἐπὶ δὴ
 καθάλαμβάνεα ἔμελλ-
 λεν,

cens, non tamen &
 vti eo: quippe quem
 lex Regi tribue-
 ret: atque hortata est
 ipsum vt Regem the-
 saurum accipere. At
 ille incōsideratè pro-
 fectus, & captus à
 castro, vt quæ decepi-
 set, accusabat Vul-
 pem. Illa autem ei, O
 Simie, cūm talem tu
 habeas dementiam,
 imperium in bruta
 tenebis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 eos qui actiones ali-
 quas inconsultè aggre-
 diuntur, in infortunia
 incidere.

THUNNVS ET
 Delphin. 30

Thunnus Del-
 phino perse-
 quente, magno im-
 petu ferebatur. Cūm
 capiendus esset, in-
 sciis,

scius ob vehementē
impetū decidit in in-
sulā quandā. ab eodē
verò impetu & Del-
phin cum eo eiectus
est. Thunnus autē cō-
uersus, cum agētem
animā Delphinū vi-
disset, ait, Nō ampli⁹
mihī mors molesta
est, cūm eū videā, qui
mihī causa fuit ipsi⁹,
vnā mecum perire.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
facile miserias ferre ho-
mines, si eos qui illarum*
αυτο

λεν, ἔλαθεν ὑπὸ σφο-
δρᾶς ῥύμης. ἐκπεσὼν
εἰς ἕνα νῆσοκ. ὑπὸ ᾧ τῆ
ὀμυίας ῥύμης καὶ ὁ Δελ-
φῖν αὐτῷ σωεξώκη-
λεν. ὁ δὲ Θῶνι Ⓞ ἐπι-
σραφεῖς, καὶ λήποψυ-
χεῦτα τὸ Δελφῖνα ἰω-
ρακᾶς, εἶπεν, ἄρα ἔλε-
μοι ὁ θαῖατ Ⓞ λυπη-
ρῆς, ὁ φῶν δὲ τῆ αἶπεν γε-
γενότα μοι τέττε, σὺ
ἐμεῖ ἀποθνήσκοντα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθ Ⓞ δηλοῖ, ὅτι
ῥαδίας ταῖς συμφορῆς
οἱ ἀνθρώποι φέρουσιν

τὰς τέτων αἰτίας δυσ-
τυχῆντες ὀρώντες.

autores fuerunt, infeli-
citer agere videant.

Ἰατρός καὶ νο-
στῶν.

MEDICVS ET
Aegrotans. 31

Ἰατρός νοστῶν εἶπε-
ράπιδε, ἧ ἡ νοστῶν-
τος ἀποθνήσκου, ἐκεί-
νου πρὸς τὰς ἐκκημύ-
ζοντας ἔλεγε, ἕτερος ὁ
αὐτῶν εἰ οἶνον ἀ-
πέχετο, καὶ κλυστῆρσιν
ἐχρητο, ὅτι αὐτὸς ἐτεθνή-
κει. ἧ ἡ παρόντων ὑ-
πολαβῶν τις, ἔφη, βέλ-
λιστα, ὅτι ἔδει σε ζωῆτα
νῦν λέγειν ὅτι μηδὲν
ὄρε

Medicus aegrotū
curabat, aegro-
to autē mortuo, ille
efferētibus dicebat,
Homo hic si vino ab-
stinuisset, & clysteri-
bus usus fuisset, non
interiisset. Quidā au-
tem ex iis qui aderāt
respōdens ait, Opti-
me, nō oportebat te
hac nūc dicere cū
nulla

nulla utilitas est, sed
tunc admonere cum
his uti poterat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
oportere amicos tempo-
re necessitatis praebere
auxilia.

ὄφελός ἐστιν, ἀλλὰ ἔτε
παραινέειν ὅτε τέτοις
χρηῆται ἠδωίαθ.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλαῖ, ὅτι
δεῖ τὸς φίλους ἐν και-
ρῷ ἀνάγκης τοῖς βοηθεί-
ας παρέχειν.

AVCEPS ET
Vipera. 32

Ἰξούτης καὶ
Ἐχίς.

AVceps visco ac-
cepto & arun-
dinibus aucupatum
exiit. Viso autem tur-
do super alta arbore
sedente, & arundini-
bus

Ἰξούτης ἔξεν αἰαλα-
θῶν καὶ καλάμους,
πρὸς ἄρξαν ἐξῆλθεν.
ἰδὼν ἢ κίχλιαν ἐφ' ὑ-
ψηλῆς δένδρου καθεζο-
μένην, καὶ τὸς καλά-
μους

μῆκος ἀλλήλοις ἐπὶ μῆ-
 κῳ σιανάψας, αὐτὸς
 πρὸς αὐτὸν συλλα-
 βεῖν βεβλόμην ἰσπεύ-
 ρα. καὶ δὴ λατὰ ἐχεν
 κρημαμδρῶν ὑπὸ πό-
 δας ἐπάτησε. τὸ δ' ὄρ-
 γασθείσης καὶ δακρύσας
 αὐτὸν, ἐκεῖν ἤδη λή-
 ποφυγῶν ἔλεγε, δύση-
 νῶ ἐγὼ, ἔτερον γὰρ θη-
 ρεῦσιν βεβλόμην, αὐ-
 τὸς ὑφ' ἑτέρου ἤρξά-
 θην εἰς θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι
 οἱ τοῖς πέλας ἐπιβου-
 λεύοντες, λαυθάνουσι
 ποκάκεις ὑφ' ἑτέρων
 τῶν αὐτὸ πάχοντες.

Κάτωρ.

Ὁ Κάτωρ ζῷον ἐστὶ
 τετραπεν, ἐν λί-
 μνης πρὸς πολλὰ δια-
 τώμην, ἔστι πρὸς αἰδοῖα
 φασιν ἰατροῖς χρήσι-
 μα εἶναι. ἔστι ἐν ἐπι-
 δαυ ὑπὸ ἀνθρώπων δια-
 κήρε

bus inter se in longi-
 tudinem coniunctis
 sursum eum cōpre-
 hēsurus suspiciebat.
 Ceterum ignarus Vi-
 peram dormientem
 conculcavit. Cum ve-
 rò icata momordis-
 set ipsum, ille iam a-
 gens animam dice-
 bat, Me miserū; aliū
 enim capturus, ipse
 ab alio captus sum
 ad mortem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 eos qui proximis in-
 sidiantur, ignaros se-
 pe ab alijs id ipsum
 pati.

FIBER. 33

Fiber animal est
 quadrupes, in sta-
 gnis plerumq; vitam
 degens, cuius puden-
 da dicūt vsui esse me-
 dicis. Hic igitur cū
 ab hominibus per-
 1 seq

sequētibz iā capien-
 dus sit cognito cuius
 gratia petatur, abscis-
 sa sua pudēda proii-
 cit persequētibz, &
 sic salutē cōsequitur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 eo modo homines pru-
 dentes pro sua salute
 nullum habere respe-
 ctum pecuniarum.

κόμην (καταλαμβάνη), γνώσκων ἔχειν
 δίακον), ἀποτεμῶν τὰ
 ἑαυτῆς ἀγούριον ῥίπτει
 πρὸς τοὺς διώκοντας, ἵνα
 ἔτω σωτηρίας τυχεύει.

Επιμίθειον.

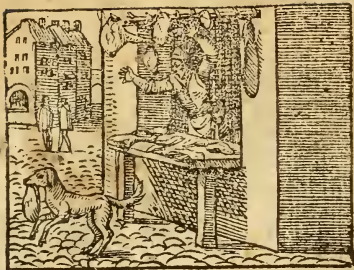
Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔ-
 τω τῶ ἀνθρώπων οἱ φρό-
 νιμοὶ ὑπὲρ τῶ ἑαυτῶν
 σωτηρίας ἐδέξαντο λόγον
 τῶ χρημάτων ποιῶν).

CANIS ET
 Cocus. 34

CAnis irrumpens
 in culinam, &
 Coco

Κύων καὶ Μάγισ-
 ρος.

Κύων ειστηδήσας
 εἰς μαγείρειον, καὶ

Ἐμαγείρῃ ἀχολεμέ-
 νῃ, καρδίαν ἀρπιάσας
 ἔφυγεν. ὃ δὲ Μάγιστρος
 ἐπιστραφεὶς, ὡς εἶδεν
 αὐτὸν φεύγοντα, εἶπεν
 ὦ ἄνθρωπε, ἴσθι ὡς ὄπῃ
 αὐτῆς, φυλάξομαι
 σε· ἐγὼ γὰρ ἀπ' ἐμοῦ καρ-
 δίαν εἴληφας, ἀλλ' ἐμοὶ
 καρδίαν ἔδωκας.

Coco occupato, cor-
 de arrepto fugit. At
 Cocus conuersus, vt
 vidit ipsum fugien-
 tem, inquit, Heus tu,
 scito vbiubi fueris
 me te obseruaturū:
 non enim mihi cor
 abstulisti, sed dedisti
 potius.

Ἐπιμύθιον.

AFFABVLATIO.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πολλάκις τὰ παθήμα-
 τὰ τοῖς ἀνθρώποις με-
 τήματα γίνονται.

Fabula significat,
 saepe nocimenta ho-
 minibus documenta
 fieri.

Κύων

1 2

CAN

CANIS ET

Lupus. 35

Κύων καὶ Λύ-

κος.

CAnis ante stabu-
lum quoddam
dormiebat: cūq; Lu-
pus irrupisset, & de-
voraturus eum esset,
rogabat ne tūc se ma-
ctaret. Nūc enim, in-
quit, tenuis sum, &
macilentus: si autem
parūper expectaue-
ris, mei domini fa-
cturi sunt nuptias, &
ego tūc multa depa-
stus pinguior ero, &
tibi

Κύων πρὸ ἐπιώ-
λειός τινος ἐκά-
θουδε· Λύκος δ' ἐπιδρα-
μὸν τὸ, καὶ βρωμα μέλ-
λον· τὸ θύσθην αὐτὸν,
ἰδέϊτο μὴ νυν αὐτὸν
καταθύσσει· νυν μὲ γάρ,
φησι, λεπτός εἰμι καὶ
ἰχνίς. αὐτὸς ἡ μικρὸν ἄ-
νώμα μείνης, μέλλουσιν οἱ
ἐμοί δεσπότῃ ποιήσθην
γάμους, καὶ γὰρ τίσι καὶ
τα πολλὰ φαγῶν, πικρὸ
λέσσεσθαι ἔσομαι, καὶ
σοι

σπι ἠδύτερον βρωμα
 ληήσομαι. ὁ μὲν ἐν Λύ-
 κῳ πρῶτος ἀπῆλθε.
 μεθ' ἡμέρας δ' ἔπειτα
 ἴων, εὖρεν αὖτις ἐπὶ τῷ
 δώματι τῆς κυίας κα-
 θύδοντα, καὶ εἰς κεί-
 νωθεν πρὸς ἑαυτὸν ἐ-
 κάλει, ὑπομνησκων
 αὖτις τῷ σιωπήκων. καὶ
 ὁ Κίων, ἀλλ' ὦ Λύκε,
 εἰ τὸ λυγρὸν πρὸς τὸ
 ἐπιύλεός με ἴδοις κα-
 θύδοντα, μηκέτι γά-
 μενος ἀναμνήσῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ φρόνιμοι τῷ ἀνθρώ-
 πῳ, ὅταν πρὸς τὴν κιν-
 δυνάσαντες σωθῶσι,
 ἀλλὰ βίβη τὸ φυλάτ-
 τονται.

Κύων καὶ Ἀλε-
 κτρυών.

Κύων καὶ Ἀλεκτρυ-
 ῶν ἑταίρειαν ποι-
 ησάμενοι, ἄδδον. ἐ-
 σπέρας δ' κατελαβέ-
 σης,

tibi suavior cibus
 fīa. Lupus igitur per-
 suasus abiit. Post ali-
 quot dies reuersus,
 inuenit superius su-
 per domus tecto Ca-
 nem dormientem, &
 stans inferius ad se
 vocabat, admonens
 eum fœderis. Et ca-
 nis, At Lupe, si post-
 hac ante stabulum
 me videris dormien-
 tem, non amplius
 expectes nuptias.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes homines cum
aliqua in re periclitati
salui facti fuerint, ca-
uere ab eo quam diu
vixerint.

CANIS ET
 Gallus. 36

CAnis & Gallus
 inita societate,
 iter faciebāt. Vespera
 autem superuenien-
 te,

te; Gallus conscen-
 fa arbore dormie-
 bat, at Canis adra-
 dicem arboris ex-
 cauatae. Cùm Gal-
 lus, vt assolet, no-
 ctu cantasset, Vul-
 pes vt audiuit accur-
 rit, & stans inferius,
 vt ad se descenderet
 rogabat, quòd cupe-
 ret ad eò egregio cā-
 tu animal comple-
 cti. Quum autem is
 dixisset, vt ianitorem
 prius excitaret ad ra-
 dicem dormientem,

vt

σης, ὁ μὲν Ἀλεκτρυὼν ἐ-
 πὶ δένδρῳ ἐκείθουθεν
 αἰετῶσας, ὁ δὲ Κύνων πρὸς
 τῆς ῥίζης τοῦ δένδρου καθί-
 λωμαι ἐχούτω. Ἐν τῷ Ἀ-
 λεκτρυόντι κτὲρ τὸ εἰω-
 γὸς νύκτωρ φωνήσαν-
 τος, Ἀλώπηξ ἀκέσασα
 πρὸς αὐτὸν ἔδραμε, καὶ
 εἶπε κατέωθεν, πρὸς
 ἐαυτῷ κατελθεῖν ἡ-
 ξίς, ἐπιθρομῆν γὰρ ἀλο-
 θῶν ἔτα φωνῶν ζῶον
 ἔχον ἀπαύσασθαι. Ἐν τῷ
 εἰπόντι τὸν κυνῶν
 πρὸς τὴν διῦπνίστα ὑ-
 πὲρ τῆς ῥίζης καθέ-
 σθαι

δοι

δοντα, ὡς ἐκείνη ἀνοί-
ξαντ' & κατελθεῖν, καὶ
κείνης ζητήσης αὐτὴν
φωνῆσαι, ὁ Κύνων ἀγ-
φνης πηδήσας αὐτῶν
διεσπάρραξε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φρόνιμοι τ' ἀνθρώ-
πων τὰς ἐχθρὰς ἐπιλ-
θόντες, πρὸς ἰσχυροτέ-
ρους πέμπουσι παραλο-
γιστοὶ.

vt cūm ille aperuis-
set, descenderet, & il-
la quærent vt ipsa
vocaret, Canis sta-
tim profiliens eam
dilaceravit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes homines, ini-
micos insultantes ad
fortiores aītu mit-
tere.

Λέων καὶ Βάτραχος.

Leo & Rana. 37

Λέων ἀκίστος πο-
τὲ Βατράχος μέ-
γα

Leo audita ali-
quādo Rana val-
de

de clamante vertit se
ad vocem, ratus ma-
gnū aliquod animal
esse: parumper autē
expectando, vt vidit
ipsam stagno egres-
sam, accedens pro-
pius proculcauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nō o-
portere antē quā videas
auditu solo perturbari.

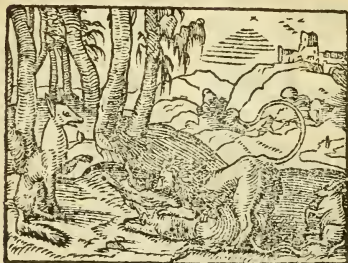
κα βοῶντο, ἐπεσπά-
φη πρὸς τὴν φωνὴν,
οἰόμενοι μέγα κ' ζῷον
εἶναι· ὡς εἶδεν αὐτὸν
ἐκ τοῦ σταγνοῦ ἐξέρχουσαν
καὶ ἀφ' ἧς ἐξέρχουσαν αὐτὴν κα-
τεπάτησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, μὴ δεῖν
πρὸ τῆς ὄψεως δι' ἀ-
καθῆς μῆνης ἐκτρέφεσθαι.

LEO ET ASINVS
& Vulpes. 38

Λέων καὶ ὄνος καὶ
ἀλώπηξ.

LEO & Asinus &
Vulpes inita so-
ciet

Λέων καὶ ὄνος καὶ
ἀλώπηξ κρινω-
νται

νάαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον πρὸς ἄρξαν. πολλῆς ἔν θυμῷ συλληφθείσης, πρῶτόταξεν ὁ Λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς. ὃ ἧ τρεῖς μερίδας ποιησάμενος ἐκ τῶ ἴσων, ἐπιλέξασθ τέττας πρῶτόταξεν. καὶ ὁ Λέων θυμωθεὶς τῷ ὄνῳ κατέφαθεν. εἶτα τῇ Αλώπεκι μερίδα ἐπέλεξε. ὃ δὲ εἰς μίαν μερίδα πάντα σφραγίσασα, ἑαυτῇ βραχὺ ἠκατέλιπεν. καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐτὴν, τίς σε, ὦ βελτίστη, διακρεῖν ἔτιωσ ἐδίδαξεν; ἢ δὲ εἶπε, ἔ ὄνῳ συμφερόν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι σφραγισμοῖ ἄνευ πηρὶς ἀνθρώποις, τὰ τῶ πέλῃας δυστηρήματα.

Λέων καὶ Ἄρξ.

Λέων καὶ Ἄρξ
Ὁ μῦθος βενέδω πε
ει

cietate, egressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, iussit Leo Asino ut diuideret sibi. At ille tribus partibus factis æqualiter, ut eligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum deuorauit. Inde Vulpi ut diuideret iussit. Illa verò in vnâ partem omnibus cōgestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ô optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse alicrum infortunia.

Leo & Vrsus. 39

Leo & Vrsus
L Eo & Vrsus fi
mul magnū na
l 5 eti

Cui hinnulū, de eo pu
 gnabāt. Graviter igi
 tur à seipſis affecti, vt
 ex multa pugna etiā
 vertigine corriperen
 tur, defatigati iace
 bāt. Vulpes autē cir
 cumcirca eundo, vbi
 proſtratos eos vidit,
 & hinnulum in me
 dio iacentē, hunc per
 medios vtroſq; per
 currens rapuit, fu
 giēsq; abiit. At illi vi
 cebant quidē ipſam,
 ſed quia non poterāt
 ſurgere, Nos miſe
 ros,

επιζώντες, δὲ τότε
 ἐμάχοντο. θνήσκουσιν
 ἐπὶ ἀλλήλων διατε
 γνόντες, ὡς ἐν τῇ πολ
 λῆς μάχης καὶ σκοθ
 οδινάσῃ, ἀπαυδίησυν
 τες ἐκείνῃ. Αλώπηξ ἢ
 κύκλω φειδύται, πε
 πτωκότῃς αὐτῆς ἰδύ
 σα, καὶ τὸ βένεθρον
 ἐν ταῖς μέσῃς κείμενον,
 τῆτο δια μέσον ἀμ
 φοῖν. Διαδραμῆσαι καὶ
 ἀρπάσσει, φύγασα
 ἄξει. οἱ ἢ βλέποντες
 μὲν αὐτῶν, μὴ διωκέ
 ῃσιν ἢ ἀνακλιῶν, δει
 λῶσι

λαγοὶ ἡμεῖς, εἶπον, ὅτι δι
 Αλώ περὶ ἐμοχθῆν.

Επιμύδιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
 ἄλλων κερπύοντων ἄλλοι
 κερδύουσιν.

ros, dicebant, quòd'
 Vulpi laborauimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 alijs laborantibus alios
 lucrari.

Μαύης.

VATES. 40

ΜΑυῖς ἐπ' ἀγορῆς
 καθήμενος, διε-
 λέγετο ἐπιμύδιον δι-
 εν αἴφνης καὶ ἀπι-
 γείλαντο, ὡς αἱ τ' οἰ-
 κίας αὐτοῦ θυρίδες αἰ-
 ἀπεπαράμεναι τε πᾶ-
 σαι εἶναι, καὶ πάντα τὰ
 ἐντὸν ἀρρησθῆναι, ὡς-
 πύδ

VAtes in foro se-
 dens, dislerebat.
 Quum autē superue-
 nisset quidā de repē-
 te, & renunciasset quod
 domus ipsius fenest-
 ræ apertæ omnes
 essent, & quæ intus
 erant ablata oīa, exi-
 liuit

liuit suspirans, & cur-
sim ibat. At quum
quidā vidisset ipsum
currentem, Heus tu,
inquit, qui alienas
res praescire profite-
ris, tuas ipsius non
præuaticinābare?

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui
sua vitam prauè gu-
bernantes, quæ nihil
ad se attinent praescire
conantur.*

FORMICA ET
Columba. 41

Formica sitiēs de-
scendit in fon-
tem, ac tracta à flu-
xu, suffocabatur. Co-
lumba verò hoc viso,
ramum arboris de-
cerptum in fontem
proiecit, super quo
sedēdo Formica eua-
sit. Auceps autē qui-
dam post hoc cala-
mis

πήδησέ τε γενάξαις, καὶ
δρομαῖ ἔσθ' ἡδ' ἔρχοντα
δέ τις αὐτὸν θεασάμε-
νός, ὃ ἔστ' ἔσθ', εἶπεν, ὁ
καλλότεια πράγματα
προφθέναι ἐπιζητέω-
μαι, τὰ σαυτῆς ἔ-
περιμαντεύεις.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸς
τὸ μὲν ἑαυτῶν βίον φαύ-
λως διοικούντας, τὸ δὲ μη-
δὲν αὐτοῖς προσήκόν-
των προνοεῖν πέρω-
μους.

Μύρμηξ καὶ Πε-
λειεύς.

Μύρμηξ διψήσας
κατελθὼν εἰς πη-
γλὴν, παρασυρεῖς ὑπὸ
τῆς ῥόδου ἀπεπί-
γεθ'. Πελοποιεὶ δὲ τῆτο
θεασάμενος, κλῶνα δέν-
δρου πρὸς ἄλσσαν εἰς τὴν
πηγλὴν ἔρριψεν, ἐφ' ἧς
καθίσας ὁ Μύρμηξ
διεσώθη. Ἰξούτης δὲ
πρὸς τὸν ἔσθ' τὸς καλὰς
μους

κες σωθείς ἐπὶ τῷ
 τῷ Περαιτέρῳ συλλα-
 βεῖν ἤφ. τῷ δ' ὁ Μύρ-
 μηξ ἰωρακῶς τ' ἔ-
 ξουτῆ πόδα ἔδουκεν. ὁ
 ἢ ἀλγήσας, τῆς τε κα-
 λάμυς ἔρριψε, καὶ τῷ
 Περαιτέρῳ αὐτίκῃ φυ-
 γεῖν ἐποίησεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 δεῖ τοῖς εὐεργέταις χά-
 ριν ἀποδοῦναι.

Νυκτεῖς καὶ Βάϊτ
 καὶ Αἶθυα.

Nυκτεῖς καὶ Βά-
 τῖτ καὶ Αἶθυα ἰ-
 ταμρ

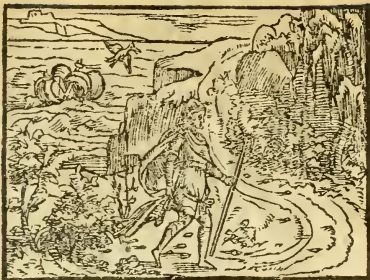
mis cōpositis ad Co-
 lumbam cōprehen-
 dēdam ibat. Hoc au-
 tem viso Formica au-
 cupis pedē momor-
 dit, qui dolens & ca-
 lamos projecit, & ut
 Columba statim fu-
 geret autor fuit.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
 oportere benefactoribus
 gratiam referre.*

Vespertilio & Rubus
 & Mergus. 42

Vespertilio & Ru-
 bus & Mergus
 inita

inīta societate, mercatoriam decreuerunt vitam agere. Itaque Vespertilio argētum mutuata, deposuit in medium, Rubus vestem secum accepit, Mergus tertius æs, & ena uigauerunt. Tempestate autem vehementi oborta, & nauī euerſa, omnibus perditis, ipsi in terram euaserunt. Ex illo igitur Mergus litoribus semper affidet,

ταπεινὰν ποιησάμενοι, ἐμπορικὴν διέγνωσαν βίον ζῆν. ἢ μὲν ἐν Νυκτεῖς δὲ γέρον δανὲ σαμῆνῃ, καθῆκεν εἰς τὸ μέσον, ἢ ἢ Βάτῳ ἐοδῆτα μετ' ἐαυτῆς ἔλαβεν. ἢ ἢ Αἶθγα στίτη γαλήνῃ, καὶ ἀπέπλωσαν. χιμῶνῳ ἢ σφοδρῶ γλυκοῦμα, καὶ τ' νεῶς ἀειτρεπέειτος, παύλα δ' πολέσαντες, αὐτοὶ ἐπὶ τῷ γλῶ διεσώθησαν. ἐξ ἐκείνης ἑίνω ἢ μὲν Αἶθγα τῆς ἀγχαλοῖς ἀεὶ παρεδρόσει, μή

μεν περὶ τὴν χαλκὸν ἐκ-
βάλλη ἢ θάλαττα. ἢ ἢ
Νυκτερὸς τὰς δειναι-
σὺς φοβερῆν, τὸ μὲν
ἡμέρας ἐφαίνεται, νύ-
κτωρ δὲ ἐπὶ νομῶν ἐ-
ξῆσιν. ἢ ἢ Βάτθ τὸ τὸ
παιδιόντων ἐοδῆτος ἐπι-
λαμβάνει, εἰ περὶ τὴν οἰ-
κείαν ἐπιγνωίη ζηῆσα.

Επιμύθιον.

Ο μύθθ δηλοῖ, ὅτι
πρὸς αὐτὸν ἀξιομαρτυ-
ρῆσι ἐς ὑπερῶν πρὸς πί-
πθου.

Νοσῶν καὶ Ια-
τρῶς.

ΝΟσῶν περὶ καὶ ὑπὸ
τῆς Ιατρῆς ἐρωτώ-
μεθθ ὅπως διετέθη,
πλεονεῖπε τῆς δέοντθ
ἰδρωκέναι. ὁ ἢ ἀγαθὸν
ἔφη τῆς εἶναι. ἐκ δὲ
τέρθ ἢ παρ' αὐτῆς πύ-
λιν ἐρωτηθεῖς, ὅπως ἐ-
γῆ, φέρη συχεθεῖς,
εἶπε, σφοδρῶς ἀγ. τε-
λινάχθαι. ὁ ἢ ἐ τῆς ἀ-
γαθ

det, num quopiam
æsi eiciat mare. Ve-
spertilio verò credi-
tores timens, inter-
diu non apparet, sed
noctu ad pabulum
exit. Rubus præter-
euntium vesti inhæ-
ret, quærens sicubi
sua cognoscat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
in ea, quibus incumbi-
tus, in posterum nos
recidens.

AEGROTVS ET
Medicus. 43

AEgrotus quidam à
Medico rogatus
quomodo valuisset,
Plus, ait, quam oporteret,
sudasse. Ille autem bonum
ait hoc esse. Secundum
verò ab ipso iterum ro-
gatus quomodo ha-
buisset, horrore cor-
reptum, ait, valde confu-
sum fuisse. Ille & hoc
bo

bonum esse ait. Tertiò rursum rogatus quomodo valuisset, ait, in intercutē incidisse, Ille & hoc rursus bonū ait esse. Inde ex domesticis quodā ipsūm rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, maximè ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

LIGNATOR ET Mercurius. 44

Lignator quidam iuxta fluvium suam amisit securim. Inops igitur consilij iuxta ripam sedens plorabat. Mercurius autem intellecta causa & miseratus hominem, urinatus in fluvium auream suffulit

χαρὸν ἔφησεν εἶναι. ἔκ τῆς τρίτων αὐτῆς, ὅπως διερχόμενος, εἶπεν, ὑδερᾶς ὡσεὶ πεπτωκέμεναι. ὃ τῆς τετάρτης πάλιν ἀγαθὸν εἶπεν εἶναι. εἶτα τῶν οἰκείων τινὸς αὐτὸν ἐρωτήσασαι, ὅπως ἔχῃς ἐργᾶν εἶπεν, ὡς ἔστιν, ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν λυπόλουμαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι μέγιστον τῶν ἀνθρώπων δυσχεραίνοντες πρὸς χάριν αἰεὶ βεβλομένους λέγειν.

Ευλόουτος ἔστι Ἐρμῆς.

Ευλόουτος ἔστι Ἐρμῆς ἡμεῖς παρὰ τῆς ποταμῶ τῶν οἰκείων ἀπέβλεπε πέλεκυν. ἀμνηστων τίνων παρὰ τὴν ὄχθιν καὶ δίσσας ἀδύρετο. Ἐρμῆς τῶν μαθῶν τὴν αἰτίαν καὶ οἰκλήσας τὸν ἀνθρώπον καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ποταμὸν χευσθὲν ἀνέβη.

νλώεγκε πέλεκω, καὶ
 εἰ ἔτος ἐσιν ὄν ἀπώλε-
 σεν ἤρεθ. Ἐ ἢ μὴ τῶρον
 εἶναυ φαυδῆς αὐδης καὶ
 ζυθῶς δὲ γυρῆν ἀνέχθ-
 μισε. Ἐ ἢ μὴ δὲ τῶρον
 εἶναυ τ' οἰκῆιον εἰπόντες
 εἰκ πείτε καὶ ζυθῶς ἐ-
 κῆιον τ' οἰκῆιον ἀνή-
 νεκε. Ἐ ἢ τῶρον ἀλη-
 θῶς εἶναυ τ' ἀπολωλό-
 ται φαυδῆς, ἐρεμῆς δὲ πο-
 δεξάμην αὐτῶ πλὴν
 διηγοροσύλω, πῆστας
 αὐτῶ ἐδωρήπειθ. ὁ ἢ
 παραζυθῶν παύ-
 ται τις ἐταίροισ τὰ συμ-
 βῶν

stulit securim, & an
 hæc esset quàm per-
 diderat rogauit. Il-
 lo non eam esse di-
 cente, iterum vri-
 natus argenteam su-
 stulit. Illo neque
 hanc esse suam di-
 cente, tertio vrina-
 tus, illam ipsam su-
 stulit: illo hanc ve-
 re esse deperditam
 dicente, Mercurius
 probata ipsius aequi-
 tate, omnes ei do-
 nauit. Ille profectus
 omnia sociis que ac-
 m cider

ciderant narravit. Quorum vnus eadē facere decreuit, & ad fluuium profectus, & suam securim con sultò demisit in pro fluentem, & plorans sedebat. Apparuit igi tur Mercurius & il li, & causa intellecta ploratus, vrinatus similiter auream se curim extulit, & ro gavit, an hanc ami sisset. Illo lætabun do, & Verè hæc est, dicēte, perosus Deus tantam impuden tiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

Βαίτα διεξελήλυθεν. ὦν εἰς ἕως τὴν ἴσῃα Διὰ πρᾶξα αὐτὸ ἐβελύσσεται, καὶ παρὰ τὸ ποταμὸν ἔλθων, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες ἀφείς εἰς τὸ ρεῦμα, κλαίων ἐκέρθητο. ἐπιφανείς ἔν ὁ Ερμῆς καὶ κείνῳ, καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν ἔθρῆσε, κατὰ εὖς ὁμοίως χρυσὴν ἀξίνην ἐξέλιεγκεν, καὶ ἤριτο, εἰ αὐτὴν ἀπέβαλε. τῷ δὲ σὺν ἠδονῆ, καὶ ἀληθῶς ἠδ' ἐπιφῆσαντο, μισήσας ὁ θεὸς τὴν ἴσῃα τὴν αἰαῖ δειαν, ἔμῃνον ἐκείνῳ κατέχευε, ἀλλ' ἔδ' εἰ τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quantum iniustus Deus auxiliatur, tantum iniustus esse contrarium.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὅσῳ τις δικαίους τὸ θεῖον σιωπᾷ, τοσούτῳ τις ἀδίκους ἐναντιᾷται.

Ον & κηπο-
ρος.

ASINVS ET
Hortulanus. 45

ΟΝ & ἰωηρετῆ-
μιν & κηπορος,
ἐπειδὴ ὀλίγα μὲν ἠόδιε,
πλεῖστοι δ' ἐμύχθη, ἠύ-
ξατο τῷ δι' αἴστε & κη-
πωρῆ ἀπαλαλαίς ἐτέ-
ρω ἀπεμπωληθῶναι δε-
σπότη. & ἢ Διὸς ἐπα-
κῆσαντο, κη & κελού-
σαντο αὐτὸν κεραιεῖ
πρασῦναι, πάλιν ἐδυ-
σβόρε πλεον ἢ πλετε-
ρον, ἀχοφορῶν, κη
ὄν τε πηλόν, κη & ἰσ κε
ρέμ

A Sinus feruiens
olitori, quoniã
parum comedebat,
plurimum labora-
bat, precatus est Io-
ucem, vt ab olitore li-
beratus, alteri vende-
retur domino. Quũ
Iupiter exoratus, iuf-
fisset ipsum figulo
vendi, iterum ini-
quiore animo perfe-
rebat quàm prius, o-
nera, & cœnũ, & te-
m 2 gulas

gulas ferens. Rur-
sus igitur vt mutaret
dominum rogauit,
& coriario venun-
datus est. Peiorem
itaque prioribus he-
rum nactus, & vi-
dens quæ ab eo fie-
rent, suspirando ait,
Hei mihi misero, me
lius erat mihi apud
prios heros mane-
re. hic enim, vt vi-
deo, & pellem meam
conficiet.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
tunc maxime priores
dominos à famulis ex-
peti, quum de secundis
periculum fecerint.*

AVCEPS ET
Galerita. 46

AVcepsauib⁹ stru-
xerat laqueos,
Galerita verò hunc
procul videns, roga-
uit, quidnam face-
ret.

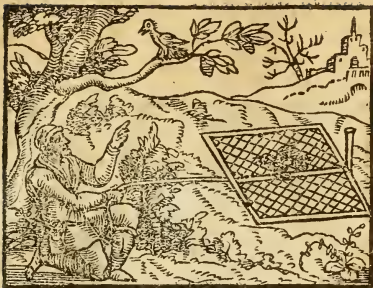
ράμης καμίζων. πύ-
λιν ἐν ἀμείψαμ τ' ἀ-
σότην ἐκέλευε, καὶ
βυρσοδέψῃ ἀπεμπω-
λείτωμ. εἰς χείρονα ἔ-
νω τ' ἀστέρων δεσπό-
την ἐμπέσων, καὶ ὀ-
ρῶν πὰ πὰρ αὐτῆς περὶ
ἔρδμα, μὲν στυαγμῶν
ἔφη, οἴμμι τὰ ἑλιαι-
πώρη, βελίον ἢ μοι
παρὰ τοῖς ἀστέροις
δεσπόταις μῦθων. ἔτος
γὰρ ὡς ὄρω, καὶ τὸ δέ-
μα μὲ κατεργάσῃ).

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτε μάλιτα τὲς ἀσ-
τέρες δεσπότας οἰκέται
ποθέσιν, ὅταν τ' ἀσ-
τέρων λάθωσι πείρα.

Ὁρνιθοθήρας καὶ Κο-
ρυδαλός.

Ὁ ρνιθοθήρας ὀρνι-
σιν ἴση παγίδα, &
Κορυδαλός ἧ τῆσιν
πάρρωθεν ἰδῶν, ἐπιυ-
θαίε, πὶ ποτ' ἐργάζοι
εἶ.

Ἦν δὲ ἡ πόλιν κτίζειν φά-
 μρος, εἶτα ἡ πορρωτέ-
 ρω ἀποχωρήσας κρη-
 κρυθέντος, ὁ Κορυδα-
 λὸς τοῖς ἑαυτοῦ λό-
 γοις πισύσας, αἰσθη-
 σάντων εἰς τὸ βρόχον ἐά-
 λω. Ἦν δὲ ὁρμητοῦρος ἐ-
 πιδραμόνῃσιν, ἐκείνῳ
 εἶπεν, ὦ ἄνθρωπε, εἰ τοιαύ-
 τῳ πόλιν κτίσεις, ἔ-
 πολλὰς ἀνθρώπων ἐνοι-
 κησύνῃς.

Ἐπιμύθεον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἔτε μάλιστα οἴχοι καὶ
 πόλεις ἐρημῶν, ἔταν
 οἰ

ret. eo urbem con-
 dere dicente, deinde
 procul regresso, &
 abscondito, Gale-
 rita viii verbis cre-
 dens accessit ad cas-
 sem & capta est. At
 aucupe accurrente,
 illa dixit, Heus tu, si
 talem urbem condis,
 non multos inue-
 nies incolentes.

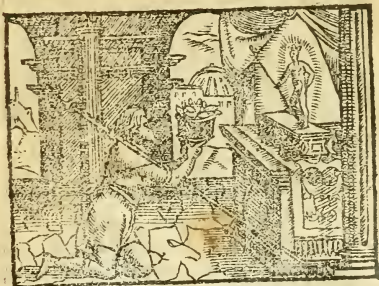
AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 tunc maximè domos &
 vrbes desolari, quum
 in 3 præse

praefecti molesti fuerint. οἱ ἀρεσιῶτες χαλεπαί
γασιν.

VIATOR. 47

Οδοιπόρος.

Viator multa con-
fecta via, ora-
uit, si quid inuenerit,
dimidium Mercurio
eius dedicaturū. Na-
ctus igitur perā ca-
riotarū & amygdala-
rum plenam, atque
ea accepta, eas come-
dit. Sed cariotarum
ossa & amygdala-
rum cortices super
altari quodam impo-
suit,

Οδοιπόρος πολλήν
αἰύσας ὀ-
δόν, ἠύξασθε, εἰ ἄρα δι-
ρήσῃ, τὸ ἤμισυ τέτε-
τε εἰρηεῖ ἀναθήσειν. πε-
ριτυχὼν δὲ πήρα μεση-
φοινίκων καὶ ἀμυγδα-
λων, καὶ ἐπέτιθε ἀε-
λόμην, ἐκείνης μὲν ἔ-
φαγε, τὰ δὲ τῶν φοινί-
κων ὄσα, καὶ τὰ τῶν ἀ-
μυγδαλῶν κελύφην ἐ-
πίην ἀνήθηκε βω-
μῆς.

μῦθον, φήσας, ἀπέχθεις, ὦ
 Ἑρμῆ, τὴν δούλιον. Ἐ-
 γὼ δ' ὀρηθέντες τὰ ἐκ-
 τὸς καὶ ἐνὶ τοῖς ποσὶ σὲ
 Διανένεμμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ποσὶ αὐ-
 δρα φιλάργυρον, καὶ
 τὸς θεῶς Διὸς πλεονε-
 ξίαν καὶ σοφιστικόν.

Παῖς καὶ Μη-
 τερ.

Παῖς ἐν διαδοχῇ
 λείπει τὴν ἑσπε-
 ριστικὴν δέλφιν κλέ-
 ψας, ἕως τῆ μη-
 τρῆ. Ἐξ ἧ μὴ ἐπιπληξά-
 σης, μάλλον μὲν ἐν δό-
 δεξαρμῆς, ἀφ' ἧν τοῖς
 χρόνοις ἤρξε καὶ τὰ
 μείζω κλέπτειν. ἐπι-
 βόρῃ δὲ ποτε λη-
 φθεῖς, ἀπήγετο τὴν
 ποσὶ θάνατον. Ἐξ ἧ μη-
 τρῆς ἐπομῆς καὶ ὀλο-
 φουρμῆς, ἐκείνη ἔ-
 δημίαν ἐδῆτο βραχέα
 ἵνα τῆ μητρὶ Διολε-
 χθῶ

suit, inquit, Habes
 ὁ Mercuri, votum.
 Nam rei inuentę ex-
 teriora & interiora
 tecum partior.

AFFABVLATIO.

Fabula aduersus vi-
 rum auarum, qui
 Deos ob cupiditatem
 fallit.

PVER ET

Mater. 48

PVer ex literario
 ludo cōdiscipuli
 librum furatus, tulit
 matri. Quū ea verò
 non corripuisset, sed
 poti' amplexata fuif-
 set, prouectus ætate
 cœpit & maiora fu-
 rari. In ipso autē fur-
 to aliquando depre-
 hensus, ducebatur
 rectà ad mortem. At
 sequente & lugente
 matre, ille carnifices
 orabat, vt pauca que-
 dā matri colloque-
 m 4 retur

retur in aurem. Quæ quum ilicò ori filij se admouisset, ille aurem dētibus demorsam abscidit. Matre autem & aliis accusantibus, quia nō solum furatus sit, sed iam & in matrē impius esset, ille ait, hæc enim mihi perditionis fuit causa. Si enim quū librū furatus erā me corripuisset, non ad hæc vsq; progressus nunc ducerer ad mortem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eorum qui non in principio puniuntur, in maius augeti mala.

PASTOR ET
Mare. 49

PAstor in maritimo loco gregem pascens, viſo tranquillo mari, desiderata

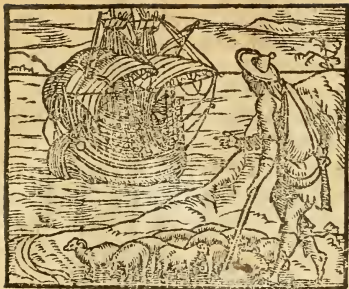
χολῶν ἀπὸς τὸ ἔσ. τὸ ἵλαχέως τῆς σώματι τὸ παιδὸς ἀποθείσης, ἐκείνου τὸ ἔσ τῆς οὐδ' ἔσι διακῶν ἀφείλετο. τὸ ἵμητὸς καὶ τὸ ἀλλων κατηγροῦντων, ὡς ἔμνον κεκλόφην, ἀλλ' ἡδη καὶ εἰς τὴν μητέρα ἠσέθηκεν, ἐκείνου εἶπεν, αὐτὴ γάρ μοι τὸ ἀπωλείας γέροντι ἀήλιος. εἰ γὰρ ὅτε τὴν δειλὴν ἐκεκλόφην ἐπέπληξέ μοι, ὅτι αὐτὸς μέγρο τῶν γυρῶν καὶ τῶν νῦν ἠγρόμεν ἐπὶ τὸ δαύτην.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὸ μὴ κατ' ἀρχαίς καλαζομένων ἐπὶ μείζον αὐξάνει τὰ κακά.

Ποιμὴν καὶ θαλάσσαν.

Ποιμὴν ἐν παρῶ θαλασσῷ τόπω πείμονον νέμων, ἰωρακὰς γαλιωῶσιν τὴν θαλάσσαν

θάλατταν, ἐπεθύμησε
 πλειῦσιν ἀπὸς ἐμπο-
 ρεῖαν. ἀπεμπωλήσας
 ἐν τὰ πρῶτα, τὰ φοι-
 νίκων βαλιάνους πριά-
 μρωσ, αὐχῆτη. χιμῶ-
 νω ἢ σφοδρῶ θύομε-
 νος, καὶ τὴ νεὸς κινδυ-
 νούσης βαπίζεσθαι,
 πάντα τὰ φέρτον ἐκ-
 βαλάν εἰς τὴν θάλατ-
 ταν, μέλις κινῆ τῆ νηὶ
 διεσώθη. καὶ οἱ ἡμέρας
 ὄσκι ὀλίγας παριόντος
 Ἰνὸς καὶ τὴ θαλάττης
 (ἔτυχε γὰρ αὐτὴ θαλα-
 πῶσα) τὴν ἡρεμίαν
 γα

deravit nauigare ad
 mercaturam. Ven-
 ditis igitur ouibus,
 & palmarum fructi-
 bus emptis, soluit.
 Tempestate verò ve-
 hementi facta, & na-
 uis in periculo cùm
 esset ne submerge-
 retur, omni onere
 eiccto in mare, vix
 vacua nauì euasit in-
 columis. Post verò
 dies nō paucos, trans-
 eunte quodā, & ma-
 ris (erat enim id for-
 tē trāquillum) quie-

tem admirante, suscepto sermone, Hic ait, cariotas iterum, ut videtur, desiderat, & propterea videtur quietum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, calamitates hominibus documenta fieri.

θωμάζοντες, ὑπελαβάν ἔτι, εἶπε, φοινίκων αὐτῆς, ὡς ἔοικεν, ἐπιθουμῆ, ἔτι τῆτο φαίνε) ἡσυχάζησσι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τὰ παθήματα τῆς αἰθρώποισ μαθήματα γίνονται.

PVNICA ET
Malus. 10

PVnica & malus de pulchritudine contēdebant. Multis cōtētationibus interim factis, rubus ex proxima sepe audiēs, desinamus, ait, ὦ amica, aliquando pugnare.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in praestantiorum seditionibus vilissimos etiā conari esse aliquos.

Ροιά καὶ Μη-
λέα.

Ροιά ἔμηλέα ἀεὶ κήδεας ἤριζον. πολλῶν δ' ἀμφισθησιαν μετὰ ξυγνεμμένων βᾶτ' ἐν ἑπιπλοσίον ἀκρόσασα φρασιεῖ· πωυ σάμεθα, εἶπεν, ὦ φίλαι ποτὲ μαζήμεθα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐν ταῖς ἑπιπλοσίον ἀκρόσασα καὶ οἱ μηδενὸς ἀξιοὶ πέρων) εἶναι ἔ.

Ασπάλαιξ.

Ο Ασπάλαιξ Ἰουφλὸν
 ἔωέν ἐστι. φησὶν
 ἔν ποτε τῇ μητρὶ, συ-
 χαρινέαν μήτηρ ὀρώ.
 εἶτα αὐτὴς φησι, λιβά-
 νη ὀσμῆς πεπλήρω-
 μα κἀκτρέιτε πάλιν,
 χαλκῆς, φησι, ψηφί-
 Ⓞ κτύπον ἀκῶ. ἢ ᾗ
 μήτηρ ὑπολαβῶσα εἶ-
 πεν, ὦ τέκνον, ὡς ἤδη
 καταμαυθαύω, ἔ μόνον
 ὄψεως ἐσέρησται, ἀλλὰ
 κ' ἀκοῆς, ἔ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἔνοιοι τ' ἀλαζόνων πᾶ-
 ἄδυνάτα κρατεπαγγέλ-
 λον, καὶ ἐν τοῖς ἐλα-
 χίστοις ἐλέγχον.

Σφῆκες καὶ Πέρ-
δικες.

Σφῆκες καὶ Πέρδι-
 κες δίψῃ συνεχθῶ-
 μνοι πρὸς γεωργὸν ἤλ-
 θον, παρ' αὐτῆς αἰτῶν-
 τες

ΤΑΛΠΑ. 51

TAlpa cæcū ani-
 mal est. Dixit
 igitur aliquādo ma-
 tri, Morum mater vi-
 deo : deinde rursus
 ait Thuris odore ple-
 na sum:& tertio ite-
 rū, Aerci, inquit, lapil-
 li fragorē audio. Ma-
 ter verò respondens
 ait, O filia, vt iā per-
 cipio, non solum visu
 priuata es, sed & au-
 ditu, & olfactu.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 nonnullos iactabundos
 improbibilia profiteri,
 & in minimis redar-
 gū.

VESPAE ET
Perdices. 52

VEspræ & Perdi-
 ces sitibūda ad
 agricolā iuerunt, ab
 eoq; petierunt vt da-
 ret

ret eis bibere, promittentes pro aqua hanc gratiā reddituras: Perdices quidē, fodere vineas: Vespe autem, circumcirca eundo aculeis arce-re fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boues, qui nihil promittunt, tamen omnia faciūt. Melius igitur est illis dare quā vobis.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem iuuare, ledunt autem admodum.

PAVO ET MONEDULA. 53

AVibus creaturis regem, Pavo rogabat vt se ob pulchritudinē eligerēt. Eligentibus autē eū omnibus, monedula

τες πειν, ἐπαρξέμενοι αὐτῷ ὕδατος. Τούτῳ τῷ χρόνῳ ἀποδώσει, οἱ μὲν Πέρδικες σκιάπτην ἐς ἀκρότατος· οἱ δὲ Σφῆκες κύκλῳ περιιόντες τῶν κέντροις ἀποσποεῖν τὰς κλέπτας. ὁ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἔργα γέ εἰσι δύο βόες, οἱ μὲν ἐπαρξέμενοι, πάντα ποιεῖσιν. ἀμείνον ἔν ἐστιν ἐκείνοις δέναι ἢ ὡς ὑμῖν.

Επιμύθιον.

Ο μὲν δὲ πρὸς αὐδρας ἐξώλες, ὠφελεῖν μὲν ἐπαρξέμενους, βλάπτεν δὲ τὴν μεγάλην.

Τὰς καὶ Κολίος.

Tὸν ὀρνέθων βασιλέων ποιῆσαι βασιλείαν, Τὰς ἐαυτῶν ἡξίς ἀλλὰ τὸ κακὸν χρευστέναι. αἰρεθῶν δὲ τῶν πάντων, καλιός

ὅς ὑπολαβὼν, ἔφη,
ἀλλ' εἰ σὺ βασιλεύον-
τες Αἰὼς ἡμῶς καὶ α-
διώκην ἐπιχρήσῃς, πῶς
ἡμῖν ἐπιτρέσῃς;

Ἐπιρεύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὸς ἀρχαῖοις ἔστι
καὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ
ἐν μέλει, καὶ φρόνησιν ἐκ
λέγεσθαι δεῖ.

la suscepto sermone
ait, Sed si te regnāte
Aquila nos p̄sequi ag-
gressa fuerit, quomo-
do nobis op̄e feres?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prin-
cipes non modo propter
pulchritudinem, sed &
fortitudinem & prudē-
tiam eligere oportere.

Μονίος καὶ Α-
λώπηξ.

SINGVLARIS

& Vulpes. 54

Μονίος ἀρξῆς ἐ-
πί τῷ ἔσθῃ
δένδρῳ, τὸς ὀδόντας ἐ-
δη

Singularis agrestis
Scuidam cūm ad-
staret arbori, dentes
acue

acuebat. Vulpe autē
rogāte causam, qua-
re nulla proposita ne-
cessitate dētes acue-
ret, inquit, Non ab
re hoc facio: Nam si
me periculum inua-
serit, minimē me tūc
acuendis dētibus oc-
cupatum esse oport-
tebit, sed potius pa-
ratis uti.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
aduersus periculū pra-
paratum esse oportere.*

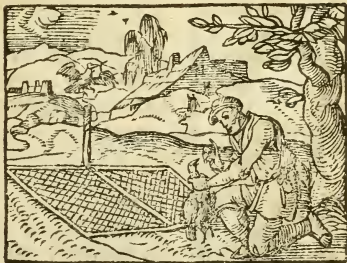
θηλυ. ἀλώπεκος δ'
ἐρωτᾷ τὴν αἰτίαν,
ὅτι μηδεμίαν προση-
μείας ἀνάγκης, ἢ τὰς
ὀδόντας θήλη, ἔφη, σὺν
ἀλόγως τῆτο ποιῶ. εἰ
γάρ με κίνδυνος πε-
ρισσῆ, ἔκκει με τιμι-
κάυται πρὸς τὰς ὀδόν-
τας ἀκονᾶν ἀχολοεῖας
δεήσῃ, ἀλλὰ μᾶλλον ἰ-
λίμοις ἔσι χρεῖας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
δεῖ πρὸς τὸ κίνδυνον
παρασκευάζεσθαι.

CASSITA. 55

Κορυδαλός.

Cassi

Kop

Κορυδαλὸς εἰς πα-
γλῶ ἀλῆς, Ἰρη-
νῶν ἐλεῖν, οἴμοι τῷ
βαλαμπύρῳ καὶ δυσήνω
πτελῶ. ἔχρυσόν ἐνο-
σφισιμίλῳ ἕνός, σὺν
ἄργυρον, σὺν ἀλλότῃ τῷ
ἡμίων. κῶκος ἢ σίτη
μικρὸς τῷ θάνατον μοι
προὔξενησεν.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς
ἀφ' ἐρέδος δύστροπες,
μέγαν ὑφισταδύρας κίν-
δυνον.

Νεβρός.

Νεβρός πάλαι πρὸς
τῷ ἐλαφον εἶπε,
πάτερ, σὺ καὶ μείζων
καὶ ταχύτερος κυνῶν
πέφυκας, καὶ κέρατα
πρὸς τέρας ὑπερφυῖ
φέρεις πρὸς ἄμυναν,
τί δή ποτ' οὐκ ἔγω τέ-
ρας φοβῆς καὶ κείνῳ γε-
λῶν εἶπεν, ἀληθῆ μὲν
ταῦτα φῆς, τέκνον· ἐν-
δὲ οἶδα, ὡς ἐπέδ' αὐ-
κκυ

Cassita à laqueo
capta, plorās di-
cebat, Hei mihi mise-
re & infelici volucris.
Nō aurū surripui cu-
iusquā, non argentū,
non aliud quicquam
pretiosum. Granū au-
tē tritici parū mor-
tis mihi causa fuit.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui ob
vile lucrum magnum
subeunt periculum.*

HINNVLVS. 56

Hinnulus aliquā-
do Ceruo ait,
Pater, tu natus es &
maior & celerior can-
ibus, & cornua pre-
terea ingentia gestas
ad vindictam, curnā
igitur sic eos times?
Et ille ridens ait.
Vera quidem hæc
inquis, fili: vnum ve-
rò scio, quod quum
cauis

canis latratum audi-
uero, statim ad fu-
gam nescio quomo-
do efferor.

AFFABVLATIO.

*Fabuia significat,
natura timidus nulla
admonitione confir-
mari.*

κυνὸς ἰλακλῶ ἀκῆσαι,
αὐτίκα πρὸς φυγῶν
ὄν οἶδ' ὅπως ἐκφέ-
ρομαι.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὰς φύσας δὲ ἄλλας ἐδε-
μία παλαιέσις βάνου
σιν.

LEPORES ET
Ranae. 57

Λαγωὶ καὶ Βά-
τραχοί.

Lepores aliquādo
in vnū profecti,
sui ipforū deplorabāt
vitā, quòd foret peri-
culis obnoxia, & ti-
moris

Οι Λαγωὶ ποτε
σωσελθόντες, ἔ-
ἑαυτῶν πρὸς ἀλλήλους
ἀπεκλαίοντο βίον, ὡς
ἐπισφαλὴς εἶη, Ἐ δει-
λίαις

λίας πλέως. Ἐ γὰρ καὶ
 ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ κυ-
 νῶν, καὶ ἀετῶν, καὶ ἄλ-
 λων πολλῶν ἀναλίσκον-
 ται. βέλιον ἔν εἶναι θαι-
 νεῖν ἀπαξ, ἢ διὰ βίβ-
 τρέμεν. τῶν ζῴων κυ-
 ρώσαντες, ἄρμησαν κα-
 τὰ τὸ αὐτὸν εἰς τὴν λί-
 μνῴν, ὡς εἰς αὐτὴν
 ἐμπεσέμενοι καὶ ἀπο-
 πνιγησόμενοι. Ἐ γὰρ κα-
 θημένων κύκλῳ τὸ λί-
 μνης βατράχων, ὡς τὸ
 εἰς δρόμῳ κτύπῳ ἡοδον-
 τῶ, αὐτὸς εἰς τὴν τὴν
 εἰσπηδησάτων, Ἐ λα-
 γῶν ἡς ἀγνοήσαντες
 εἶναι δοκῶν Ἐ ἄλλων,
 ἔφη, σῆτε, ἐταῖροι, μη-
 δεν δεῖν ὑμῶς αὐτὸς
 διὰ πρῶτον, ἢ ὅτι ὡς
 ὁρᾶτε, καὶ ἡμῶν ἔτερ-
 ἐσι ζῶα δεξιότερα.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ δυσχερεῖς, ἐξ ἐτέ-
 ρων χείρονα παθόν-
 των παραμυθῶν.

Ο:⊕

moris plena. se enim
 ab omnibus & cani-
 bus & aquilis, & aliis
 multis consumi. Me-
 lius itaq; esse mori se
 mel, quàm toto vitæ
 tempore timere. hoc
 igitur cōfirmato, im-
 petum fecerūt simul
 in paludem, quasi in
 eam delapsuri, & suf-
 focandi. Sed quū Ra-
 na, quæ circum palu-
 dem sedebāt, cursus
 strepitu percepto ili-
 cò in hanc insiluis-
 sent, ex leporibus
 quidam sagacior esse
 visus aliis, ait, Sistite,
 ô socij, nihil graue
 in vos ipsos molimi-
 ni, iam vt videtis, &
 nobis alia sunt ani-
 malia timidiora.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
miseros grauioribus a-
liorum consulari cala-
mitatibus.

η ASIN.

ASINVS ET
Equus. 58

ΟνϞ και Ιπ-
πϞ.

A Sinus equū bea-
tum putabat, &
abundè nutritur &
accuratè, cū ipse neq;
palearum satis habe-
ret, idq; plurimū de-
fatigatus. Cū autē
tempus institit belli,
& miles armatū ascē-
dit Equum, huc illuc
ipsum impellēs. Cæ-
terū & in medios ho-
stes infiluit, & Equus
vulneratus iacebat.
His

ΟΝϞ Ιππον ἐμα-
κάροισεν, ὡς ἀφ-
θόνως τρεφόμενον καὶ
ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὴδ'
ἀχύρων ἄλις ἔχων, καὶ
ζωῷτα πλεῖστε ζαλα-
πωρῶν. ἐπεὶ ᾗ κηρὸς
ἐπέση πολέμου, καὶ ὁ
σρακίῳ της ἐνοπλον αὐέ-
θη τ' Ιππον παυθαλί-
σε τῶν ἐλαύτων, καὶ
δὴ καὶ μέσον τ' πολε-
μίων εἰσήλασε, ἔ' ὁ Ιπ-
πϞ πληγεῖς ἐκείθ.
ζωῷ

ταῦτα ἑωρακώς ὁ ὄνος
τὸ ἵππον μεταβαλλόμε-
νον ἐταλανίζεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔδει τὰς ἀρχοντας καὶ
πολιτικούς ζηλοῦν, ἀλλὰ
τὸ καὶ ἐκείνων φθόνον,
καὶ τὸ κίνδυνον ἀνα-
γκασμένους πρὸς πε-
νίαν ἀγαπᾶν.

Φιλάρητος.

Φιλάρητος τις ἄ-
πιστος αὐτῶν πρὸς
ἐξίαν ἐξαργυροσάμε-
νον καὶ χρυσῶν βῶλον
ποιήσας, ἐν ἑνὶ ἔργῳ
κατάρυξε, συγκαθάρυ-
ξας ἐκεῖ καὶ ψυχρῶς
ἑαυτῶν ἐπὶ τὸν ἕνα, ἐκαστὸν
ἡμέραν ἐρχόμενον, αὐ-
τὸν ἐβλεπε. τὸ δὲ ἔργον
αὐτῶν τις αὐτὸν παρατη-
ρήσας, καὶ τὸ γεγονός
συννοήσας, ἀπορύξας
τὸ βῶλον ἀνείλεθ. καὶ
τὸ ταῦτα καὶ κεῖνον ἐλ-
θὼν, καὶ κενὸν τὸ ἔργον
ιδῶν,

His visis, Asin⁹ Equū
mutata sententia, mi-
serum existimabat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non oportere principes
& diuites emu-
lari, sed in illos in-
uidia & periculo con-
sideratis, paupertatem
amare.

AVARVS. 59

Avarus quidam
cum omnia sua
bona vendidisset, &
aureā massam fecif-
set, in loco quodam
defodit, unā defosso
illic & animo suo &
mente, atq; quotidie
eundo, ipsam vide-
bat. Id autem cum
ex operariis quidam
obseruasset, cogno-
uit, & refossam mas-
sam abstulit. Post
hec & ille profectus,
& vacuū locum vi-
dens,

dens, lugere cœpit,
& capillos euellere.
Hunc cùm quidam
vidisset f. ploran-
tem, & causam audi-
uisset, N. sic, ait,
heus tu. erritare: neq;
enim habens aurum
habebas. Lapidē igi-
tur pro auro acce-
ptum, recē . . . & puta-
tibi aurum esse. eun-
dem enim tibi vsum
prestabit. Nam vt vi-
deo, neque cùm au-
rum erat, vtebare.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
nihil esse possessionem,
nisi vsus adfuerit.*

ANSERES ET
Grues. 60

ANseres & Grues
in eodem prato
pascebantur. Vena-
toribus autem visis
Grues quòd essent
leues, statim euola-
uerunt:

ιδὼν, θρῆναι ἤρξατο,
καὶ τίθειν τὰς τρίχας.
τῶν δὲ τις ὀλοφυρό-
μημον ἔτις ἰδὼν, καὶ
τὴν αἰτίαν πυθόμενος,
μὴ ἔτις, εἶπεν, ὦ ἔ-
τος, ἀθύμνη· ἔσδ' ἂν ἔ-
χων τὸ χρυσὸν εἶχες.
λίθον ἔν' αὐτὶ χρυσῶ
λαβῶν θῆς, καὶ νόμιζε
σοι τὸ χρυσὸν εἶναι. τὴν
αὐτὴν γάρ σοι πωλήρω-
σθ' ἤθελες. ὡς ὁρῶ γδ',
ἔσδ' ὅτε ὁ χρυσὸς ἴω,
ἐν χρῆσθ' ἠθά τ' κτή-
ματ'.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔσδ' ἐν ἡ κτήσις, εἰὰ μὴ
ἡ χρῆσις παροῆ.

Χιῶες καὶ Γέρα-
νοι.

XἭνες καὶ Γέρα-
νοι ἐπὶ τῷ τῷ λή-
μῶν ἐνέμενον. τ' ἡ
θηροτῶν ἐπιφανέν-
των, οἱ μὲν Γέρανοι κῆ-
φοι ὄντες, ταχέως ἐ-
πίπ-

πέπτησαν· οἱ ἤ Χίῳες
 ἀπὸ τῆ βάρους τῶ σω-
 μάτων μέιναντες, σω-
 ελήφθησαν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 καὶ ἐν ἀλάσει πόλεως,
 οἱ μὲν ἀκτήμονες δύχε-
 ρῶς φύγουν, οἱ ἤ
 πλούσιοι δελεάζονται ἀ-
 λισκόμηροι.

uerunt: Anferes verò
 ob onus corporum
 cùm mansissent, ca-
 pti fuerunt.

AFFABVLATIO.

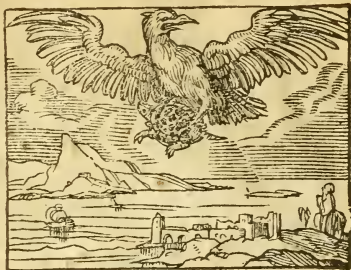
Fabula significat,
 et in expugnatione vr-
 bis, inopes faciliè fi-
 gere, diuites autem ser-
 uire captos.

Χελώνη καὶ Αε-
 τὶς.

TESTUDO ET
 Aquila, 61

Χελώνη αἰετῶν ἰδεῖ
 τὸ ἴππευμα πάν-
 τῶν διδάσκει. Ἐν τῇ πα-
 ραι

Testudo orabat
 Aquilā, vt se vo-
 lare doceret. Ea autē
 n 3 admo

admonente, procul
hoc à natura ipsius
esse, illa magis preci-
bus instabat. Accepit
ergo ipsam vngu-
ibus, & in altū sustu-
lit, inde demisit. Hęc
autem in petras ce-
cidit, & contrita est.

ραϊνῶντος πόρρω τῆτο
τῆ φύσεως αὐτῆς εἶναι,
ἐκείνη μῦλλον τῆ δεή-
σῃ αἰσέκτῃ. λαθὼν
ἐν βώτῳ τοῖς ὄνουξι,
καὶ εἰς ὑψὺ ἀνενεγ-
κῶν, εἶτ' ἀρῆκεν. ἡ δὲ
κτῆ πετρῶν πεσῶσα, συ-
νετέριον.

AFFABVLATIO.

Επιμύθιον.

Fabula significat,
multos, quia in conten-
tionibus prudentiores
non audierint, seipso
lassisse.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις
τῆ φρονηματέρων πα-
ρακύναντες, ἑαυτοὺς ἐ-
βλάψαν.

Ψύλλα.

PVLEX. 62

Ψύλλα ποτὲ πηδῆ
 σασα, ἐπὶ πόδα
 ἀνδρὸς ἐκάθισεν. ὃ ᾧ
 τὸ Ἡρακλεῦ ἐπὶ συμ-
 μαχίαν ἐκάλεθ'. τὸ ᾧ ἐ-
 κείθεν αὐτὸς ἀφαλομέ-
 νης γενάζας, εἶπεν, ὦ Ἡ-
 ρακλῆς, εἰ ἐπὶ ψύλλῃ
 ἐσιωμῆχῃσαι, πῶς
 ἐπὶ μείζουσι ἀνταγωνι-
 σαῖς σιωπῆχῃσαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μὴ
 δεῖν τὸ ἐλαχίστων θεῶν
 δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀν-
 αγκαίων.

Ελαφός.

Ελαφός τὸ ἕτερον
 πεπηρωμένον τὸ ὀ-
 φθαλμῶν, ἐπὶ ἡϊόνος
 ἐνέμετο, τὸ μὲν ὄχι τὸ
 ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν
 ξηρὰν ἀπὸ τῶν κωη-
 γητῶν ἐχουσα, τὸ ᾧ
 λοιπὸν πρὸς θάλατταν
 ὄφει ἐπὶ ἐνὶ ἰσότητι.

κα

Pvlex aliquando
 saltans, viri pedi-
 bus inhæsit: hic autē
 Herculē in auxiliū in-
 uocabat. at cū illinc
 rursus saltasset suspi-
 rās ait, O Hercules,
 si cōtra pulicē nō au-
 xiliat⁹ es, quomodo
 contra maiores ad-
 uersarios adiuuabis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 non oportere in mini-
 mis Deum rogare, sed
 in necessarijs.

CERVA. 63

Cerua altero ob-
 cæcata oculo, in
 littore pascebatur, fa-
 num oculum ad ter-
 ram propter venato-
 res habens, alterum
 verò ad mare, vnde
 nihil suspicabatur.
 præternavigātes au-

α 4

tem

tem quidam, & hoc coniectantes, ipsam sagittarunt. Haec autem seipsam lugebat, quòd vnde timuerat, nihil passa foret: quod non putabat malum allaturum, ab eo proditā.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, saepe quae nobis noxia videntur, vitia fieri: quae verò vitia, noxia.

CERVA ET

Leo. 64

CERVA venatores fugiēs, in spelūcā ingressa est: in Leone autē ibi incidens, ab eo cōprehēsa est: moriēs autē dicebat, Hei mihi quod homines fugiēs in ferarū immitissimū incidi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, mul

παρσιπλέοντες δὲ ἕνετες, ἡσὶ τῷτο σοχισάμενοι, αὐτῆς κατεβόξουσιν. ἢ δὲ ἑαυτῶ ἀλοφύρεθ, ὡς ὑφ' ἡς μὲ ἐδεδοίκε, μηδ' ἐν παθεῖσαι, ἢ δὲ σὸν ἀέθρηκὸν ἐπάξειν, ὑπὸ ζωῆς παρεδεδομένη.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις ἡμῖν τὰ βλαβερά δοκῶντα, ἀφελίμα γίνεθ. τὰ δὲ ἀφελίμα, βλαβερά.

Ελαφθὸς ἡσὶ

Λέων.

ΕΛΑΦΘὸς κωμηγῆς ἐφύγασα, εἰς ἀτροχὸν εἰσέδυ· Λέοντι δὲ ἐκείθεν τυχεῖσα, ὑπὸ αὐτῷ στυγερῶς ἐνήσασα δ' ἐλέγη, οἴμισι ὅτι ἀνθρώποις φύγασα τῷ τῷ θηρίων ἀρεσῶντα διεέπεσον.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλὰ

πολλοὶ τῶ ἀνθρώπων
μικρὰς κινδύνας φύ-
γοντες, μεγάλους ἐπι-
πέσθησαν.

multos homines dum
parua fugiunt pericu-
la, in magna incur-
vere.

Ελαφὸς καὶ Ἀμ-
πέλος.

CERVA ET
Vitis. 65

Ελαφὸς κυνηγὸς
φύγεται, ὑπὸ ἄμ-
πέλω ἐκρύβη. παρελ-
θόντων δὲ ὀλίγων ἐκεί-
νων, ἡ Ελαφὸς τελέ-
ως ἤδη λαθεῖν δόξα-
σα, τῶ τῶ ἀμπέλω φύλ-
λων ἐδίειν ἤρξατο. τέ-
των τῶ σφοδρῶν, οἱ κυ-
νηγὸι ἐπιτραφέντες, καὶ
ὅπως ἴω ἀληγῆς, νομί-
σαντες τῶ ζώων ὑπὸ
τῶ φύλλοις τὴ κρύπτε-
σθαι, βέλεσιν ἀπέειλον τὴν
Ελαφον. ἡ δὲ θνήσκου-
σα θριαυτὴ ἔλεγε· δί-
κμα πέποιθα. καὶ γὰρ ἔ-
δει τὴν σώσασάν με
λυμάνεσθαι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ ἀδικηκώτερες τῶς δι-
κῆς

Cerua venatores
fugiēs, sub vite
delituit. Cū præter-
iissent autem parū-
per illi, Cerua pror-
sus iam latere arbi-
trata, vitis folia depa-
sci incœpit. Illis verò
agitatis, venatores
cōuersi, & quod erat
verum arbitrati ani-
mal aliquod sub fo-
liis occultari, sagittis
confecerunt Ceruā.
Hæc autem moriens
talìa dicebat: iusta
passa sum. non enim
offendere oportebat
quæ me seruarat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
qui iniuria benefacto-
res

res afficiunt, à Deo
puniri.

εργάζου ὑπὸ Θεῶ κτ
λάζον).

Afinus & Leo. 66

Οὐκ κτ Λέων.

CUm Afino Gal-
lus aliquando
pascebatur. Leone
autem aggresso Afi-
num, Gallus excla-
mavit, & Leo (aiunt
enim hunc Galli vo-
cem timere) fugit. At
Afinus ratus propter
se fugisse, aggressus
est statim Leonem.
Ut verò procul hunc
persecutus est, quò
NON

Οὐκ ποτὲ ἀλε-
κτρῶν συνεθό-
σκετο. Λέωνες δ' ἐπι-
θόντες τῷ Οὐκ, ὁ ἀλε-
κτρῶν ἐφώνησε, καὶ ὁ
μὴ Λέων (φασὶ γὰρ τῶ-
ρον τὴν ἀλεκτρῶν)
φωνῶν φοβεῖσθαι) ἐφυ-
γῆν. ὁ δ' Οὐκ νομί-
σας δι' αὐτὸν πεφου-
ρήσασθαι, ἐπέδραμεν δι-
θῆς τῷ Λέονι. ὡς ᾗ πρό-
ρω τῶτον ἐδίωξεν, ἐν τῷ
μηκ

μηκέτι ἢ τῷ ἀλεκτρύο-
ντος ἐφίκετο φωνή, τρο-
φείς ὁ Λέων κατεσηνή-
σατο. ὁ δὲ θνήσκων ἐ-
βόα, ἄθλιος ἐγὼ καὶ
αὐθιγός. πολέμιστῶν γὰρ
μὴ ἂν γνέων, τίνος χά-
ριν εἰς πόλεμον ἐξωρ-
μήθην;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων
λαπίνευμένοι ἐπίτηδες
τοῖς ἐχθροῖς ἐπιπίθεν-
ται, καὶ ἔτις ἐπ' ἐκεί-
νων ἀπόλλυται.

Κηπωρός καὶ
Κύων.

Κηπωρὸς Κύων εἰς
φρέαρ κατέπε-
σον· ὁ δὲ Κηπωρὸς βε-
λόμμος αὐτὸν ἐκείθεν
ἀνενεγκεῖν, κατήλθε καὶ
αὐτὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἴ-
ηθεις δὲ ὁ Κύων αἰς κα-
τωτέρω μῦθον αὐτὸν
παραγέγωνε καὶ ἀδύ-
ναι, τὸ Κηπωρὸν σρα-
φείς

nō ampli⁹ Galli per-
ueniebat vox, cōuer-
sus Leo deuorauit.
Hic verò moriēs cla-
mabat, Me miserū &
dementē. Ex pugna-
cibus enim nō natus
pariētib⁹, cuius gra-
tia in aciem irruī.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
plerosque homines ini-
quos, qui se de industria
humiliarunt, aggre-
di, atque ita ab illis
occi.

OLITOR ET
Canis. 67

Olitoris Canis
in puteum de-
cidit: Olitor autem
ipsum illinc extra-
cturus, descendit &
ipse in puteum. Ra-
tus autem Canis ac-
cessisse ut se infe-
rius magis obrueret,
Olitorem conuersus
mo

momordit. Hic autem cum dolore reuersus, Iusta, inquit, patior, Nam cur vnquam sui interfectorem seruare studui?

AFFABVLATIO.

Fabula in iniustos, & ingratos.

Sus & Canis. 68

SUS & Canis mutuò cōuiciabantur. Et Sus iurabat per Venerē, proculdubio dētibus discifurum Canē. Canis verò ad hanc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustātē, nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus, Propter hoc igitur magis prę se fert Dea amare me. Nam occid

φεις ἔδωκεν. ὃ ἢ μετ' ὀδυῶντος ἐπανιών, δίκαιά, φησι, πέπονθα. τί δὴ ποτε γὰρ τ' αὐτόχρον σῶσαι ἐσπέδωσαι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ κῦτος πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σὺς καὶ Κύνων.

ΣΥΣ καὶ Κύνων ἀλλήλοις διελοιδόρουῦτο. καὶ ἢ μὴ σὺς ἀμυνε καὶ τ' ἀφροδίτης; ἢ μὴ τίς ὀδῶσιν ἀναρρήξειν τὴν κύναν. ἢ ἢ Κύνων πρὸς τῷ τα εἰρωνικῶς εἶπε, καλῶς καὶ τ' ἀφροδίτης ἡμῖν ὀμνύεις. δηλοῖς γὰρ ἕως αὐτῆς ὅτι μέγιστε φιλείου, ἢ τ' τ' σῶν ἀκαθάρτων σερκῶν γούρομνον, ἐστὶ ὅλας εἰς ἐσθὴν προσίει). καὶ ἢ σὺς, ἀλλ' ἔπειτα μὴ ἐν μέλλον δὴλη ἐστὶν ἢ Θεὸς ἐργασά με. τ' γὰρ κτεῖναι

καὶ τὰ ἢ ἄλλως λυμμη-
νόμῳ πικρὰ πικρὰ ἀ-
ποσπρέφεται· σὺ μὲν τὸ
κακῶς ὄξῃς, καὶ ζῶστος
καὶ τεθνηκῆα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων
πρὸς τὸ ἐχθρῶν ὀνει-
δῆ, σύμμετρώως εἰς ἔπαυ-
σον μεταχρηματίζουσιν.

Υς καὶ Κύων.

Υς καὶ Κύων πε-
ρὶ εὐτοκίας ἤρει-
ζον· ἔφη δὲ ἡ Κύων, εὐ-
τοκῶς εἶναι μάλιστα
παύτων τῶν πεζῶν. καὶ ἡ
ὕς ὑποτηχῆσαι, πρὸς
ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν
τῶν λέγῃς, ἴδω ὅτι εἰ
τυφλὸς τῶν σωτῆς
σκύλακας τίκτης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὅσα ἐν τῷ τάχει πρὸς
περάματα, ἀλλ' ἐν τῇ
τελειότητι κείνῃ.

Ορις

occidentem, aut alio
quouis modo lædē-
tē omnino auersatur:
tu tamen malè oles,
& viua, & mortua.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes oratores, quæ
ab inimicis obijciuntur
conuicia artificiosè in
laudem conuertere.

Sus & Canis. 69

Sus & Canis de
fœcunditate cer-
tabant: dixit autē Ca-
nis fœcundā se esse
maximè pedestrium
omniū: & Sus occur-
rens, ad hæc inquit,
Sed cū hoc dicis,
scito & cæcos tuos
te catulos parere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non celeritate res,
sed perfectiōne iudi-
cari.

SER

SERPENS ET
Cancer. 70

Serpens vnà cum Cancro viuebat, inita cū eo societate. Itaq; Cācer simplex moribus, vt & ille mutaret admonebat astutiam: hic autem minimè obediebat. Cū obseruasset igitur Cācer ipsum dormientem, & pro viribus compressisset, occidit. At Serpente post mortem extenso, ille ait, Sic oportebat antehac rectum & simplicem esse. Neque enim hanc pœnam dedisses.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui cum dolo amicos aduent, ipsos offendi potius.

P A S

ΟΦΙς κ' Καρκίνου.

ΟΦΙς Καρκίνω συνδιητάτω, ἐταμρείων πρὸς αὐτὸν πισισάμην. ὁ μὲν ἐν Καρκίνῳ ἀπὸ λῆς ἂν τ' τρόπον, μετὰ βαλῆος κακῆνον παρήνει τ' πανουργίας· ὃ δ' ἐδολῆεν ἰατρὸν παρήχε πείθῃ μῆλον· ἐπιτηρέσας δ' ὁ Καρκίνῳ αὐτὸν ὑπὸν ἔντα, καὶ ὅσον οἶόν τε πῖσας, φονδύει. ὃ δ' Οφίως μὲν γίναντα ἐκταθέντες, ἐκείνῳ εἶπεν, ἔτις, ἔδῃ ἐ πρὸθεν δύθω καὶ ἀπὸ λῆς εἶναί. ἐδ' ἔ γδ' αὐτὸν τῷ τῷ δίκλῳ ἔκασας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι οἱ τῆς φίλοις συνδολῶ προσόντες, αὐτῶ μᾶλλον βλάπτουσι.

Ποιμ

Ποιμὴν καὶ Λύ-
κῳ.

PASTOR ET
Lupus. 71

Ποιμὴν νεογνὸν
Λύκος σκύμνον δὲ
ῥῶν, καὶ ἀνελόμην
σιῶ τοῖς κυσὶν ἔτρε-
φεν. ἐπεὶ δ' ἠύξωθη,
εἰ ποτε Λύκῳ ἀθέβαι
ἔν ἤρπασε, μὴ τὸ κυ-
νῶν καὶ αὐτὸς ἐδίωκε.
τὸ ἢ κυνῶν ἔειπ' ὅτε μὴ
δυναμῶν καὶ ἀλαβῶν
τὸ Λύκον, καὶ ἀλάβῳ τε
ὑπεσφρόντων, ἐκεί-
νῳ ἠκολούθει, μέχρις
αὐτῶν καὶ ἀλαβῶν,
οἷα δὲ Λύκῳ συμμε-
τάχῃ τὸ θήρας, εἶτα
ὑπεσφρον. εἰ ἢ μὴ
Λύκῳ ἔξωθεν ἄρπασ-
σθε ἀθέβαι, αὐτὸς
λάθρα θύων, ἄμφω τοῖς
κυσὶν ἐθονεῖτο, ἕως ὃ
ποιμὴν σοχασάμην,
καὶ σιωεῖς τὸ δρώμε-
νον, εἰς δένδρον αὐτὸν
ἀναρτήσας ἀπέκτε-
νεν.

Pastor nuper natū
Lupi catulum re-
perit, ac sustulit, vnά-
que cū canibus nu-
triuuit. At quū adole-
uisset, si quando Lu-
pus ouē rapuisset, cū
canibus & ipse perse-
quebatur. Quum ca-
nes verò aliquando
non possent assequi
Lupū, atq; ideo reuer-
terētur, ille sequeba-
tur, vt quū ipsum as-
secutus esset, vt Lu-
pus particeps foret
venationis, deinde
redibat. Sin autē Lu-
pus extra nō rapuis-
set ouē, ipse clā occi-
dēs, vnά cū canibus
comedebat, donec
pastor quū cōiectas-
set & intellexisset
rē, de arbore ipsum
suspendit & occidit.

Επιμ

A F

AFFABVLATIO.

Fabula significat, naturam pravam bonos mores non nutrire.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἦθος ἔτρεφει.

L E O E T

Lupus. 72.

Λέων καὶ Λύκος.

Leo quum cōse-
nuisset, a grotta-
batiacens in antro.
Accesserunt autē vi-
sitatura regem, prae-
ter Vulpem, caetera
animalia. Lupus igitur
capta occasione,
accusabat apud Leo-
nem Vulpem, quasi
nihili

Λεων ζητάσας, ἐ-
νόσθη καὶ κεκλι-
μῆς ἐν αὐτῷ. πα-
ρῆσιν δ' ἐπισκεψόμε-
να τ' βασιλέα πολλῶν ἄ-
λώπεκος, τὰλλα τ' ζώ-
ων. ὁ τοίνυν Λύκος λα-
βόμενος δεικνύει,
κατηγόρη παρὰ τοῦ Λε-
όνος τ' ἀλώπεκος, ἅτε
δὴ

δὴ παρ' ἐδὲν ἡμε-
 νης τ' αὐτῶν αὐτῶν
 κροσσῶται, ἔειπε ἑὸν
 τα μὴδ' εἰς ἐπίσκεψιν
 ἀφίπληξ. ἐν ἑσπέρῳ
 ἦ παρ' αὐτῶν καὶ ἡ Αλώπηξ
 ἔειπε τῶν τελευταίων ἡ κρο-
 σσῶτα ἔειπε Λύκος ῥημά-
 των. ὁ μὲν ἐν Λέων κατ'
 αὐτῆς ἐβρυχάτο. ἡ δ'
 ἀπολογία κηρὸν αἰτή-
 σασα, ἔειπε, ἔφη, τὸ συ-
 νεληθόντων ἑσπέρῳ ἀφέ-
 λησεν, ὅσον ἐγὼ, πάν-
 ταχόσε φεινοσήσασα,
 καὶ θεραπείαν ὑπέρ-
 σε παρ' ἰατρῶν ζητή-
 σασα, καὶ μαθεῖσα; ἔει-
 पे Λέων τῷ δούτῳ τὴν
 θεραπείαν εἰπεῖν κε-
 λεύουσι, ἐκείνη φη-
 σιν, εἰ Λύκον ζῶντα ἐκ
 δείρας, τὴν αὐτῆς ὀδ-
 ον θεραπεύω ἀμφίεση.
 καὶ ἔειπε Λύκος κηρὸν,
 ἡ Αλώπηξ μελῶσα εἶ-
 πε, ἔτις ἐρεῖ τὸ δε-
 σπότην πρὸς δυσμέ-
 νην κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς

nihili facientē suum
 omniū dominum, &
 propterea neque ad
 visitationem profe-
 ctam. Interim affuit
 & Vulpes, & vltima
 audiuit Lupi verba.
 Leo igitur contra eā
 infremuit: sed defen-
 sionis tempore peti-
 to, Et quis, inquit,
 eorum qui cōvene-
 runt, tātum profuit,
 quantū ego, quæ in
 omnem partem cir-
 cuiui, & medicamen-
 tum pro te à medico
 quaesivi, & didici?
 Quum autē Leo sta-
 tim vt medicamentū
 diceret imperasset, il-
 la inquit, Si Lupo vi-
 uēte excoriato, ipsius
 calidā pellem indue-
 ris. Et Lupo iacente,
 Vulpes ridēs ait, Sic
 non oportet domi-
 num ad maleuolen-
 tiam mouere, sed ad
 bene

beneuolentiam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum vertere.

Συμφορον.

Επιμύθιον.

ΟμιῦθⓄ δηλοῖ, ὅτι ὁ καθ' ἑκάστῳ μηχανώ-
μαρⓄ, καθ' ἑαυτῶ τὴν
πάγλιω ὠρετῆ ἐπέ.

MVLIER. 73

MVlier quedā vi-
rū ebriū habe-
bat : ipsum autem à
morbo liberatura, ta-
le quid cōminiscitur.
Aggrauatum enim
ipsum ab ebrietate
quum obseruasset, &
mortui instar insensa-
tū, in humeros eleua-
tū, in sepulcretū alla-
tū deposuit, & abiit.
Quū verò ipsum iā
sobriū esse coniecta-
ta est, profecta ianuā
pulsauit sepulcreti: il-
le autē quū diceret,
Quis est qui pulsat
ianuam? vxor respon-
dit, Mortuis cibaria
ferens, ego adsum. &
ille,

Γυνή.

Γυνή τις αἰδρα μέ-
θυσον εἶχε. Ἦ ἢ πά-
θος αὐτὸν ἀπαλλάξαι
θέλεσα, ζεῖονδ' ἐν σο-
φίζεταί. κεκαρωμύθιον
γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῆ μέθης
πυραυτηρήτασα, ἐ νε-
κρῆ δὲ κίλιω αἰαυοδηῖεν-
τα, ἐπ' ὤμων ἄρασα,
ἐπὶ τὸ πολυκάρδιον ἀ-
πενεγκῆσα κατέθετο, καὶ
ἀπῆλθεν. ἠνίκα δ' αὐ-
τὸν ἤδη αἰανήφειν ἐσο-
χίσατο, ὡσευελθῆτα
τὴν θύραν ἔκρηπτε Ἦ
πολυανδρίας. ἐκείνη ἢ
φῆσαιτⓄ, τίς ὁ τὴν
θύραν κῆπτων; ἢ Γυνή
ἀπεκρέματο, ὁ τοῖς νε-
κροῖς τὰ σίτια κομίζων
ἐγὼ πάρεμι. καὶ κεί-
Ⓞ.

Ⓞ, μή μοι φαγεῖν,
ἀλλὰ πιεῖν, ὧ βέλιξε,
μῦλλον ὠσθένειλε. λυ
πεῖς γάρ με βρώσεως,
ἀλλὰ μὴ πόσεως μνη-
μυνοῦμαι. ἢ ἢ τὸ σῆθος
πατάξασα, οἴμοι τῆ
δυσήνω, φησίν. εἰδ' ἔδ'
εἰδ' εἰδ' σοφισαυδμή ὠνη-
σα. σὺ γὰρ αὐτὸς εἰ μύ-
νον σὺ ἐπαυδύθης.
ἀλλὰ καὶ χειρῶν σωτῆ
ζέτηναι, εἰς ἔξιν σοι κα
τασάνθης εἰ πάθης.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος Ⓞ δηλοῖ, ὅτι
εἰ δὲ ταῦς κακαῖς πρά
ξεσιν ἐγχερονίζεω. εἰ
γὰρ ὅτε καὶ μὴ θέλοντε
τῷ αὐτῷ πῶ γὰρ εἰδ' Ⓞ
ἐπιμύδιον).

ΚύκνⓄ.

Ανὴρ ὑπορῶν καὶ
ἀνά τε ἄμα καὶ Κύ
κνον ἐτρέφει, σὺ ἐπὶ
ταῖς αὐτοῖς μύθοι. τ
μὲ γὰρ ὠδῆς, τ ἢ τρε-
πέτης ἐνεκεν. ἐπεὶ ἢ
εἰδ'

ille, Nō mihi come-
se, sed bibere, ὁ opti-
me, potius affer. mo-
lestus enim mihi es,
cū cibi, nō potus me
ministi. Hęc autē pe-
ctore percusso, Hei mi
hi miseræ, inquit: nā
neq; astu profui. tu
enim vir nō solū non
emēdatus es, sed pe-
ior quoq; teipso eua-
fisti, cū in habitū tibi
deduct' sit morbus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non oportere malis acti-
bus immorari: nam ὄ
nolentem quandoq; ho-
minem consuetudo in-
madit.

CYGNVS. 74

Vir diues anse-
remq; simul &
Cynū nutriebat. nō
ad eadē tamē, sed al-
terū cātus, alterū mē
sæ gratia. Cū autē

ο 2 oport

oporteret anserē ea
efficere quorū causa
nutriebatur, nox erat
ac discernere tēp⁹ nō
permisit vtrūq;. Cy-
gnus autē pro anserē
abducus, cantat can-
tum quendā, mortis
exordiū: ac cātu qui-
dem exprimit natu-
rā, mortē verò effu-
git suavitate canēdi.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
sape musicen differre
mortem.*

ἔδει τ̄ χλῶα παθεῖν
ἐφ' οἷς ἐπέφευθ, νύξ μ̄
λῶ, καὶ Δαγνάσκην ὁ
κρηθὺς σὺν ἀφῆκεν ἐ-
κρίπερον. ὁ δὲ Κύκνῳ
αὐτὸν ἔχωνος ἀπα-
χθεῖς, ἀδὲ τὴν μέλῳ,
θανάτου προοίμιον. Ἐ
τῆ μ̄ ἀδῆ μελῶν τὴν
φύσιν, τὴν δὲ τελού-
τῳ Δαφούγῳ τὰ μέ-
λει. Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλάκις ἡ μουσικὴ τε-
λευτῆς ἀναβολῆν ἀ-
ποργάζει.

AETHIOPS. 75

Αἰθίοψ.

Aeth

A:8

ΑΙθιοπίης ἀνή-
σατο, θείσκειν αὐ-
τῷ τὸ χρώμα εἶναι δο-
κῶν ἀμελεία ἔπειθε
εὐνέχοντο. καὶ πα-
ραλαβὼν οἴκαδε, πάν-
τα μὲν αὐτῷ προσήγε.
τὰ βύματα, πῦτι δὲ λα-
τρεῖς ἐπέσχετο καθαί-
ρειν· καὶ τὸ μὲν χρώμα
μεταβαλεῖν οὐκ εἶχε,
νοσεῖν δὲ τὸ ποιεῖν πα-
ρεσκύαπεν.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
μύθοισιν αἰ φύσις, ὡς
προεῆλθον τῷ δόχλῳ.

Χελιδὼν καὶ Κο-
ρώνη.

Χελιδὼν ἐ Κορώ-
νη πρὸς κήλας
ἐφιλονέειν. ἵπποτυχῆ
σα δὲ ἡ Κορώνη πρὸς
αὐτῷ εἶπεν, ἀλλὰ τὸ
μὲν σὸν κήλας τῷ εἰα-
σινὸν ὄραν αἰθέρι, τὸ
δ' ἐμὸν σῶμα ἐ χειμῶ-
νι παρατείνει).

Ἐπιμ

ΑEthiopem qui-
dam emit: talē
ei colorem inesse ra-
tus negligentia eius
qui prius habuit: Ac
assumpto in domū,
omnes ei adhibuit
absterfiones, omni-
bus lauacris tentauit
mundare: & colorē
quidem transmutare
non potuit, sed mor-
bū vexatio parauit..

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
manere naturas, ut à
principio prouenerunt.*

HIRVNDO ET
Cornix. 76

Hirundo & Cor-
nix de pulchri-
tudine cōtendebant.
Respondens autem
Cornix ei dixit, Sed
tua pulchritudo ver-
no tempore floret,
meum verò corpus
etiam hyeme durat.

Ο 3 Α Ε

AFFABVLATIO.

Fabula significat, durationem corporis decore meliorem esse.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἢ παρώτατος ἔσται σώμας ἔσθ' ὑπερέχειας κρείττων ἐστίν.

BV T A L I S. 77

B Vtalis à fenestra quadam pende-
bat : vesperilio au-
tem profecta roga-
uit causam , quare
die silet, nocte canit.
Quum autem ea nõ
incassum hoc facere
dixisset, nam die ca-
nēdo olim capta fue-
rat, & propterea ex
illo prudens euasit:
vesperilio ait , Sed
non te cauere nunc
oportet quum nulla
utilitas , sed ante-
quam capereris.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse penitentiam.

Βύταλις.

B Ούταλις ἀπὸ ἡ-
νίου θυρίδος ἐκρέ-
ματο· νυκτερίς ἢ ἀεθ-
σελθέσα, ἐπιπυλῶσα
τὴν ἀΐαν, δι' ἡμέ-
ρας μὲν ἡσυχάζει, νύ-
κτωρ ἢ ἀδύ. τὸ δὲ μὴ
μῆτιν τῆσ' ποιεῖν λε-
γόμενης ἡμέρας γάρ πο-
τε ἀδύσα συναλήφθη,
καὶ ἀπὸ τῆσ' ἀπ' ἐκεί-
νης ἐσωφρονίσθη· ἢ νυ-
κτερίς εἶπεν, ἀλλ' ἔ-
νω σε φυλάττεσθαι δεῖ,
ὅτι μηδὲν ὄφελος, ἀλ-
λὰ πρὶν ἢ συκκηφθῆ-
ναι.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τῆσ' ἀτυχίμασι ἀνόητος ἢ μετανοία.

Κοχλία.

Γεωργῆ καὶς ἄπλο
Κοχλίας. ἀκέσαις
ἢ αὐτῶν τρυζόντων, ἐ-
φη, ἂν κήκισαι ζῶα, ἢ
οἰκιῶν ὑμῶν ἐμπιπρω
μύρων, αὐτοὶ ἄδετε.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πάντες ἢ παρὰ κτηρῶν
φρώμυρον ἐπονείδισον.

Γυνὴ καὶ θερά-
πεινα.

COCHLEAE. 78

Rustici fili⁹ asse-
bat cochleas. cū
aūt audiret eas stridē
tes, ait, O pessime ani-
mātes, domib⁹ vestris
incensis vos canitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
omne intemptive fa-
ctum vituperabile esse.

MVLIER ET
Ancillæ. 79

Γυνὴ χήρα φιλερ-
γὴς θεραπεινάς
ἔχ.

Mulier vidua o-
perosa ancillas
o 4 hab

habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His verò affiduè defatigatis labore, visum est oportere domesticum occidere Gallum, tanquam illum, qui noctu excitaret heram. Euenit autem ipsis hoc factò vt in grauiora inciderent mala. Nam hera quum ignoraret Gallorum horam, magis de nocte eas excitabat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerisq; hominibus consilia esse malorum causas.

MVLIER VENE-
fica. 80

MVlier venefica diuinarum irarū propulsiones promit.

ἔχουσα, τούτους εἰώθει
νυκτὸς ἐγείρειν ἐπὶ τὰ
ἔργα, ὡς τὰς τῶ ἀλε-
κτερόνων ἁδίας. αἱ δὲ
συνεχῶς τῷ πόνῳ τρι-
λαμπάρηδρον, ἐγνώ-
σαν δεῖν τὸ ἐπὶ τῶ οἰκί-
ας δὲ ποκλῆιναι ἀλεκτε-
ρόνα, ὡς ἐκείνη νύκτωρ
ἔξαισι αὐτὸς τῷ δέ-
σποινῶ. σωείη δ' αὐ-
ταῖς τῶτο Δραπεμα-
μήρας χαλεπωτέροις
ᾤειπσεῖν τοῖς δένοῖς.
ἡ γὰρ δεσποῖς ἀγνοῶ-
σα τῷ τῶ ἀλεκτερό-
νων ἄραν, ἐννυχώτερον
τούτους εἰσίη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βελούμιστα κακῶν ἀγπα γίνετ).

Γυνὴ Μά-
γος.

Γυνὴ μάγος θεῶν μύθων δόπι-
τροπιαστικὸς ἀπαγγελ-
λομε

λομψή, πολλὰ διετέ-
 λη ποιῆσαι, καὶ κέρδος
 ἐντεῦθεν ἔχουσα. γε-
 ψάμφοι δὲ ἄνεσ αὐ-
 τῷ ἀσεβείας, εἶλον. καὶ
 καταδικασθεῖσαν ἀπή-
 ρον εἰς θάνατον. ἰδὼν
 δὲ τις ἀπαρχομψύλῳ αὐ-
 τῷ, ἔφη, ἢ τίς τῶ Θε-
 ῶν ὀργὰς ἀποτρέπῃν
 ἐπαρχελομψή, πῶς ἔ-
 δε αὐτῶν βελῶ
 μετὰ πείσῃ ἠδωήθης;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 πολλοὶ μεγάλα ἐπαρ-
 χέλλον, μηδὲ μικρὰ
 ποῖ

mittēs, multa facere
 perseuerabat, & lu-
 crū inde facere. qdā
 igitur accusauerunt
 eā impietatis, & cō-
 uicerunt, & damnatā
 ducebāt ad mortem.
 Videns autē quidam
 eā duci, ait, Tu quæ
 Deorū iras auertere
 promittebas, quomo-
 do neq; hominū cō-
 liū mutare potuisti?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 multos magna promit-
 tentes, ne parua quidem
 o s facere

facere posse.

πειῆσαι δυνάμει.

MVSTELA. 81

MVstela in officinam ingressa ferrarij, ibi iacentem circūlambabat limā. Rasa autem lingua, sanguis multus ferebatur. Hæc autē lætabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totā linguam absūmisset.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos, qui in contentione uis seipsos offendunt.

AGRICOLA. 82

AGricola quidā fodiens aurū reperit. quotidie igitur terrā ut ab ea beneficio affectus coronabat. Huic autē Fortuna adstans, inquit, Heus tu, cur terræ mea munera attribuis,

Γαλή.

Γαλή εἰς ἐργασίαν ὄν εἰσελθῶσα χαλκίως, τὴν ἐκεί κερμένω παρῆλθε ρίνω. ξυμδύης ἢ τὴ γλώττης, αἶμα πολὺ ἐφέρετο. ἢ ἢ ἡδέετο, νομίζουσα πῶ σιδήρεα ἀφαρῆν, ἀχρῖς ἔπαυτελῶς παύσων τὴν γλῶσσαν ἀνήλωσεν.

Επιμύδιον.

Ὁ μύθος πρὸς τὰς ἐν φιλονεικίαις ἑαυτὰς βλάπεντας.

Γεωργός.

Γεωργός τις σκάπτων χρυσίω παρῆεντυχε. καθ' ἐκείνῳ ἔν τὴν γῆν ὡς ἐπ' αὐτῆς δὲ ἐργετηθεὶς ἔσπεφε. τὰ ἢ ἢ τὴν ἐπισῆσαι, φησὶν, ὡς ἔστι, ἢ τὴν γῆν καὶ ἐμὰ δῶρα παρῶσα μὴ εἶδεν, ἄπαρ ἔ-

γὰρ

ζώ σοι δέδωκα πλεπέ-
σαι σε βελομήνη; εἰ γὰρ
ὁ κρητὸς μεταβάλοι, καὶ
πρὸς ἑτέρας χεῖρας ἴξ-
ῃ σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι,
οἶδ' ὅτι τῆνικαὐτὰ με-
τὴν τὸ χλω μέμφη.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
κρητὸν τὸν δειρμάτιον ἐπι-
κινώσκειν, καὶ τὰ τῶν χά-
ριτων ἀποδιδόναι.

Ὀδοιπόροι.

ΔΥΟ ΠΙΝΕΣ ΚΑΙ Τὸ
αὐτὸν Ὀδοιπό-
ρον, καὶ πατέρας πέλε-
κιω δούροντες, ἄτερος ὁ
μὴ δούρον παρελπίει αὐ-
τὸν μὴ λέγειν, εὐρηκα,
ἀλλ' εὐρήκαμεν. μετὰ μί-
κρον ἢ ἐπελθόντων αὐ-
τοῖς τὸ τὸ πέλεκυω ἀπο-
βελήκωτων, ὁ ἔχων αὐ-
τὸν διωκόμενος, πρὸς
τὸ μὴ δούροντα σιω-
δοιπόρον ἔλεγε, ἀπο-
λάλαμεν. ὁ δὲ εἶπεν,
ἀπὸ λαλοῦ λέγε, σὺν
ἀπο

buis, quæ ego tibi de-
di ditatura te? nam si
tēpus immutetur, &
in alias manus hoc
tuum aurum veniat,
scio te tunc me For-
tunam accusaturum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
oportere benefactorem
cognoscere, atque huic
gratiam referre.

VIATORES. 83

DVO quidam vnà
iter faciebāt, &
cū alter securim re-
perisset, alter qui nō
inuenit, admonebat
ipsum, ne diceret, in-
ueni: sed, inuenimus.
Sed paulò post, quū
aggrederētur ipsos q̄
securim perdiderāt,
habens ipsam, perse-
quentibus illis, ad eū
qui vnà iter faciebat,
dicebat, Periiim°. Hic
autē ait, Perij dic, nō
perii

periimus. Etenim & tūc cūm securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

RANAÆ. 84

DVæ ranæ vicinæ sibi erāt. Pascebantur autē, altera in profundo, & procul à via stagno: altera in via parū aquæ habēs. Verū quum quæ in stagno alteram admoneret, vt ad se migraret, vt tutiore cibo frueretur, illa nō paruit, dicēs, Firmissima teneri huiusce loci consuetudine, quousq; obtigit currum prætereuntem ipsam confringere.

ΑΒ

ἀπολώλαμν. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸ πέλεκυ εὔρες, εὐρήκα ἔλεγεσ, ἔχ δὲ ῥήκαμν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μεταλαμβάνοντες τῶν δὲ τύχημάτων, ἔδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

ΔΥο βάτραχοι ἀλλήλοις ἐχθνίων. ἐνέμενον δ' ὃ μὲν εἰς ἐν βαθύεια καὶ πόρρω τ' ὁδῷ, λίμνη ὃ δ' ἐν ὁδῷ, μικρὸν ὕδωρ ἔχων. καὶ δὴ τῷ ἐν τῇ λίμνῃ θάτερον παρανοοῦντος πρὸς αὐτὸν μεταβῆναι, ὡς καὶ ἀσφαλιστέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκείνου δὲ ἐπέειπε, λέγων, ὄνυσσαστάσως ἔχῃν τ' ἔθωυ συνηθείας, ἕως ἔστω ἔβη ἀμαξάν παρελθῶται αὐτὸν σωθλάσση.

Επιμ

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ τοῖς
φάουλαις ἐπιχρῶντες,
φθαύεσιν ἀποκλύμενοι
οὐκ ἐπὶ τὸ βέλλιον
τραπέαζ.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
homines quoque praua
agredientes, citius mo-
ri quam mutantur in
melius.

Μελιτιχρῆς.

Εἰς μελιτιχρῆϊόν
τις εἰσελθὼν, ἔκ-
κτημέριον ἀπόντο, τὸ
κρηθὸν ἀφείλετο. ὁ δὲ ἐ-
παυελθὼν, ἐπεδὴ τὰς
κυψέλας εἶδεν ἐρήμευς
εἰσήκετ' ὅτι κατ' αὐτὰς
διερδυνώμετο. αἱ δὲ
μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς
ἐπαυήκασαν, ὡς κα-
τέλαβον αὐτὸν, καὶ
κέντησις ἔπαμον, καὶ τὰ
χεῖρα διεπίθου. ὁ δὲ
πρὸς αὐτὰς, κἀκίσα
ἰζῶα, τῆ μὲν κλέψαντα
ὑμῶν τὰ κρηθὸν ἀπὸ
ἀφίκατε, ἐμὲ δὲ τὸ ἐπι-
μελέμενον ὑμῶν πλῆτ-
τετε;

Επιμ

ΑΡΙΑΡΙVΣ. 85

IN mellarium in-
gressus quidā do-
mino absente, fauū
abstulit. Hic autem
reuerfus, vt alueolos
vidit inanes, stans
quod in his erat per-
scrutabatur. Apes au-
tem è pastu redeun-
tes, vt deprehende-
runt ipsum, aculeis
percutiebant, pessi-
meq; tractabāt. Hic
autem ad eas, ὁ pes-
simæ animantes, fu-
ratum vestros fauos
illesum dimisistis, me
verò fatagentem ve-
stri percutitis?

ΑΦ

AΞF ABVLATIO.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

ALCEDO. 86

Alcedo avis est solitaria, semper in mari vitam degens. Hanc aiunt, hominum venationes cauentem, in scopulis maritimis nidum ædificare. Ceterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa autem ea ad pabulum, euenit mare à vehementi concitatum vento. eleuari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reuersa, se cognita, ait, Me miseram, quæ

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτι τῶ ἀνθρώπων ἴνες δι' ἄγνοιαν τὰς ἐχθρὰς μὴ φυλαττόμενοι, τὰς φίλους ὡς ἐπιβόλους ἀποθουῶται.

Αλκυών.

Aλκυών ὄρνις ἐστὶ Φιλιέρημος, ὡς ἐστὶ τῆ θαλάττης διαττομένη. (Ζωῶτιον λέγει) Ζαῖς τῶ ἀνθρώπων θήρας φυλαττόμενον, ἐν σκοπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοποιεῖσθαι. Ἐ δὴ ποτε τί κτεν μέλλουσα, ἐνεοττοποιήσασθαι. ἐξελθῆσθαι δὲ ποτε αὐτῆς εἰς νεμῶν, συνέβη τῶν θαλασσαν ὑπὸ λάβρα κυματωρῆσαν πνύμασθαι, ὑπεραρθῶσαι τῶ κελεύας, καὶ Ζωῶτιον ἐπικλύσασσαν, τὰς νεοτῆς διαφθεῖραι. ἢ δ' ἔπαυελθῆσθαι καὶ γνῆσθαι τὸ πρῶτα χθῆν, εἶπε, δὴ λαίμα ἐζωγεῖ.

γε, ἢ ἕως τὴν γλῶσσαν ὡς ἐπὶ
βυλον φυλατταμένη,
ἐπὶ ταύτῃ κατέφυ-
γον, ἢ μοι πολλὰ γέ-
νοι ἀπιστοτέρα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι
καὶ τῶν ἀνθρώπων ἔτι
τις ἐχθρὸς φυλαττα-
νοί, λαυθαύνοι πολλὰ
χαλεπώτεροι τῶν ἐχθρῶν
φίλοις ἐμπέτοντες.

Ἀλιεύς.

Αλιεύς ἐν ἑνὶ πο-
ταμῷ ἠλίθειν δι-
ακτεῖνας ἢ τὰ δίκτυα,
καὶ τὸ ρεῦμα πειλα-
βῶν, ἐκατέρωθεν καλω-
δίω προσδήσας λίθον,
τὸ ὕδωρ ἔτυπτεν, ὅπως
οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀ-
παραφυλάκτως τοῖς
βράχοις ἐμπέσωσι. τὸ δὲ
πρὸς τὸ ἔργον οὐκ ἐντυ-
πὸς θεασάμενος τῆτο
ποιῶντα, ἐμίμφετο ὡς
τὸ ποταμὸν θελῶντα, καὶ
διεδῆς ὕδωρ μὴ συλχο-
εῖν

quæ terram vt infi-
diatricem cauens, ad
hoc confugi, quod
mihi longè est infi-
dius.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
homines etiam quos-
dam ab inimicis cauendo,
ignaros in multo
grauiores inimicis ami-
cis incidere.

PISCATOR. 87

Piscator in fluuio
quodam piscaba-
tur. extēsis autē reti-
bus, & fluxu compre-
henso, vtrinque funi
alligato lapide, aquā
verberabat, vt pisces
fugientes incautè in
retia inciderent. Cū
quidam verò ex iis
qui circa locū habi-
tabāt, id facere videret,
increpabat quod
fluuium turbaret, &
clarā aquā non sine-

ret

ret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ciuitatum etiam rectores tunc maximè questum facere, quum patrias in seditionem induxerint.

SIMIUS ET
Delphis. 88

MORIS quū esset nauigātib⁹ Melitēses catulos & Simios adducere in so- lamen nauigationis, nauigās quidā habebat secū & Simiū. Cū autē peruenissent ad Suniū Atticę promōtoriiū, tēpestatē vehementem fieri contingit. Naui autē euer- sa, & omnibus enas- tantibus, natabat & Simius.

ῥῆνθα πίνην. καὶ ὅς ἀ- πεκρίνατο, ἀλλ' εἰ μὴ ἔτιωσ ὁ ποταμὸς τα- ράτῃ, ἐμὲ δεήσει λι- μώτωντα ἀποθανεῖν.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ πόλεων οἱ δη- μαγωγοὶ ὅτε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τοῖς πα- τρίδας εἰς τύχην ἀει- ἀγωσιν.

Πίστη καὶ Δελ- φίς.

ΕΘΕΟΣ ὄντες τοῖς πλέ- εσσι Μελιταῖα κυ- νίδα καὶ Πίστη καὶ ἐπά- γεσθαι πρὸς παραμυ- θίαν τῶν πλέων πῆς εἶχε σὺ ἑαυτῶ καὶ Πίστη καὶ ἡμιόμων δι' αὐτῶν καὶ τὸ Σένιον τὸ τῆς Ἀτικῆς ἀκρωτή- ριον, ἡμιόμων σφοδρὸν σωέσθαι ἡμέσθαι. τὸ δὲ νεὸς πεπραπέσης, ἐ- πιάτων ἀλακρυμ- βάντων, ἐνήχετο καὶ ὁ Πίσθ

Πίθηκος. Δελφίς δ'έ
 τις αὐτὸν θεασάμενος,
 καὶ αὐτρωπὸν εἶναι ὑπο
 λαβῶν, ἀπελθὼν ἀνείχε
 ἀφρομίσζων ἐπὶ τῷ
 χέρσιν. ὡς ᾧ κτ' ἔ Πι
 ραιᾶ ἐγγύεσθ' ἔ τ' Ἀθη
 ναίων ἐπίνοον, ἐπωμο
 θαύεσθ' ἔ Πιδικῶν, εἰ τὸ
 γνῶσθ' ἐστὶν Ἀθλωαῖος.
 ἔ ᾧ εἰπόντος, καὶ λαμ
 περῶν ἐνταῦθα τετυχέ
 ναι γυνέων, ἐπαυήρεσθ',
 εἰ καὶ ἔ Πιραιᾶ ἐπίστα
 ται. ὑπολαβῶν ᾧ ὁ Πί
 θηκος πρὸς αὐτρωπὸν
 αὐτὸν λέγει, ἔφη, ἔ μέ
 λα φίλον εἶναι αὐτῷ
 ἔ σωήτη. ἔ ὁ Δελφίς.
 ἐπὶ θεσέτω ψεύδῃ ἀ
 βανακτῆσαι, βαπτίζων
 αὐτὸν ἀπέκτανεν.

Simius. Delphis autē
 aliquis ipsum cōspi
 catus, & hominē esse
 ratus, digressus su
 stinebat ad terrā per
 ferens. Vt verō in
 Piræo fuit Athenien
 sium nauali, roga
 uit Simium, an gene
 re esset Atheniensis.
 Quum autē hic di
 ceret, & claris ibi ef
 se parentibus, roga
 uit, an & Piræū nos
 set. Ratus autem Si
 mius de homine eū
 dicere, ait, & val
 de amicum esse ei, &
 familiarem. Et Del
 phis tanto mēdacio
 indignatus, submer
 gens ipsum occidit.

Επιμύθιον.

AFFABVLATIO.

Ο μύθος πρὸς αὐ
 θρας, οἱ τῷ ἀλήθειαν
 οὐκ εἰδότες, ἀπαταῶν
 νομίζουσιν.

Fabula in viros qui
 veritatem ignorantes,
 decipiendum esse existi
 mant.

Μῦθος.

P

MVS

MUSCAE. 89

IN cella quadã mel-
le effuso, Muscæ ad-
uolâtes comedebãt.
Implicitis autẽ earũ
pedibus, euolare nõ
põterant. Cũ verò
suffocarentur, dice-
bant, Miserae nos,
quia ob modicum ci-
bum perimus.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
multis gulam multorum
malorum esse causam.*

MERCVRIVS ET
Statuarius. 90

Mercurius scire
volens quanti
apud homines esset,
iuit in Statuarij do-
mũ, trãformatus in
hominẽ, & visa sta-
tua Iouis, rogabat,
quãti quis ipsam e-
mere posset. Hic au-
tẽ cũ dixisset: drach-
ma,

Μῦαι.

EN τινι ταμείῳ μέ-
λιτ' ἐκχυθέντες,
Μῦαι προστάσσει καὶ
πόδιον. ἐμπαλῶντων ᾗ
τ' ποδῶν αὐτῶν, αὐα-
πτῶσαι οὐκ εἶχον. διὰ
πνιγόμεναι δ' ἔλεγον,
ἄθλια ἡμεῖς, ὅτι διὰ
βραχείαν βρῶσιν διὰ λ-
λύμεθα.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοῖς ἢ λιχνεία πολ-
λῶν κακῶν αἴτια γίνετ'.

Ερμῆς καὶ Ἀγαλμα-
τοποιός.

Eρμῆς γινῶναι βε-
λόμενος ἐν τινι το-
μῆ παρ' ἀνθρώποις ἐ-
στίν, ἤκεν εἰς Ἀγαλμα-
τοποιῶν, εαυτὸν εἰκάζων
ἀνθρώπων, καὶ θεασά-
μενος ἄγαλμα τῷ Δι-
ῶς, ἠρώτα, πόσα τίς
αὐτὸ πείσασθαι δυνάται.
τῷ ᾗ εἰπόντες, δραχμῆς,
γελ

μελάσας, πότρε τὸ τὸ Ἡ
 ρας ἔφη. εἰπόντ' ὅτι ὅτι,
 πλείον' ἰδὼν καὶ τὸ
 ἑαυτῆ ἄγαλμα, καὶ νο-
 μίσας ὡς ἐπέδ' ἄγγελ-
 λός ἐστι Θεῶν καὶ κερ-
 δῶν, πολλῶν αὐτῆ
 παρὰ τοῖς ἀνθρώποις
 εἶναι τὸ λόγον, ἤρεθ πε-
 ρὶ αὐτῆ. ὁ δὲ Ἀγαλ-
 μαῖοποιός ἔφη, ἑαὐτῆ
 τας ἀνήση, καὶ τῶν
 παροδείκην σοὶ δίδωμι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος παρὰ τοῖς ἀν-
 θρωποις κενόδοξον, ἐδεδείχθη
 παρὰ ἄλλοις ὄντα ἡμῶν.

Ερμῆς ἔτι Τρεσι-
 σίας.

Ερμῆς βελόμην
 πρὸ Τρεσίσια μαν-
 ηκλῶν εἰ ἀληθῆς ἐστὶ γνώ-
 ναι, κλέψας τὰς αὐτῆ
 βῆς ἐξ ἀγροικίας, ἤκεν
 ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὄμι-
 ωθεῖς ἀνθρώπων, καὶ
 παρ' αὐτῶν κατήχθη. τὸ
 ὅτι τὸ βοῶν ἀπελείας ἀλ-
 γελ

ma, risit, & quanti Iu-
 nonis, ait. cū dixif-
 set, pluris: visa & sua
 ipsius statua, ac opi-
 natus cū nuncius
 fit Deorum & iacro-
 sus, maximam de se
 apud homines habe-
 ri rationem, rogauit
 de se. Statuarius ve-
 rō ait, Si hasce eme-
 ris, & hanc tibi addi-
 tamentum do.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum glo-
 riosum, qui nullius apud
 alios est pretij.

MERCVRIVS
 & Tiresias. 91

Mercurius volēs
 Tiresiæ vaticini-
 nium an verum esset
 cognoscere, furatus
 ipsius boues ex rure,
 venit ad ipsum in vr-
 bē similis factus ho-
 mini, & ad ipsum di-
 uertit. Boui autē am-
 p 2 sione

bone renunciata Tiresiae, ille assumpto Mercurio exiuit, augurium aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quamnam auem viderit. Mercurius autem primum vidisse Aquilam à sinistris ad dexteram volantem, dixit. Hic nõ ad se eam attinere quũ dixisset, secundo Cornicem super arbore quadam sedentem vidit, & modò superius aspiciẽtem, modò ad terram declinatam, & vati refert. Et is, re cognita, inquit, Sed hæc Cornix iurat & cælum & terram, si tu velis, meas me recepturum boues.

AFFABVLATIO.

Hoc sermone uti quisquam poterit aduersus vitium

μαθείσης τῷ Τηρεσίᾳ, ἐκεῖν' παραλαβὼν ἔρμῳ ἐξήλθεν, οἰωνόν τινα αὐτῷ κλέπτει σκεψόμενος, ἐπέτω παρῴει φράζειν αὐτῷ, ὃν τινα αὐτῷ ὄρνιθων θεάσῃ. ὃ δ' Ἑρμῆς τῷ μὲν πρῶτον θεασάμενος Ἄερον ἐξ ἀριστερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ διπτόμενον, ἔφρασε. ἔπειτα φησάντων μὴ πρὸς αὐτὸς εἶναι ἴσμεν, ἐκ δὲ πέτρᾳ Κορώνῳ εἶδεν ἐπιπτόμενον δένδρον κατημύλιον, ἐποτὲ μὲν ἀνω βλέπεσαν, ποτὲ δ' ὑπὸ πτερῶν κατεκύπτεισαν, καὶ τῷ μαύτῃ φράζει. καὶ ὅς ὑποτυχὼν εἶπεν, ἀλλ' αὐτῆγε ἡ Κορώνη διόμνυ' ἔν τε ἔρανον καὶ τὴν γλῶν, ὡς ἐὰν σὺ θελήῃς, τοῖς ἐμοῖς ἀπολήψομαι βῆς.

Επιμύδιον.

Τέτω τῷ λόγῳ χρησάμενος αὐτὸς πρὸς αὐτὸν

ἄρα κλέπτω.

virum furacem.

Κυνες.

ΕΧων τις δύο Κύν-
νας, τῷ μὲν ἕτερον θη-
ρῶν ἐδίδαξε, τῷ δὲ λοι-
πὸν οἰκοφυλακεῖν. καὶ
ὁ εἰ ποτε ὁ θηρῶν-
κῆς ἤγερσέν, καὶ ὁ οἰ-
κῶς συμμετεῖχεν αὐ-
τῷ τῷ θοίνῃ. ἀλακλῆν
τῷ δὲ θηρῶν κῆ,
καὶ κείνον ὀνηδίζοντα,
εἰ γε αὐτὸς μὲν καὶ ἐ-
κείνῳ μοχθεῖ, ἐκεί-
νος δὲ μηδὲν πονῶν τοῖς
αὐτῷ τρέφει πόνους,
καὶ λαβῶν αὐτὸς εἶπε,
μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸ δεσπό-
τιν μέμφου, ὅς ἐ πο-
νεῖν με ἐδίδαξεν, ἀλ-
λὰ πόνους ἀλλοτρίους
ἐδίδει.

Επιμύδιον.

Ο μύθος δὲ δηλοῖ, ὅτι
ἐ τῶν νέων οἱ μηδὲν ἐπι-
σάμφοι, ἢ μεμπτί εἰ-
σιν, ὅταν αὐτοὺς οἱ γυ-
ναῖς ἔτις ἀγάγῃσιν.

Ἀνὴρ

CANES. 92

HAbens quidam
duos Canes, al-
terū venari docuit, al-
terū domum seruare.
Cæterū si quādo ve-
naticus caperet ali-
quid, & domus cu-
stos particeps vnà cū
eo dapis erat. & grege
rēte autē venatico, &
illi obiiciente, quòd
ipse quotidie labo-
raret, ille nihil labo-
rans suis nutritetur
laboribus, respondēs
ipse ait, Non me, sed
herum reprehende,
qui non laborare me
docuit, sed labores
alienos comesse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
adolescentes qui nihil
sciunt, haud esse repre-
hendendos, quū eos pa-
rentes sic educauerint.

P 3

MAR

HAbens quidam
uxorem, quæ
domesticis omnibus
inimica erat, voluit
scire an etiam erga
paternos domesti-
cos ita afficeretur:
quapropter cum ra-
tionabili pretextu ad
suum ipsam misit pa-
trē. Paucis verò post
diebus ea reuerſa, ro-
gavit quomodo er-
ga illos habuisset.
Hæc verò cum dixif-
ſet, bubulci & pasto-
res se suspectabant,
ad eã ait, Sed ô vxor,
ſi eos odiſti, qui ma-
nè greges agunt, se-
rò autem reuertun-
tur, quid sperare o-
portet in iis, quibus-
cum toto conuerſa-
riſ die?

Eχων τις γυναῖκα,
πρὸς τὰς κατ' οἴ-
κον ἀπάντας ἀπεχθῶς
ἔχουσα, ἠθέληθη γινῶ-
σκει εἰ καὶ πρὸς τὰς πα-
τρῆας οἰκέτας ἔτω δι-
άφορα. διὸ δὴ καὶ πατ-
ρίλογον προφάσεως
πρὸς τὴν αὐτῆς αὐτῶν
ἀποστάλαξ πατέρα. με-
τὰ δὲ ὀλίγας ἡμέρας ἐ-
πανελθούσης αὐτῆς, ἐ-
κωθαύετο, πῶς πρὸς
τὰς ἐκεῖ διεγλήβετο. τὴν
φαιδρήν, ὡς οἱ βυβου-
λοι καὶ οἱ ποιμένες με-
τεωλέποντο, πρὸς αὐ-
τὴν εἶπε, ἀλλ' ὦ γυναῖκα,
εἰ τέτοις ἀπεχθάνῃ, οἱ
ὄφρα μὲν τὴν ποιμένας
ἐξελαύνουσιν, ὅψε δὲ εἰ-
σίσιασι, τί γὰρ προσδο-
κῆν πρὸς τῶν, οἷς
πάντων συνδιετρέφεις
τῶν ἡμερῶν;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτιω πολλάκις ἐκ τῶν
κρῶν τὰ μεγάλα, καὶ
τῶν ἀεθόλων τὰ ἄδη
λα γνωρίζεται.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
sic sepe ex paruis ma-
gna et ex manifestis
incerta cognosci.*

Εἰφός καὶ Λύ-
κος.

Εἰφός ὑπερήσασα
τῆ ποιμνῆς, ὑπὸ
Λύκου κατεδίωκετο. ἐπι-
σραφεῖσα ἢ πρὸς αὐ-
τὸν, εἶπεν, ὦ Λύκε, ἐπεὶ
πέπτεσμαι ὅτι σὺν βρῶ-
μα γλήσσωμαι, ἵνα μὴ
ἀηδῶς ἀπεθῶμαι, αὐλή-
σον πρῶτον ὅπως ὀρ-
χήσωμαι. ἔτι ἢ Λύκος αὐ-
λῶντο, καὶ τῆ Εἰφῶς
ὀρχημῆς, οἱ κύνες
ἀκίσσαντες τὸ Λύκον ἐ-
δίωκον. ὃ ἢ ἀπεσρα-
φεῖς τῆ Εἰφῶς φησὶ,
δικαίως ταῦτά μοι γι-
νεῖται. ἔσθ' γὰρ με μάχθ-
ρον ὄντα, αὐλητῶν μὴ
μιμνῆσθαι.

HOEDVS ET
Lupus. 94

HOedus dereli-
ctus à grege
persequēte Lupo, cō-
uersus ad eum, dixit,
ô Lupo, quoniā cre-
do me tuum cibum
futurum, ne iniucun-
dè moriar, cane tibia
primùm vt saltē. Lu-
po autē canente ti-
bia, atq; Hædo saltā-
te, canes cūm audi-
uissent, Lupū perse-
cuti sunt. hic conuer-
sus Hædo inquit, Me-
ritò hæc mihi fiunt.
oportebat enim me
cocus cūm sim, tibi-
cinem non agere.

Επιμα

P 4

A F

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apti sunt, negligunt, quae vero aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τ' ἤ μ' ἀπὸς ἅ πεφύκασιν ἀμελῶντες, τὰ ἢ ἐτέρων ἐπιτηδύμην περιώρμηροι, δυστυχίας περιπίπτουσιν.

CANCER ET

Vulpes. 95

Cancer è mari cum ascēdisset, in loco quodam pascēbatur. Vulpes vero esuriēs, ut conspexit, accessit: ac eū rapuit. Ille deuorandus, ait, Sed ego iusta patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, homines etiam, qui proprijs derelictis exercitijs, ea quae nihil conueniunt ad creduntur, merito infortunatos esse.

Καρκίνος ἢ Αλάπιξ.

Καρκίνος ἀπὸ θαλάσσης αἰαθίας, ἐπὶ τινος εἰς μέλιτος πηλ. Αλάπιξ λιμώτισσα, ὡς ἐθεάσατο, προσελθῶσα αἰελαβεν αἰόν. ὁ ἢ μέλιτων κατεβιβρώσκειας, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε δίκαια πέπονθα, ὅς θαλάττιος ἂν, χερσὶν ἢ βλάθω γηέας.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ τ' ἀνθρώπων οἱ τὰ οἰκεία κατελιπόντες ἐπιτηδύμην, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκασιν ἐπιχρῶντες, εἰκότως δυσχεροῦσι.

Κιθαρῶδός.

Κιθαρῶδός ἀφύης ἐν οἴκῳ κεκοιναμύῳ σιωπῆτος ἄδων, καὶ αὐτηχέσης αὐτῷ τῷ φωνῆς, ᾗ ἦν σφύδρα εὐφρων εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἐπὶ τέτῳ, ἔγνω δεῖν καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀφικόμενος δὲ ἐπιδείξασθαι, ἔκκαως ἄδων πάντων, λίθοις αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπήλασαν.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔτῳ καὶ τῷ ῥητόρων ἐνίοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκῶντες εἶναι ἴνες, ὅταν ἐπὶ τῷ πολιτείας ἀφικωνῶν, ἔδεινός ἀξιοὶ εἶσι.

Κλέπτης.

Κλέπται εἰς ἴνας εἰσελθόντες οἰκίαν, ἔδειν εὐρον, ὅτι μὴ ἀλεκτερόνα, καὶ τῶν λαβ

Citharædus. 96

Citharædus rudis in domo calce incrustata, ut solebat, canens, & cōtra à resonante ipsi voce, putabat valde canorus esse. itaq; ob id elatus cogitavit etiam in theatro se se cōmittere oportere. Profectus verò ad se ostēdēdū, quū malè admodū caneret, lapidibus ipsum explosum abegerūt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam qui in scholis videntur esse aliqui, cum ad res publicas se conferunt, nullius pretij esse.

FVRES. 97

FVres in domum quandam ingressi, nihil inuenerunt nisi gallum, atq; hoc capto

capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, vt se dimitterent, dicens, vtilem esse hominibus, vt qui noctu eos ad opera excitet. Hi vero dixerunt, Sed propter hoc te tanto magis occidimus. illos enim excitando, furari nos non finis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduersa, quae bonis sunt beneficia.

CORNIX ET

Coruus. 98

Cornix Coruo Cinuidens, quod is per auguria hominibus vaticinaretur, ob idque crederetur vti futura praedices, conspicataviatores quosdam praetercū-

tes,

λαῖόντες ἀπήσαν. ὁ δὲ μέλλων ὑπὸ αὐτῶν θύεσθαι, ἔδειξεν, ὡς αὐτῶν τὸν ἀπολύσαισι, λέγων, χρῆσιμόν ἐστι τοῖς αἰθρώποις, νυκτὸς αὐτὸς ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ δὲ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τὸτό σε μάλλον θύομεν. ἐκείνης γὰρ ἐργείων, κλέπτην ὑμῶν σὺν ἑᾶς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι τοῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντικῶν, ἀλλὰ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν δὲ ἐργετήματα.

Κορώνη καὶ Κόραξ.

Κορώνη φθονήσασα Κόρακι, τὸ ἐπὶ δὲ οἰωνῶν τοῖς αἰθρώποις μαντεύεσθαι, καὶ διὰ τὸν μαρτυρεῖν ὡς ἀσθένει τὸ μέλλον, θεασαμένη ἡνῶς ὁδοιπόρου πα-

ει

λιόντας, ἤκεν ἐπὶ τὸ δέν-
δρον, καὶ εὖσα, μεγá-
λως ἔκραξεν. τῶν δὲ
πρὸς τὴν φωνὴν ἐπι-
στροφέντων, καὶ κατα-
παληγόντων, ὑποτυχῶν
πὶς ἔφη, ἀπίω μὲν ὡς ἔ-
τοι, Κορώνη γάρ, ἐστὶν ἢ
πὶς κέκραγε, καὶ οἰωνι-
σμὸν σοὶ ἔχει.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ
τοῖς κρείττωσιν ἀμιχά-
μοι, πρὸς τὴν ἴσων
μὴ ἐφηκέαζ, καὶ γέλω-
τα ὀφλισκαύουσι.

Κορώνη καὶ
Κόων.

Κορώνη Ἀθῶναι ἡ-
ρῶσα, κούα ἐπὶ ἐ-
στιασὶν ἐκάλεθ. ὃ δὲ πρὸς
αὐτὴν ἔφη, τί μὲν πῶ
ταῖς ἡυσίας ἀναλίσκεις;
ἢ γὰρ Θεὸς ἔτι σε μι-
σεῖ, ὡς καὶ τῶν σιωπῶ-
φων σοὶ οἰωνῶν τὴν πί-
στιν ἀπειλεῖν. καὶ ἡ Κο-
ρώνη

tes, iuit super arborē
quandā, stansq; valde
crocitauit. Illis verò
ad vocē conuersis, &
stupefactis, re cogni-
ta quidā inquit, Ab-
eamus heusvos, Cor-
nix enim est que cro-
citauit, & augurium
non habet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eodē modo et homines
cum praestantioribus cer-
tates, praeterquam quod
nō ad aequa perueniunt,
risu quoq; dignos esse.

CORNIX ET

Canis. 99

Cornix Minerue
sacrificans, eanē
inuitauit ad epulas.
ille verò ad eā dixit,
Quid frustra sacrifi-
cia absumis? Dea enī
adeò te odit, vt ex pe-
culiaribus quoq; tibi
auguriis fidē sustule-
rit.

rit. Cui Cornix, Ob
id magis ei sacrifico,
vt recōcilietur mihi.

AFFABVLATI 6.

Fabula significat,
plerosq; ob lucrum non
vereri inimicos benefi-
cūs prosequi.

ράνη πρὸς αὐτὸν, ἀφ'
ἴσῃ μᾶλλον αὐτῇ θύω,
ἵνα ἀγαλαγῆ μοι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ ἀφ' κέρδους
τὰς ἐχθρὰς διεργατεῖν
οὐκ ὀκνεῖσιν.

CORVVS ET
Serpens. 100

Κόραξ καὶ
Ὄφιν.

COruus cibi indi-
gens vt Serpen-
tē in aprico quodā lo-
co dormientē vidit,
hūc deuolādo rapuit.
Hic cū ad se venisset,
atque

Κοραξ τροφῆς ἀ-
πορῶν, ὡς κατεῖ-
δεν ἐν τινὶ σύληϊα ἴ-
παι Ὄφιν κριμώμνον.
τὸν καταπίψας ἔρπι-
σε. Ἔ ἵ ἐπιστραφέντι.

καὶ δεικνόντων αὐτῶν,
 ἀποθνήσκον μέλλων εἰ-
 ρηκε, δείλαι ἔγωγε,
 ὅς τις ἕτερον εὖρον ἔρμα-
 ον, ἐξ ἧς ἐ δόλομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐ-
 δρα Διὸς Ἰητωρῶν ἐυ-
 ρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ κιν-
 δωδύσαντα.

Κολοῖος καὶ ἡλώε-
 σεραί.

ΚΟΛΟΙΟΣ ἔν πινι Πε-
 ραισερῶνι Περαισε-
 ραῖς ἰδῶν καλῶς τρε-
 φομένης, λαλακῆς ἐ-
 αὐτῶν ἤλθεν, ὡς ἐ αὐ-
 τὸς τῆ αὐτῆς διαίτης
 μετὰ ληψόμενος. αἱ ἣ
 μέγρι μὲ ἠσπάζειν, οἷο
 μῦθον Περαισερῶν αὐ-
 τῶν εἶναι, παροίεντο. ἐ-
 πεί δὲ ποτε ἐκλατό-
 μος ἐφθέρξετο, τη-
 νικῶντα τὴν αὐτῆς γῆ-
 σιν φύσιν, ἐξήλαπεν
 παύσσει, καὶ ὅς δόλο-
 τῶν τῆ ἐν αὐτῆ τσοφῆς
 ἐπ

atq; momordisset ip-
 sum, Coruus moritu-
 rus dixit, Me miserū,
 qui tale reperi lucrū,
 ex quo etiam pereō.

AFFABVLATIO.

*Fabula in virum qui
 ob thesaurorum inuen-
 tionem de salute peri-
 clitatus sit.*

MONEDVLA ET
 Columba. IOI

MOnedula in Co-
 lumbario quodam
 Columbis visis
 bene nutritis, deal-
 bavit sese, iuitq; vt &
 ipsa eodem cibo im-
 pertiretur. Hæ verò,
 donec tacebat: rata
 eam esse Colum-
 bam, admiserunt.
 Sed cum aliquando
 oblita vocem emi-
 sisset, tunc eius co-
 gnita natura, expul-
 lerunt percutiendo,
 eaque priuata eo ci-
 bo

bo rediit ad Mone-
dulās rursūm. Et
illæ ob colorem cūm
ipsam non nossent,
à suo cibo abege-
runt, vt duorum ap-
petens, neutro πο-
tiretur.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
oportere ☉ nos no-
stris contentos esse, con-
siderantes habendi cupi-
ditatē praterquā quòd
nihil iuuat, auferre sepe
☉ que adsunt bona.*

Monedula. 102

Monedulā quū
quis cepisset, &
pedē alligasset filo,
suo tradidit filio. Hęc
non ferendo victum
inter homines, vbi
parūper libertatem
nacta est, fugit, in
suumq; nidū se con-
tulit. Circumuoluto
verò ramis vinculo,
euol

ἐπαιήκε πρὸς τὰς Κο-
λοίας πάλιν. καὶ κείνοι
ἀλλ' ὃ χρωμα αὐτῶν
σὺν ἐπιγνόντες, τ' μεθ'
αὐτῶν διαίτης ἀπέει-
ξαν, ὥστε δυοῖν ἐπιθυμή-
σαντα, μηδετέρας τυ-
χεῖν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
δεῖ καὶ ἡμῶς τῆς ἐαυ-
τῶν ἀρεκείας, λογιζομέ-
νες, ὅτι ἡ πλεονεξία
πρὸς τὸ μηδὲν ὠφε-
λεῖν, ἀφαιρεῖ) καὶ τὰ
προσθήκοντα πολλακίς.

Κολοίος.

Κολοίον τις συλλα-
βῶν, καὶ δήσας αὐ-
τῆ τ' πόδα λίνω, τῆ ἐ-
αυτῆ παρέδωκε περὶ.
ὃ ἢ μὴ ὑπομείνας τὴν
μετ' αὐτῶν δίαι-
ταν, ὡς πρὸς ὀλίγον
ἀδείκς ἔτυχε, φυγῶν ἢ
κιν εἰς τὴν ἐαυτῆ κα-
λιάν. ἀειφληθέντ' ἢ
τ' δεσμῶ τῶν κλάδων
ἀπο

ἀποπτῆναι μὴ δυνά-
μην, ἐπεὶ δὴ ἀποθνή-
σκην ἔμελλε, πρὸς ἑαυ-
τὸν ἔφη, δέλωμαι ἔγω-
γε, ὅς τιμι πῶς αὐτρώ-
ποις μὴ ὑπομείνας δ' α-
λείων, ἔλαθον ἑμαυτὸν
τῆ ζωῆς σερήσας.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πνὲς ἔδ' ὅτε μετρίων
κινδύων ἑαυτὸς βε-
λόμηροι ῥύσασθε, εἰς μετρί-
ους ἀειπίπτουσιν.

Ερμῆς.

Ζὸς Ἑρμῆϊ πρὸς
σέταξε πᾶσι τοῖς
τεχνίταις ψύδους φάρ-
μακον ἐγχεῖν. ὃ δὲ τῷ το-
τείψας, καὶ μέτρον
ποιήσας, ἴσον ἐκείνῳ
ἐνέχεεν. ἐπεὶ δὲ μόνος
ἔσκυτέως ὑπολέφθην
τῷ, πολὺ κατελέψ-
θη φάρμακον, ὅλλω
λαδῶν τιμὴν ἑαυτὸν ἐνέ-
χεεν αὐτῷ. καὶ κ' ἐτέτα-
σσε τὴν τεχνίτην ἄ-
παν

euolare haudvalens,
quum moritura ef-
set, secum loqueba-
tur, Me miseram,
quæ apud homines
non ferens seru-
tem, incautè me vita
priuauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnunquam quosdam,
dum se à medicis libera-
re, in maiora incidere.

Mercurius. 103

Iupiter Mercurio
iussit, vt artificibus
omnib' mēdacij me-
dicamentū misceret.
Hic eo trito, & ad mē-
surā factō, æquabili-
ter singulis miscuit.
Quū verò solo reli-
cto sutore, multū su-
peresset medicamē-
ti, totū acceptū mor-
tariū ei miscuit. Atq;
hinc cōtiguit artifices
om

omneis mentiri, ma-
ximè verò omnium
futores.

AFFABVLATIO.

*Fabula in mendaces
artifices.*

I V P I T E R. 104

Iupiter formatis ho-
minibus, omneis
illis affectus indidit,
folū indere pudorem
oblitus est. Qua-
propter non habens
vndenam ipsum in-
troduceret, per turbā
ingredi eum iussit.
Hic verò primū con-
tradicebat, quòd in-
digna ferret. Vehe-
mentius verò eo in-
stante, ait, Sed ego sa-
nè his ingredior pa-
ctis, si amor non in-
grediatur: si ingre-
diatur, ipse exibo
quamprimum. Ex
hoc profectò euenit
omnia scorta inue-
recun

παντας ψύδαζ, μα-
λισα ἢ πάντων τὰς
σκυτέας.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς ψυ-
δολόγους τεχνίτας.

Ζεύς.

Ζεὺς πλάτας τὰς
ζαῖθράπας, τὰς μὲν
ἀλλας Δία θεοῖς αὐ-
τοῖς ἐπέθηκε, μόνῳ δὲ
ἐνθεῖναι τὴν ἀγκυλίῳ
ἐπαλάττει. Διὸ καὶ μὴ
ἔχων πόθεν αὐτὴν
εἰσαγάγει, Δία δὲ ὁ-
χλὰ αὐτὴν εἰσελθεῖν
ἐκέλευσεν. ἢ ἢ τὸ μὲν
πρῶτον αὐτέλεστο ἀ-
ναξιοπαθεῖσα. ἐπεὶ δὲ
σφόδρα αὐτῇ ἐπέκειτο,
ἔφη, ἀλλ' ἐγὼ γε ἐπὶ
ταύταις εἰσερχομαι
ταῖς ὀμβροσίαις, ὡς
αὐτὴ ἔρωσ μὴ εἰσέλθῃ αὐ-
τῇ εἰσέλθῃ, αὐτὴ ἐξε-
λεύσεται παραυλῆσαι.
ἀπὸ δὲ τῆς συνέβη
πάντας πόρους ἀνα-
γκυλίῳ

χρότους εἶναι.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὸς ἰσὺ ἔρωτος κατε-
χρημένους, ἀναχρότους
εἶναι συμβαίνει.

Ζεύς.

Ζεὺς γάμος τε-
λῶν, πάντα τὰ
ζῶα εἰσία. μόνος ἦ τ'
Χελώνης ὑπερησάσης,
Διαπορῶν τὴν αἴλιαν
τ' ὑπερήσεως, ἐπιωθά-
νετο αὐτῆς, ἵνα ἔχῃ
εἰν αὐτῇ ἐπὶ τὸ δεῖ-
πνον ἔπαρηλόετο. τ' ἦ
εἰπέσης, οἶκος φίλος,
οἶκος ἄριστος, ἀγα-
νακτῆσας κατ' αὐτῆς,
κατεδίκασε τὸ οἶκον
βαστάζουσαν περιφέ-
ρειν.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τ' ἀνθρώπων ἀι-
ρήνται μᾶλλον λιτῶς
παρ' ἑαυτοῖς ζῶν, ἢ
παρ' ἄλλοις πολυτελεῶς

λύ

recunda esse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
captos amore inuere-
cundos esse.

I V P I T E R. I O S

Iupiter nuptias ce-
lebrās, omnia ani-
malia cōiuiūio exci-
piebāt. Sola verò te-
studine tardè profe-
cta, admiratus cau-
sam tarditatis, roga-
uit eā, quamobrem
ipsa ad conuiuium
nō accesserit. Quum
hæc dixisset, Domus
chara, domus opti-
ma, iratus ipsi, dam-
navit vt domum ba-
iulans circumferret.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
plerosque homines eli-
gere, parcè potius apud
se viuere, quàm apud
alios lautè.

q I V P

LVPVS ET
Ouis. 106

Λύκος καὶ Πρό-
βατον.

LVpus à canibus
morsus, & male
affectus, abiectus ia-
cebat. Cibi verò in-
digens, visa Oue, ro-
gabat vt potum ex
præterfluente flumi-
ne sibi afferret. Si
enim tu mihi, inquit,
dederis potum, ego
cibū mihi ipsi inue-
niam. Illa, recogni-
ta, ait, Sed si ego po-
tū do tibi, tu & cibo
me

Λύκος ὑπὸ κυ-
νῶν δηχθεὶς, καὶ
κακῶς πάχων, ἐδέδλη
το. τροφῆς ἢ δ' ὑπερῶν,
ἤρασα μὲν τοῦ Προβά-
του, ἐδέετο ποτὸν ἐκ τοῦ
παρὰρρέοντος αὐτῷ
ποταμοῦ κομίσασθαι. εἰ δὲ
σύ μοι, φησὶ, δώσης
ποτὸν, ἐγὼ τροφὴν ἐ-
μαυτῷ δώρησω. τὸ ἢ
ὑποτιγὼν, ἔφη, ἀλλ'
ἐὰν ἐγὼ ποτὸν ἐπιδῶ
σοι, σὺ καὶ τροφὴν μοι
δέξῃ

χρήση.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος πρὸς αὐ-
δρα κακῶρεθρον, δι' ὑπο-
κρίσεως ἐνοδρῶντα.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πο-
λεμῶντες Αετῶς
παρεκάλουω εἰς συμ-
μαχίαν Αλώπεκος. αἰ-
οῦ' ἔφασαν, ἐβουλήθησα-
μεν αὐτοῖς, εἰ μὴ ἦσθε
μηδὲ τίνας ἐστὲ, καὶ τίσι
πολεμεῖτε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ τῶς κρείττοσι φιλο-
κακῶντες, τ' ἑαυτῶν σω-
τηρίας καταφρονεῖσι.

Μύμηξ.

Μύμηξ ὁ νῦν, τὸ
παλαιὸν αὐθρῶ
πῶ λῶ. καὶ τῆ γεωργίᾳ
ἀδυνεκῶς προσέχων, ἔ-
τοίς ἰούοις ἤρχετο πό-
νοισι, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶ
γῆθενων καρπὸς ὑψη-
ρεῖ

me vtēris.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum ma-
lificum per simulatio-
nem insidiantem.

LEPORES. 107

Lepores olim bel-
ligerātes cū Aquil-
lis, inuocarūt in au-
xiliū Vulpes. hæ au-
tē dixerūt Vobis au-
xiliaremur nisi scire-
mus, qui vos estis, &
cū quibus bellamini.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui cum præstantio-
ribus certant, suam sa-
lutem contemnere.

FORMICA. 108

QVæ nūc Formi-
ca, homo olim
fuit. Hic agriculturæ
assiduè incūbens, nō
erat propriis labori-
bus cōtētus, sed & vi-
cinorū fructus surri-
pieb

piebat. Iupiter autē indignatus huius habēdi cupiditate, trāsmutauit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verū quū mutasset formā, non & affectū mutauit. Nā hucusq; arua circumeundo, aliorū labores colligit, & sibi recondit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transmutterint, mores non mutare.

 VESPERTILIO
& Mustela. 109

Vespertilio in terrā cū cecidisset, à Mustela capta est, Et cū occidēda foret, pro salute rogabat. Hac verò dicēte, non posse ipsam dimittere, quòd natura

vol

ῥεῖτο. ἢ ἢ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τέττι πλεονεξία, μετεμέρφωσεν αὐτὸν εἰς τὴν τὸ ζῶον, ὃ Μύρμηξ καλεῖται. ὃ ἢ τὴν μερφῶν ἀλλάξας, τὴν ἀλάθειαν ἔμετέβαλε, μέγιστον δὲ τὸν νῦν τῶν ἀρέστων περιίων, τὴν τὸ ἑτέρων πόνους συλλέγει, ἔειπε τὴν ἀποθησουργεῖ.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσιν πονηροί, καὶ ταμάλια τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸ τρέπον ἔμεταβάλλουσι.

 Νυκτερίς καὶ
Γαλῆ.

Νυκτερίς ἐπὶ γῆς πεσῶσα, ὑπὸ Γαλῆς στυγερῆς, ἔμελλε λαθεῖν ἀνιμρείας, ἀλλὰ σωτηρίας ἐδέετο. τὸ ἢ φαρμῆς, μὴ θανάτου αὐτῆν ἀπολύσαι, φύσιν γὰρ πᾶσι τοῖς ὄντιν

πτύωϊς πολεμεῖν, αὐτὴ ἔλεγε, σὺ δ' ὄρνις, ἀλλὰ μῦς εἶναι. καὶ ἔ-
 τως ἀφείθη. ὕστερον δὲ
 πάλιν πεισθεῖσα, καὶ ὑφ'
 ἑτέρας συλληφθεῖσα
 Γαλιῆς, μὴ βρωθιῶν
 ἐδίδασκε. ἢ δὲ εἰσέσεως,
 ἀπασιν ἐχθραίνειν μυ-
 σίν, αὐτὴ μὴ Μῦς, ἀλλ-
 λά Νυκτερί: ἔλεγε
 εἶναι, καὶ πάλιν ἀπε-
 λύθη. καὶ ἔτι σωί-
 βη δὲ αὐτὴν ἀλλαξά
 μῦθον τὸ ὄνομα, σωτη-
 ρίας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 δεῖ καὶ ἡμῶς μὴ τοῖς
 αὐτοῖς αἰεὶ ἐπιμύθην, λο-
 γιζομένους, ὡς οἱ τοῖς
 κερταῖς συμμεταχήμες
 ἡζόμενοι πολλακίς τὰς
 κινδύνας ἐκφείβονται.

Ὀδοιπόροι.

Ὀδοιπόροι κατὰ
 ἕνα αἰγυλίον ὁ-
 δέοντες, ἤλθον ἐπὶ ἡ-
 ρα

volucris oibus ini-
 mica foret, ait, Non
 auē, sed murē esse: &
 sic dimissa est. Postre-
 mō autē cū iterū ceci
 disset, & ab alia capta
 Mustela, ne voraretur
 orabat. Hac autē
 dicēte, cūctis inimi-
 cā esse murib⁹, se nō
 Murē, sed Vesperti-
 lionem esse dicebat,
 & rursus dimissa est.
 Atque ita euenit, bis
 mutato noīe, salutē
 consequutam fuisse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 neq; nos in iisdem sem-
 per esse oportere, con-
 siderantes eos qui ad
 tempus mutantur, ple-
 runque pericula effu-
 gere.

VIATORES. IIO

Viatores iuxta lit-
 tus quoddā iter
 faciētes, venerunt in

q 3 spec

speculā quandā, & illic cōspicati farmēta pcul natātia, nauim esse magnā existimant: quāobrē expectarūt tanquā appulsura ea esset. Cūm verò à v̄eto lata farmēta propius forent, nō nauim amplius, sed scaphā videre videbātur. Aduectis autē illis, quū farmēta esse vidissent, inter se dixerunt. Vt nos igitur frustra quod nihil est, expectabamus!

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos homines, qui ex improviso terribiles esse videntur, cum periculum fuerit, nullius esse pretij inueniri.

ASINVS SYL-
uestris. III

A Sinus syluestris
Asino viso do-
mest

να σκοπιά. κἀκεῖθεν
θεασάμενοι φεύγαντα
πόρρωθεν ἐπιπλέοντα,
ναῖν εἶναι, μετὰ τὴν αἰ-
θητων. διὸ δὴ προσέμε-
νον, ὡς μελέτης αὐτῆς
προσορμίζεσθ. ἐπεὶ ὅ-
τι ἀπὸ αὐτῶν φερόμενα
τὰ φεύγαντα ἐκφυτέρω
ἐξήμερον, σκέλι ναῖν,
ἀλλὰ πολλοῖον ἐδόκει
βλέπεν. ἐξενεχθέντα ὅ-
τι αὐτὰ, φεύγαντα ὄντα
ιδόντες, πρὸς ἀλλήλους
ἔφαταν, ὡς ἄρα μάλιστα
ἡμεῖς τὸ μηδὲν ὄν πρὸ
σε δεχόμεθα.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
τῶ ἀνθρώπων ἐνιοὶ ἐξ
ἀπροόπτου δοκῶντες φο-
βεροὶ εἶναι, ὅταν εἰς
αὐτῶν ἔλθωσιν, ἔδ-
ναι δὲ τὸν ἀξιοῖ.

Οὐκ ἄρα.

ΟΝΟ ἄρα Ο-
νον ἰδὼν ἡμερον
ἔναι

ἔτι δὲ ἡλιῶ ἕσπερ, ἀρ-
σελῶν αὐτῶν ἐμακρί-
ειζεν, ἐπὶ τε τῆ δού-
ξία τοῦ σώματος, καὶ
τῆ τῆς τροφῆς ἀπο-
λαύσει. ὕστερον δὲ ἰδὼν
αὐτῶν ἀχθοφοροῦντα,
καὶ τῶν ὀνηλάτων ὀ-
πιθεῖν ἐπέμψον, καὶ
ῥοπαίοις αὐτῶν παύ-
οντα, ἔφη, ἀλλ' ἐγὼ γε
ὄρατι σε δούδαυμνί-
ζω. ὄρα δ' ὡς ἔσθ
αὐτοῦ κακῶν μεγά-
λων τὴν δούδαυμνίαν
ἔχεις.

Ἐπιμύθεον.

Ὁ μύθος δηλοῖ, ὅτι
ἔσθ ἐστὶ ζηλοτὰ τὰ μὴ
κινδυνῶν καὶ ταλαι-
πωριῶν κέρδη.

Ὅνει.

Ὅνοισι ποτὲ ἐπὶ τῶ
συνεχῶς ἀχθο-
φορεῖν καὶ ταλαιπο-
ρεῖν, πρὸς τὸ ἐπεμ-
ψαν πρὸς τὸ Δία, λύ-
σιν τῶ πόνων αἰτήμε-

νοι.

mestico in loco quo-
dā aprico, profectus,
ad ipsum, beatū dice-
bat, & corporis bona
habitudine, & cibi
perceptione. Deinde,
verò cūm vidisset eū
ferentē onera, & aga-
sonē retrò sequentē,
& baculis ipsum per-
cutiētē, ait, Ast ego
nō amplius beatum
te existimo. Video
enim non sine ma-
gnis malis habere te
fœlicitatem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non esse amulanda lu-
cra, in quibus insunt
pericula, & miseria.

ASINI. IIII.

Asini olim pro-
pter ea quod affli-
duè onera ferrent &
fatigarentur, legatos
miserūt ad Iouem, so-
lutionē laborū petē-

q 4

tes.

tes. Hic autem ostendere ipsis volens, id nō posse fieri, ait, tūc eos liberatū iri laboribus, quum mingēdo fluuium fecerint. At illi cum verum dicere existimantes, ex illo & nunc vsq;, vbi aliorum vrinam viderint Asinorum, illic & ipsi circumstanto mingunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, vnicuique quod fatale est, incurabile esse.

ASINVS ET

Vulpes. 113

ASinus indutus pelle Leonis, vagabatur reliqua bruta perterrens. Cæterū visa Vulpe, tētauit & hanc perterrefacere. Hæc autē (casu enim ipsius vocem audiuerat) ad ipsum ait,

νοι. ὁ δὲ αὐτοῖς ἐπιδείξαι βελόμην, ὅτι τῷ το ἀδυνάτον ἐστιν, ἔφη. ὅτε αὐτὸς ἀπαλαγήσει τὴν κακοπαθείας, ὅταν ἔργωτες ποιήσωσι ποταμόν. καὶ κείνοι αὐτὸν ἀληθεύειν ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνης καὶ μέγρι τῷ νυῦ ἔνθα ἔργον ἑτέρων ἴδωσιν ὄνων ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῶν ὡσεὶ ἰσαίματοι ἔρῃσιν.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐκείσῳ τὸ πεπερασμένον ἀθεράπευτον ἐστιν.

Ὁν καὶ Αλώπηξ.

ΟΝ ἐνδυσάμενος Λεοντῶν, περιήει, πάλαι τῶν ζώων ἐκφοβῶν. καὶ δὴ θεασάμενος Αλώπεκα, ἐπερῆτο καὶ τῷ τῶν δειπτεῶν. ἢ τῶν (ἐτύχαιον γὰρ αὐτῷ φηγεῖσθαι μὲν περὶ αὐτῶν) ὡς αὐτῶν

τὴν ἔφη, ἀλλ' εὖ ἴσθι,
ὡς καὶ ἐγὼ αὐτὸν σε ἐφοβή-
θην, εἰ μὴ ὀγκωμδύε
ἤκιστα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔ-
νιοι τῶ ἀπομαθέντων, τοῖς
ἔξω δοκῶντες ἄνθρωποι εἴ-
ναι, ἰσθῶ τ' ἰδίᾳς γλασ-
σαλγίας ἐλέγχον).

Οὐκὼ καὶ Βά-
τραχοι.

Οὐκὼ ξύλα βα-
σάλων, διέβαινε
ἴνα λίμνῳ. ὀλιόδη-
σις δ' ὡς κατέπεσεν,
ἔξανασιῶσα μὴ δυνά-
μιθ, ὠδύρετό τε καὶ
ἔσεκεν. οἱ δ' ἐν τῇ λίμνῃ
βάτραχοι τῶ σενασμῶν
τῶν ἀκόντων, ὡς ἔ-
τῳ, ἔφασαν, καὶ τί αὐ-
τοῖς ἐποίησας, εἰ τοσούτον
ἐνταῦθα χρόνον διέτρι-
βες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε
πρὸς ὀλίγον πεσών, ἔ-
τας ὀδύρης.

Επ

ait, Sed bene nosti,
quòd & ego te ti-
muisssem, nisi ruden-
tem audiuissem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnullos indoctos, qui
externis aliqui esse vi-
dentur, ex sua loquaci-
tate redargui.

ASINVS ET

Ranæ. 114

ASINUS ligna fe-
rēs, pertrāsibat
paludem quandā. La-
pus autē, vt decidit,
nec surgere posset, la-
mētatur, ac suspi-
rabat. Ranæ autem
quæ erant in palude,
auditis eius suspiriis,
Heus tu, dixerunt, &
quid faceres, si tanto
hic tempore, quanto
nos, fuisses, quū quia
ad breue tēpus ceci-
disti, sic lamereris?

q s

AF

AFFABVLATIO.

Hoc sermone uti quisquam poterit in virum segnem, qui ob minimos quosque labores tristatur, quum ipse maioribus facile resistat.

ASINVS ET
CORVVS. I I 5

ASinus ulcerato dorso in prato quodam pascebatur. Coruo autem insidente ei, & vlcus percutiente, Asinus rudebat ac saltabat. Sed agasone procul stante ac ridente, Lupus prateriens ipsum vidit, & dixit, Miseros, quos si tantum viderint, persequuntur, huic autem & arrident.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, malefisi os homines, si tantum appareant, dignoscuntur.

Επιμύδιον.

Τὴν τῶν λόγων ῥῆσιν αὐτὸν ὡς πρὸς αὐδρα ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχίστοις πόνοις δυσφοροῦντα, αὐτὸς τῶν πλείους ῥαδίως ὑφιστάμενον.

Οὐκ καὶ Κόραξ.

Οὐκ ἠλκαμὶ τῶν ἄντων, ἐν ἑνὶ λειμῶνι ἐνέμετε. Κόραξ ἤ ἐπιχειροῦσιν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐλκαμὸν ξαίνουσι, ὁ Οὐκ ὁ καὶ τὸ καὶ ἠλκαμὸς. ἢ ἢ ὄνηλάτε πῶρρωθεν ἰσταμένους καὶ γελῶντες, Λύκω παρελθὼν αὐτὸν εἶδε, καὶ ἔφη, ἑσθλοὶ ἡμεῖς, οἳ καὶν μῖνον ὀφθαλμοῦ αὐτῶν διακώμεθαι, τὰτα ἢ καὶ πρὸς σε γελῶσιν.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ κακῆρτοι τῶν ἀνθρώπων καὶ μόνον φαινόμενοι

τες δῆλοι εἰσιν.

gnosci.

Ονομα καὶ Αλώ-
πηξ.

Ονομα καὶ Αλώπηξ
κρινωνίαν σω-
θήμενοι πρὸς ἀλλήλους
ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. Λέ-
οντες δὲ αὐτῆς περι-
τρήσαντες, ἡ Αλώπηξ δὲ
ἐπηρητημένον ὄρωτα κίν-
δωσαν, προσελθῆσατά
Λέοντι, παραδώσειν αὐ-
τῷ τὸ Ονον ὑπέχετο,
ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀκίνδωον
ἐπαγγέληται. Ἐξ ἧ
ἀπολύτην αὐτὴν φή-
σαντες, ἐκείνη παρα-
γγῆσαι τὸ Ονον, εἰς
τινα πύργῳ ἔμπεσεῖν
παρασκευάσει. καὶ ὁ Λέ-
ων ὄρων ἐκείνον φού-
ρον μὴ δυνάμενον,
πρότερον τῆν Αλώπε-
κα συνέχευεν, εἰδὲ ἕτως
ἐπὶ τὸ Ονον ἐτάπη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δῆλοι, ὅτι
οἷς κρινωνοῖς ἐπιβου-
λεύ.

ASINVS ET
Vulpes. 116

ASINVS & Vul-
pes, inita inter
se societate, exiuerūt
ad venationem. Leo
verò quum occurris-
set ipsis, Vulpes im-
minens periculū vi-
dēs, profecta ad Leo-
nem, tradituram ei
Asinum pollicita est,
si sibi impunitatem
promiserit. Qui quū
dimissuram eam di-
xisset, illa adducto
Asino in casses quos-
dam ut incideret, fe-
cit. Sed Leo videns
illū fugere minimè
posse, primam Vul-
pem comprehendit,
deinde sic ad Asinum
versus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui socijs insidiam-
tur,

itur, *sape* & *seipſos ne-
ſcios perdere.*

λούοντες, λαμβάνουσιν
πολλάκις καὶ αὐτοὺς
παραπολιῶντες.

GALLINA ET
Hirundo. 117

GAllina Serpen-
tis ovis inuētis,
diligenter calefacta
excludit. Hirundo
autem quum eam
dīſſet, ait, O demens,
quid hæc nutris? quæ
quum excreuerint, à
te prima iniuriā au-
ſpicabuntur.

AFFABVLATIO.

Fabula ſignificat,
implacabilem eſſe pra-
uitatem, licet afficiatur
maximis beneficijs.

CAMELVS. 118

Quum primū vi-
ſa eſt Camelus
homines perterriti,
& magnitudinē ad-
mirati fugiebāt. vbi
vero procedēte tēpo-

τε

Ορνις καὶ Χελιδών.

Ορνις Οφείας ὡς
δύρεσσε, ἐπιμε-
λῶς ἐκθερμόνασα ἐ-
ξεκλάψε. Χελιδὼν δὲ
θεασαμένη αὐτὴν, ἐ-
φη, ὦ ματαία, τί τρω-
πε τρέφεις; ἀπὸ αὐ-
ξήθενται δὲ πρὸ σοῦ παρρη-
της τοῦ ἀδικεῖν ἄρξου-
ται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ τῶν ἀφελῶν, ὅτι
ἀπὸ τῆς ἀφελῆς ἐστὶ ἡ πο-
νηρία, καὶ τὰ μέγιστα
δύεργα τῆς ψυχῆς.

Κάμηλος.

Οτε παρρησίαν Κά-
μηλος ὤφθη, οἱ
ἀνθρώποι φοβηθέντες,
ἐκ τῆς μεγάλου καὶ τῶν
γλυπτεῶν, ἐφύγη. ὡς δὲ
χρόνια παρρησίαν συνῆ-
κεν

δορ

δον αὐτῆς τὸ πρᾶον,
 ἐτέρρησαν μέχρι τοῦ
 παρθενεύειν. αἰθόμε-
 νοι δὲ καὶ μικρὸν, τὸ
 ζῶον ὡς χαλῶ σὸν ἔ-
 χθι, εἰς ὄπισθον κατὰ
 φρονήσεως ἤλθον, ὡς
 τε καὶ χαλινὰς αὐτῇ
 ἀειθέμεντες, ποσσὶν ἐ-
 λαύνειν δεδώκασι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 τὰ φοβερά τ' ἐπιμύθι-
 των, ἢ σωήθηκα δύνα-
 μι φρονήσεως ποιῆται.

ΟΦ

re cognouerūt ipsius
 mansuetudinem con-
 fusi sunt eousq; , vt ad
 eam accederent. At
 intellecto paulò post
 beluæ non inesse bi-
 lem, eò contemptus
 ière, vt & frenâ ei im-
 ponerent, & pueris
 agendam traderent.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 terribiles res consue-
 tudine contemptibiles
 fieri.

SER

SERPENS. 119

Serpens à multis hominibus perfundatus, Iouē postulat. Iupiter autē ad eum dixit: Sed si qui prior cōculcauit, pupugisses, nequaquā id facere secundus aggressus fuisset.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui prius inuadentibus resistunt, alijs formidolosos fieri.

COLVMBÆ. 120

Colūba siti correpta, ut vidit quodam in loco poculum aquæ depictum, verum rata, atque multo elata impetu, imprudens in tabulam offendit, ut & pennis ipsius perfractis, in

ter

ΟΦΙΣ.

Οφίς ὑπὸ πολλῶν αὐθράπων παύμενος, τῷ Διὶ ἐνετύλχαρεν. ὃ ὃ Ζεὺς πρὸς αὐτὸν εἶπεν, ἀλλ' εἰ τὸ πρῶτερον πατήσακτο ἔωληξας, ἔσκι αὖ ὁ δεύτερος ἐπεχείρησε τῶτε ποιῆσαι.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πρῶτερον ἐπιβοῶντες ἀνθίσταμενοι, τοῖς ἄλλοις φοβεραὶ γίνονται.

Περὶ τερῶ.

Περὶ τερῶ δὲ φησὶ νεχρομένη, ὡς ἐθεάσατο ἐν Ἰνδοῖσι κρητῆρα ὑδατος γεγραμμένον, ἐνέμισε ἀληθινὸν εἶναι, διὰ καὶ πολλὰ τῷ ροίζῳ ἐνεχθεῖσαι, ἔλαθεν ἑαυτῷ τῷ πίνακι ἐμπροσθε, ὡς καὶ τὸ πτερῶν αὐτῆς περικλαθέντων κρο-

πεσεῖν ἐπὶ γλῶ, καὶ
ὑπὸ ἡνθ ᾧ παρατυ-
χόντων ἀλῶναι.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔνιοι ᾧ ἀνθρώπων ἀφ' ἑ-
σφοδρὰς παρορμίας, ἀ-
περιοκίπτως πράττου-
σιν ἐχθρῶντες, ἐμβάλλου-
σιν ἑαυτὸς εἰς ὄλεθρον.

Περαισερά κ' Κο-
ρώνη.

Περαισερά ἐν ἡνθ
παισερεῶνι τρε-
φομένη, ἐπὶ πολυτε-
κνία ἐφρουρέθη. Κορώνη
δ' αὐτῆς ἀκέσασα,
ἔφη, ἀλλ' ὦ ἄνθη, πέπω-
σο ἐπὶ τῷ σεμνω-
μένῳ. ὅσα γὰρ αὐτῷ πλείο-
να ἕκτης, ἔσονται καὶ
πλείους λύκας συνάγης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ ᾧ οἰκετῶν δυσχε-
ραῖσι εἰσιν, ὅσοι ἐν τῇ
δουλείᾳ πολλὰ τέκνα
ποιῶσιν.

Πλέ

terram decideret, at-
que à quodam occur-
rentium caperetur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnullos homines ob
vehementes alacritates,
inconsultò res aggre-
dientes, inijcere sese in
perniciem.

COLVMB A ET
CORNIX. 121

COLumba in co-
lumbario quo-
dam nutrita, fœcun-
ditate superbiebat.
Cornix verò ea au-
dita, ait, Sed heus tu,
desine hac re gloria-
ri: nam quo plures
paris, eo plus mœro-
ris accumulās.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
ex famulis quoque eos
esse infelicissimos qui in
seruitute multos liberos
procreant.

DI

D I V E S. 122

Dives duas habens filias, altera mortua, praeificas conduxit. quum verò altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamētari nescimus, hæ verò nō necessariè sic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, si hæ ita lamentantur: nam numorum gratia id agunt.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat, nonnullos homines pecunie amore non vereri ex alienis calamitatibus quæstum facere.

P A S T O R. 123

Pastor actis in quercetū quoddam ouibus, strata sub quercu veste, ascen-

Πλάσιος.

Πλάσιος δύο θυγατέρας έχων, τῆ μιᾶς ἀποθανέσης, θρηνησας ἐμιόδωσε. τῆ δ' ἑτέρας πενθὸς λέγεισας, ὡς ἀθλίω ἡμεῖς αἴ γε αὐτὰ ὧν ἐστὶ τὸ πένθος θρηνηεῖν ὅσον ἴσμεν, αἱ δ' μὴ παροήκοντο ἔτι σφοδρῶς κέπτονται. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐτὰ ἔτι θρηνησιν. ἐπὶ γὰρ δόρυμια τῆτο ποῖσιν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶ ἀνθρώπων ἀφ' οὐ φουλαργυρίαν ὅσον ὀκνεσιν ἀλλοτρίας συμφορὰς ἐργάζεσθαι.

Ποιμῶν.

Ποιμῶν ἐλάσας εἰς ἕνα δρυμῶνα πὲρ πρὸς βαλῆα, ὑποσπασας ὑπὸ δρυῶ τὸ ἰμάγιον,

Ἴον, καὶ ἀναβάς, τὴν περ-
 πὸν ἠρατέσθη. τὰ δὲ Πρὸ
 βαλα ἐοδίοντα τὰς βα-
 λαύνας, ἔλαθον καὶ τὰ
 ἰμάτια συγκαταφαγόν-
 τα. ὁ δὲ ποιμὴν κατε-
 βάς, ὡς εἶδε τὸ γεγ-
 νός, ὡ κήκισα, ἔφη, ζῶ-
 α, ὑμεῖς τῆς λοιποῖς
 ἔρια εἰς ἐοδίους παρέ-
 χετε, ἐμῶ δὲ τρέφοντο
 ὑμῶς καὶ τὸ ἰμάτιον ἀ-
 φείλεθε.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 καὶ πολλοὶ τῶ ἀνθρώπων
 δι' ἀνοίαν, τὰς μηδέν

ωεθ

ascendit & fructum
 decutiebat. Oves ve-
 rò inter edendū glan-
 des, nesciæ & vestes
 vnà deuorarunt. At
 quū pastor descēdis-
 set, vt quod erat factū
 vidit, O pessima,
 ait, animalia: vos ca-
 teris vellera ad vestes
 præbetis, à me verò
 quivos nutrio, etiam
 vestem surripuistis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 plerisque homines ob
 dementiam, eos qui ni-

r

hil

hil ad se attinent beneficio afficientes, domesticos malè tractare.

προσήμενος διεργείεντες, κτ' ἢ οἰκείων φάυλα ἐργάζον).

PISCATOR ET
Cerrus. 124

Piscator demissè reti in mare, retulit Cerrū: qui parvus quū esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tūc se caperet, sed dimitteret, quod parvus esset: at quū creuero, & magnus, inquit, euasero, me capere poteris, quoniā & maiori tibi ero utilitati. Tum piscator ait. Sed ego demens fuerim, si quod in manibus est misso lucro, licet sit paruum, expectādo etiam magnum sperem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, inconsideratum esse, qui spe maioris rei, qua in

Αλιός ἔσμεν
εἰς.

Αλιός τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, αὐλώεγκε Σμαρίδα· μικρὰ ἦ ἔσται, ἐκίτθωεν αὐτὸν νῦν μὴ μὴ λαβεῖν αὐτῷ, ἀλλ' εἴσωμαι διὰ τὸ μικρὰν τυχεύειν. ἀλλ' ὅταν αὐξυνθῶ καὶ μεγάλῃ, φησὶ, χύσομαι, συλλαβεῖν με δύνησιν, ἐπεὶ ἔεἰς μείζονά σοι ἀφέλθω ἔσομαι. καὶ ὁ ἀλιός εἶπεν, ἀλλ' ἐργάζεσθαι αὐτὸς αὐτὸν εἶλω, εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρῆς κέρδος, καὶν μικρὸν ἦ, τὸ προσδοκώμενον καὶν μέγα ἐπαρχὴ ἐλπίζειν.

Ἐπιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀλόγως αὐτὸν εἶναι, ὁ δὲ ἐλπίζει μείζονα, τὰς ἐν

ἐν χερσὶν ἀφείς σμικρὰ
ὄντα.

manibus sunt amittat,
quòd parua sint.

Ἰππὸς καὶ
ὄντα.

EQUVS ET
Asinus. 125

Aνθρώπος τις εἶ-
χεν Ἰππον ἔο-
νον. ὁ δὲ δόντων ᾗ, ἐν τῇ
ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄντα τῷ
Ἰππῷ, ὄσον ἐκ τῆ ἐμῆ
βάρους, εἰ θέλεις εἶναι
μεσῶν. ὁ ᾗ ὄσα ἐπέειπεν.
ὁ ᾗ ὄντα πεσὼν ἐκ τῆ
κῆρας ἐτελεύτησεν. ἔ
ᾗ δεαυότα πάντα ἐπι-
θέντα αὐτῷ, καὶ αὐ-
τὸν τὸν ὄντα δοραὶ,
ἴππῳ

Homo quā habe-
bat equū & asi-
nū. Cū autē iter face-
rēt, in via ait Asinus
Equo, Tolle à me o-
neris partē, si vis me
esse saluum. Illo non
persuaso, Asinus ceci-
dit, atq; ἐ labore mor-
tuus est. Ab hero au-
tē omnibus imposi-
tis ei, & ipsa Asini pel-
le,

Ie, conquerēs Equus
clamabat, Hei mihi
miserrimo, quid mi-
hi obtigit afflicto? ca-
enim parū oneris no-
lui accipere, ecce o-
mnia gesto, & pellē.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
si magni cum paruis
iungantur, utrosq; ser-
uari in vita.*

Ἰππῶν ὁ Ἴππῳ ἔβόα
οἴ μοι τὴν παναθλίαν, καὶ
μοι σωΐεσθαι τὴν ταλαι-
πώραν; μὴ θελήσας γὰρ
μικρὸν βάρῳ λαβεῖν.
ἰδὲ ἅπαντα βασιάζω,
καὶ τὸ δέριμα.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι
τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι
συνηθινῶν ἔντες, ἀμφο-
τεροῖν σωθήσονται ἐν βίῳ.

HOMO ET
Satyrus. 126

Ἀνθρώπου καὶ Σά-
τυρου.

HOMO quidam
cū Satyro inita
societ

Ἀνθρώπος τις πρὸς
Σάτυρον φίλιαν

ποιησάμενος, σωε-
 δίων ἢ αὐτῶν. ἤμω-
 νος ὅτι ἐψύχας ἤνο-
 μός, ὁ αὐτῶν ἄνθρωπος ἔως
 χεῖρας αὐτῆς προσφέ-
 ρων τῶν στόματι ἀπέπνευσε.
 Ἐπειδὴ Σάτυρος ἐπερωτή-
 σαιτος, διὸ ἢ αὐτίαν
 τῆς πρῶτης, ἔφη, ἔως
 χεῖρας μου θερμαίνω
 ἐκ τῆς κρύου. Ἐπειδὴ μικρὸν
 ὅτι ἐδέσμευσε θερμῶς
 προσενεχθέντος, ὁ αὐ-
 τῶν ἄνθρωπος προσφῆρων
 τῶν στόματι ἐφύσα αὐτόν.
 πικρῶς ὅτι πάλιν
 διὸ ἢ αὐτίαν ἔως πρῶ-
 τῆς, ἔφη, τὸ ἐδέσμευσε κα-
 τὰ ψύχου. ὑπολαβὼν ὅτι
 ὁ Σάτυρος, ἀλλ' ἔγωγε,
 ἔφη, διὸ ἢ νῦν διπο-
 λίσσομαι σε τὴν φιλίαν
 ὅτι ἐκ τῆς αὐτῆς στόμα-
 τος τὸ θερμὸν καὶ τὸ
 ψυχρὸν ἐξάγεις.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 δεῖ φύλακιν ἡμῶν ἔως
 φιλίας, ὡν ἀμφίβολός

ἔστι

societate, vna cū eo
 comedebat. Hyems
 verò & frigus cūm
 accessisset, homo ma-
 nus suas admotas
 ori afflabat. Rogan-
 te autem Satyro,
 quam ob causam
 hoc faceret, ait, Ma-
 nus meas calefacio
 propter frigus. Sed
 paulò post edulio ca-
 lido allato, homo ad-
 motum ori insuffla-
 bat ipsum. Rogante
 rursus, quare id face-
 ret, ait, Ferculum
 frigefacio. Suscepto
 sermone Satyrus,
 Sed ego, ait, post-
 hac renuncio tuam
 amicitiam: quia ex
 eodem ore & cali-
 dum emittis, & fri-
 gidum.

AFFABVLATIO.

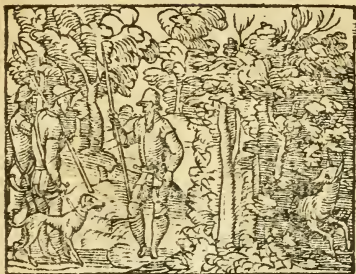
Fabula significat, fu-
 gere nos amicitias oport-
 ere, quarum anceps

τ 3

εστ

est affectio.

ἔστιν ἡ ἀλάφεια.

VULPES ET
Lignator. 127Αλώπηξ καὶ Δρυο-
τόμος.

Vulpes venato-
res fugiēs, & in
deserto multa decur-
sa via, virū Lignato-
rē in eo inuenit, cui
supplicabat vt se ab-
sconderet. A quo ei
ostenso suo tugurio,
ingressa delituit in
angulis. At venatori
bus profectis, & vi-
rum rogantibus, hic
voce quidē negabat
scire

Αλώπηξ κωηγῆς
ἀλάφεια, καὶ ἐν
ἐρημίᾳ πολλὰ δρόμον
ἀνέσσει, ἀνδρα δρυοτό-
μον δὲ βλέπει ἐν ζωτῇ,
ὃν καλεῖται τοῦτο ἔχου-
ψα ἀντί. ἢ ἵπο-
δείξασθαι αὐτῇ τὴν ἐ-
αυτῆ καλὸν, εἰσελ-
θεῖται ἐνρύπτει εἰς τὰς
γωνίας. ἢ ἡ κωηγητῶν
ἐλθόντων, ἔρωτωντων
ἢ ἀνδρα, ἔτι τῇ μὲν
Φω

Φονῆ ἠρνεῖτο μηδὲν εἰ-
 δέναι, τῆ δ' ἰδέσθαι αὐτῆ
 τὸ ὄπλον ἰσπεδείκνυ. οἱ
 δὲ μὴ παροχόντες, ἀπῆλ-
 θον παραχρῆμα. ὡς ἔν-
 εἶδεν αὐτὸς ἡ Αλώπηξ
 παρελθόντας, ἐξῆλθεν ἔ-
 παρσφωνῆσα, μεμφο-
 μίμῃ δ' αὐτῶν ἐκείνων,
 ὡς σωθεῖται μὴ δὲ αὐ-
 τῆ, χάριτας δ' αὐτῆ ἐκ
 ὁμολογῆσαν. ἡ Αλώ-
 πηξ ἐπιστραφεῖσα, ἔφη
 ὦ ἔσθ, ἀλλ' ἐγὼ γε ἠ-
 δειν αὐτοῖ σοι χάριτας. εἰ
 τοῖς λόγοις ὁμοία καὶ
 τὰ ἔργα τῆ χάριτος, καὶ
 τὰς τρεῖς εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος παρὰ τὰς
 χρεῖσιν μὴ ἐπαγγελιομέ-
 νους εἰς λόγους, ἐναντία
 δὲ ποιῆντας τοῖς ἔργοις.

Ἀνθρώπου κατα-
 γραύσας ἀγαλ-
 μα.

Ἀνθρώπος τις ξύ-
 λινον ἔχων θεόν,
 κρετ

scire quicquam, sed
 manu locū eius de-
 monstrabat. Hi verò
 quum non aduertif-
 sent, confestim abie-
 re. Vt igitur vidit eos
 Vulpes præteriisse,
 exiuit nihil alloquu-
 ta. Illo autem ipsam
 accusante, quòd ser-
 uata à se gratias sibi
 non ageret, Vulpes
 cōuersa, inquit, Heus
 tu, ego verò egissem
 tibi gratias, si verbis
 similes & manuum
 gestus, & mores ha-
 buisses.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui
 verbis quidem utilia
 promittunt, sed contra
 rebus faciunt.

HOMO PER-
 fractor sta-
 tua. 128

HOMO quidā li-
 gneum habens
 14 deum,

deū, supplicabat vt si-
 bi beneficeret. Cūm
 igitur hæc faceret, &
 nihilominus in pau-
 pertate degeret, ira-
 tus eleuatum ipsum
 cruribus, proiecit in
 pauimentum. Illiso
 igitur capite, ac sta-
 tim diffracto, auri
 quàm plurimū efflu-
 xit. quod ille iā cūm
 colligeret, exclamat,
 Peruerfus es, vt pu-
 to, & ingratus. colen-
 ti enim mihi nequa-
 quam profuisti, ver-
 beran

καδικέτ' οὖε τ' ἀγαθῶ
 ποιῆσιν αἰτῶν. ὡς οὖν
 ζωῶτα ἐστραπεν, καὶ ἔ-
 δεν ἤτιον ἐν πενίᾳ δι-
 ἤγε, θυρωβείς, ἄριστος
 αἰτῶν τ' σκελῶν, ἐρ-
 ρίψεν εἰς τὸ ἔδαφος.
 παροστροσύσις ἐν τ'
 κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα
 κλαυθείσις, χευσὸς ἐρ-
 ρύσεν ὅτι πάλῃς.
 ὄντως δὲ σωάγων ὁ
 αὐτῶν τ' ἐβόα, σπε-
 ἔλος ὑπάρχεις ὡς γε
 οἶμμι, καὶ ἀγνώμων.
 τιμῶντά σε γὰρ ἠκίστα
 με ἀφελήσις, τυπτή-

σάντα δὲ σε πολλοῖς κα-
λοῖς ἀμείβῃ.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐστὶ ἀφελήσι τῶν
πονηρῶν ἀνθρώπων, τύ-
πτων ἢ αὐτῶν μᾶλλον
ἀφελήσι.

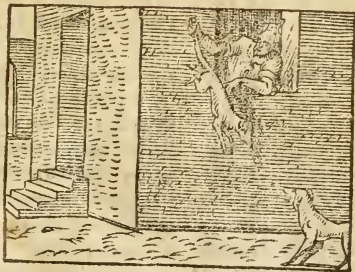
beranti autē te mul-
ta donasti bona.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non
profuturū te tibi, hono-
rando prauū hominem,
sed verberando ipsum
profuturum magis.

Ἀνθρώπος καὶ
Κύων.

HOMO ET
Canis. 129

Ἀνθρώπος τις ἦεν
μαζε δεῖπνον, ἐ-
στίασιν ἑνὰ τῶ φίλων
αὐτοῦ καὶ οἰκείων. ὁ ἢ
Κύων αὐτῷ ἄλλο κύν-
να ἐκάλει, λέγων, ὦ
φί

HOMINO quā para-
bat cenā, acce-
pturus amicū quēdā
suū & familiarē. Ca-
nis itē ipsi? aliū inui-
tās Canē dicebat, O
r s amic

amiciveni, cœnavnâ
 mecū. Is cū accessif-
 fet, lætus astabat, ma-
 gnâ spectans cœnâ,
 secū loquens, Παῖ,
 quanta mihi lætitia
 nuper derepēte ob-
 lata est! nam & nu-
 triar, & ad satietatē
 cœnabo, ita vt nullo
 modo cras esuriam.
 Hæc secum cūm di-
 ceret Canis, simulq;
 moueret caudam, vt
 qui iā amico fideret,
 coquus vt vidit ip-
 sum huc & illuc cau-
 dā circumagentē, ar-
 reptis ipsius crurib⁹,
 eiecit statim de fene-
 stris. At is quum de-
 cidisset, abibat vehe-
 mēter exclamās. Sed
 Canum quidā quum
 illi in via occurrisset,
 percōtabatur, vt bel-
 lè cœnatus es ami-
 ce? Qui respondens
 ei dixit, Multo potu
 ineb

φίλε, δεῦρο σιωδεί-
 πησόν μοι. ὁ ᾗ παρο-
 ελθὼν, χαίρου ἴσατο,
 βλέπων τὸ μέγαυ δεῖ-
 πνον, βοῶν ἐν τῇ καρ-
 δια, βαδαι, πόση μοι
 χαρὰ ἄρτι ἐξαπιναίως
 ἐφαίνη. τραφίσομαι τε
 γὰρ, & εἰς κέρου δ' ἀπνή-
 σω, ὥστε με αὐτοῖον μη-
 δαμήγε πένῃσαι. Ἐῶ-
 ται καὶ ἑαυτὸν λέγου-
 τῶν ἔκωτος, & ἄμφω
 σείοντες τὴν κέρου, ὡς
 δὴ εἰς τὸ φίλον θαρρῶν-
 τες, ὁ μάλιστα ὡς εἶδε
 τῶν ὡδὲ κῆκεῖσε τὴν
 κέρου παρῆρῆφοντα,
 κατὰ κράν τὰ σκέλη αὐ-
 τῶν, ἔρριψέ παραχρη-
 μα ἐξωθεν τὸ θυρίδων.
 ὁ ᾗ κατῶν, ἀπῆει με-
 γάλως κράζων. τὸ τις
 ᾗ κωῶν τὸ καὶ ὁ δὸν
 αὐτῶν σιωπῶντων,
 ἐπιρώτα, πῶς εἰδείπη-
 σαις φίλῳ; ὁ ᾗ παρὸς
 αὐτὸν ὑπελαβὼν, ἔ-
 φη, ἐκ τῆ πολλῆς πό-
 σεως

σως μεθυοῦσιν ὑπερ-
 κόρον, οὐδ' ἐπὶ τὴν ὁδὸν
 αὐτὴν ὅθεν ἐξῆλθον,
 οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ἔδει θάρρειν τοῖς ἐξ
 ἀλλοτριῶν εὖ πικεῖν ἐ-
 παγγελιομοῦσι.

Ἀλιεύς.

Αλιεύς ἀλιεύη-
 κῆς ἀπέρο, λα-
 βὼν αὐλῆς καὶ δικτύου,
 παρεξήνεθ' εἰς τὴν θά-
 λασαν, καὶ σταῖς ἐπὶ λι-
 νῷ πέτρῃ, τὸ μὲν ἄνω
 ἔην ἠὲ λῆ, νομιζὼν ὡς
 τὴν ἠδουφονίαν τὰς ἰ-
 χθύας ἐφάλλεσθαι. ὡς δ'
 ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐ-
 νῶνεν ἔδειν, ἀποθέ-
 μῃ τὰς αὐλῆς, αὐτὸν
 λαμβάνει τὸ ἀμφίεσθαι
 σπον, καὶ βαλὼν καὶ τὸ ὑ-
 δατοῦ, πολλὰς ἰχθύας
 ἤρπυσεν. ἐκβαλὼν ὅ-
 αὐτὰς ἀπὸ τοῦ δικτύου,
 ὡς εἶδε πηδῶντας, ἔφη,
 ὦ

inebriatus supra sa-
 tietatem, ne ipsam
 quidem viam qua e-
 gressus sum noui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 non oportere confidere
 his qui ex alienis bene-
 ficere pollicentur.

PISCATOR. 130

Piscator piscan-
 di rudis, acce-
 ptis tibiis ac reti-
 bus, perrexit ad ma-
 re, & stans super pe-
 tra quadam, primum
 quidem sonabat ti-
 biis, existimans ad
 vocis suauitatem pi-
 sces affilire. Ut verò
 multum cōtendens,
 nihil proficeret, de-
 positis tibiis, af-
 sumit rete, ac iacto
 in aquam, multum
 piscium cepit. Qui-
 bus euacuato reti,
 ut salientes vidit, ait,
 O pes

O pessime animātes,
quum sonabā tibia,
nō saltabatis:quū ve-
rò cessauī, id agitis.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos, qui præ-
ter rationē, & inopportu-
nē aliquid agunt.*

BVBVLCVS. 131

BVbulcus armētū
taurorū pascens,
amisit vitulū, & stran-
diq; omnē solitudi-
nē, indagādo moram
traxit. vbi autē inue-
nire nihil potuit, pre-
catus est Iouē, si furē
qui vitulū cepit ostē-
derit, hædum in sa-
crificiū oblaturum.
Cæterum proficiscēs
in quercetum quod-
dam, inuenit à Leo-
ne deuorarivitulū.
Trepidus igitur, &
perterrefactus, eleua-
tis manibus suis in
cælū, ait, ô domine
Iup

ὦ κακίστα ζῶα, ὅτε ἤθ-
λουω, ὅση ἀρχεῖσθε. ὅ-
τε ᾗ πέπυγμα, τῦτο
πυεῖτε.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος ἀρὸς τὰς
παρὰ λόγον, καὶ παρὰ
καιρὸν ἢ πρῶτοντας.

Βυκόλῳ.

ΒΟυκόλῳ ἀγέλλω
ζαύρων βόσκων, ἀ-
πώλεσε μόχον. πῶρελ-
θὼν ᾗ πᾶσαν τὴν ἔρη-
μον, διέτριβεν ἐρδύ-
νῳν. ὡς ᾗ ἐδ' ἐν δὺρεῖν
ἠδωθήτη, ἠύξατο τὰ
διί, αὐτὸν λαβόντα μό-
χον κλέπτω ὑποδεί-
ξει, ἔριφον εἰς θυρία
προσάξειν. καὶ δὴ ἐρ-
χόμενῳ εἰς ἕνα δρυ-
μῶνα, δὺρεῖσκι Λέοντα
κατεδίοντα τὸν μόχον.
ἔμφοδῳ ἔν γηρόμε-
νῳ, καὶ μέγα δειλιά-
σας, ἐπάρας τὰς χεῖ-
ρας αὐτοῦ εἰς τὸ ἔρα-
νον, εἶπεν, ὦ δέσποτα
Ζεῦ,

Ζεῦ, ἐπηγχειλάμην σοι
 Ερμῆφον δώσθην, εἰὰν ᾗ
 κλέπτῳ εὐρω· νυῦ
 ζῶσθην σοι θύσθην ὑπι-
 χνῆμαι, εἰὰν τέτῃ ζῶ
 χείρας ἐκφύγω.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος πρὸς αὐ-
 δρας δυσυχεῖς, οἱ ἴνες
 ἀπορῶντες μὲν, εὐχονται
 δόξῃν, δόξῶντες δὲ ζη-
 τῶσιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

Κόραξ γασῶν ἔφη
 τῇ μητρὶ, μήτερ
 εὐχῆ τῷ Θεῷ, καὶ μὴ
 θρῆνῆ. ἢ εἰ ὑπολαβῶ
 σα ἔφη, τίς σε, ὦ τέ-
 κνον, ᾗ Θεῶν ἐλεήσθῃ;
 τίς γὰρ κρέας ὑπὸ
 σῆ γε σῶν ἐκλάπη;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 οἱ πολλοὶ ἐχθρῶς ἐν
 βίῳ ἔχοντες, εἰδέναι φί-
 λον ἀνάγκη δόξῃσιν.

Iupiter, promiseram
 tibi hœdum me da-
 turum esse, si furem
 inuenirem: nunc tau-
 rum tibi polliceor sa-
 crificaturum, si hu-
 ius manus effugero.

AFFABVLATIO.

*Fabula in homines
 infortunatos, qui dum
 carent, ut inueniant,
 precantur: cum inuene-
 rint, querunt effugere.*

CORVVS. 132

CORUUS ægrotās,
 ait matri, Mater
 precare Deū, nec la-
 mentare. Ea verò re-
 spondens, ait, Quis
 Deus ô fili miserebi-
 tur tui? cuius enim tu
 carnes nō es furatus?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
 qui in vita multos ini-
 micos habent, eos ami-
 cum in necessitate in-
 uenturos neminem.*

AQUILA. 133

SVper petrā Aquila sedebat, Leporē captura. hanc autem quidam percussit sagitta, quæ intra ipsam ingressa est. Sed crena cum pennis ante oculos stabat: quam cum vidisset. Et hæc, inquit, mihi altera mæstitia, quòd propriis pennis inteream.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, durum esse, quoniam quis à suis periculum patitur.

CICADA ET
Formicæ. 134

HYemis tempore quū triticū maderet, Formicæ vētilabāt. Cicada autem esuriēs petebat ab eis cibū. Formicæ verò dixerūt ei, Cur æstas non

Αετός.

ΥΠεραΐωθεν πέτρας Αετός ἐκθέρει, Λαχών θρηύσση ζητῶν. τῶρον δ' ἐκτεῖς ἔβαλε θεόδους, καὶ τὸ μὲ βέλτε ἐντὸς αὐτῆς εἰσηλθεν. ἡ δὲ γλυφὴ σὺν τοῖς πτεροῖς παρὰ τὸ ὀφθαλμῶν εἰσὶν κει. ὁ δὲ ἰδὼν ἔφη, καὶ τῶρον μοι ἑτέρα λύπη, τὸ θεῖς ἰδοῖς πτεροῖς ἐναποθήσκην.

Επιμύθιον.

Ο μὲν δὲ δηλοῖ, ὅτι δεινόν ἐστιν, ὅταν τις ἐκ τῶ ἰδῶν κινδυνώσῃ.

Τέπιξ ἔ Μύρμηκες.

Χειμῶν δ' ὄρα τῶ σίτων βροχέντων, οἱ Μύρμηκες ἐψυχον. Τέπιξ δὲ λιμῶτων ἤτε αὐτὸς τροφίω. οἱ δὲ Μύρμηκες εἶπον αὐτῷ, Διὰ τὸ θέρ

θερος ε̄ σωη̄γες τρο-
 φῶς; ὁ ᾗ εἶπεν, ἄκ' ἐ-
 χόλαζον, ἀκ' ἤδον με-
 σικῶς. οἱ ᾗ γελᾶσυν-
 τες εἶπον, ἀλλ' εἰ θε-
 ρος ᾠραις ἤυλεις, χι-
 μῶν ὄρεχῃ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 ε̄ δεῖ πινε ἀμελεῖν ἐν
 παυτὶ πράγματι, ἵνα
 μὴ λυπηθῇ καὶ κινδύ-
 νούσῃ.

Σκώληξ καὶ Αλώ-
 πηξ.

Ο Τῶ πηλᾷ κρυ-
 πτόμῳ Σκώ-
 ληξ

te nō colligebas ali-
 mentū? hæc ait, Non
 eram ociosa, sed ca-
 nebam musicè. tum
 hæ ridentes dixerūt,
 Si æstate modulaba-
 ris, hyeme salta.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 nō oportere quenquam
 aliqua in re esse negli-
 gentem, ne mæreat ac
 periclitetur.

VERMIS ET

Vulpes. 135

Q Vi sub cæno
 celabatur Ver-
 mis,

mis, super terrā egres-
sus, dicebat omnib⁹
animalib⁹, Medicus
sum medicaminū do-
ctus, qualis est Paxon
deorum medicus. Et
quomodo, ait vulpes,
alios curās, te ipsum
claudum non curas?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
nisi praesto experientia
fuerit, omne verbum
inane esse.*

ληξ, εἰς γλῶττῶν ἐξεληθῶν,
ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις,
ἰατρός εἰμι φαρμάκων
ἐπισημῶν, οἷός ἐστιν ὁ
τῶν Θεῶν ἰατρός Πάξ-
ων. καὶ πῶς, εἶπεν Α-
λώπηξ, ἄλλους ἰώμε-
νος, σαυτὸν χυλὸν ὄντα
ὄσον ἰάσω;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐὰν μὴ πείρα ἦ ἢ πεί-
ρα, πᾶς λόγος ἀνεῖς
ὑπάρχει.

GALLINA
auripara. I 36

Ornis χρυσοῦ-
νης.

Gal

Orn

Ορνιθά τις εἶχεν
 ὡὰ χρυσᾶ τίκτη
 σαν, καὶ νομίσας ἐν-
 δον αὐτῆς ὄγνον χρυ-
 σίς εἶναι, κτείνας εὐ-
 ρηκεν ὁμοίαν τῶ λοι-
 πῶν ὀρνίθων. ὃ δ' ἀφρό-
 ον πλῆθυν ἐλπίσας δι-
 ρήσθη, καὶ τῷ μικρῷ ἐπέ-
 ρη) ἐκείνης.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 δεῖ τοῖς παρῶν δρῶν
 ἀφροσύνην, καὶ τὴν ἀπλησίαν
 φύσιν.

Λέων καὶ Αλώ-
 πηξ.

Λέων γηράσας, καὶ
 μὴ διωάμενος
 διαρκέσας αὐτῶν τῶ
 φλῶ, ἐγνώ δι' ἐπινοίας
 τὴν περᾶξιν. καὶ δὴ πα-
 ραγλυόμενος ἐν σπη-
 λῶν ἑνὶ, ἐκκατακλει-
 σθεῖς, παρῶν ποιῆτο νο-
 σεῖν. παραγλυόμενος ἐν
 τῷ ζῶν ἐπισκέψας
 χεῖρα, συλλαμβάνων
 κατ

GAllinā quis ha-
 bens, oua aurea
 parientē, ratus intra
 ipsam auri massam
 inesse, occisam aliis
 Gallinis similem re-
 perit. Hic multū spe-
 rās se inuenturū diui-
 tiarū, etiam exiguis
 illis priuatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 oportere contentum esse
 presentibus & fugere
 insatiabilitatem.

LEG ET

Vulpes. 137

Leo senio confe-
 ctus, quū suppe-
 ditare sibi cibum nō
 posset, decreuit astu
 id facere. Itaq; profe-
 ctus in antrū quod-
 dam, & deuolutus si-
 mulabat agrotum.
 Aduenientes igitur
 animātes visitationis
 gratia, comprehēsas
 s deuo

deuorabat. Multis
igitur absumptis ani-
māib⁹, Vulpes ea ar-
te cognita, accessit ad
ipsum, & stans extra
spelūcā rogabat quō
se haberet. Quū au-
tem is dixisset, malè,
causamque rogaret,
quāobrem nō ingrede-
retur, vulpes ait, quia
me vestigia terrēt, oīa
introrsum spectan-
tia, nulla retrorsum.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
prudentes homines con-
iecturis prauis a pericu-
la euitare.*

LVPVS ET

Vetula. 138

LVpus esuriēs cir-
cuibat quērēs ci-
bū. Profectus autē ad
locum quendā audi-
uit lugentē puerulū,
ej⁹; dicētem anum,
Desine

καθήσθαι αὐτά. πολ-
λῶν ἐν ζώων ἀναλω-
θέντων, Αλώπηξ τὸ τέ-
χνασμα τῆτο γῆσσα,
παρεγγύθη πρὸς αὐ-
τὸν, καὶ εἶσα ἐξώθεν
ἔπηλαίετο ἐπιωθαίνε-
το πῶς ἔχει. ἔῃ εἰπόν-
τος, κακῶς, καὶ τὴν
αἰτίαν πιωθανομήξ,
διὲν ἔσθαι εἰσέρχεται, ἢ
Αλώπηξ ἔφη, ὅτι ὁρῶ
ἔχνη πολλῶν εισιόντων,
ὀλίγων ἢ ἐξιόντων.

Επιμύδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φρόνιμοι τὸ ἀσφρά-
πων ἐκ τεκμηρίων πρὸς
ορώμενοι τὰς κινδύνους
ἐκφύγασιν.

Λύκος καὶ

Γραῦς.

ΛΥκος λιμάτιων
ἀειθεῖαι ζητῶν
τροφίῳ. γῆνομήξ ἢ
κατά ληνά τῆπον, ἤκεσε
παύδες κλαίοντος, καὶ
Γραῦς λεγέσης αὐτῆ,
πῶ

παῦσαι ἔκλαιεν· εἰ δὲ
μὴ, τῇ ὥρᾳ ζωῆτι ἐπι
δώσω σε τῷ Λύκῳ. οἰό
μην· ὁ δὲ ὁ Λύκος ὅτι
ἀληθὲς εἴη ἡ Γραῦς ἴσα
το παλαιῶν ἐκδεχόμενος
ἔωραν. ὡς δὲ ἑσπέρας κα
τέλαβεν, ἀκέει πάλιν
τῇ Γραῦς καὶ λακιδύε
σης τὸ παιδίον, ἐλε
γέσης αὐτῷ, εἰ μὴ ἔλθῃ
ὁ Λύκος δεῦρο, φονεύ
σομαι, ὡς τέκνον, αὐτῶν.
Ζωῆτα ἀκέσας ὁ Λύ
κος ἐπορεύετο, λέγων,
ἐν ζωῆτι τῇ ἐπαύλει,
ἄλλα μὴ λέγασιν, ἄλλα
δὲ πράττουσιν.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐ
θρώπους, οἵτινες τὰ ἔρ
γα τοῖς λόγοις ὄσκει
χουσιν ὄμνια.

Εἰρηφῶ καὶ Λύ
κος.

Εἰρηφῶ ἐπὶ τῷ
δωματῷ ἐστῶς, ἐπὶ
δὲ Λύκον περιόρτα εἶ
δεν,

Define plorare: sin
minus hac hora tra
dam te Lupo. Ra
tus igitur Lupus se
riò loqui aniculam,
expectabat ad mul
tam horā. Sed quum
aduenisset vespera,
audit rursus anum
blandientem pueru
lo, ac dicentem, Si
venerit Lupus huc,
interficiemus eum,
fili. His auditis Lu
pus abiens dicebat,
In hoc tugurio a
liud dicunt, aliud
faciunt.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines,
quorum facta verbis
non respondent.

HOEDVS ET
Lupus. 139

HOed^o sup domo
quadā quū sta
ret, viso Lupo præ
tereun

tereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum. sed Lupus ait, Heus tu, nō tu mihi, sed locus cōuiciatur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerumque et locum et tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

MVLVS. I40

MVlus ordeo pinguefactus, lasciuiebat clamans ad dicēs, Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis. atque aliquādo cū necesse foret ei currere, vt à cursu cessauit, patris Asini statim recordatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, etsi tempus ad gloriam promoueat aliquem, non sine tamen ipsius fortu-

no

θεν, ἔλοιδορῆς ἔἴσκωπτεν αὐτόν. ὁ δὲ Λύκος ἔφη, ὦ ἕταρα, οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ ἕταρα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πολλάκις καὶ ὁ ἕταρος καὶ ὁ κμηρὸς δίδωσι τὸ θράσος καὶ τὸ ἀμεινόνων.

Ημίονος.

Ημίονος ἐκ κελθῆς πυχυθεῖς, αἰεσκήρτησε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ με ἐστὶν ἵππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῷ ὅλος ἀφαιμιώθην. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελεύσεως τρέχον, ἐπέδῃ τὴν δρόμον ἐπαύσαιτο, τὴν πατρὸς ὄντα δὴν ἐπεμνήσθη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς δόξαν φέρη ἡνᾶ, τὴν ἑαυτῆς γελῶν τύχης μὴ ἐπιλανθῆναι

ἴτα

θανέτω. ἀβέβαιος γάρ
ἔστιν ὁ βίος ἕως.

na obliuiscatur. instabi-
lis enim est vita haec.

Οφίς καὶ Γεωρ-
γός.

SERPENS ET
Agricola. 141

Οφίς ἐν Γεωργῶν
αὐτοῦ φω-
λῶν, ἀνείλεν αὐτῆ
τὸ νήπιον παιδίον. πέν-
θος ἢ τοῖς γονεῦσιν ἐγέ-
νετο μέγα. ὁ ἢ πατήρ
ὑπὸ τῆ λύπης πέλε-
κυν λαβῶν, ἔμελλεν
τὸ ὄφιν ἐξελεῖν φο-
νύσσειν. ὡς ἢ ἔκυψε
μικρὸν, ἀσύνως ὁ γε-
ωργὸς τὸ παιδίον αὐ-
τὸν,

Serpēs in agrico-
læ vestibulis de-
litescens, sustulit eius
infantē puerulū. Lu-
ctus autē parētibz
fuit magnus. at pater
præ mœrore accepta
securi, egressum Ser-
pentē occisurus erat.
Vt verò prospexit pa-
rūper, festinans agri-
cola vt ipsum percu-
teret,

teret, errauit, tantum percusso foraminis orificio. Digresso autē Serpente, agricola ratus Serpētē nō amplius iniuriæ meminisse, accepit panē & salē, apposuitq; in foramine. Sed Serpens tenui sibilo ait, non erit nobis posthac fides amicitiaue, quādiu ego lapidem video, tu filij tumultū.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nullum odij, aut vindictæ obliuisci quamdiu videt monumentum, quo tristatus est.

TVBICEN. 142

TVbicen exercitum cōgregās, ac superatus ab hostibus, clamabat, Ne me temerē & frustra viri,

τὸν, ἠσόχησε, μόνον κρέσσας τὴν τ' τρώγλης ὀπλίω. ἀπελθόντ' δὲ τοῦ ὄφραως, ὁ Γεωργὸς νομίσσας τ' μηκέτι μνησικακεῖν λαθῶν ἄρτον καὶ ἄλας, ἔφηκεν ἐπὶ τῇ τρώγλῃ. ὁ δ' ὄφρις λεπτὴν συρρίξας, εἶπεν, ὅτι ἔσται ἡμῖν ἀπάρτι πίστις ἢ φιλία, ἕως αὐτὸ ἐγὼ τὴν πέτραν ὄρω, σὺ δ' ἐπὶ τὸν τύμβον τοῦ τέκνου.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δὲ δηλοῖ, ὅτι ἐδὲς μίσους, ἢ ἀμυνῆς ἐπιλαυθαύει, ἔφ' ὅσον βλέπει μνημόσμων, δι' ἃ ἐλυπήθη.

Σαλπικτής.

Σαλπικτής φρατῶν ἐπισωμάτων, καὶ κρατηθεὶς ὑπὸ τ' πολέμιων, ἐβόα, μὴ κτείνιτέ με, ὦ ἄνδρες, εἰκῆ

κῆ καὶ μάτις. εἰδέναι
 γὰρ ὑμῶν ἀπέκτενα.
 πᾶσι γὰρ εἶ χαλκῶς
 τούτου οὐδὲν κτῶμα.
 οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφα-
 σαν, Διὰ τί το γὰρ μάλ-
 λον τεθνήσκει, ὅτε σὺ μὴ
 δυνάμην εἰς πολεμῆν,
 τὴν πάντας πρὸς μά-
 χην ἐγείρῃς.

Επιμύθιον.

Ο μύθος δηλοῖ, ὅτι
 πᾶσι πᾶσι, οἱ τὴν
 κακὴν καὶ βαρῆν δυνά-
 μιν ἐπεγείροντες εἰς τὴν
 μάχην ποιεῖν.

viri, occidite: Non
 enim vestrum quen-
 quam occidi: nā prae-
 ter æs hoc possideo
 aliud nihil. & hi ad
 ipsum dixere, Ob id
 magis morieris, qui
 quum nequeas ipse
 pugnare, omnem ad
 pugnam excitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 plus peccare, qui ma-
 los ac graues principes
 concitant ad malè agen-
 dum.

ARVNDQ ET
Oliua. 143

Κάλαμος & κη
Ελαία.

DE tolerantia, & viribus, & quiete, Arundo & Oliua contendebāt. Quum autem arūdini oliua conuicium faceret, utpote imbecillæ, ac facile cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parūper præstolata, vbi acer affluit ventus, arundo succussā, & declinata ventis,

Διὰ καρτερίαν κη ἰχυρῶ ἐήσυχίαν Κάλαμος & κη Ελαία ἤριζον. Ὡς ἡ κηλάμος ὄνειδίζομεν ἑαυτὸν τὴν ἐλαίας, ὡς ἀδυνατὸς κη ῥαδίως ὑποκλινομένη πᾶσι ταῖς ἀνέμοις, ὁ κηλάμος σιωπῶν ὅτι ἐφθγγεῖατο. κη μικρὸν ὑπομείνας, ἐπεδὴ ἄνεμος ἐπνύσεν ἰχυρὸς ὁ μὲν κηλάμος ὑποσθθεῖς κη ὑποκλινθεῖς ταῖς

Θῆς αἰέμοις, ραδίως δι-
εσώθη. ἢ δ' ἐλάμ' ἀπέδ' ἢ
αὐτέτνε Θῆς αἰέμοις,
κατεκλάσθη τῇ βίᾳ.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ τῶ κερῶ καὶ τῆς
κρείττοσιν αὐτῶν μὴ αὐ-
τιστάμμοι, κρείττεσ θί-
σι τ' ἀπὸς μείζονας φι-
λονεκέντων.

ventis, facilè euasit,
oliua autè cùm ven-
tis restitisset, vi dif-
fracta est.

AFFABULATIO.

Fabula significat,
eos qui tempori ac præ-
stantioribus non resi-
stunt, meliores esse ijs
qui cum potentioribus
contendant.

Λύκος καὶ Γέ-
ρανός.

LVPVS ET
Grus. I44

Λύκος λευμῶ ὅσε-
ον ἐπεπήγ'· ὃ ᾗ
Γεράνω μισθὸν παρέ-
ξεν

L Vpus gutturi of-
se infixo, mer-
cedē Grui se præbi-
s s turum

turum dixit, si capite
iniecto, os ex guttu-
re sibi extraxerit. hec
autem eo extracto,
quippe quæ procero
esset collo, mercedē
efflagitabat. Qui sub
ridendo, dētēsq; ex-
acuendo, Sufficiat ti-
bi, ait, illa sola mer-
ces, quod ex ore Lu-
pi & dentibus sal-
uum caput & illæ-
sum exemeris.

AFFABVLATIO.

*Fabula in viros,
qui à periculo serua-
ti, bene de se meri-
tis eam gratiam refe-
runt.*

GALLI. 145

DVob^o Gallis pu-
gnātib⁹ de Gal-
liais fœminis, alter
alterum in fugā ver-
tit, ac victus in locū
obscurum profectus
delituit. Sed quī vi-
cit,

ξεν εἶπεν, εἰ τὴν κεφα-
λὴν αὐτῆς ἐπιβάλῃ-
σαι, τὸ ὅσ' ἐν ἐκ τῆς λα-
μῆς αὐτῆς ἐκβάλῃ. ἢ ἢ
τῆς ἐκβαλεῖσαι, δολι-
χόδεντος ἔσαι, τὸ μι-
θόν ἐπεζήτη. ὅς τις γε-
λώσις, καὶ τὸς ὀδόν-
τας θήξαι, δοκεῖ σοι μι-
θός, ἔφη, τῆς καὶ μέ-
νον, ὅτι ἐκ λύκας ἐ-
μαίεσ καὶ ὀδόντων ἐξή-
ρις κέρειαν σῶαν μηδὲν
παύσται.

Επιμύθιον.

Ο μύθος πρὸς αὐδρας
οἱ τινες ἀπὸ κινδύου
ἀσσωθέντες, τοῖς δὲ ἐρ-
γέταις τοιαύτας ἀποπέ-
μισσι χρίζεται.

Αλέκτορες.

Aλέκτορων δύο κα-
χυμύων πρὸς θη-
λειῶν ὀρνέθων, ὁ εἰς τὸ
ἕτερον κατετροπώσα-
το. καὶ ὁ μὴ ἠτληθείς,
εἰς ἕπον κατάσκιον ἀ-
πιῶν ἐκρέθη. ὁ ἢ νι-
κη

κήσας, εἰς ὑψὺ δὲ
θεῖς, καὶ ἐφ' ὑψηλῆς θί-
χης σῆς, μεγαλοφώνως
ἐβόησε. καὶ παρ' οὐθὺς
Αετὸς καὶ ἄπτερος, ἤρπα-
σεν αὐτὸν. ὃ δ' ἐν σκό-
τῳ κεκρυμμένῳ, ἀ-
δεῶς ἔκθετε ταῖς θη-
λείαις ἐπέβαλε.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
κύριος ὑπερηφάνους
αὐπτάσσει, καὶ ἀπνοῖς ἢ
δίδωσι χάριν.

Γέρον καὶ Θά-
νατος.

Γέρον ποτὲ ξύλα
κήσας, ταῦτα φέ-
ρων, πολλὴν ὁδὸν ἐβά-
διζε, καὶ διὰ τὸ πολὺν
κόπον ἀποθνήσκον ἐν
τόπῳ ἡγίῳ φόρον, τὸ
θάνατον ἐπεκαλεῖτο. ὃ
ἢ θανάτου παλιόντος,
καὶ πτωχονομίας πλὴν
αἴτιαν δι' αὐτὸν ἐ-
κάλει, ἀφλάσσας ὁ γέ-
ρων,

cit, in altū eleuatus,
stansq; super alto pa-
riete, magna voce cla-
mauit, & statim ad-
uolans Aquila, eum
rapuit. At qui in te-
nebris delitescibat,
ex illo intrépidè gal-
linas conscendit.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
Dominum superbis re-
sistere, dare autem hu-
milibus gratiam.*

SENEX ET

Mors. 146

Senex olim incisa
à se ligna quū fer-
ret, multam ibat viā,
ac ob multum labo-
rem deposito in loco
quodam onere, mor-
tem inuocabat. Sed
mors quum adesset,
causamque peteret,
propter quā se voca-
ret, perterrefactus se-
nex,

nex, ait, Vt meum
onus attollas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
omnem hominem esse
vitæ studiosum, licet in-
fortunatus sit, & men-
dicus.*

RANAÆ. 147

DVæ Ranæ fic-
cata palude, vbi
habitabant, circum-
ibant, quærendo vbi
manerēt. ac profectę
in profundū puteū,
& acclinatæ deor-
sum, visa aqua, altera
consulebat, vt salta-
rent continuo deor-
sum: altera verò ait,
Si & hic aruerit, quo-
modo poterimus a-
scendere?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
nequid inconsulò fiat.*

ρων, ἔφη, ἵνα με τὸν
φόρον ἄρῃς.

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πᾶς ἀνθρώπος φιλό-
ζωος, εἰ καὶ δυστυχῆς,
καὶ πτωχὸς ἐστίν.

Βάτραχι.

BΑτραχοὶ δύο ξη-
ραυθείσης τῆς λί-
μνης ἐν ἧς κατώκειτο,
περὶ ἑσθῆσαν ζιτῶντες πᾶ
καταμείναν. καὶ ἐλθόν-
τες εἰς φρέαρ βαθύ, καὶ
κύψαντες καίτω, καὶ
ἰδόντες τὸ ὕδωρ, ὁ μὲν
εἰς στωβρὸν ἐβύβη, ἵνα
πηδῆσιν παρὰ τοῦ
καίτου. ὁ δ' ἕτερος εἶ-
πεν, εἰ καὶ τὸ ξη-
ραυθῆναι, πῶς δύνησόμε-
θα αἰαθῶμεθα;

Επιμύδιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἀπὸ συμβεβηκυῖας μὴ
ποιεῖν ἔστι.

Αρνός καὶ Λύ-
κος.

Αρνός ἐφ' ὑψηλῷ
τόπῳ ἰσάμηντο,
Λύκον κείτωθεν παρε-
όντα πλὴν ὁδὸν ἔσκα-
πτε, καὶ θηρίων κα-
κὸν ἀπεκάλει καὶ ἀμυ-
βόροιν. ὃ δ' Ἰ Λύκος τρα-
φεῖς, εἶπε πρὸς αὐτὸν,
ὃ σὺ με λοιδορεῖς, ἀλλ'
ὁ πύργος ἐν ᾧ ἴστασαι.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸς
ὑπομνημονεύει ὕβριν ἀπὸ
ἀναξίων ἀνθρώπων διὰ
φόβον ὑψηλοτέρων.

Κώνωψ καὶ
Λέων.

Κώνωψ πρὸς Λέ-
οντα ἐλθὼν εἶπε,
ὃ δ' ἐφοβῶμαι σε, ὃ δ' ἐ-
διωκτώτερός μου εἶ.
εἰ δ' ἢ μὴ, τί σοί ἐστιν ἢ
δύναμις; ὅτι ζύεις
τοῖς ὀνυξί, καὶ δάκνεις
τοῖς

AGNVS ET
Lupus. 148

AGnus in alto
quū staret loco,
Lupū inferius præ-
tereuntē viā, maledi-
ctis insectabatur, &
ferā malam & crudi-
uorā appellabat. Sed
Lupus conuersus, ait
ad ipsum, Nō tu con-
tumeliaris mihi, sed
vbi stas turris.

AFFABVLATIO.

*Fabula ad eos qui
ferunt iniurias ab indi-
gnis hominibus metū
sublimiorum.*

CVLEX ET
Leo. 149

CVlex ad Leonē
Caccedēs, ait, Ne-
que timeo te, neque
fortior me es. Sin mi-
nus quod tibi est ro-
bur? quòd laceras vn-
guibus, & mordes
dent

dentibus? hoc & fœmina cum viro pugnas facit. Ego verò longe sum te fortior. Si verò vis, veniamus ad pugna. Et cum tuba cecinisset Culex, inhesit mordens circa nares ipsius leueis genas: Leo autē propriis vnguibus dilaniavit seipsum, donec indignatus est. Culex autem victo Leone quū sonuisset tuba, & epiniciū cecinisset, auolauit. Araneæ verò vinculo implicitus, quū deuoreretur, lamentabatur, quod cū maximis pugnant, à vili animali Aranea occideretur.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui prosternunt magnos, et à paruis prosternuntur.

FAB

τοῖς ὀδύσει; τῆρ καὶ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχομένη πειεῖ. ἐγὼ δὲ λίσσῃ ὑπερῶ σὲ ἰχυρότερον. εἰ δὲ θέλεις, ἐλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπίστας ὁ Κώνωψ, ἐνεπήγεθ δάκνων τὰ πρὸ τοῦ ῥίνας αὐτῆ ἀτραχὰ πρὸς σὺν. ὁ δὲ Λέων τῆς ἰδίοις ὀνυξὶ κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως ἧ ἠγανάκτησεν. ὁ Κώνωψ δὲ νικήσας τὸν Λέοντα, καὶ σαλπίστας, καὶ ἐπινίκιον ἄσπας, ἐπῆγε. Ἀράχνης δὲ δεσμῶ ἐπιπλάκεις, ἐσθιόμενον ἀπὸ δύρεθ, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ δὲ τελευτῆς ζῶει τὴν Ἀράχνης ἀπώλεθ.

Επιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τῆς κατὰ δάκνωντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν κατὰ βαλλομένων.

ΜΥΘ

ΜΥΘΟΣ Ο ΤΩΝ

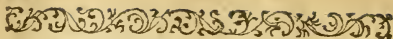
Μυρμηκων και τῶν
Τετρίγων, περὶ τῶν
πῶν τῶν νέων εἰς πό-
νους.

Ο Εργους ἡ ἀκμή,
ἔοι μὲν Τετρίγες
μυρμηκῶν ἀνεβάλλοντο
σωθῆναι τοῖς Μύρμη-
ξι ἢ πονεῖν ἐπὶ τῆς, καὶ
συλλέγειν καρπὸν ἐξ ἄν-
ῆμελλον τῶν χιμῶν
τραφήσεα. χιμῶν
ἢ ἐπιγεθνότη, Μύρ-
μηκες μὲν οἷς ἐπόνου
ἐτρέφοντο τοῖς ἢ ἡ τέρ-
ψις ἐτελεύτατος ἐν
δειαν. ἔτω νεότης πο-
νεῖν ὅσον ἐφέλασα, πα-
ρὰ τὸ γῆρας κακῶς α-
γεῖ.

F A B V L A

que Formicarum et
Cicadarum exemplo
hortatur iuvenes ad
laborem.

Cicadæ cū æstas vi-
geret, assiduis cā-
tib⁹ indulgebāt: For-
micæ verò laboribus
fructibusq; colligen-
dis, quibus hyeme vi-
cturæ essent, operam
dabāt. Verùm quum
hyems aduenisset,
Formicæ iis quæ col-
legerant, pascebantur:
Cicadas autē de-
lectatio ad extremā
perduxit indigentiam.
Sic iuventus labo-
rum fugitans malè
habet in senectute.

ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ

τετράστιχα.

Περὶ Ἀνθρώπου καὶ Λιδίνης
Λέοντος.

ΑΝδρὸς ποσὶν πατέϊτο πέτρην⊕ Λέων.
Καί τις Λέοντί φησι, τὴν ἰχλὺν βλέπεις;
Αλλ' εἰ Λέοντες, εἶπεν, ἤδη τιν γλύφειν,
Πολλὰς αὖ εἶδες ὄντας ἀνθρώπους λίθους.
Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῇ εἰ δεῖ σεμνύ-
νεαθ.

Περὶ Λέοντος⊕ χρηματικῆς
καὶ Μυῶς.

Λέοντος⊕ ὑπνώττωντος⊕, ἀνχέν⊕ μέσον
Διέδραμην Μυῶς, ὅς τις ἀνέση στωβρώματος.
Γελᾷ τις Ἀλώπηξ, καὶ Λέων ἀπεκρίθη,
Οὐ μὲν πῶθ' ἔμην, τὴν ὁδὸν ἢ ἀνατρέπω.
Ἐπιμύθιον, ὅτι εἰ δεῖ καὶ μικρὰν πει-
φρόνησιν ἀποσπέφραθ.

Περὶ Λέοντος⊕, καὶ Κάπρης,
καὶ Γυπῶν.

Λέων μάχην ἔστησε πρὸς ποτὲ Κάπρη,
Γύπες τις αὐῶθεν ἐσκόπουσον τὴν ἔριν,
Βρῶσιν τ' ἠτήθηθεν ποιῆσαι τείχη.
Φίλος τις ὀργῶντες ἠσόχουσι τ' ἐλπίδων.

G. A B R I Æ . G R Æ C I

Tetrasticha.

DE HOMINE ET

Leone lapideo. 1

Viri pedibus calcabatur lapideus Leo.
 Et quidā Leoni, Robur, inquit, intueris?
 At si Leones, ait ille, sciuisent scalpere,
 Multos vidisses esse homines lapides.

AFFABVLATIO, *Quod non oporteat
 inflari virtute.*

DE LEONE DORMIENTE

& Mure. 2

Leone dormiente per mediam ceruicem
 Percurrit Mus. Is autem surrexit ilico.
 Ridet Vulpes, ac Leo respondit,
 Non timeo, sed interrumpo iter.

AFFABVLATIO, *Quòd non oporteat, ne
 paruum quidem contemptum negligere.*

DE LEONE ET APRO

& Vulturibus. 3

Leo pugnā aliqñ parauit aduersus Aprum,
 Vultures verò desuper speculabantur litem,
 Vt deuorarent statim, qui vinceretur.
 Sed amicis iisdem visis, frustrati sunt spe.

L AFFA

Επιμύθιον, ὅτι ἔδει ἀλλοτρίοις κηκῆς
ἐπιχαίρειν.

Περὶ Δορκάδος καὶ Λέοντος
θυμωθέντος.

Λέοντα Δορκῆς ὡς ἴδεν μεμηνότα,
ὦ μῆτορ θηρῶν, εἶπεν ἀβλιωτάτη,
εἰ σωφρογῶν γε δυσκάρηκος εἶ Λέων,
πῶς νῦν μακρὸς ἔμετὰ δεικρῶν δράσῃ;
Επιμύθιον, ὅτι ἐξ ἐστίαυ ἔχοντα ἔδει
θυμῶσθαι.

Περὶ Λέοντος, Ουκ, Αλώπεκος.

Λέων, Ουκ, Κερδῶ τε, πρὸς θήραν ἴον.
Ουκ ἢ ζωῶν εἰς τρίτην δεδουμένως,
Λέων κατεσπάραξε. Κερδῶ ἢ πλέον
εὐφροσύνη, σωφρονοθεῖς ἐξ Ουκ.
Επιμύθιον, ὅτι δὲ ἐξ ἂν πάχυσιν ἔτε-
ροι, πομδύεαθαι.

Περὶ Ουκ βασιζόντων εἰδω-
λον.

ὦ μοι Ουκ παρήγη ἀργυροῦ βρέτα,
ὡς σικαντῶν πῶς τις αὐτῶν ἐπεσοκῶν.
τύφῳ δὲ ἐπαρθεῖς, μὴ θέλων μένῃν Ουκ,
ἤκασεν, ἔθεις σὺ, ἢ θεὸν δὲ ἀγῆς.
Επιμύθιον, ὅτι τῶς ἐν ἀξιώμασι θυμω-
μένως δὲ γνώσκῃν ὅτι αὐ-
θροποῖ εἰσιν.

Περὶ

*AFFABVLATIO, Quòd non oporteat
alienis malis letari.*

DE CAPREA, ET
Leone furente.

4

Leonem Caprea vt vidit furentem, .
O fatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
Quò nũc furens nõ plena facies lacrymarũ?
*AFFAB. Quòd non oporteat eum qui po-
testatem habet excandescere.*

DE LEONE, ASINO, V. VLPE. 5

Leo, Asinus, Vulpesque, ad prædam iere.
In treis parteis eam cum Asinus diuississet,
A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
Ei tribuit, edocta ab Asino.

*AFFABVLATIO, Quòd ex ijs que aliq
patiuntur, doceri oporteat.*

DE ASINO GESTANTE
simulacrum.

6

Humeris Asin⁹ gestabat simulacrũ argẽteũ,
Quod vnusquisque occurrens adorabat.
Superbia verò elatus, nolẽs manere Asinus,
Audiuit, Non es tu Deus, sed fers Deum.

*AFF. Quòd oporteat eos, qui in dignita-
tibus constituti sunt, cognoscere
se esse homines.*

Περὶ παυδὸς ἐαθίοντος
σπλάγχνα.

Βόος φαγὼν παῖς εἰς ἑορτῶν ἔγκρατος,
Οἷοι κέκληγ' ὡς σπλάγχνα μήτηρ, ἐκχέω.
Ἡ δ' αὖ γελᾶσα, μὴ φοβῆ τέκνον, ἔφη.
Τῶν σῶν γδ' ἔδεν. ἀλλ' ἐμεῖς ἀλλοτριῶν.

Επιμύδιον, ὅτι δει τὰ χύοτερα ἀντισρέ-
φειν, καὶ μὴ γογγύζειν.

Περὶ Αλώπεκος καὶ Βάτης.

Φραγμὲς Αλώπηξ ὑπερβαίνειν θέλει,
Ολιωθαιῶσα, καὶ βάτης δεδραγμένη,
Ἐξεσο πέλμα, λοιδορεῖ ἢ πῶν βάτιον.
Μέμφε σεαυτῶν, μὴ μέωξ, κείνο φάτο.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐαυτῶν κακὰ σιω-
πῶνας, τὰ ἢ τ' ἑτέρων κατηγορεῖντας.

Περὶ Κάνωπος καὶ Ταύρου.

Κάνωψ κατῆθο πρὸς κέρασ Ταύρου πάλαι,
Ονώξ κέλδων, εἰπὼξ ἐπτιῶαι θέλει.
Ἡκασε δ', ὡπερ σὺ ἐγνώ κατῆμνον,
Οὔτ' ἢ μὴ πτήσαντος αἴθρησιν λάβη.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς λογιζομένης ἐαυτὸς εἶναι
ἢ σφῆς, ἢ δωαυῖς, ἢ φρογίμης, μὴ ὄντας δέ.

Περὶ Ελάφου καὶ Ἀμπέλου.

Ελαφον ἐξήλαυνον οἱ κωηγάται.
Ἡ δὲ δασείας ἀμπέλοισ ἀπεκρύβη,

DE PVERO COME-
dente intestina.

7

Bouis puer festo die cū comedisset viscera,
Hei mihi clamabat, q̄ intestina effūdo mater,
Hæc ridendo ait, Ne timeas fili:

Nō enim ex tuis quicq̄, sed vomis ex alienis.

AFFABVLATIO, *Quòd oporteat aliena
restituere, & non murmurare.*

DE VVLPE ET RUBO.

8

Sepem Vulpes transilire voluit,
Lapsa, ac rubo innixa,
Percussa planta, conuicia dicebat rubo,
Increpare ipsam, non me, ille ait.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui sua
tacent vitia, & aliena reprehendunt.*

DE CVLICE ET TAVRO.

9

Culex olim in cornu Tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se volare velit.
Audiuit verò quēadmodū nō nouerat sedētē,
Itaq; neque euolantem sentiret.

AFFAB. *Aduersus eos qui volunt esse sapien-
tes, potentē sive, aut prudentes, nec sunt.*

DE CERVA ET VITE.

10

Ceruam persequabantur venatores.
Quæ densis in vitibus delituit.

Τὰ φύλλα βιβρώσκουσα δὴ τῶ ἀμπέλων,
Κωηγετῶσιν ἐνδίκως ἐτηράθη.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς κακοποιῶσας τὰς
αὐτῶν δούρνας.

Περὶ Οφείας καὶ Γεωρ-
γῶδ.

Οφιν γέλων τις αὐτὸν ὀλέθρα παύει
Πλήθειν, πέτραν τ' ἔχισε, καὶ φιλεῖν θέλει.

Οφίς δὲ φησι, πῶς γλύοις συμδύσας,
Ἐως σὺ τύμβον ἔνδ', ἐγὼ πέτραν βλέπω;

Επιμύδιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀ-
διάλλακτοί εἰσιν.

Περὶ Πυθῶος καὶ Σκυρπίου.

Ὡς ἀκρίδας θήρσει, παῖς ἰς Σκυρπίου
Πρῶτῃν χεῖρα. ὅς τ' ἢ, μὴ ψεύσης, ἔφη.

Ὡς εἶγε με ψεύσας, ἐκ κόλπων σένων,
Καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐκκινάσας ἀκρίδας.

Επιμύδιον, ὅτι δεῖ κακοῖς ἀνθρώποις μὴ
συμμίγνυσθαι.

Περὶ Σὺς καὶ Μυός.

Σὺς εἰλκέ ἰς Μιῶν ἔργον ὄντ' ἀσπίδας.

Ὅς χαλκίαις βλέποντες, ἔσησαν γέλων.

Ὁ Μῦς δ' ἐπὶ ζῶν, εἶπε μισὸς δακρύων,

Ὡς ἐδ' ἐσὺ δυνάσθε καὶ τρέφειν ἕνα;

Επιμύδιον, πρὸς τὰς τῶν ἑαυτῶν παραπτώμα-
τα παραβλέποντας, τὰ τ' ἢ τῶν ἑτέρων γελῶντας.

Περὶ

Sed folia vitium cūm comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui
malè faciunt benefactoribus suis.*

DE SERPENTE ET

Agricola.

11

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus, petrāq; scidit, & amare volebat.
Sed ait Serpēs, quomodo fient cōventiones,
Quādiu tu tumbā hanc, ego lapidem video?

AFFABVLATIO, *Magnas inimicitias
esse irreconciliabiles.*

DE PVERO ET SCORPIO. 12

Cū locustas cepisset puer quidā, Scorpioni
Porrigebat manus. is autē, Ne attigeris, ait:
Nam si me tetigeris, suspirando ex linu
Veras quoque locustas abiicies.

AFFAB. *Cum malis hominibus conuersari
non oportere.*

DE SVE ET MVRE.

13

Sus quidā Murē trahebat ad sedādā esuriē.
Quos videntes fabri ferrarij riserunt.
Mus verò adhuc viuēs ait lacrymarū plen⁹,
Ne vnum quidem potestis pascere Suem?

AFFAB. *Aduersus eos, qui suos casus negli-
gunt, alienos verò derident.*

Περὶ Ονυ καὶ Λεον-
τῆς.

Φέρον Λέοντες δέρμα τῆς ἄμοις Ονυ,
Ἡὺς Λέων εἶναι τις, ἀπόλλυς βλέπων.

Ἐπεὶ ᾗ γυμνός τ' Λεοντῆς δόξῃ,

Τῶν μύλων ἔμυσε τ' ἀξίας.

Ἐπιμύδιον, ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἀπὸ παρ'
ἀξίαν ἕρμαι ἔχουσι
λυον).

Περὶ Τροῦ καὶ Ἀμπέλας.

Τροίῳ πρῶτον ἔπειν ἄμπελος, βλάβης σὺ με
Κείραν τὰ φύλλα. μὴ γὰρ σὺν ἐστὶ χλόης

Ὅσον γὰρ ἀνὸ βλάβης, δόξῃ τὰς

Πρὸς ἴσῃαν σὺν εἰς Θεῖς οἶνον βλύσαι.

Ἐπιμύδιον, ὅτι πολλὰς γέλων ἴς
ἀδικεῖν ἴνα, ὠφελῆ
αὐτόν.

Περὶ Ἀνδρός καὶ Γαλιῆς γυ-
ναικός.

Ἀνὴρ γαλιῶ γυναικα πρὸς δόμους ἄγει.

Παρῶν ἢ Κύπρις εἰς ἑορτῶν ἔργα.

Νέμφῃ ἢ Μιῶ βλέψασα, συνῆναι τὰς

Διακε τῶν, μὴ τροπέῃσι τὴν φύσιν.

Ἐπιμύδιον, ὅτι τὸ ἐκ φύ-
σεως ὄν, ἔμετα-
τρέπε).

DE ASINO ET PELLE
le Leonis.

14

Leonis pellem humeris ferens Asinus,
Iactabat se esse Leonem quempiam, videns
caprarios.

Sed vbi sine Leonis inuentus est pelle,
Pistrinū eum memorē turbationis reddidit.

AFFABVLATIO, *Fabula significat, im-
meritos honores quàm primum solui.*

DE HIRCO ET VITE. 15

Hircum vitis allocuta est. Offendis tu me
Tondens folia. num nam non est herba?
Quamuis etiam nocueris, inueniam statim
Ad maestationem tui erga Deos, vinum vt
scaturiat.

AFFABVL. *Quòd plerunq̄ volens quis
aliquem iniuria afficere, iuuat eum.*

DE VIRO ET

Fele vxore.

16

Vir felem vxorem in domum duxit,
Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
Sponsa verò viso Mure, contenta celeritate
Eum persecuta est, non mutata natura.

AFFABVLATIO, *Quòd id quod à
natura est, non trans-
mutetur.*

Περὶ Δορκίδου πῶς τὸ ποδῶν λεπτότη-
τα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὄρωσα Δορκίς αὐτῆς τοῖς θεοῖς,
Λεπτὸς πόδας μαμῆτο, χαῖρε δ' εἰς κέρα.
Λέων δ' ἐπεὶ δῖωκε, τέτρες ἠγάπα,
Κέρα κατ' ὑβρίζουσα, θήρας ὡς πάγλυ.

Επιμύδιον, ὅτι πολλάκις τὶς ὠφε-
λεῖται, ἐξ ὧν δοκεῖ βλά-
πτεας.

Περὶ Αλώπεκου καὶ Σφα-
φυλῆς.

Κερδῶ βότρω βλέπουσα μακρῶς ἀμπέλω,
Πρὸς ὑψοῦ ἦρθ', καὶ καμῆσαι πολλάκις
Ελεῖν, ἀπέειπε. πρὸς δ' ἐαυτὴν ταῦτ' ἔφη,
Μὴ κάρνε, ράγες ὀμφακίζουσιν μάλα.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς ποιῶντας τὴν
ἀνάκλιον φιλομημίαν.

Περὶ Κόρακος καὶ Αλώ-
πεκου.

Τυρῶν Κόραξ ἔδακνε, Κερδῶ δ' ἠπάπα,
Εἰ γλώσσαν εἶχε, ζῆλος ἦς ὄρεσις μέγας.
Εὐθὺς δ' ὁ τῶν ῥίψεν. ἢ δ' αὐτὸν φάγῃ.
Εἰς Κόρακος ἀπαύτα, νομῶ κτῆσαι μένον.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐπὶ κε-
λακείας χύρυν-
τας.

DE CAPREA REPREHENDENTE
pedum tenuitatem. 17

In fontibus suã imaginem videns Caprea
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cor-
nibus.

Cũ verò Leo p̄secutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, vt prædæ laqueum.

AFFABVLATIO, *Quòd plerunq; quis
inuatur ex quibus videtur ladi.*

DE VVLPE ET VVA. 18

Vulpes racemum proceræ videns vitis,
In altum eleuabatur: cumq; sæpe laborasset
Vt caperet, defatigata est: sed secum hæc lo-
cuta est,

Ne labora, acini vux exacerbescũt admodũ.

AFFABVLATIO, *In eos qui de necessi-
tate voluntatem faciunt.*

DE CORVO ET VVLPE. 19

Casum Coruus mordebat, sed Vulpes
decipiebat,

Si linguam haberes, esses magna Iouis auis.

Cõtinuò verò is eũ abiecit. eã ipsũ comedit.

Habes Corue omnia, mētem solam cõpara.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos
qui adulationibus dele-
stantur.*

Περὶ Βατράχων καὶ ἡλίας.

Γάρμεις ἔχαρθη Βάτραχι τῆ ἡλίας.

Καί τις πρὸς αὐτὰς εἶπεν, ὦ δειλὸν γένος.

Εἰ γὰρ μόναις τρέμειμι αὐγὰς ἡλίας,

Τίς εἴ γε τεκνώσῃ, τῆτον βασιλεύς;

Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ
ἀγνωσίας χαίρηντα.

Περὶ ὄρνιθος ὄν χρυσοῦ ἱκτέως,
καὶ φιλαργύρου.

Επικτε χρυσοῦ ὄν ὄρνις εἰσάπαξ.

Καί τις πλανηθεὶς χρυσεργασίας πλὴν φρένα,

Εκτίθει ζώτιον, χρυσὸν ὡς λαβεῖν θέλων.

Ελπίς ἢ μείζον δῶρον ἀλέκτ' τύχης.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζή-
μίαν ἐκ μικροψυχίας ἐμπίπτοντα.

Περὶ ἀστεροκόπου καὶ ὀδοι-
πόρου.

Ἀσροῖς ἀεισκοπῶν τις ἀστεροκόπος,

Πίπτει λεληθῶς πρὸς φρέαρ. τυχὼν δὲ τις

Ὀδοιπόρος, σενόντι ζώτ' ἔφη λέγων,

Νομῶ θεῖς ἄνω, βέλυσε, πλὴν γλῶτ' ἐβλέπετο.

Επιμύδιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεσῆται μὴ

γινώσκοντες, τὰ μέλλοντα

καυχῶν) γινώ-

σκάν.

Περὶ

DE RANIS ET SOLE. 20

Ob nuptias Solis lætabantur Ranæ.
 Quædamq; ad eas ait, O miserum genus:
 Nam si solos radios Solis timemus,
 Si genuerit filios, quis eum feret?

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui suo
 damno præ ignorantia gaudent.*

DE GALLINA AUREVM
 ouum pariente, & auaro. 21

Ouum aureum Gallina semel peperit,
 Quidamq; auarus deceptus animo,
 Eam occidit, aurum accepturus.
 Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

AFFABVLATIO, *In eos qui spe lucri in
 damnum ex pusillanimitate incidunt.*

DE STELLARVM SPECV-
 latore, & Viatore. 22

Stellis intētus quidam stellarū speculator
 Cadit imprudēs in puteū: sed qdā supueniēs
 Viator, suspiranti hæc inquit, dicens:
 Animum qui applicuisti fursum ô optime,
 terram non vides?

AFFABVLATIO, *Quòd plerique
 quum presentia nesciant, fu-
 tura cognoscere glo-
 rientur.*

Περὶ Ἰππῶ καὶ Κά-
περου.

Ἡεῖξεν Ἰππῶ ἀγριωτάτῳ Κάπερῳ,
Ορμῶν δ' ἤθεός Ἰππῶ ἔσθενων ὅλως,
Ἐαυτὸν ἐκδιδωκεν, δίσκων σύμμαχον
Εὐπέρην ἀνδρα πρὸς σφραγῶν ἔθειε.
Επιμύδιον, ὅπ' δὲ ἔχθρασ ἴνες
κ' εἰς δολείαν ἑαυτὸς ἐμ-
βάλλασιν.

Περὶ ἀνδρὸς μιξότερος, καὶ
δυοῖν ἑταίρων.

Ἐρωμύας δ' ὅ' εἶχεν ἀνὴρ μιξότερος,
Χρόνῳ δὲ ἐνὶ νοχῆσιν πάντῃ καὶ τρέπῃ,
Ἡ μὲ μελαίνας, ἢ δ' ἰσχυρὰς ἔκφερον,
Ἐξ ἧν φίλωθεις, πᾶσιν ἀράτῃ γέλωσ.
Επιμύδιον, πρὸς τὸς εἰς δύο ἐναντία
πράγματα ἑαυτὸς ἐμβάλ-
λοντος.

Περὶ Αετῶ τε καὶ Κο-
λοῖδ.

Ἀετὸν καὶ ἀπὸ Αετῶς καὶ ἀρπύσας,
Ἰδὼν Κολοῖδς, ἐν κελῶν πρᾶτῃ τᾷδε,
Ὀν εἶλε ποιμῶν. πρὸς δὲ ἐφώνησ τῷδε,
Ἐμὲ Κολοῖδς, Αετῶ δὲ αὐτῷ πέλει.
Επιμύδιον, ὅπ' ἔδει μμεῖοδ τὸς
κρείττονας.

DE EQVO ET APRO.

23

Pugnabat equus cum ferocissimo Apro.
 Impetum verò feræ Equus quum penitus
 non sustineret,
 Sese dedidit, inuento focio
 Viro iugulandæ feræ perito.

AFFABVLATIO, *Quòd nonnulli ob
 inimicitias in seruitutem sese dedant.*

DE VIRO MISTICAPILLO,
 & duabus amicis.

24

Amicas duas habebat vir misticapillus,
 Aetate autè & moribus omnino dissimileis.
 Altera nigros capillos, albos altera, euelle-
 bant.

Quapropter depilatus, omnib⁹ ridiculo fuit.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos qui in
 duas res contrarias sese iniiciunt.*

DE AQVILA ET
 Cornicula.

25

Agnum deuolans Aquila quum rapuisset,
 Idq; vidisset Monedula, in ariete facit eadè,
 Quam pastor cepit. puer autem clamabat
 tale quid,

Mihi Monedula, Aquila autem sibi est.

AFFABVLATIO, *Quòd non oportet
 imitari præstantiores.*

DE

Περὶ Κολοῖς τε καὶ ἄλλων
ὀρνέων.

Ἀλλοτρίοις ἀπεργῶσιν ἠμφιεσμῶν,
Ἡὺ καὶ Κολοῖς ὀρνέων ὑπερφέρον.

Πρῶτον δ' ἄωρον ἢ Χελιδῶν ἠρπύκει,
Μεθ' ὧν ἅπαντες, εἴτα γυμνός δῦρέθη.

Επιμύδιον, ὅτι τὸ ἐξ ἐραύης καὶ κλῶ-
δαλύε).

Περὶ Αετῶν τε καὶ οἰσῶν.

Βέλη τὸ σῆθ' Αετὸς τρώθη πάλιν,
Ἀλγῶν δ' λοιπὸν ἦτο πολλά δακρύων.

Βλέπων δ' οἰσὸν εἶπεν ἐπτερωμῆμον.

Βασίαι, ἀπερὸν μετ' ἀπερῶν ὀκλύει.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐκ τῶν ἰδίων κακῶς
πάχοντες.

Περὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης καὶ
Στραθῶν.

Πᾶσι πεφύκεθ' ἡρσὶ καὶ πτινωῖς μάχη,
Ἡλὼ Λίβουσα Στραθός, ἢ τὰς δ' ἐπὶ λαύα,

Εἶνε μὲν ὄρνις, ἐκ μέρεος δ' ἡρσίον,

Πτινωῖς κέρων δ' ἀκνῦσα, τοῖς ἡρσὶ πόδας.

Επιμύδιον, πρὸς τὰς δυτὶ κυρίους

δαλδύοντας, καὶ πτα-

νῶντας ἀμφο-

τέρως.

DE CORNICVLA ET
cæteris auibus.

26

Alienis pennis induta
Gloriabatur Cornicula præstare auibus,
Primum donum Hirundo rapuit,
Post eam omnes, hinc nuda inuenta est.

AFFABVLATIO, *Quòd ex collatione
pùlchritudo dissoluatur.*

DE AQUILA ET SAGITTA. 27

Sagitta pectus Aquila vulnerata est olim,
Dolens autè postea sedebat admodùm plorans,
Videns autem sagittam pennatam, ait,
Papæ, penna me pennatam occidit.

AFFABVLATIO, *In eos qui à suis ma-
la patiuntur.*

DE PVGNA FERARVM AC
volucrum, & Struthione,

28

Oës inter se feræ & volucres cõcertabant,
Capta est Struthio Libyca, quæ hæcè deci-
piebat,
Esse quidem auis, ex parte verò fera,
Volucris caput, feris pedes ostendens.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos,
qui duobus seruiendo dominis
vtrosque deci-
piunt.*

Περὶ Χελιδόνων καὶ Κερ-
τηρίων.

Πῆξε Χελιδόν νεοσίαν Κερτηρίαν
Υπερθεῖν, ἥσπερ πλὴν γυνὴ βλάβη Δράκων.
Ἡ δ' αὖτ' ἔφησεν, ὦ πολυτέρας τύχης,
Ὅπως δ' ἐκδίκησιν, ἐδράβην μόνη.

Επιμύθειον, πρὸς τὰς παθόντας κα-
κῶν ἀπὸ κελῶν ἀνθρώ-
πων.

Περὶ τριῶν Βοῶν ὁμοφώνων, εἶτα
ἀσυμφώνων καὶ
Λέοντος.

Ὁμόφρονες νέμονται τρεῖς ὁμοῦ Βόες,
οὓς εἶδε θῆρ' ἐδράβητε ποικίλως Λέων.
Ἐχθρας δ' μίση, καὶ μάχης ἀσπίδας,
Ἐκαστον ἐκδέδρακε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Επιμύθειον, πρὸς τὰς χιζομύχους ἐν
τῷ ἰδίῳ, καὶ ἀπὸ τῶν κα-
κῶς πείχοντες.

Περὶ Γεωργῶ καὶ Γεραύων.

Ἐβουε Γεραύων πῆξέ τις ἀπορροῦς πείγην.
Μεθ' ὧν Πελαργὸν εἶλεν, ὃς θρῆνεί μείγα.
Ἐφη δ' ἀροτρῶς, ὡς φίλον μὲ εἶ σύ μοι.
Ἀλλ' ἢ πάγη λαβῆσαι, σὺν κακοῖς ἔχθ.

Επιμύθειον, πρὸς φίλον ἱκνός, ἐνέμνον
τοῖς ἐχθροῖς δ' φίλε αὐτῶ.

DE HIRVNDINE ET

Prætorio.

29

Hirundo fixit nidulum luper Prætorio,
Cuius prolem lædit Serpens.

Hæc autē dixit, O ingemiscendā fortunam.
Vbi enim vltio est, sola offensa sum.

AFFABVLATIO, *In eos, qui malum à
bonis patiuntur.*

DE TRIBVS BOBVS CONCOR-
dibus, inde discordibus,

& Leone.

30

Concordes pascebantur tres simul Boues.
Quos ne ferus quidem lædebat Leo.

Cùm verò inimicitiarum odio & pugna dis-
fensissent,

Singulos deuorauit nudos vt vnum.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui à suis
dissident, & propterea mala patiuntur.*

DE AGRICOLA ET CICONIA. 31

Gruibus tetēdit Agricola quidā laqueum,
Cum quibus Ciconiam cepit, quæ vehemen-
ter lugebat.

Dixit autē agricola, Vt amica quē tu mihi es!
Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

AFFABVLATIO, *In amicum cuiusdam,
coniunctum cum inimicis amici ipsius.*

Περὶ Κυμῶς καὶ εἰδώλων αὐτῆ ἐν
τῷ ὕδατι.

Φέρων ποταμῶν πλησίον Κύαν κρέας,
Κύψας ἑαυτὴν, ἄλλων εἰς ὕδαρ βλέπει.
Χανὸν ἢ λοιπὸν ἔκράτω λαθεῖν κρέας,
Ἀπεφείτο καὶ ἔθ' ἔπειθ' ἐμοσφίτη.

Επιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονακτῶν μῦθον
ζημιῶται.

Περὶ Οὐγῆ καὶ ἀλῶς καὶ
ἐπόρων.

Περὶ ἄν ποταμὸν, φέρων ἢ γ' ἀλῶς Οὐγῆ,
Ἐν ᾗ τε ἔπέπταικε κεφιοθεῖς βάρῃ.
Σπόρων εἰς ἑπέτα πλῆθ' ἔτιως ὡς φέρειν,
Πιστὴν ἔκοντι, δεσυχῶς ἀπεπνίγη.

Επιμύθιον, ὅτι πολλὰ κίς πωροδοχία κέρ-
θ' εἰς ζημίαν καταρτῶ.

Περὶ Καμήλας καὶ Διός.

Κυρπὴ Θεὸν Κάμηλ' ἐξήτη κέρρα,
Ἡ ἐξέμυκτηρσεν τ' ἀβυλίας.
Ἐκρας γὰρ αὐτῷ λοιπὸν ὤπε καὶ κέρρα,
Ὡς αἰ γὰρ πωροδοχίᾳ αἰσχίστη πέλη.

Επιμύθιον, ὅτι δὲ παρὰ τῷ Θεῷ αἰτῶν
τὸ πωροδοχίᾳ.

Περὶ Λύκας καὶ Ἀργός.

Λύκος πρὸς Ἀργα φησὶν, ἢ πρὸς τὴν σύμφορ.

DE CANE ET IMAGINE

ipsius in aqua.

32

Canis propter flumen carnem ferens,
 Quum se acclinasset, aliam in aquâ videt,
 Hic cæs autem vt inferiorē aliã carnẽ caperet,
 Priuatus & ea est cælus compos erat.

AFFABVLATIO, *Quod cupidus magis
 dãmno afficitur.*

DE ASINO, ET SALE,

& Spongiis.

33

Trãsflũs fluiuiũ, onus salis portabat Asinus,
 In quo etiã cecidit leuatus onere.
 Dehinc quum itidẽ multũ spongiarũ ferret,
 Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

AFFABVLATIO, *Quod plerunque ex-
 pectatio lucri in dãmnum incurrit.*

DE CAMELO ET IOVE.

34

Curua Camelus à Deo petebat cornua,
 Quam derisit ob malum consiliũ.
 Minuit enim ei de cætero aures & caput,
 Vt ab omni parte foret turpissima.

AFFABVLATIO, *Quod oporteat à Deo
 conuenientia peter.*

DE LVPO ET AGNO.

35

Lupus Agno inquit, Nonne dudũ tu mihi

Υδωρ τάραιτες; ἄρη γὰρ πρὸς ἐξέφω,
 Καὶ πῶς ὕδωρ τάραιτον ἀγροῶ ποτε.
 Θείνη γλῆνι μοι καὶν θέμις, καὶν μὴ θέμις.
 Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἀδεῶς φανερῶς
 ἀδικηῶντας.

Περὶ Δῆλος Κυνηγῶ καὶ Ποι-
 μῆς.

Δῆλος Κυνηγῶς πρὸς τὴν εἶπε ποιμνία,
 Εἶπε Λέωντος ἰχνη εἶδες, μοι φράσον.
 Σοὶ τῶτον, εἶπεν, ἐθέλεις δείξω, πέλας
 Ἰχνη. Κυνηγῶς, εἶπεν, ἐζητῶ πλέον.
 Επιμύδιον, πρὸς ἀνθρώπους θρα-
 σῆς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς
 ἔργα δῆλος.

Περὶ Ἰππότου καὶ Αἰροῖ-
 κτου.

Ἡτὴ λαβεῖν Αἰροῖκτον Λαγῶν Ἰππότου.
 Λαβῶν τὴν χερσὶ τῶτον, ἠρώτα, πόσους;
 Καὶ πῶλον ἐξήλαυνεν. Αἰροῖκτος δὲ ἔφη.
 Μὴ απεῦθε, σοὶ δώρημα τῶτο πρὸς φέρω.
 Επιμύδιον, πρὸς τὰς ἐξ ἀνάγκης πα-
 ραγεμίας τὰ ἴδια.

Περὶ Λύκου καὶ Οὐκ.

Οδοῦσιν ἦλον εἶλεν ἐξ Οὐκ Λύκος.
 Αἰτῶν τὴν μισθόν, πλῆττε) λάξ τὴν γένω.
 Λύκος δὲ φησι, πῶς μὴ γὰρ ὦν πάλαι

Aquã perturbasti? nuper ex vëtre natus sum,
Et quomodo aquã pturbarim nescio quãdo.
Cœna fies mihi, siue iure, siue iniuria.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui in-
trepidè palàm iniurij sunt.*

DE VENATORE TIMIDO,
& Pastore.

36

Timidus Venator Pastori cuidam ait,
Sicubi Leonis vestigia nosti, dic mihi.
Tibi ipsum, ait, vis ostendam, prope
Vestigiũ. Venator ait, Non quæro amplius.

AFFABVLATIO, *Aduersus homines
audaces verbis, & factis timidos.*

DE EQVITE ET
Agricola.

37

Petebat Leporem ab Agricola vt accipe-
ret miles.

Accepto eo manibus rogabat, quanti?
Et equum admisit. Agricola autem ait,
Ne festina, tibi donum hoc offero.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui ne-
cessario recusant res suas.*

DE LVPO ET ASINO.

38

Ex Asino clauum dentibus extraxit Lupus.
Petès verò mercedē, percutitur calcib⁹ gena.
Lup⁹ aut inquit, Quò cocus quū essem olim,

Ἰατρικῆς μετῆλθον ἔργ' ἀναξίως;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς τῶν ἰδίων τέχνων καὶ
βασιμπαρόντας, καὶ ἑτέραν μετεργασμένους
ἐπὶ βλάβῃ.

Περὶ Λύκας καὶ Γεραύας.

Εἰς λαίμῳ ὄστου ἔμπεπήγη τῆ Λύκας,
Μιοθῶ δ' ἔλῳν Γέραυτος, ἥτε τῶν χάρων.
Σῶον τραγῆλον ἐκ Λύκας λαίμῳ φέρων,
Μηδ' ἄλλο μηδ' ἐν μιοθῶν ἢ τῆτο σκόπη.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς ἐπικίνδυνον πρᾶξιν
ἐλθρήσαντας, καὶ μὴ τὸ σωθήμα ζητῶν-
τας μιοθῶν.

Περὶ Ταύρας καὶ Τροφῶς.

Ἠλαυνε Ταύρον ἐξ ἑῆς κτίτης Τροφῶτος.
Ὀν θῆρ Λέων δῖωκεν. εἶπε ἢ σέων,
Εἶπαξ με μὴ Λεονίτῳ ἐπὶ φόβῳ,
Ἐγὼς ὅσον Ταύρας τε καὶ Τροφῶς δένῳ.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς κατὰ δειρομύτας ὑβρίζον-
τας μικρῶν, ἀπὸ φόβου ἐτέρων μειζόνων.

Περὶ Μύρμηκα καὶ Τέ-
τιγος.

Ἠτε τροφῶν Μύρμηκα Τέτιγος ἐν κρύει,
Μύρμηκῆ δ' ἔρησε. ἢ θέρους ὄντας ἑώρας
Ὡς ἐν θέρει, εἶρηκεν, ἥδον ὄξείας.
Σιμῶντος δ' ἔρησε, φησι, μὴ τροφῆς ἔρα.

Ἐπιμύ

Medicinæ opera indignè exercui?

AFFABVLATIO, *In eos qui propriam
artem derelinquunt; & aliam aggre-
duntur incommode.*

DE LUPO ET GRUE.

39

In Lupi gutture os infixum erat,
Mercede autem cùm extraxisset Grus, pete-
bat pretium.

Saluum collum ex Lupi gutture ferens,
Nullam aliã mercedẽ, quã hoc considera.

AFFABVLATIO, *In eos qui periculo-
sum negotium aggreduuntur, & post con-
ventionem, querunt mercedem.*

DE TAURO ET HIRCO.

40

Expellebat Taurum ex suo cubili Hircus.
Quẽ fer^o Leo insectabatur. ait autẽ suspirãs,
Nisi me Leonis timor perterreret,
Scires quanta Tauri & Hirci vis sit.

AFFAB. *In eos qui affici iniuria ferunt à
paruis metu aliorum maiorum.*

DE FORMICA ET

Cicada.

41

Petebat à Formica Cicada cibum, hyeme,
Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
Quòd æstate acutè caneret, dixit.
Hieme saltã, inquit, ne amã cibum.

Επιμύθιον, πρὸς τὸς μὴ θέλοντας ἐν νεότητι
 κρηπίαν. καὶ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ
 γήρατι πτωχεύουσαι.

Περὶ Οφεῶ καὶ Γεωργῶ.
 29.

Ἐθαλλέ τις Γεωργὸς ἐν κόλποις Οφιν
 Ὄρα κρύβει, ἐπεὶ ὃ θέρμης ἠδεδε,
 Ἐπληξέ τ' ἰαλψαυτα, κάκτενε ἄχθῃ.
 Οὕτω κακοὶ ποῖσι τὸς δυνεργέτας.

Περὶ χελιδόνῃ καὶ Αηδόνῃ.
 30.

Ἀγρῶ Χελιδῶν μακρὸν ἐξεποτήθη,
 Εὖρε δὲ ἐρήμοις ἐκκατημύλιον ὕλαις
 Αηδόν' ὀξύφωνον. ἢ δὲ ἀπεθρῶναι
 Τὸν ἴτιον ἄωρον ἐκπεσόντα τ' ὄρης.
 Χ' ἢ μὲν Χελιδῶν φησι, φιλοῦται ζώοις,
 Πρῶτον βλέπω σε σήμερον μὲν Θράκῃ.
 Ἀλλ' ἐλθ' ἐς ἀγρὸν, καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
 Σύσκελῃ ἡμῖν, καὶ φίλη καὶ βικησῆς,
 Ὅπῃ γεωργῆς, καὶ χεῖρ ἡμεῖς ἀσῆς.
 Τὴν δὲ αὐτ' Αηδῶν ὀξύφωνῃ ἡμείψθη,
 Ἐὰ με πέτραις ἐμμελῆν ἀοικήρις.
 Οἶκῃ δὲ μοι πᾶς, ἢ τε μίξις ἀνθρώπων
 Μνήμιον παλαμῶν συμφορῶν ἀναφλέξει.
 Επιμύθιον. ὁ μῦθῃ δηλοῖ, ὅτι κρείττον ἐν
 ἐρήμοις ζῆν ἀλύπτως, ἢ σιωπικεῖν ἐν
 πόλεσι τῆς κακοῦς.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui
in iuuentute nolunt laborare, & propterea
in senectute mendicant.*

DE SERPENTE ET

Agricola.

42

Agricola quidam in sinu fouit Serpentem
Frigoribus: vbi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit; atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.

DE HIRVNDINE ET

Luscinia.

43

Procul ab agro Hirundo euolauit.
Reperit autem in desertis sedentem syluis
Acute canentem Lusciniam: ea verò lugebat
Itym immaturum excessisse è vita.
Et Hirundo inquit, Charissima salua sis,
Primùm hodie te post Thraciam video,
Sed veni rus & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & chara habitabis.
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis,
Nam domus omnis & consuetudo hominũ
Memoriã antiquarũ calamitatũ reaccendet.

AFFABVLATIO. *Fabula significat, pre-
stare sine dolore viuere in desertis, quàm cum
malis habitare in ciuitatibus.*

HOM

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑ-

χομυομαχία.

Ρχόμεν^ο παρῶν Μισσῶν χροθὸν ἐξ Ἐλί
κῶν^ο,
Ελθεῖν εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπὶ δόρυμα εἴνεκ'
ἀοιδῆς,

Ἦν νέον ἐν δέλτοις ἐργαῖς ἐπὶ γένασι θῆκας,
Δῆριν ἀπέρσειλιν πολεμὸκλονον ἔργον Ἀρη^ο.
Εὐχόμεν^ο μερόπειον ἐς ἕατα πῦτι βαλέαδ^ο,
Πῶς Μῦες ἐν Βατραχοῖσιν δρις δούσαντες ἔβησαν,
Γηγηνέων ἀνδρῶν μιμέμενοι ἔργα γυγάντων.
Ὡς λόγ^ο ἐν θνητοῖσιν ἔλω, τοῦτω δὲ ἔχον δόρυ
χλω.

Μῦς ποτε διψαλέ^ο γαλέης κίνδυνον ἀλύξας,
Πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπυλὸν παρσίθηκε γήρην,
Υδαῖν τερπόρυ^ο μελιηδέε. Ἐν δὲ κατεῖδε
Λιμνόχορις πολύφημ^ο, ἔπ^ο τ' ἐφθέγγεατ^ο
τοῖον

Ἐεῖνε, τίς εἶ; πόθεν ἦλθες ἐπ' ἡόνε; τίς ᾗ σ' ὁ
φύσας;

Πάντα δὲ ἀλήθυσσον, μὴ ψυδόμενόν σε νοήσω.
Εἰ γάρ σε γνοίλω φίλον ἄξιον, ἐς δόρυν ἄξω,
Δῶρα δὲ τοῖ δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Εἶμι δὲ ἐγὼ βασιλ.δὺς Φυσιγόαθ^ο, ὅς κατὰ λ^ο
μένω

Τιμῶμαι Βατραχὸν ἠγάμεν^ο ἡμεῖα πάντα.
Καί με πατήρ Πηλός ποτε λείνωτο Ὑδρομείδασ^ο
Μιχθ

HOMERI RANARVM

et Murium pugna.

Incipiens primum Musarum cœ-
tum ex Helicone.
Venire in meum cor supplico, gra-
tia cantus.

Quē nup in libellis meis super genua posui,
Litem immēsam, tumultuosum opus Martis,
Supplicās hominib⁹ in aures oībus mittere,
Quō Mures in Ranas bene se gerētes iuerūt,
Terrigenūm virorū imitati opera gigantū.
Sic sermo inter mortales erat, tale autem
habuit principium.

Mus aliqñ sitibūdus Felis periculū euitās,
Propinquū in lacū tenerā adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci: hunc autem vidit
Limnocharis obstrepera, verbum autem lo-
cuta est tale:

O hospes quis es? vnde venisti ad littus?
quis autem te produxit?

Oīa autē verē dic, ne mēdacē te intellexero.
Si, n, te nouerim amicū dignū, ad domū ducā
Dona autem tibi dabo hospitalitia multa
& bona,

Sum autē ego rex Phylagnathus, q per lacū
Color, Ranarum dux dies omnes.

Et me pater Pele⁹ olī genuit Hydromedusæ
Mixtus

Μιχθεὶς ἐν φιλότῃ παρ' ὄχθας Ηοιδανοῖο,
Καί σε ὄρω καλόν τε, καὶ ἄλκιμον, ἔξοχον ἄλ-
λων

Σκηπτῆρον βασιλῆα, καὶ ἐν πολέμοισι μαχη-
τῶν

Εμδρα. ἀλλ' ἄγε θῦσον ἐμὴν γλαυῶν ἀγέρουε.

Τόν δ' αὖ Ψυχάρπαξ ἠμείβετο, φώνησέν τε·
Τίπτε γλυκὸν τῶμόν ζητεῖς φίλε δῆλον ἀπασι
Ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἑρανοῖσι πετελωῖσι;
Ψυχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκομαι. εἰμὶ δ' ἐκέρως
Τρωξάρτω πατρὸς μεγαλήτορος. ἡ δ' ἐν μή-
τηρ

Λειχομύλη θυγάτηρ Πτεροτρώκιε βασιλῆῳ.

Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ μὲν, καὶ ἐξεσρέψατο βρω-
τῆς,

Σύγκεις ἔκαρῶσι, καὶ ἔδ' ἔσμοσι παυλοδαποῖσι.

Πῶς ἢ φίλον ποιῆ με, τ' εἰς φύσιν ἔδ' ἔν ὀμφίον;

Σεὶ μὲν γὰρ βίβω ἐσὶν ἐν ὕδασι. αὐτὰρ ἔμοιγε
Οοσα παρ' ἀνθρώποις τρώγην ἔθω, ἔδ' ἐμε λήθη
Ἀρτῶ τρισκοπαῖς ἄπ' ὀκύκλιε κανέοιο,
Οὐδ' ἐπ' ἀκῆς παυπέπω ἔχων ποκίλῳ σισα-
μῖδα,

Οὐδ' ἐμῶ ἐκ πτέρης, ἐχ' ἢ πῦρα λούκοχίτωνα,

Οὐδ' ἐπ' ἄρως νεόπηκτος ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακτος.

Οὐδ' ἄρως μελίτωμα, τ' ἐμ' ἀνὰ ποθέσσι,

Οὐδ' ὅσα πρὸς θοίνῳ μερόπων ἰσχύεσι μάγχοι,

Κοσμήντες χύτρας δ' ὀνύμασι παυλοδαποῖσι.

Οὐδ' ἐπ' ἐκ πολέμοιο κακίῳ ἀπέφυγεν αὐτῶν,
Ἀλλ' ὄνυς μὲν μῶλον ἰῶν, πρὸς μάχοισιν ἐμίχθῳ,

Mixtus in amore ad ripas Eridani,
 Et te quidem video pulchrumq; & fortem
 egregium aliorum
 Sceptriferum regem, & in bellis pugnacem
 Esse, sed age citi⁹ tuā generationē cōcionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit,
 dixitq;,

Quidnam genus meum perquiris ô amice,
 manifestum omnibus

Hominibusq; diisq; & cœlestib⁹ volatilib⁹?

Psicharpax quidē ego vocor, sum autē filius

Troxartæ patris magnanimi: at mater

Lichomye filia Pternotroctæ regis. (riis,

Genuit aut in lignario me & enutriuit ciba-

Ficubus & nucibus, & eduliis omnigenis.

Quomodo autem amicum facies me in na-
 turam nihil similem?

Tibi qdē em vita est in aquis, sed mihi certē

Quæcunque apud homines, comedere con-
 suetudo, neque me latet

Panis ter pistus à bene rotunda cista,

Neq; placēta extēsa habens multā sisamida.

Nō sectio ex pna, nō iecora albā vestē habē-

Neq; case⁹ nup pressus à suavi lacte. (tia,

Non bonū dulcariū, quod & diu desiderāt.

Neq; quecūq; ad cōuiuia hominū faciūt coci,

Ornantes ollas condimentis variis.

Nunquā ex bello malum effugi clamorem,

Sed statī ad pugnā iēs ppugnātib⁹ mixt⁹ sū,

Οὐ δ' ἐδί' αὐθραπον, καὶ ὡς μέγα σῶμα φορῆντα.
 Ἀλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰών, ἄκρον δάκτυλον κατὰ δέ-
 κνω,

Καὶ πτέρης λαδόμενω, καὶ ἔ πόνθ' ἴχανεν αἰ-
 δρα.

Νήδεμθ' ὄσον ἀπίφυλιν ὕπνθ', δάκνοτες ἐμοῖο,
 Ἀλλὰ δύνω μέλα πάντα τὰ δαίδια πῦσαν ἐπ'
 ἄγαν,

Κίρκον κ' γαλέλω, οἱ μοι μέγα πένθος ἄγασιν.

Καὶ παγίδα σονόεσσαν, ὅπερ δολόος πέλε πότμης.

Πλείστον δ' ἢ Γαλέλω πειδείδω, ἕως δρῖση,

Ἡ κ' πτωγλοδύοντα κ' πτώγλιν ἐρεείνη.

Οὐ πτώγω ραφάνας, ἔ κράμῶας, ἔ κροκοκίνας,

Οὐ τσῦτλοῖς χλωροῖς ἐπιδοόσκομα, ἔθ' ἔ σελίνοισι.

Ταῦτα γ' ὑμῶν ἐστὶν ἐθέσματα τῶν κατὰ λί-
 μνω.

Πρὸς τὰ δε μεθήσας Φυσίχναθ' αὐτίον κῦδα

Ἔενη, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρι, ἐπὶ καὶ ὑμῖν

Ποκὰ μάλ' ἐν λίμνῃ, καὶ ἐπὶ χῆτονι θαύματι
 ἰδέασθ'.

Ἀμφίδιοι γ' ἔδωκε νομῶν Βατράχοισι Κρογίων,

Σκιρτήσασιν κ' γλῶ, καὶ ἐφ' ὕδασι σῶμα καλύ-
 ψαι.

Εἰ δ' ἐθέλεις ἔ ταῦτα δεινόμεν, σύχερες ἐστὶ,

Αἴρω σ' ἐν νάφριτι, κρατὶ δ' ἐ με μήποτ' ὀληαι.

Ὅπθ' γηγέσωθ' τ' ἐμὸν δόμον εἴσαφίκηαι.

Ὡς ἄρ', ἔφη, ἔ νῶτ' ἐδίδασ. ὁ δ' ἔδοκεν ἔχισσα
 Χείρας ἔχων ἀπαιλοῖε κατ' αὐχένθ', ἄλμοισι
 κέφω.

Non timui hominem, quamuis magnum
corpus ferentem:

Sed ad lectum iens, summū digitū mordeo,
Et pedē arripui, & nō labor occupauit virū.

Suauius non aufugit somnus mordente me.
Sed duo valde oīa timeo omnē per terram,
Accipitrem & Felem, qui mihi magnum lu-
ctum adferunt,

Et decipulam luctuosam, vbi dolosum exi-
stit fatum.

Plurimū iam Felē supertimeo, qui optimus,
Qui & foramē ingrediētē p̄ foramē p̄quirit.
Non comedo raphanos, non caules, non cu-
curbitas,

Non porris viridibus pascor, neque apiis:
Hæc enim vestra sunt edulia per lacum.

Ad hæc autem subridens Phylignatus con-
trà locutus est:

O hospes, valde gloriaris ob ventrem: ad-
sunt & nobis

Multa valde in lacu & in terra mirabili visu.
Vtrāuis enim dedit pascuā Ranis Saturnius,
Exultare p̄ terrā, & in aquis corp⁹ cooperire.
Si autem vis & hæc scire, facile est.

Portē te in humeris: tene autē me, neqñ peas:
Sic gaudis in meam domum venias.

Sic certè, inquit, & terga dābat. ille autem
ascendebat celerrimè,

Manus habēs tenerum per collū, saltu facili,

καὶ πρῶτον μὲν ἔχουρεν, ὅτ' ἔβλεπε γείτονας ὄρ-
μους,

Νήξει τερπόμην Φυσιγνάθου. ἀλλ' ὅτε δὴ
ῥα

Κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δα-
κρύων,

Ἀχρησον μετάνοιαν ἐμέμφετο. τίλλε δὲ χαί-
τας,

καὶ πόδας ἔσφιγγεν κατὰ γαστέρα. οὐ δὲ οἱ
ἦτορ

Πάλλετ' ἀθδείη, ἔ' ἐπὶ χθόνα βέλειτ' ἰδέασθαι.

Δάνα δ' ἐπεσονάχιζε, φόβος κρυόεντος ἀνάγκη.

οὐρῶν μὲν πρῶτ' ἔπλωτ' ἐφ' ὕδατιν, ἢ ἕτε κώ-
πῳ

Σύβων, ἀγρόμυθος τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰκέασθαι.

Ἰδοῦσι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο. πολλὰ δ' ἐβόα,

καὶ ῥῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ σώματ' ἄγ-
ρῶεν,

οὐχ ἔτι νώτοισιν ἐβόησαι φόρον ἔρωτ' ἄρῳ

ταῦρα, ὅτ' Εὐρώπῳ ἀπὸ κύματ' ἦγ' ἐπὶ
κρήτῳ,

ὡς ἐμὲ ἐπιπλώσας ἐπινώπον ἦεν εἰς οἶνον

βάτραχ' ἢ ψώσας ὄχρον δέμας ὕδατι λαύκῃ.

Ἰδρ' ἢ ἐξαπίνης ἀνεφαίνετο, θῆνον ὄρμα

ἀμφοτέροισι, ὄρθον δ' ὑπὲρ ὕδατ' εἶχε τράχη-
λον.

τῆτον ἰδῶν κατέδυ Φυσιγνάθος, ἔ' πινώσας

οἶον ἔταῖρον ἔμελλεν ἀπὸ κλύμασι κατὰ λί-
μῳ.

Et primùm quidem gaudebat, quando in-
tuebatur vicinos portus,
Natatiõe gaudēs Physignati. sed qñ iã utiq;
Vndis purpureis submergebatur, multum
lacrymans

Inutilem pœnitentiam accusabat: vellebat
autem comas,

Et pedes stringebat pervētrē. in illo autē cor
Concutiebatur insolentia, & in terram vo-
lebat videre.

Vehementer autem ingemiscebat timoris.
frigidi necessitate.

Caudam quidem in primis extendit in
aquis tanquam remum:

Trahens supplicansq; deis in terram venire.
Aquis purpureis submergebatur: multum
autem clamabat:

Et talem dixit sermonem, ab ore autem con-
cionabatur,

Non sic humeris portavit onus amoris
Taurus, qñ Europā per vndā duxit in Cretā,
Ut me nauigāshumeris vectā duxit ad domū.
Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
Hydrus autem ex improuiso apparebat, hor-
rendum spectaculum

Vtrisque, ac erectū super aquā habebat collū.
Hunc videns ingressus est Physignathus,
non quicquam intelligens

Qualem sociū futurus erat perdere per lacū.

Δῦ ᾗ βάθῳ λίμνης, καὶ ἀλούατο κῆρα μέλαι-
ναν.

Κεῖν ὁ δ' ὡς ἀφείη, πέσεν ὑπὸ δῦθός ἐς
ὔδαρ.

Χεῖρας δ' ἐσφιγξεν, ἔλποκλύμῳ κατέτριξε.

Πολλάκι μὲν κατέδυεν ἐφ' ὕδατι, πολλάκι δ'
αὔτε.

Λακτίζων αἰέδωκε, μέρον δ' οὐκ ἴσῳ ὑπα-
λύξαμ.

▲δύο μῦραι ᾗ τρίχες πλεῖστον βάρῳ εἶληθον ἐπ'
αὐτῷ.

Υδασι δ' ὀκλύμῳ, τοῖσιν ἐφθέγγατο μύθος·

οὐ λήσας γε θεοὺς, Φυσίγνωσθε, τοῦτα ποιή-
σας,

Ναυηγὸν ῥίψας δ' πρὸ σώματ' ὡς δ' πρὸ πέτρης.

οὐκ ἂν με κτ' γαῖαν ἀμείνων ἦοδα κρείσσει,

Παγκραλίῳ τε, πάλῃ τε, καὶ εἰς δρόμον· ἀλλὰ
πλανήσας,

εἰς ὔδαρ μ' ἔρριψας. ἔχθ' θεὸς ἔκοδον ὄμμασιν.

Ποινὴν σὺ πῶς Μυῶν στρατῷ, ἐσὶ ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνυον ἐν ὕδατι, ῥόνδε κα-
τέϊδε

Ἀφροπίναξ, ὄχθησιν ἐφεζόμεν' ἄμαλα κῆπι.

Δένον δ' ἐξολόλυξε, δραμῶν δ' ἤχηκε Μύεσ-
σιν.

Ὡς δ' ἔμαθον πῶς μετῆσαν, ἔδου χόλ' αἴνος ἔ-
παινας.

καὶ τότε κηρύκεσσιν ἑοῖς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρητον

Κηρύσσιν ἀγρολίω δ' εἰς δώματα Τρωξάρηο

Ingressus est autem profunditatem lacus, & euitauit parcam nigram.

Ille autem vt relictus est, cecidit supinus statim in aquam:

Manus autē stringebat, & moriēs stridebat. Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe autem rursus

Calciatrans emergebat: mortem autem non erat euitare.

Madentes autem pili plurimum pondus trahabant in ipso.

Aquis autē periēs, tales loquit⁹ est sermones:
Non latebis vtiq; Deos Phisignathe hæc faciens.

Naufragium iaciens à corpore vt à petra.
Nō certē me p̄ terrā melior eras, ô pessime, Pācratioq; luçtaq;, & ad cursum: sed decipiēs, In aquam me proiecisti. habet Deus vindicem oculum.

Pœnam tu solues Murium exercitui, neque euitabis.

Hęc locut⁹, expirauit in aquis. hūc autē vidit Lichopinax, ripis infidens mollibus.

Vehementer autem vlulauit: currens autem annunciauit Muribus.

Vt autem didicerunt mortem, subit ira grauis vniuersos.

Et tūc præconibus suis iusserūt sub diluculū Proclamare ad cōcionē in domos Troxartæ

Πατὲρ οὐ σήνησ Ψυχάρπαρχος, ὃς κ' ἴ λίνω
 Υπὲρ ἐξήπλωτο, νεκρὸν δέ μοις, ἐδ' ἐ παρ' ὄχθας
 Ἦν ἤδη τλήμων, μέεσσω δ' ἐπενήχετο πόντω.
 Ὡς δ' ἦλθον ἀπ' Ἰδδόντες ἀμὲ ἦοι, πρῶτον αἴεση
 Τρωξάρτης ἐπὶ πηδὲ χολούμην, εἶπέ τε μῦ-
 θον·

ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῦν ἐγὼ κακῶ πολλὰ πέ-
 πνητα

Ἐν Βατράχων, ἡ μοῖρα κακὴ πάντεσσι τέτυκ'·
 Εἰμὶ δ' ἐγὼ δύσλω, ἐπεὶ τρεῖς παῖδας ὄλεσ-
 σα.

Καὶ τ' ἔ μὲ πρῶτον γε κατέκτανεν ἀρπάξασα,
 Ἐχθίστη γαλήη, τρώγλης ἐκθόθεν ἐλῆσα.
 Τὸν δ' ἄλλον πάλιν ἄνδρες ἀπώλεες ἐς μόρον
 ἤξαν,

Κενοτέραισ τέχνασ ξύλινον δόλον ἐξούρυντες,
 Ἦν παγίδε καλέεσσι, Μυῶν ὀλέτφρων ἐῖσαν.
 Ὁ τρίτ' ἔ μὲ ἀγαπητὸς ἐμοῖ ἔ μητέρα κεδνῆ,
 Τῆτεν ἀπέπνιξεν Φυσίγναθ' ἐς βυθὸν ἄξασ.
 Ἀλλ' ἄγεθ' ὀπλισόμεθα, καὶ ἐξέλθωμεν ἐπ'
 αὐτῆσ,

Σώματα κρομήσαντες δὲ ἔντεσι διαδαλίοισι.
 Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπρσε κροτοπλίζεσθ' ἀπαν-
 τῆσ.

Καὶ πύσ μὲρ ῥ' ἐκόρουσεν Ἀρης πολέμοιο μεμη-
 λῶσ.

Κνημίδασ μὲ πρῶτα πρὸ κνήμησιν ἔθηκαν,
 Ρήξαστες κυάμωσ χλωρῆσ, εὔ τ' ἀσκήσαντες,
 Οὐσ αὐτῆσ ἀπ' νυκτὸς ἐπισαύτεσ κροτέτρωξαν.

Patris infelicis Pficharpagis, qui per lacum
Supinus natabat, mortuum corpus. neque
iuxta ripas

Erat iam miser, sed medio innatabat ponto:
Ut autem venerunt festinantes cum aurora,
primùm surrexit

Troxartes ob filiũ iratus, dixitq; sermonem:
O amici tametsi solus ego mala multa
passus sum

Ex Ranis, sors mala omnibus facta est.

Sum aut ego infelix, postq̄ treis filios pdidi.
Et quidem priũ utique occidit rapiens
Inimicissimus Felis, foramen extrà capiens.
Aliam autem rursus viri crudeles ad mor-
rem duxerunt,

Vanioribus artibus ligneũ dolũ inueniẽtes,
Quam decipulam vocant, Murium perditri-
cem existentem.

Qui tertiº erat dilectº mihi & matri inclytę,
Hunc suffocauit Phylignatus in profundum
ducens.

Sed agedum armemur, & exeamus in ipsas,
Corpora ornantes armis variis.

Hęc locutus, persuasit armari vniuersos.
Hos quidem utique armauit Mars belli cu-
ram habens,

Ocreas quidẽ primũ circa tibias posuerunt,
Frangentes fabas virides, beneq; aptantes,
Quas ipsi per noctem stantes cerroserunt.

Θάρηκας δ' εἶχον καλαμῶσφένων δ' ἀπὸ βυρσῶν,
 Οὓς Γαλέλω δείραντες ἐπισταμύρως ἐποίησαν.
 Ασσῆς δ' ἔκ' ἰχθὺς λύχνος μεστόμφαλον. ἢ δ' ἐνὺ λόγχῃ,
 Εὐμήκης Βελόνας, παλχάλλεοι ἔργον Ἀρηῶ.
 Ἡ δ' ἰχθύς κέρυς τὸ λέπυρον ἐπὶ κροτάφοισι καρύς.
 Οὕτω μὲν Μῦες ἦσαν ἑνοπλοὶ. ὡς δ' ἐνόησαν
 Βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος. εἰς δ' ἕνα
 χῶρον

Ἐλθόντες, βαλὺν ἐκώσθησαν πολέμοιο κακῆιο.
 Σκεπτομένων δ' αὐτῶν πάθην ἢ εἴσις. ἢ τίς ὁ
 θρῦλλος,

Κήρυξ ἐγγύθην ἦλθε, φέρον σκῆπτρον μετὰ
 χερσὶ,

Τυρογλύφου ἵος μεγαλήτορος Εμβασίχουτος
 Ἀγγέλων πολέμοιο κακῆν φάπν, εἶπέ τε μῦ-
 θον·

Ω Βάτραχοι, Μῦες ὑμῖν ἀπέλήσαντες ἔπεμ-
 ψαν

Εἰπεῖν, ὀπιλίξασθε ἐπὶ πόλεμόν τε μάχην τε.
 Εἶδον γὰρ κατ' ὕδατος Ψυχάρπαγα, ὃν κατέπι-
 φνον

Υμῖν τε βασιλοῦς Φυσίγρατος, ἀλλὰ μάχεσθε
 Οἴκτες ἐν βατραχίοισιν ἀριστῆες γεγῆατε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφθιγε. λόγος δ' εἰς ἕατα μύων
 Εἰσελθῶν, ἐτίραξε φρένας βατραχῶν ἀγερώ-
 χων.

Μεμφομένων δ' αὐτῶν, Φυσίγρατος εἶπεν ἀσά-
 σης·

Ω φίλοι, ὅσον ἕκτερον ἐγὼ Μιῶν, ἐδὲ κατέειδον

Thoraces autem habebant calamis circun-
datis à coriis,

Quos Felem excoriantes scitè fecerunt.

Clypeus autem erat lucernæ medius umbi-
licus. at verò lancea,

Longæ acus, omnino æreum opus Martis.

Cassis autem, testa in temporibus nucis.

Sic quidem Mures erant armati. vt autem
intellexerunt

Ranæ, egressæ sunt ab aqua: in vnumq; locū

Veniētes, consiliū cōgregauerūt belli mali.

Considerantibus autem ipsis vnde seditio,
vel quis tumultus,

Præco propè venit, ferēs sceptrū in manibus,

Tyroglyphi filius magnanimi Embasi-
chytos,

Nunciās belli malū nunciū, dixitq; sermonē:

O Ranæ, Mures vobis minitātes miserūt

Dicere, armari ad bellumq; pugnāq;

Viderunt enim per aquam Psicharpaga,
quem occidit

Vester rex Physignatus, sed pugnate

Quæcūq; inter Ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit, sermo autem in au-
res Murium

Ingrediens turbauit mētes Ranarū supbarū.

Accusantibus autem ipsis, Physignatus di-
xit assurgens:

O amici, non occidi ego Murē, neque vidi

x s Per

Οχύρμον. πάντως ἐπίγη, παίζων παρὰ λί-
 μνῷ,
 Νήξες τὰς Βατράχων μεμέβλυθ. σὶ ἢ κἀκίσει
 Νυῶ ἐμὲ μέμφονται τὸν αἰαίπιον. ἀλλ' ἄγε βε-
 λῶ
 Ζητήσωμην, ὅπως δολίεας Μύας ἐξολέσωμην.
 Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστοι.
 Σώματα κρομήσαντες, ἔνοπλοι σῆμαρ ἅπαν-
 τες,
 Ακροῖς παρ' χείλεσιν, ὅπου κατὰ κρημνῶ οὐχ ὤ-
 ρῶ.
 Ηνίκα δ' ὀρμηθέντες ἐφ' ἡμέας ἐξέλθωσι,
 Φραξάμμοι κορύθων, ὅστις χειρὸν αὐτίον ἔλθοι.
 Ες λίμνῳ αὐτὰς σὺν ἔντεσιν εὐθὺ βάλωμην.
 Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τὰς ἀηχλύμβους,
 Στήσωμην σύθυμῳ τὸ Μυοκίονοι ἄδε τρέπομον.
 Ως ἄρα φωνήσας, ὄπλοισ ἐνέδυσεν ἅπαντας.
 Φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας εἰς ἀμφιπέδου-
 ψαν.
 Θώρηκας δ' εἶχον χλοεῶν πλάτειαν ἀπὸ λύτλων.
 Φύλλα ἢ τ' κρομμῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν.
 Εἶχ' ὁξύχοιν' ἐκείτω μακρὸς δρῆρς,
 Καὶ κέρυθες κροχλιῶν λεπτῶν κορὰτ' ἀμφιπέ-
 λυπτον.
 Φραξάμμοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθας ὑψηλῆσι,
 Σείοντες λόγχας, θυμῶ δ' ἐπληθ' ἐκαστος.
 Ζεὺς ἢ Θεὸς καλέσας εἰς ἔρανον ἀστερόεντα,
 Καὶ πολέμου πλῆθῳ δείξας, κρατεροὺς τε μα-
 χηταῖς

Pereuntem. omnino suffocatus est, ludens
iuxta lacum,

Natatus Ranarum imitatus. pessimi autem
Nunc me accusant inculpabilē. sed age cōsiliū
Inquiramus, vt dolosos Mures deperdamus.
Eteñ ego dico, vt mihi apparēt esse optima
Corpora ornantes, armati stemus vniuersi
Summas iuxta ripas, vbi præceps locus.

Quādo autē impetū faciētes in nos venerint,
Arripiētes galeas, quisq; ppè obui⁹ venerit,
In lacū ipsos cum armis statim deiiciamus.
Sic enim suffocātes in aquis expertos natādi,
Constituemus in promptu Murium occiso-
forum hīc trophæum.

Sic certè loquutus, armis induit vniuersos.
Foliis quidem maluarum tibus suas vndi-
que cooperuerunt.

Thoraces autē habuerūt viridib⁹ latis à betis,
Folia autē cauliū in clypeos bene aptauerūt.
Lancea autem acutus iuncus vnicuique lon-
gus aptatus erat.

Et galeæ cochleis subtilibus capita vndique
cooperiebant.

Obstruentes autem steterunt in ripis altis
Vibrantes lanceas, animo autem plenus erat
vnusquisque.

Iupiter autē deos vocās in cœlū astriferum,
Et belli multitudinem ostendens, poten-
tesq; pugnatōres

Multos

Πολλὰς καὶ μεγάλας, ἡδ' ἔγχεα μακρὰ φέρον-
 τας,

Οἷον κενζώρων σραφὸς ἔρχετο, ἡδ' ἐμγαύτων.

Ἡδὺ γελῶν ἐρέεινε. Πίνες Βατραχίοισιν ὄρωγί,

Ἡ Μυσὶν, ἀθανάτων, καὶ Αθλίω αἴλω παρσέειπεν,

Ω θυγατερ, Μυσὶν ἢ ἐπαλεξήσασα πορδύση
 Καὶ γὰρ σὺ καὶ νηὸν ἀεὶ σκιρτῶσιν ἅπαντες,

Κνίσση τερπόμβροι, καὶ ἐδέσμοισιν ἐκ θυσιῶν.

Ὡς ἂρ' ἔφη Κρηνίδης, τὴν παρσέειπεν Αθλίω·

Ω πάτερ, σὺν αὐτῷ πῶποτ' ἐγὼ Μυσὶ τέρμε-
 νοισιν

Ελθοίμεν ἐπιρωγῆς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργασα,
 Στέμματα βλάπτωντες, καὶ λύχνους εἰνέκ' ἐ-
 λαίβ.

Τῆτο δὲ με λίλω ἔδακε φρένας, οἷον ἄρεξαν.

Πέπλον με κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμῖσσα

Ἐκ ροδαίνης λεπτῆς, καὶ σήμονα λεπτὸν ἔνησα,

Τρώγλας τ' ἐμποίησαν, ὃ δ' ἠπητῆς μοι ἐπέση,

Καὶ πρῶσφ με ἔκκευς, τέττε γάρον ἐξώρησμοι.

Χρησαμμένη γὰρ ὑφηνά, καὶ σὺν ἔχω αὐταπο-
 δουῶμαι.

Ἀλλ' ἐδ' ὡς Βατραχίοισιν ἀρηγίμην σὺν ἐθελήσω.

Εἰσὶ γὰρ ἐδ' αὐτῶ φρένας ἐμπεδοί, ἀλλὰ με παρ-
 τῶν

Ἐκ πολέμου αἰνῖσσαν, ἐπεὶ λίλω ἐκοπώθην,

Υπνε δεομρόλω σὺν εἴωσεν θυρυβῆντες,

Οὐδ' ὀλίγον κατὰμῦσα, ἐγὼ δ' αὐτὸν κατε-
 κείμεν

Τὴν κεφαλὴν ἀλγῆσαι ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.

Multos & magnos, & læceas longas ferētes,
 Qualis cētaurorū exercit⁹ ꝑcedit, & gigātū,
 Suauiter ridēs rogabat, qꝫ Ranis auxiliares
 Vel Muribus, immortalium? & Palladem al-
 locutus est:

O filia, Muribus nūquid auxiliatura ibis?
 Etenim tuū per tēplū semp exultāt vniuersū,
 Odore delectati, & cibariis ex sacrificiis.

Sic certē dixit Saturnius. hunc autem al-
 locuta est Pallas.

O pater, nō certē vnquā ego Murib⁹ vexatis
 Venirem auxiliatrix: quoniam mala multa
 mihi fecerunt,

Coronas labefactantes & lucernas propter
 oleum.

Hoc autem meas valde pupugit mentes
 quod fecerunt.

Peplū meū corroserunt, quod texui laborās
 Ex trama subtili, & stamen subtile neui,

Foraminaq; fecerunt: at futor mihi institit,
 Et exigit à me vsuras: huius gratia irata sum.

Mutuata enim texui, nec possum restituere.
 Sed neque sic Ranis auxiliari velim.

Sunt enim neque ipsæ mentibus firmæ, sed
 me primum

Ex bello redeūtē, cū essem valde defatigata,
 Somno indigentē nō ꝑmiserūt tumultuātes,

Neq; parū cōniuere. ego autē insomnis iacebā
 Caput dolens, donec clamauit gallus.

Sed

Αλλ' ἄγε παυσώμεθα Θεοὶ τέτοισιν δρῆσιν,
Μηκέτις ὑμείων τρωτῆ βέλῃ ὄξυόεντι.

Εἰσὶ γὰρ ἀχέμαχοι, καὶ εἰ Θεὸς αἰτίῃ ἔλθοι.

Παύτες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆλον ὄρων-
τες.

Ὡς ἄρ' ἔφη. τῇ δ' αὖτε πεπείθοντο Θεοὶ ἄλ-
λοι.

Παύτες ὁμῶς δὲ ἀρρήεες ἤλυθον εἰς ἓνα χῶ-
ρον.

Κάθδ' ἤλυθον κήρυκε τέρας πολέμοιο φέρον-
τε.

Καὶ ὅτε κώνωπις μεγάλας σάλπιγξας ἔχον-
τες,

Δένον ἐσάλπιζον πολέμου κτύπον. ἔρανόθεν δ' ἔ-
Ζεὺς Κροθίδης βροθήτησε, τέρας πολέμοιο κακῆιο.

Πρῶτες δ' Ἰψιδόας Λήχλωρα ἔτασε δ' ἔρι.

Ἐταότ' ἐν ὤρωμάχοις, κατὰ γαστέρα εἰς μέσον
ἦπαρ,

Κάθδ' ἔπεσεν πρὶ λῆς, ἀπαλὰς δ' ἐκόνισεν ἐθεί-
ρας.

Τρωγλαδύτης δ' μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλείω-
να,

Πῆξεν δ' ἐν σέρνῳ τιθαροῖν δόρυ. τὸν δ' ἐπεσόν-
τα

Ἔϊλε μέλας θυάτῃ, ψυχὴ δ' ἐκ σώματῃ
ἔπη.

Στυτλαῖῃ δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κίεαρ Ἐμβασί-
χυτρον.

Ἀρβόφάγῃ δ' Πολύφωνον καὶ γαστέρα τύψεν.

Sed age cessemus, Dei, iis auxiliari,
 Ne utiq; aliquis vestrū vulneretar telo acuto.
 Sunt enim cominus pugnantes, etiam si
 Deus contrā veniret.

Omnes autē cœlit' delectemur litē vidētes.
 Ut certē dixit, huic deinceps paruerunt
 Dei alij.

Oēs simul autē collecti venerūt in vnū locū.
 Venerūt verò præcōnes duo, signum belli
 ferentes.

Et tunc culices magnas tubas habentes,
 Vehementem tuba clangebant belli strepi-
 tum. cœlitus autem

Iupiter Saturnius intonuit, signū belli mali.
 Primus autem Hypsiboas Lichenorem
 vulneravit lancea,

Stantem inter propugnatores, per ventrem
 in medium hepar.

Concidit autem pronus, ac puluere imbuat
 teneras comas.

Troglodytes autem post ipsum iaculatus est
 Peliona.

Infixit autem in pectore solidam lanceam.
 hunc autem cadentem (uit,

Cepit nigra mors, aīa autē ex corpore auola-
 Seutlæus autem vūque occidit traiciens
 cor Embasichytrum.

Artophagus autem Polyphonum per ven-
 trem percussit.

Cecidit

Ἡελπε ἢ πρῶτης, ψυχὴ ἢ μελέων ἐξέπτη.
 Διμνόχαιρι δ' ὡς εἶδεν ἀποκλύμνον Πολύφα-
 νον,

Τρωγλοδύτιον πέτρα μελοειδέϊ τρῶσεν ἐπι-
 φθῆς,

Αὐχένα παρ' μέσσον. τὸν δ' ἐσκότῃ ὅσ' ἐκά-
 λυψεν.

Λειχθύωρ δ' αὐτῷ ἰκτύσκετο δεξι φαεινῶ,
 Καὶ βάλεν, ἐδ' ἀφάμαρτε, καθ' ἥπαρ. ὡς δ'
 ἐνόησε

Κραμβοφάγῃ, ὄχθαισι βαθείας ἔμπεσε φύ-
 γων.

Αλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληλυ ἐν ὕδασι, ἤλασε δ' αὐ-
 τὸν,

Κάππεσε δ' ὅση αὐένδυσεν, ἐβάππετο δ' αἵμα-
 τὴ λίμνη

Πορφυρέω. αὐτὸς ἢ παρ' ἡὶν ἐξεζανύσθη.

Χορδῆσι λιπαρῆσι τε πορνύμνῃ λαγρόνεασι.

Διμνήσι δ' ὄχθαισι Τυρόγλυφον ἐξενάριξε.

Πτερογλύφον δ' ἰδὼν Καλαμίνδι, εἰς φόβον
 ἦλθεν.

Ἠλατο δ' εἰς λίμνην φύγων, τὴν ἀσπίδα ρί-
 ψας.

Υδροχαιρι δέ τε πέφνε Πτεροφάγον βασιλῆα,
 Χερμαδίω πλῆξας κατὰ βρέγματι. ἐκέφα-
 λῃ ἢ

Ἐκ ρινῶν ἔσαζε, πειλάσετο δ' αἵματι γαῖα.

Λειροπίναξ δ' ἐκτάνεν ἀμόμωνα βερβοροχρί-
 τῶν

Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.

Lymnocharis autem ut vidit pereuntem Polyphonum,

Troglodyten petra molari vulnerauit anticipans

Collum iuxta medium. huic autem caligo oculos operuit.

Lichenor autem ipsius collimabat læcea lucida. Et percussit, neque aberrauit, per hepar. ut autem intellexit

Cræbophagus, ripis profundis incidit fugiēs, Sed neque sic cessauit in aquis, impulit autem ipsum.

Concidit autem, non respirauit, tangebatur autem sanguine lacus

Purpureo. ipse autem iuxta littus extēsus est, Venis pinguibusq; incitatus intestinis.

Limnesi⁹ autem in ripis Tyroglyphū spoliauit. Pternoglyphum autem videns Calaminthius, in timorem venit.

Saltauit autē in lacū fugiens, clypeū iaciens. Hydrocharis autem occidit Pternophagum regem,

Saxo percutiēs per guttur: cerebrum autem Ex naribus stillabat, ac polluebatur sanguine terra.

Lichopinax autem occidit irreprehensibilem Borborocæten

Εἰς ἑπαίξας, τὴν ἰσκότος ὄσος ἐκάλυψε,
 Πρωσοφάγῳ δ' ἐισδὼν, ποδὸς εἴλκυσε Κνισσοδιώκτιν,

Εν λίμνῃ δ' ἀπέπνιξε κρατήσας χεὶ τένοντα.

Ψυχάρπαξ δ' ἤμω, ἐξάρων ὠριτεθνήτων.

Καὶ βάλε Πηλέσιον κρατὶ νηδύῳ εἰς μέσον ἦπερ.

Πίπτε δὲ οἱ ὠσθέν, ψυχὴ δ' αἰδόςδε βεβήκει.

Πηλοδάτης δ' ἐισδὼν, πηλοῦ δράκα ρίψεν ἐπ' αὐτόν,

Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε, καὶ ἐξετύφλου περὶ μικρόν.

Θυμώτῃ δ' ἄρα κείνῳ, ἐλὼν δὲ γὰρ χεὶ παχείῃ

Κεῖθρον ἐν πεδίῳ λίθον, ὄβριμον ἄχθῳ ἀρούρης,

Τὰ βάλε Πηλοδάτιν ὑπὸ θυνάκῃ· πᾶσα δ' ἐκλάσθη

Κνήμη δεξιτερή. πέσε δ' ὑπὸν ἐν κνήμῃσι.

Κραυγατίδης δ' ἤμωε, καὶ αὐδὸς βαῖνευ ἐπ' αὐτόν,

Τύψε μέσιον δ' αὐτόν κρατὶ γαστέρα. πᾶς ἰοῖ εἶσω

Οξύχοινῳ δὲ δυῖε. γαμαὶ δ' ἐκχυθεῖ ἀκωντα

Εγχετ', ἐφελκομδύον ὑπὸ δούρακι χεὶ παχείῃ,

Σιζφάγῳ δ' ὡς εἶδεν ἐπ' ἔχθησιν πεζομαῖο

Σηαίξ

Lancea impetum faciens: huicq; caligo oculos cooperuit.

Prassophagus autem videns, pede traxit
Cnissodiocten,

Ac in lacu suffocauit tenens manu neruum.

Pficharpax autem vltus est, sociis mortuis.

Et percussit Pelusium per ventrem in medium hepar:

Cecidit autem illi antè, anima autem ad infernum iuit.

Pelobates autem videns, luti manipulum iecit in ipsum,

Et frontè iūxit, & excæcabatur propemodū.

Iratus est autem certè ille capiens vtiq; manu forti

Iacentem in campo lapidem, ponderosum pondus terræ,

Hoc percussit Pelobaten sub genua: tota autem fracta est

Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.

Craugasides autem vltus est, iterumq; adoriebatur ipsum,

Percussit medium autem ipsum per ventrem, totius autem ei intrò

Acutus iuncus ingrediebatur: humi autem effundebantur vniuersa

Intestina, extracta à lancea manu graui.

Sitophagus autem vt vidit in ripis fluminis,

Σκίζων ἐκ πολέμου ἀνεχάζετο, τείρετο δ' ἀγ-
νῶς.

Ἠλατο δ' ἐς Ἰάφρον, ὅσπως φύγη ἀπὺν ὄλε-
θρον.

Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν Φυσίγνατον ἐς πόδα ἄ-
κρον.

Ὡκα ἣ τέρυμνον ἐς λίμνῳ ἤλατο φύγων.

Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔειπεν ἡμίπνοισι παρπεσόν-
τα,

Καὶ οἱ ἐπέδραμον αὐτίς, λυτοκτάμμεναι ρυεαί-
νων.

Πρασαῖον δ' ὡς εἶδεν ἔειπεν ἡμίπνοισι παρπε-
σόντα,

Ἠλθε δ' αὖ παρμάχων, καὶ ἀκρόνισεν ὀξείῃ χοι-
νω,

οὐδ' ἔρρηξε σάκον, χέρον δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀ-
κωκή.

Ἦν ἣ πῖς ἐν Μύεσσι νέον παῖς ἔξοχος ἄλλων,

Ἀλέμαχον φίλον υἱὸς ἀμύμονον Ἀρτεπιβού-
λου,

Ὀρχαμὸν αὐτὸν Ἀρη Φαίμων, κρατερὸς Μελιδάρ-
παξ,

Ὁς μόνον ἐν Μύεσσι ἀεὶ δούεσκε μάχεσθαι.

Στῆ ἣ παρὰ λίμνῳ γαυροθύμνον οἶον ἀπ' ἄλ-
λων.

Στεῦτο ἣ προθήσθην Βατράχων γλυκὸν αἰχμη-
τάων.

Καὶ νύκην ἐξετέλεσεν, ἔπει μὲν αἱ οἱ θένον ἦεν,

εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Καὶ

Claudicans ex bello recedebat, vexabatur
 autem valde,
 Saltavit autem in fossam, vt aufugeret di-
 ram perniciem.
 Troxartes autem percussit Physignathum
 in pedem summum.
 Celeriter autē vexat⁹ in lacū saltavit fugiēs.
 Troxartes autē vt vidit adhuc semiuiuum,
 qui antē ceciderat,
 Et illi incurrit rursus, occidere desiderans.
 Prassæus autem vt vidit adhuc semiuiuum,
 qui antē ceciderat,
 Venit per propugnatores, & iaculatus est
 acuto iunco,
 Neque fregit scutum: hærebat autem ipsius
 lanceæ acies.
 Erat autem quidam inter Mures iuuenis fi-
 lius egregius inter altos
 Cominus pugnans, charus filius irreprehen-
 sibilis Artepibuli,
 Princeps ipsum Martem ostendens, robustus
 Meridarpax,
 Qui sol⁹ iter Mures dominabatur pugnādo.
 Stetit autē iuxta lacum elatus solus ab aliis.
 Iactabat autem depopulatum ire Ranarum
 genus iaculatricum.
 Et certē p̄fecisset, qm̄ magnū ipsi robur erat,
 Nisi statim intellexisset pater hominumq̄;
 deorumq̄; ,

Καὶ τότε δ' ἄπο κλυδώνους Βατράχους ᾠκτῆρι Κορ-
νίων.

Κινήσας ᾗ χάρι. Τίλω δ' ἐφθέγγετο φωνίω.

Ω Πόποι, ἦ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώ-
μαί.

Οὐ μικρὸν μὲ ἔπληξε Μεισιδάρπαξ κατὰ λί-
μην.

Ενναίρειν Βατράχους βλεμειάνων. ἀλλὰ τάχα-
στα

Παχιάδα πέμφωμι πολεμόκλονον, ἠδ' ἐκεί-
την Ἀρίω,

Οἱ μιν δ' ἀποχίσεσι μάχης κρατερὸν ὡς ἰόν-
τα.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κορνίδης. ἄρης δ' ἀπαμείβετο
μύθῳ.

Οὐτ' ἄρ' Ἀθλωμάης, Κορνίδη, δένθη, ἔτε Ἀρηθη
Ἰχύσῃ Βατράχοισιν δ' ἐνηγέμεν ἀπὸ πύλλου ὄλεθρον.

Ἀλλ' ἄγε πάντες ἰαυδῶν δ' ἐνηγέμεν, ἢ τὸ σὸν ὄπλον
Κινήσῃ μέγα Τιτανοκρόνον ὀφθαλμοεργόν.

Ὡ Τιταίνας πέφνες δ' εἰσεκς ἔξοχα πωύτων,

Ἐκείλαδ' ὄν τ' ἐπέδησας, ἠδ' ἄρξια φύλα γιγαύ-
των.

Ὡς ἄρ' ἔφη. Κορνίδης δ' ἔβλεψε ψολόεντα
κεραυῶν.

Πρῶτε μὲν ἔβρογνθησε, μέγα δ' ἐλέλιξεν Ολομη-
πτον.

Ἀὐτὰρ ἔπειτα κεραυῶν δ' ἐμμελέων Διὸς ὄπλον

Ἦκ' ἐπιδιδήσας. ὁ δ' ἄρ' ἔπτατο χροὸς ἀνά-
κτο.

Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuisset
Saturnius.

Mouens autē caput, talem locutus est vocē:

O Dij, certè magnum opus oculis video.
Nō parū me stupefecit Meridarpax ad lacū,
Trucidare Ranas desiderans, sed celerrime
Palladem mittamus tumultuosam, etiam &
Martem,

Qui ipsum arcebunt à pugna robustum
quamuis existentem.

Sic certè locutus Saturnius, Mars autem
respondebat sermone:

Neque certè Palladis, ô Iupiter, potentia, ne-
que Martis

Poterit Ranas vindicare à dira pernicie.

Sed agè omnes eamus auxiliatores, vel
tuum iaculum

Moueatur magnum, quod Titanas sustulit,
potens opus,

Quo Titanas occidisti egregios vltra oēs,
Enceladumq; illigasti, & agrestia genera gi-
gantum.

Sic certè dixit: Saturnius autem iaculatus
est ardens fulmen.

Primum quidem intonuit, magnum autem
commouit Olympum.

Sed postea fulmen, terribile Iouis telum,

Venit inuoluens: illud autem certè euola-
uit à manu Regis.

Παύσαι μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν Βατράχους τε Μύ-
 ας τε.

Ἀλλ' ἐδ' ὡς ἀπέωλητο Μυῶν στρατός, ἀλλ' ἔπι
 μῦθον

Ἰέθ' ἰερῆσιν Βατράχων γένεσσι ἀγκυκτάων,
 Εἰ μὴ ἀπ' οὐλύμπου Βατράχους ἐλέησε Κρο-
 νίων,

Ὅς ῥα ἔτε Βατράχισιν ἀρωγὰς δούρις ἔπεμ-
 ψεν.

Ἠλθον δ' ἐξ ἀφῆς ναυάκμοι, ἀγκυλοχῆλαι,
 Λοξοδάται, σφειδοί, ψαλιδύσομοι, ὄσρακίδερ-
 μοι,

Ὅσοι φρεῖς, πλατυώωρι δ' ἔπειλ' ἔδοντες ἐν ἄ-
 μοις,

Βλαμοῖ, χροτέοντες, ἀπὸ σέβων ἐσπρῶντες,
 Οκτάποδες, δικάρυμοι, ἀχχέρες· οἳ ᾗ καλεῦνται
 Καρκίνοι, οἳ ῥα Μυῶν ἐργῆς σωματέων ἐκροπτεν,
 Ἡδὲ πόδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάπτεν ᾗ λόγχαι,
 Οὓς καὶ ὑπέδρασαν δηλοὶ Μύες, ἐδ' ὑπέμασαν.
 Ἐς ᾗ φυγῶν ἐτροάποντο· ἐδύετο δ' ἠλιόθεν ἤδη,
 Καὶ πολέμῳ τελετὴ μρωμένης ἐξετελέσθη.

Omnes quidem utique terruit iaculatus Ra-
nasque; Muresque;

Sed neque sic cessauit Murium exercitus, sed
adhuc magis

Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus
iaculatricum,

Nisi ab olympo Ranas miseratus fuisset
Saturnius.

Qui utique; tunc Ranis auxiliares illic misit.
Venerunt autem ex improviso habentes in-
cudes in tergo, unguis curuati,

Obliqua ingredienti, tortuosi, habentes
cortices in ore, ostripelles,

Ossis natura, lati humeros, rutilantes in
humeris,

Blæssi, neruosis manibus, & pectoribus in-
tuentes,

Octopedes, bicipites, manibus abundantes:
illi autem vocantur

Cancris, qui utique Murium caudas oribus
incidebant,

Etiã pedes & manus, flectebantur autem læcæ.

Quos & timuerunt miseri Mures, neque su-
stinuerunt.

In fugam autem vertebantur: occidebat au-
tem sol iam,

Et belli finis unius diei perfectus est.

INTERPRETATIO PRO-

priorum nominum, quae in Βατραχομου-
μυχία Ranis & Μυρίβη
attribuuntur.

- Λιμνόχαρις, palude gaudens,
Φυσιγναθῶ, inflans maxillas, siue buccas.
Υδρομεδῶσα, regina aquarum.
Ψυχάρπαξ, micarum raptor.
Τρωξάρτης, vorans panem.
Αφχομούλη, lambens molas.
Πτεροτρώκτης, pernas vorans.
Λέχοπίναξ, lambens quadras.
Τυρόγλυφῶ, caseorum excavator.
Εμβασίχυτῶ, in ollam irrepens.
Υψιόας, altè clamans.
Λέχλωωρ, lambens caudam.
Τρωγλωδύτης, ingrediens foramina.
Πηλείων, à luto nomen desumptū, cænosus.
Σούτλαιῶ, à beta, vel porro, Betaceus, vel
Porraceus.
Αεθφάγῶ, paniusorus.
Πολύφωνῶ, multiuocus, garrulus.
Κραμβοφάγῶ, vorans caules.
Λιμνήσιῶ, palustris, siue locustris.
Πτερόγλυφῶ, pernarum excavator.
Καλαμίνδιῶ, ἀπὸ τῆς καλαμίνθης, nepita
herba.
Υδρόχαρις, aqua gaudens.

- Πτεροφάγος, pernas vorans.
 Βορβοροκρίτης, in cœno iacens.
 Πρασοφάγος, edens porrum.
 Κοισοδιώκτης, nidorum sectator.
 Πηλόσιος, à luto nomen habet: Lutosus.
 Πηλοβάτης, per lutum incedens.
 Κραυασίδης, caulium speciem referens.
 Σιζοφάγος, cibos absumens.
 Πρασάϊος, caulis colori similis.
 Αρτεπίβηλος, pani insidians.
 Μειοδάραξ, particularum raptor.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟ-
 λι Θεῶν Διάκονον Θεῶν τῆς ἐκκλησίας
 μύοις χαίρειν.

*

 Μικροῦ μὲν οὐκ ἔστι Ποιητῶν γνημώτατος Θεῶν,
 ἔστι δὲ Χίς παιδῶν ἐαυτῷ παρατεθέν-
 των παιδούεας, Βατραχομουμαχίαν
 τε καὶ ἐπικιχλίδαις, κατὰ τὴν Ἡρόδο-
 τῶν ἱστορεῖ, καὶ ἄλλα ὅσα παιγνίων ἀνάμεινα τοῖς
 τε παισὶν ἐκείναις, καὶ τοῖς ἐπιγνημοῦσι χαρίζο-
 μη Θεῶν, σιωπεῖτο. ἵνα ἔτι μαθημάτων δὲ γόμοι,
 τέτων ἡδὸν ἀκροῶν, καὶ μὴ ἔτι τὰ παιδῶν ὅσα
 Διακναίειν φιλέντων. ἔτι μετὰ γνημῶν ἢ τίς ἔτι
 Ποιητῶν ἀπομιμῆσαι βελόμοι Θεῶν, πόλεμόν ἵνα
 Γαλιῆς πλοσάμοι Θεῶν καὶ Μύων, εἰς κωμῶδαις
 ἴαξιν παρήγαγε, μέτρον ἱαμῶν χρησάμοι Θεῶν.
 τέτα δὲ μοι ταῖς χερσὶν ἐμπεσόντων Θεῶν, ἔδοξεν ἄμοι
 μὲν τῆς φιλομαθῆσαι ἔτι νέων ἔργον ἀποξάσαι, κα-
 τὰ γόμοι, εἰ τῶν ὡσπερ ἵνα νέαι ἀοιδῶν τυπώ-
 σαντες ἀποπέμψομαι. ἄμοι ἢ καὶ οἷον ἵνα κήρυ-
 κα ἀποκπέμψω ἔτι ἐμετὰ πολὺ τυπωθησομένης
 ἰωνίας, ἐφ' ἧν πολλῶν σαρδῶν ὁ ἐμὸς πατήρ κα-
 τεδάλετο ἴαξ γὰρ Διατριβῆς ἐν Ρώμῃ πάλαι ποι-
 ῆμοι Θεῶν, Γασαῶν τῶν ἀδελφῶν ἐπιπόσων
 ἔτι Οσμῶν σιωαγωγῶν Παρομιῶν σιωθῶν ἐπέ-
 χειρ. δὲ ξάμοι Θεῶν ἢ παρομιῶν, σιωπεμνήθη
 καὶ γνομῶν, ἀποφθεγμάτων τε καὶ ὑποθηκῶν
 ἀρχαῖων καὶ σφωθῶν ἀνδρῶν ἰαξ ἀδελφῶν γὰρ
ἀλλ

ARISTOBVLVS APO-

stolicus sacerdiaconus iis qui
hoc vsuri sunt libro,

S. D.

*H*omerus ille Poëtarum parens maxi-
mus, cum à Chij pueris inter sese disce-
ptatio fieret, vt erudirentur, Ranarum
& Murium pugnam, atq; Turdorū car-
men, veluti Herodotus memoria prodit, & quæcūq;
sunt alia puerilium delectamentorum plena, pueris
illis & posteris gratificari cupiens composuit: quo
disciplinarum rudes horum suauitatem audirent,
vale iussis ijs qui puerorum aures prurire mallet.
Sed aliquis posterior hunc imitari Poëtam ausus,
bellum quoddam Felism & Murium concinnans
in Comœdiæ ordinem deduxit, metro vsus Iambi-
co. Illud itaq; cum inter manus fortè meas incidis-
set, visum est me pariter nouarum rerum studiosis
opus facturum gratissimum, si istud in lucem, vt
nouam formâtes cantilenam, emitteremus. Ad hæc
tanquam præconem quædam præmittere ad hortum
hand adeò longè demonstrandū, in quo studij plu-
rimū pater meus nauauit. nam cum olim vitā Ro-
mæ degeret, Gaspari in primis venerabili Episcopo
Osmensi Parcemiōrū collectionē cōponere pollicitus
est. Incepturus igitur à Parcemijs redegit quoq; sen-
tētijs memorabiles, Apophthegmata & antiquo-
rū sapientissimorumq; virorū præcepta, quippe quæ
confinia

λήλοις εἰς περιμίση καὶ γνώμη, καὶ ὑποθή-
 κη, καὶ ἀποφθέγματα. νομίζω ὅτι βιβλίον τοῖς
 φιλομάθεσι τῶν νέων, ὅτι πλείους παρέξειν γε τὴν
 ὠφέλειαν. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλῆς ἀσχολίας τε καὶ
 ἀναγνώσεως ἠρῶνισαντο, εἰ γε τῶν βιβλίων ἠπόρη-
 σαν, ταῦτά γε πάντα ἐκείσε σιωπηγμῶνα καὶ ἀπὸ
 ἐν ἰωνίᾳ ταῖς μελίσις τὰ ἀνήθη, ἐξέστη τοῖς πᾶ-
 σιν ἀνιδρωπὶ ἀποδρέπεα. τὴν μὲν οὖν Γαλιωμο-
 μαχίαν, ἢ ὁ σιωθεῖς, ὅστις ἀπὸ τῆς καλῶς παύου
 καὶ ἀσείως σιπέθη, ἰωνίῳ τοῖς φιλομάθεσιν ἐκ-
 πίμπομεν. ἔμετ' ἐπολὺν ὅτι καὶ τὴν ἰωνίαν ἐκδῶ-
 σιμῶν δὲ τυπώσαντες, παρ' ἧς ἔχ' ὅπως
 δὲ φροσύνην, ἀλλὰ καὶ μερίστην
 ὠφέλειαν οἱ σπουδαῖοι
 καρπώσονται.

*

confinia inter se essent Paræmia, sententia memo-
 rables, præcepta & Apophthegmata. Arbitror
 autem librum hunc studiosis iuuenibus valde fore
 conducibilem. Quòd ea quæ multo studio & lectio-
 ne sunt comparata, si librorum abundè satis sit,
 Hæc, inquam, omnia illò coaceruata, quemadmo-
 dum in horto flores Apibus, erunt omnibus sine su-
 dore collecta. Hanc ergo Felium & Murium pu-
 gnam concinnans, quisquis is fuerit, pulchrè sanè
 & eleganter composuit, nunc disciplinarum ama-
 toribus euulgamus. Quinetiam hortum prælo com-
 mittentes publicamus, de quo non solùm oble-
 ctationem, verùm etiam utilitatem
 studiosi maximam con-
 sequentur.

*

ΓΑΛΕΩΜΥΟΜΑΧΙΑ.

ἀδήλα.

Υπόθεσις τῆς Γαλεωμυομαχίας.

Τοῦ Μυῶν κυριεύοντες ἐν ὀπῇ Ἰνὶ σοφότητι καὶ κατεσκευασμένῃ πρῶτον, Κρείλλα κατωνομασμένοι, καὶ τῆς Γαλῆς τῆς ἡκακείσε δρομαίως ἀειδολεπέσης, καὶ τῆς τῆδε σωήτης δρόμου αἰχνοδομήτης, ὁ Κρείλλος μὴ φέρων ταύτης πρὸς οὐρανὸν ἀεικόπουσιν, τὰ τέταρτα ὁμαίμονι πρῶτον, ὅς πρὸς τὴν Τυρρηκλῶνα ἀξίαν αὐτῷ ἀειφέρει, καὶ τῆδε συμβέλλω χρηστόμητος, ὃ Ἰνὶ πρὸς τὴν ταύτην κατετραπῶσε, πόλεμον ἀσπονδὸν κατ' αὐτῆς δεδρακένου μεμελετήησιν, ἔπειτα Μυῶν ἀφροισμὸν σωητροικότες ἀμφοτέρω, καὶ τῆδε νεκροτικότες, καὶ πύμωλῆσαι παρξυῶντες, ἠδὲ πρὸς τὴν ταύτην πρὸς αὐτῷ ἀντεξήεσαν, καὶ δὴ πρῶτον κερκότες ἐιπότερι, τῆς Κρείλλος ἢ τῆς Γαλῆς κατεστήσασα, καὶ τῆς ὄνυξι ταύτης ἀρείως ἐπαρξάσασα, πρῶτον τῆς νεανίας εἰσδέδρακεν. ἀφελῶς ἢ τῆς Μυῶν κατερωκῶς τὸ γινόμενον, οὕτως πρὸς τὴν δάμαρτα τῆς Κρείλλος ἐπέσπεψε, μελλύσων αὐτῇ τῆς πρῶτον φιλεστῆτε παρδὸς κατεπέτασεν ταύτην. τῆδε τῶν ταύτην ἐπιπολὺ μαχομένων ξύλον κατελθὸν σεσημνημένον ἐξ ὑπετάτης σένης, τὰ νεῦρα τῆς Γαλῆς κατέθλασε, καὶ νικηταὶ τῆς μάχης οἱ Μῦες ὠράθησαν.

FELIVM MVRIVMQVE

pugna, incerto autore.

*

Argumentum Galeomyomachix,

QUUM Muribus dominaretur in cauerna quadam caliginosa, & tenebricosa assiduus existens, Creillus denominatus, & Fele huc illuc cursim circumspiciente, & illius de more cursum inuestigante: Creillus non sustinens huius pertinacem obseruationem, huius cognatum conueniens, qui Tyroclopi dignitatem ipsi deferebat, & hoc à consilijs usus est, quomodo hanc deuinceret. Bellum atrox aduersus ipsam apparare statuerunt, & maximam Murium expeditionem utrique contrahentes, atque hoc admonentes & sedulo exasperantes, omnes etates statim contra egressi sunt, & iam congregientes utrique Creilli filium ubi Felis superasset, & unguibus suis immaniter laniasset, protinus adolescentem deuorauit. Legatus autem Murium id facinoris contemplatus, illico se ad uxorem Creilli conuertit, nuntiaturus ipsi charissimi filioli seuissimum interitum. His igitur diebus consuetantibus, lignum decidit putrefactum è superiore tabulato, & nervos Felis perfregit, & Mures hac pugna victores conspicati sunt.

Z

F A B

Τὰ δὲ δράματα ἀέσωπα.

Κρείττα.

Κήρυξ.

Τυροκλόπ.

Ομοδότης Κρείττα.

Χορὸς θεραπεινίδων. Ημι. Αἰγέλοι δύο.

Προλογίζει ὁ Κρείττα.

Ἰ τ' ἔσῃτεν, ἀνδρικώτατοι χερόν.
Μένοντες εἴσθε ὅπῳ ἀεγνάως,
Δέμω σιώεσμεν, καὶ φείκη, καὶ δει-
λία,

Καὶ οὐτῶρως δέμμε οἰκεῖον βίον,
Μηδὲ ἀεκύψατ' ὅπῃς ἡρημίοις
Ἀλλ' οἰκτερότατοι καὶ φόβος πεπλησμεῖοι,
Βίον σκοτήνον ἀθλίως μυωξίαις
Ζῶμεν, κατὰ τῶς αἰ πεφυλακισμεῖοι,
Καὶ νύκτα τ' σύμπαιτα δὲ χερόν δρόμον
Μακρὰν δοκῆμεν καὶ σκιαὴν δὲ θαλάττης,
Ὡς οἱ ζοφώδης Κιμέριοι, δὲ λόγος
Οἱ Πονηκῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν,
Ζόφωσιν ἐξάμηνον εἴληθον δὲ βίος
Τυ. Κἂν μὴ γέλωμεν, ἐσμεν ἐν μυωξίαις.
Εἰ γὰρ ἀπελαθεῖν, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
Τολμήτημεν βαίνοντες ἀχέτω δρόμῳ,
Τάχιστα αὖ ἐμπέσομεν αἰπεῖ κινδυνῷ,
Καὶ πρῶμμάτων ἴδιμεν οἰκεῖον μέτρον,
Καὶ τ' σκοτήνον Αἰδωνίως ἔπον.

F A B V L A E H V I V S
personæ.

Creïllus, Imperator. Præco.
Tyroclopus à consilijs. Concubina Creïlli.
Chorus ancillarum. Hemi. Legati duo.

Præfatur autem ipse **C R E I L L V S.**

Vid tantum, ô fortissimi, tempus
Manētes intra cauernas, perpetuò
Cum pauore conuersamus, & hor-
hore & miseria,

Et infeliciter transigimus nostram vitam,
Ne antro quidem prospicere audentes?

Sed miserrimi, & metu pleni

Vitam vmbrailem miserè in nostris antris
Agimus, tanquam custodia septi.

Et noctem vniuersam temporis curriculum

Longum metimur, & vmbra lethi,

Perinde atque caliginosi Cimerij, sermone

Qui Ponticorum affecti visus hebetudine,

Tenebras semestres vitæ ducebant.

T Y R O C L O P. Etiam si nolimus, sumus in
nostris cauernis.

Si enim procedere, vt inquis, confidenter

Audeamus gradientes indetento cursu,

Ocyus incidemus in graue periculum,

Et ante oculos habebimus domesticu fatu,

Et tenebrosas Plutonis sedes,

Λάβοιμεν αὐτίποινον ἀκραζουῖνης,

Κρ. Πῶς γῆν παρεμπέσωμεν, ὡς φῆς, κινδυνῶν

Καὶ τὸ βίον βλέπωμεν ἀθλίῳ μόρῳ;

Τυ. Ληφθέντες εἶπω τὸ φερκαδῶν χιλιῶν,

Τῆς ἄρπαγος Κρείλλε τὸ δόλοπλόκος.

Κρ. Τίς ἐστὶν αὐτῆ μὴ φρονήσης ἔλεγχον.

Οὐ γὰρ παρχειρῶς τὴ σκοπῶν παρσέφω.

Τυ. Ἦν Γαλλῶν ὀνόμασεν αὐτῶν γῆν.

Αὐτῆ γὰρ αἰεὶ χρομὸν παρβλέπτει,

Καὶ Μῦς ἐρδυνᾶ, καὶ κατῶσεν οἱ Κιῶες

Ιχνηλατῶσι τὰς Λαγῶες ποικίλως,

Τὸν αὐτὸν αὐτῆ σκανδαλοπλόκος τρόπον

Ἡμῶς διίχνηι λυγρὴν βλέπεσά τῃ.

Κρ. Οἶδ' ἰὼσθ' ἡμελῶσους ἀκερῆσά τως.

Καὶ γὰρ παρὸν καμρῶ τὴν ἐμὴν θυγατέρα,

Λυγρογλύφῳ δὲ φημι τὴν πεφιλῆδῳ

Οἰκτρῶς κατημάλαξε, φεῦ μοι πρὸς ἐμμάτω.

Τυ. Καμρῶ τὸ τέκνον τὴν φίλῳ Χορδοκῶπον,

Καὶ τὸ ποθῆνόν Σιζθάρπη καὶ φίλον,

Εἰς ἐκδικῆσιν τὸ ἀδελφῆς ἐλθόντα.

Κρ. Τί γῆν κατωκνήσαμεν ὡς θηλυδρία,

Καὶ παρέδωμεν τὸ φόνον τὸ φιλήτων;

Τυ. Καὶ ἔτι παρσῆκον ἐργάσασθ' τυχεαίης

Κρ. Εἰς αὐτῶν ἀπιθεῖν τὸ Παμφάγος,

Καὶ τὸ θανάτων ἐκδικῆσιν τὸ μόρον.

Τυ. Ποίῳ τρόπῳ κατῆπε σὺ σαφηνίσθ.

Κρ. Μόρον παρὸς αὐτῶν ἀτρέμῳσ τετυχῶτες.

Τυ. Δέδοικα καὶ πέφρικα μὴ ἐσφαρισμένοι

Χ' ἡμεῖς φανῶμεν, καὶ κατῶσεν ὀρωμένοι,

Feremus dignam pœnam incontinentiæ.

C R E. Quomodo icidem^o, vt ais, in periculū,
Et vitam experiemur misero fato?

T Y R. Apprehensi intra horrida labra
Raptoris Creille dolosi.

C R E. Quænam hæc est? ne graueris dicere.
Haud etenim expeditè scopum attingo.

T Y R. Quam Felē nominat hominū genus.
Ea nanque semper horridè circunspicit,
Et Mures scrutatur:& perinde atque Canes
Inuestigant Lepores multiphariam,
Simili hæc modo scandalosè

Nos indagat horridè quodammodo intuēs.

C R E. Noui quam memorasti exactissimè.
Etenim olim meam filiam,

Lychnoglyphen, inquam, charissimam,
Miserè confecit, heu mihi, ante oculos.

T Y R. Et meam filiā charā Chordocopum,
Et amabilem Sitodarpem atque dilectam,
In vltionem sororis venientem.

C R. Quid igitur cessam^o tâquā effœminati?
Et prodidimus necem charissimorum?

T Y R. Et quid operæpretium fuit facere?

C R E I L. De vltione dispicere Pamphagi,
Et extinctorum vlcisci interitum.

T Y R. Quo pacto, memora clarè.

C R E. Impetū in ipsum intrepidè facientes.

T Y R. Timui, & horrui, ne mactati
Nos videamur, & deuorati,

Καὶ κῦρμα Γαλῆς φεύ γινώμεθα ξένον.

Κρ. Καὶ τῆρ δῶχ' ἔκηλ ἔ τεθνηκότων.

Καὶ γδ' γινώσκεις τες γραφεῖς ἀγνευμένων,

Τῶν συζυγίων ἔκηλ, καὶ ἔ γινώμεων,

Παίδων, ἀδελφῶν, γινώμεων, φυλοπόρων

Θανόντας ἀπολήρωτον ἐλκόντας κλέθ.

Τυ. Ἰσημι παίτως. ἀλλὰ δένον τυχαῖ εἰ

Λιπεῖν τὸ λαμπερὸν στίδιον ἔ ἡμέρας,

Καὶ τὰ σκοπίνῳ συγκαλυφθῆλυαι τάφα.

Κρ. Οὐκ οἶδας λυ' μείζισον ἀρωμῆν κράτθ.

Καὶ πικροτάτω τιῷ δε δῶσμεν μέρα.

Τυ. Οὔτω τρέπω σπύαιμε; σαφῆνιζε μοι.

Κρ. Αὐτῆ μαχισμὸν συστίδῳ δεδρακότες.

Τυ. Κρεῖττιον μοι δοκεῖ συμβαλεῖν λαθριδίως.

Κρ. Ποῖα δὲ ὄνησις λάθρα ἔ ἀροσίην;

Τυ. Εἰ γδ' ἀροσνῶσθ τὰ δόλοισ ἀροσανέχθ.

Ὡς εἰς μαχισμὸν ἀρετὴν σωεσαίην,

Καὶ συμμάχων ὀμιλον εἰς αἰτίῳ λάβθ,

Καὶ συμβαλέσθ, τιμικαῶται τὸ σέφθ

Ἀρεῖ παροπύωσασθ τιῳ ἡμῶν ἴλυ.

Κρ. Χ' ἡμεῖς κατ' ἴσον συμμάχων ὀμηγύρεις,

Λάθωρθ εἰς ἀρετὴν ὡς εἰδισμῶν.

Τυροκλ. Οὐκ οἶδα πῶς πρὶν σωιστῶντες ἔ μῶ
θον

Πρὸς τὸ πρῶτό μοι ἔ Γαλῶν καὶ Βατεράχων,

Καὶ συμμάχων εἰχμῶν κράτιστον νέφθ;

Κρ. Ἰσημι πῶς κἀκιστον εἰδισμῶν μέρα,

Παίδων, ὀμαῖμων, γινώμεων, φυλοπόρων,

Μικρῆ δὲ ἀπολάλαμθ ἡμεῖς τὰ ἔτε.

Τυ.

Et gaudium Felis, proh dolor, fiamus nouū.
 CRE. Et hoc dedi propter mortuos.

Noſti etenim piſtores celebres,
 Propter cognatos & familiares,
 Liberos, fratres, præclaros maiores
 Mortuos, immenſam aſſequutos gloriam.

TYR. Noui planè, ſed graue eſt,
 Linq̄ere clarum ſtadium diei
 Et tenebroſo obtegi ſepulcro.

CRE. Neſcis an maximam de medio tollamus
 potentiam,
 Et acerbiffimæ hanc dabimus neci.

TYR. Quonã modo cognate? declara mihi.

CRE. Cum ea pugnã comminus ineuntes.

TYR. Satius mihi videtur cõgredi clãculũ.

CRE. Quæ commoditas clãm inuadendi?

TYR. Nam ſi præſciet dolis intendere,
 Tanquam in pugnam potiorem conſpirare,
 Et commilitonum turmam accerſet,
 Et congregiens extemplo coronam
 Auferet domans noſtrum exercitum.

CRE. Et nos veluti pugnãtes ſimul cõgregati,
 Quæramus ſupp̄etias, quẽadmodũ mos eſt.

TYR. Neſcis quo pacto pri⁹ fecim⁹ impetũ
 In exercitum Felium & Ranarum,
 Et auxiliatorũ habuerim⁹ potētiffimã nubẽ?

CRE. Noui quõ peſſimũ cõſpexerimus fatũ
 Liberorum, fratrum, familiarium, maiorum.
 Parũ abſuit quin perierimus nos eo tẽpore.

- Τυ. Δέδοικα κ' νῦν μὴ θαύωμαι τῶ βόδρα.
 Κρ. Οὐνὴ Θεῶν πλήρωμα τ' ἐνυπνίων
 Αελπίς εἰμι, κ' γδ' ἐξ ὀνείρων.
 Τυ. Τί γ' αὖ ὄνειρον ἐμφανῶς ἐώρακας;
 Κρ. Ο Ζεὺς γδ' ὤφθη κατ' ὄναρ κνώσοντί μοι,
 Καὶ θάρσ' ἐντέθεικε τῇ μῆ καρδίᾳ.
 Καὶ χαῖρε, λήψη περσπεφώνηκε κρείττω.
 Τυ. Τίνι περσμοίωθ' κ' τέτο φράστον.
 Κρ. Τὰ Τυρρλείχῳ, τῶ φρονίμῳ πρεσβύτῃ.
 Τυ. Πῶς δ' ἔσσι ἐπ' ἄλλον ὠρέσθῃ σοὶ τ' ἄχρονον.
 Κρ. Εμοῖς ἀπέλαῖς ὠρέσθῃ παθιαλέτω.
 Τυ. Τί γ' ἐν ἐπιπέλησας αὐτῶ τῶ Πόλον
 Οἰκθῶπι, καὶ λέρνῃ τοῖς ἀθανάτοισι,
 Σφραγὸν μεγάλῳ ἐξανάψαι τ' πόλε,
 Καὶ παύσαι ἔλξαι χεῖρα πανθενεσάτη;
 Κρ. Καὶ τῆτες ἠπέληκα τέτρω μυρία.
 Καὶ γδ' καθ' αὐτὸν ἱστορῶν τ' βίον,
 Ὅπως μύων ἔσωθεν οἰκτρῶς γωνίας,
 Ὅπως σκοτῆνός εἰμι, καὶ ζόφου γέμων,
 Καὶ δαῖμα θήνον δέδειμα, καὶ ἔτρεμα
 Ζῶον πενιχρὸν ἐμπαλεον ἀηδίας,
 Ωμροζον, ὠλόλυζον, ἠτύμωυ, μέγα
 Εκροπτον, ἐσπάρραττον εἰκείαν γένῳ,
 Καὶ τ' Θεὸν ὑπατον ὑδραζον Δία.
 Καὶ περσέθεικα τοῖς σεναγμοῖς σὺν χέλω
 Δεινὰς ἀπέλαῖς παντελῶς δαμαλέας.
 Τυρρκλόπ' . Τί γ' αὖ ἐπιπέληκας; εἶπε καὶ
 Ἰσθ' .
- Κρ. Ὡς εἶπες ἔθισσέ με νικητῶ μέγαυ,

TYR. Metuo etiã nũc ne peream⁹ funditus.

CREIL. Non, per deorum supplementum,
qui in somniis præfunt,

Expes sum etenim ex insomniis.

TYR. Quid igitur, somniũ euidenter vidistit

CR. Iupiter certè visus est dormienti mihi,
Et robur indidit meo cordi

Et auẽ; accipies, inquit, robur.

TYR. Cui assimilatus fuit? cedo etiã illud.

CRE. Tyrolicho prudenti seni.

TYR. Quĩ nõ alio etiã tibi visus est tẽpore?

CRE. Propter minas meas visus est timibũd⁹.

TYR. Quid igitur minatus es ipsi, qui Polũ

Habitat, & qui imperat Diis immortalibus,

Catenam amplissimam suspendere Polo,

Et omnes trahere manu potentissima?

CR. Et supiori anno minat⁹ sum hoc millies.

Etenim verè enarrans meam vitam,

Quomodo retentus in angulo miserè

Penitus obscurus sum & caligine suffusus,

Terrorè horrẽdũ metui. certè etiã tũc tremo,

Animal despectum, plenum molestia,

Iurabam, eiulabam, indignabar valde,

Scindebam, lacerabam hasce genas,

Et Deum sublimem contumelia affeci Iouẽ,

Et addidi ad gemitus cum indignatione

Graues minas, omnino horrendas.

TYR. Quid ergo minatus es? dic etiã istud.

CR. Quòd si nõ faceret me victorẽ magnũ,

z 5 Et

Καὶ παγκράτισον τῇ μάχῃ σεφανίτῳ,
 Τάχα προσελθὼν εἰς ναὸν τῷ θυμῶν,
 Ἀπαιτῶ θῆσω πρὸς τροφῶν τῆ κηλίας.

Τυ. Καὶ γὰρ σινέλθω σινδύῳ καὶ τέκνοις.
 Ἀλλ' ὡς εἰοικε τὸ μῦθον κηλίσυρεις.

Κρ. Ναὶ δῆτα καὶ σύμπαντας δρῶντας Μύας
 Κεκληκίνας πρὸς μελλόν εἰς ἐκκλησίῳ.

Τυ. Οὐ νῦν, ἐπεὶ δόλοισι τῶ φοιτημῶ,
 Ἀπακκαγλῶναι τῷ σκοθκρύπτε βίς,
 Ελδύθρωθῶναι τε Γαλῶν τῷ φόδο.

Τὸς Μῦς ἀπαιτῶν δρῶντας συκλητέον,
 Καὶ προσῆτον εἰς κάταρξιν ἰτέον λόγων,
 Επιτρῶπόντων προσφέρειν δόλομῶν.

Ἡ ἐπρατηγῶν πρατηγῶν εἰργακῶτες,
 Καὶ ταξιάρχας καὶ λογαγῶν, ὡς θέμις,
 Λοχηφόρους τε καὶ κραταγῶν ὀπλίτας,
 Ἀντεξιάμῳ εἰς μῦθον τεταγμῶν.

Κρ. Καλῶς προσέφησ καὶ σοφῶς ἐκρημῶν.
 Καὶ γὰρ τὸ γῆρας νεθετεῖ, καὶ σωφρογῶν.

Κήρυξ ἴτω ἢ καὶ καλείτω τὸς Μύας.

Κή. Ἰδὲ παρῶσι Μύαρχοι σινηγμῶν,
 Καὶ σὰ παρεσήκασι βελοθυρῶν.

Κρ. Εγὼ μὲν ὡ σινώταγμα γηναγῶν φίλων,
 Εὐκῶν, δόμοιλον ἐκ πολλῶν χροῶν.

Πολλῶν κατὰ γῶν τῷ πάλαι πεφυκῶτων
 Τῶν ἀδένδων καὶ κηκίς κη δελείων,

Ἀπὸ ὧν ἄνω εἰσω φωλεῶν μυχαγῶτων,
 Μένοντες σὺν ἄτλησιν εἶχον καρδίαν,

Ἀλλ' ὡς κληνῶν, καὶ μέλη παρῶν μῶν

Et fortissimū in pugna athletā, dignū corona,
 Mox ingrediens in adytum hostiarum,
 Totum efficerem pro nutrimento ventris.

TYR. Et ego accedam cū coniuge & liberis.
 Cæterū vt videtur, fabulam narras.

CR. Næ certè, etiā omnes paulò antè Mures
 Vocare prius volui in concilium.

TY. Nō impresentiarū, qm̄ oportet p̄fectiōe
 Discedere ab umbratili vita,
 Et liberari Felium terrore.

Mures omnes prius conuocandi,
 Atq; in primis ad auspicia eūdū est sermonū
 Hortantium adferre audaciam.

Si etiam duces ducum effecerint,
 Et primipilos & ductores manipulares, vt
 Satellitesq; & fortes milites, (phas est,
 Contra progrediamur in prælium instructi.

CRE. Rectè predicasti, & prudēter & ornatè.
 Etenim senectus admonet & moderatè.
 Præco eat & conuocet Mures.

PRAE. En adsunt p̄cipes Muriū cōgregatī,
 Et tuæ adstant concioni.

CRE. Ego quidem, ô acies generosa, chara,
 Expedita, frequens à longo tempore
 Multam expertus maiorum
 Imbecillitatem & pessimam seruiturem,
 Eò quod sanè intra recessus
 Abstrusi non timido præditi corde,
 Sed tanquam ægroti & membris soluti,

Επτηξαν ἐλθεῖν εἰς μάχην ἑαυτῶν,
 Ἡδὴ στρατεύειν ἰσθρῶ θάρραλέως,
 Οὐ γὰρ παροῆγον με δέδοκτο καὶ φίλον
 Σθένος φέροντι, ἔ κρατῶντι μυρίων
 Πομπῆς τελευτῆ καὶ κρότος λυπηρῆς,
 Τρέμειν παροσελθεῖν τ' ἐμῆς μυωξίας.
 Ὑμεῖς δ' ἐρίμως τ' λόγον δεδεδίμημοι,
 Ὡς δὲ γυῶν πέλοντες ἐκ φυλοπαύρων,
 Καὶ πανοθενῶς ἔχοντες αὐτῶν τ' ὄνον,
 Μὴ ναχελεῖς γήνοδε πρὸς τὰ πρακτέα,
 Μήδ' ὀκνήσητε μηδαμῶς ἢ γηνάδαι.
 Ἀλλ' ὡς ἔλασθ' ἅπαντες ἢ θεῖοι Μῦες
 Ἴτε παροθύμως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 Ζῆλον λαβόντες τ' ἐμῆς ἐξουσίας.
 Ἐγὼ γὰρ ὅσα ἄκνησα πῶ ποτ' εἰς μάχον,
 Ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐκ νέας ἡλικίας,
 Ἐς τ' στρατηγεῖν ἀδρικῶς ἐτραπόμην.
 Πάμπας ἢ πάντῃ παροβολῶς ἐπεκράτω.
 Γένος γὰρ φυεῖς δὲ γυῶς ἐξ ὄσφύτος,
 Ὡς ἴσε πάντες τὰ πάλαι θρυλλέμενα,
 Ἐπὶ δυνάμει καὶ φρενῶν γερυσία,
 Ἐμῶς γενεῖς ἔλκοντες ἀπλεῖον κλέος,
 Τῶς γὰρ Χαρθοδάπτας ὀνομασμένους λέγω.
 Οὐκ ἠθέλησα ζῶν τ' ἀπαινον βίον,
 Ἀλλ' εἰς μάχῃσιν τ' στρατηγικωτάτων,
 Ἀπειδὸν δὲ θῶς ἐκ νέας μετρηκίς,
 Ἡσκησα κρητὸν καὶ ἀπάθλιον σὺν ἀσπίδι,
 Βαίνειν ἐφ' ἵππους, καὶ σφέρεας ποικίλους,
 Βάλλειν τ' ἐχθρὸν δὲ τόχως καὶ κηρείως,

Timuerunt progredi in pugnam hostium,
 Iam dimicandum narro confidenter.
 Haud enim mihi decorū videtur & gratum
 Robore prædito & imperanti infinitis,
 Pompas celebranti, & adplausibus celebrato
 Timere progredi mea cauerna.
 Vos autem promptè orationem suscipiētes,
 Vt qui ex generosis procreati maioribus,
 Et fortiter habentes eorundem industriam,
 Ne ignaui sitis ad obeunda negotia,
 Neque cunctamini vnquam generosi:
 Et quamprimum omnes, ô maximi Mures,
 Procedite alacriter in nouam militiam,
 Exemplum accipientes à mea præstantia.
 Ego quippe cūctatus sum nūquā in prælio,
 Sed re vera à prima pueritia,
 In pugnam strenue ferebar.
 Omnes oīno hostiū oppugnatiōes vincebā.
 Generis enim natus generosi ex lūbis sum,
 Vt scitis omnes olim celebrata,
 Propter virtutem & mentis præstantiam,
 Meos parētes assequutos maximā gloriam.
 Chartodaptas enim cognominatos dico.
 Nolui ego viuere ociosam vitam,
 Sed ad disciplinam fortissimorum militum
 Respexi statim à tenero puero.
 Exercui contum & gladium cum clypeo:
 Cōscēdere equos (didici) & vertere oīfariā:
 Ferire hostem cautè & opportunè:

Tend

Τείνειν τ' ἄρξον, κ' τ' ἰὸν ἱέναι,
 Καὶ πᾶτων ἀπλῶς τὴν στρατηγίαν τέχνῳ.
 Μετῆλθον ὡς ἅπαντες οἱ στρατηλάται,
 Μόθων ἢ πολλῶν ἐκροατῆς δεδῆλμύθου.
 Καὶ πλείετα δ' ἄλλα τ' ἐμοῦς ἐμπροσθίαι
 Ἔθνη δεδῆλως, ἦλθον εἰς Μυαρχίαν,
 Πάντων ἄρισθου καὶ μέγας κεκρυμύθου.
 Καὶ νῦν ἢ παρῆκισον ἐγνων τυχεαίην
 Τὸν αὐτῆμιλλον ἔ' Διὸς κ' τ' Ρέας,
 Ζῶον τρέμειν τὴ μικρὴν ἠθλιαμύθον.
 Τοίνυν κελδύω τὰς ἐμοῖ πεφιλμύθας,
 Ἀπανθῆς εἰς σκίταξιν ἐλθεῖν τ' μάχης,
 Σπερῶς, κραταμῶς, δύθηνῶς, δύχαρδίως,
 Σοφῶς, ἐναργῶς, δύφυῶς ἀπλιμύθας.
 Τανῦν ἢ λοιπὸν, ἴτε πρὸς τὰς οἰκίας
 Τὴν αὐρίον δι' ἔωθεν ὡ στρατηλάται,
 Πάντα κινήσασθαι βέλοισθαι θυρραλέως
 Δοκῆ γ' ἔγω συμφέρον πρὸς τὸ πέρας.
 Τυ. Επεὶ πρὸς ἤδη πάντες εἰς τὰς οἰκίας
 Ἀπῆλθον, ἄρξ' ἔ' καθύδῃσθαι κλίνῃ.
 Ἀπῆμι καὶ γὰρ πρὸς κλίνῳ τὴν ἰδίαν.
 Κρ. Εἴρηκας ὀρθῶς, τριζαροῦν πρὸς τὸν.
 Χορὸς τερραπ. Ο ποῖον ἔλγθου νῦν κρατεῖ με κ' ἢ
 θλίβει.

Ω Ζεῦ ἔ' τῆτο τ' παρῆσθαι ἡμέρας,
 Δένος λογιμῶς ἔχα με τ' δεσπότιν,
 Γαλῆ πρὸς σάψα μῶλον ἔ' λαθροῦς.
 Δοκῆ γ' αὐτὸν σὺ πᾶσι στρατηγία
 Θανεῖν, λυπὸν τ' φαειφῶρον λύχρον.

Tendere arcum & relum iaculari,
 Et omnem omnino militarem artem
 Aggressus sum vt omnes duces,
 Bellorum plurimorum potens declaratus,
 Et multos seruos mea industria
 Gentes declarans veni ad principatū Muriū,
 Omnium optimus & magnus iudicatus.
 Et nunc verò omnium pessimū aduerti esse
 Aemulum Iouis ac Rheæ
 Animal tremere quodāmodo parū afflictū,
 Igitur iubeo mihi charissimos
 Omnes in expeditionem venire pugne
 Validè, potenter, fortiter, animosè,
 Sapienter, splendidè, ritè armatos.
 Nunc verò igitur redite ad ædes:
 Crastino die manè ô duces
 Omnia conari volo confidenter,
 Videtur enim sic expedire ad finem.

T Y R. Postquam sanè iam omnes ad ædes
 Abierunt, hora dormiendo lecto,
 Abeo & ego ad lectum meum.

C R E. Dixi rectè, proinde tentandum est.

C H O R V S F A M V L. O qualis dolor nunc
 tenet me & affligit!

O Iupiter, quid hoc præsentis diei?
 Graue consilium occupauit regem,
 Cum Fele manum conferere Marte aperto.
 Video enim ipsum cum omni exercitu
 Occumbere, linquentem luciferū lychnum.

O Ap

Απολλων, ἀγρόμαινι, Φοῖβε, Λοξία,
 Τίτῃρ τῆτο; φεῦ παπαῖ, φεῦ μοι πάλιν.
 Ἰατῆταμᾶξ, ὠ πόνων ἰαλέμων.
 Αἶ, αῖ, ἰε, ὦ κακῶν πονημάτων.
 Ημ. Ἰσως κρατήσῃ τῶ μάχῃ κατὰ κράτος.
 Απισ' ἀπίστα, κηνά κηνά μοι λέγῃς.
 Τὸ δ' Διὸς θέλημα νῦν ὑπαρξάτω.
 Τυ. Ορῶ θέσσαν δ' ἀπὸ ὑέλων ἡμέραν.
 Κρ. Καὶ μὲν καὶ γὰρ δέδορκα τῶ λαμπηδόνα.
 Τυ. Καὶ ζειγαροῦ λίποιμην ὑπνον καὶ κλίνην,
 Οἷς δ' καὶ βῆς τῆς θεοῖς τετυχότες,
 Πρὸς τ' μαχισμὸν ἐξίκαμην ἀτρόμως.
 Δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἰλεῖν τῆς ἐν πόλει.
 Κρ. Ἰδὲ θύσαντες ἐκκαλέμην τ' Δία,
 Καὶ τῶ Αθίωαῦ, καὶ τ' Ερμῆω, καὶ Παῖα,
 Καὶ τ' Ποσειδῶν, καὶ ἀγρόν Λοξίαν.
 Ηραν σὺν αὐτῆς, ἄρτεμίν τ' ὀρειθάπιν,
 Πλάτωνα, Λητώ, σὺν Αθῆ Περσεφόνει,
 Καὶ πάντας ἄλλους, καὶ πρῶτον τ' πόδα.
 Χορὸς θεραπων. ὦ πάντες, ὦ σύμπαντες, ὦ
 Θεοὶ μῆνοι,
 Ὅσοι τ' αὐώθεν καὶ κράτω κληροχίαν
 ἔχοντες ἐσὲ τ' χαλῶν χρηγέται.
 Πρῶσητε νὰ πρῶσητε καρτερωτάτως
 Τῶν δεσποτῶν μετ' ἡμῶν νεαν στρατηγίαν,
 Καὶ τ' τελέωντων πρὸς τὸ παμφάρον γῆϛ.
 Ομοδυνέτης. Νῦν εἶθε νικήσαν, ὦ Ζεῦ, τῆ μῆ-
 θῶ
 Ἐμοὶ στρατηγὸν καὶ σὺν δύνῃ καὶ τέκνον.

O Apollo, sancte vates! Phœbe! Loxia!
 Quid hoc hoc, heu papæ, heu mihi denuò!
 Heu, heu, ô miseras, ô lamentationes!
 Ah, ah, heu, heu, ô graues afflictiones!

H E M I. Fortè vincet pugnam pro viribus.
 Incredibilia, incredibilia, noua noua mihi
 memoras.

Iouis voluntas nunc fiat.

T Y R. Video currentem è vitris diem.

C R E. Et sanè etiam ego vidi fulgorem.

T Y R. Et ideo relinquamus somnũ & lectũ,

Ouesq; & boues Diis maçtantes,

Ad bellum egrediamur intrepidè.

Oportet enim ante omnia placare cœlestes.

C R E. Ecce cũ sacrificauerim⁹, vocem⁹ Iouẽ,

Et Mineruam, Mercurium & Pana,

Neptunum item & sanctum Loxiam,

Iunonem cum ipsis, Dianamq; monticolam,

Plutonem, Latonã, cum Dite Proserpinam,

Et omnes alios, & promoueamus pedem.

C H O R. O cuncti, ô omnes, ô Dij soli!

Quicumque suprã infraq; imperium

Tenetis bonorum autores,

Adfitis, sanè adfitis fortissimè

Dominorum meorum nouo bello,

Et molientium aduersus vorax genus.

V X O R C R E I L. Vtinam nunc vincerent,

ô Iupiter, prælio

Mei duces cùm maritus, tum filius.

Χο. Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλεία μ' ἔχθ.

Ομ. Καὶ γὰρ δέδοικα, ἔ τρέμω κηλοκρότους.

Χο. Δφνὸν γάρ ἐστι δυσμυῶν δύανδρία.

Ομ. Ω Ζεῦ βασιλεῦ, χρηστὸν ἔργασσά μεθ' οὔ.

Χο. Αεὶ τὸ θεῖον ἔ κηλῶν ἄπαν νέμει.

Ομ. Εἰ μὲ κρατήσῃ τὴ Μυῶν αἰ πωλητῆες

Εξιχύσασσι τὴ ἐναυλικμύης,

Εὔ αὖ τὸ λοιπὸν αἰύσοιμυ ἔ βίς,

Καὶ τὴ φόβον ρίψαιμυ ὡς πορρώπείτω.

Χο. Ναὶ δὴ γήοιτε τῆτο σιῶ Θεῶ λέγω.

Ομ. Εἰ δ' ἤπιονες γήοιτε τὴ ἐναυτίας,

Καὶ πρὸς φυγῶν βλέψωσι ὡς τετραμύοι,

Απαιτὰ φρεῖδα πρὸς γηύση) τάχα.

Χο. Ως εἴθε μὴ γήοιτε, μηδ' ἔσοιτε μοι.

Ομ. Καὶ πᾶς γήη) δῶλθε αἰχμαλωσία.

Χο. Οὐκ, ἀλλὰ δεινὸν βρῶμα τὴ ἐναυτίας,

Ομ. Καὶ γὰρ ἡ δῶλη πασι σιῶ τοῖς φιλτάρις,

Ἡ πρὶν κυρία, πρὸς φρανήσομα τάχα.

Χο. Ἡκιστὰ δῶλη σὸ γηύση σιῶ τέκνοις,

Αλλ' ὡς ἀληθῶς βρῶμα τὴ ἀδιδιφάγῃ.

Ομ. Τί γέν πρὸς λίπω τὸ γλυκύτατον φάθ,

Καὶ συγκαληφθῶ τῆ κόνει ἐν τῶ τάφῳ;

Χο. Σίχα, σίχα δέσποινα, δφνόν κη βλέπω,

Καὶ μὲν ἱρῶ γέοντα ἴν' ἐπασσάμυον,

Καὶ πυκνὸν ἀσθμαίνοντα, κη πωλητῆμυον.

Αγ. Κυρία, πῶς πάρεσι, ἴς δηλωσάτω;

Χο. Εξεσί σοι γέλονη ζώτιν εἰσδλέπην.

Αγ. Τάλαμα, πωτάλαινα, ἔ τρῖσαθλία,

Πέπτωκε τρωβείς ὁ Ψυχάρπαξ ἐν μάχῃ.

Ομ.

CHOR. Pulchrū vincere, sed timor me habet.

VXOR. Et ego timeo, tremoq; fortiter.

CHOR. Peruicax quippe est hostium robur.

VXOR. O Iupiter rex cōmodū efficitō bellū.

CHOR. Semp numē bonorū quoduis distribuit.

VXOR. Si quidē robore Murium exercitus

Antecelluerit aduersanti,

Bene reliquum transigemus vitæ,

Et timorem abiiciemus quā longissimè.

CHOR. Prorsus fiet hoc cum Deo inquam.

VXOR. Si inferiores fuerint hoste,

Et in fugam respiciant tanquam auersi,

Omnia irrita erunt illico.

CHOR. O vtinā nō fiat neq; futurū sit mihi.

VXOR. Et omnes fiant serui captiui.

CHOR. Non, sed dira esca hostium.

VXOR. Et ego serua cū liberis charissimis,

Quæ prius hera, apparebo illico:

CHOR. Minimè serua tu fies cum liberis,

Sed re vera cibus voracissimi.

VXOR. Quid igitur deserā dulcissimā lucē?

Et contegar pulueribus in tumulto?

CHOR. Tace, tace domina, graue qd cōspicor,

Et sanè video currentē quendam laceratum,

Et crebrò anhelantem & percussum.

NVN T I V S. Domina vbi est? aliqua indicet.

CHOR. Licet tibi videnti hanc inspicere.

NVN T. Misera, tota misera, & ter infelix

Cecidit vulneratus Psicharpax in pugna.

Ομ. Ω ἔ ποθενῆ καὶ πεφιλμύε τέκνα,
Πέπτωκεν ἢ μὴ, ἔ γήρωσ βακκτηρία.

Ω ἔ πόνων, ὦ ἔ πόνων ἰαλέμων.

Παῖ, παῖ, τὰ πάντα θάνα ἔ ἀγγελμάτων.

Ἰς θανάμου, ἴς γήωμου, πῶς φύγω,

Πᾶ βῶ; παρεῖμου ἔ μελῶν ἀρρώστιας.

Ω παῖ παπαῖ, παῖ φιλότι θεωρία.

Χορὸς θερα. Τέτλαδι μοι, τέτλαδι, παῦσαι ἔ
γῶν.

Ομ. Ω Ζεῦ ταυαὶ διφροδύτανοτῆπον.

Χορὸς θεροπαυ. Αἶ αἶ ἄλαμα μῆτερ ἠθλιω-
μῶν.

Επίχεις ἄρη τὸς ἀπείτους γῶς.

Ομ. Ω φιλότι πρῶσοψις, ὦ παῖ μοι φίλε.

Χο. Φέρειν πῆπον σοὶ τὴν ἀπῆρον αἰῶν,

Μαθεῖν ἢ λοιπὸν τὰπίλοιπα ἔ μόθ.

Ομ. Αλλ' εἰ θένω χεῖν ἔ πόνε τὴν πικρῶν.

Χο. Τίς νυῖ ὄνησις ἐκ γῶν ἀμετῆρας;

Ομ. Αὐτὴν ἀφῆρησάμι, καὶ ἄχθ θάνα.

Χο. Μὴ δῆτι τῆρ μηδ' εἰ συσρέφην θέλε.

Ομδυνέτης. Καὶ πῶς ἀνεκτὸν μὴ πεφύρῃται καὶ
σένει;

Χο. Τί ἔ σένεσα τὸς λογιμοὺς κενφίζεις;

Οὐδεὶς θανάτου ἐξεγείρει ἔ τάφ.

Ομ. Παυθεῖσα τί πράξαιμι ἔ σεναγμάτων;

Χο. Μαθεῖν θέλητον τὰπίλοιπα ἔ μόθ.

Ομ. Καὶ τίς κατείπη ζωῖτα, εἰ σαφλώσῃ;

Χο. Ο ἔ παρόντων ἀγγέλῳ ἀγγελμάτων.

Ομ. Καὶ πῶς πάρεσιν; Χο. εἰσορᾶν ἔξετί σοι.

Ομ.

VXOR. O desideratum & charum filium,
Cecidit meus seruitutis baculus.

O dolores! ô laborum querelas!

Fili, fili, omnia misera quæ nunciantur.

Heu moriar. quæ sum futura, quo fugiam!

Quo vadâ? dissoluor mēbrorū imbecillitate.

O fili papæ, fili charissimum spectaculum.

CH. Patere, patere, cessa à luctibus.

VXOR. O Iupiter magni curr⁹ Titanū euer-

CHOR. Heu heu misera mater afflicta. (sor.

Contine nunc immensos luctus.

VXOR. O charissima facies! ô fili mi chare!

CHOR. Ferre decet te immēsam tristitiam,

Discere autem deinceps reliqua belli.

VXOR. Sed non possum sustinere doloris
acerbitatem.

CHOR. Quæ nunc utilitas ex luctus im-
mensitate?

VXOR. Ista perfungar, & protinus emoriar.

CHOR. Non sanè hoc, neq; cōturbari velis.

VXOR. Et quomodo tolerabile non lugere
& gemere?

CHO. Quid verò gemēs cogitatiōes leuas?
Nemo fato functos suscitāt sepulcro.

VXOR. Cessans, quid faciam, à suspiriis?

CHOR. Noscere velis reliquum belli.

VXOR. Et quis dixerit hæc & indicarit?

CHOR. Præsentis lator nuntij.

VXOR. Et ubi est? CHO. Intueri licet tibi.

Ομ. Εκ τῷ πάθους ὄλωκα καὶ σινετέριον,
Καὶ τὰς κήρας ἠμῶλυα τὰς τῶ ὀμμάτων.

Χο. Απαν λέγ' εὐκίνητον ἀγέληφόρος,
Ὅπως μὲν ἐστὶ τῆ μάχης ἢ τραχύτης,
Καὶ πῶς ὁ πᾶς πέπτωκε, καὶ παρερρύη.

Αγ. Εἶπω καθεξῆς, ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις;

Χο. Εξῆς ἅπαν ἐξείπε συμβῶν τῇ μάχῃ,
Αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τῆ λόγον διενέπων.

Αγελθ. Εἶπω τὰ πάντε, τριχαροῦ ἀηου-
σέον.

Ἐπεὶ γ' εἰς σύμμιξιν ἦλθον τῆ μάχης,

Πρῶτον μὲν ὁ κράτης ἐθνοσατράπης

Ὁ Ψυχλείης συμβαλὼν τῇ Παμφάγῳ,

Ἡτῆ), καὶ πέπτωκεν, οἰκτερά τις γέα,

Καὶ πᾶσα τέτω σφαίρα διεφθίρα.

Ἐπείτ' ἐπῆλθεν ἀλλοτῆ δρχισατράπης,

Ὅς παῖς ἄνόμαστο Κωλυθηκλόπῳ.

Καὶ ταῦτ' ἂν αὐτῷ πτώμα πέπτωκε ξέρον,

Οὐδ' ὑπομείνας προσβολῶν βραχυτάτῳ.

Ὡς γὰρ ἐῶρος τὸς κρατιτῆς σατράπης

Ἡδὴ προσόντας ὁ Ψυχάρπαξ καὶ βόσιν

Οἰκτερὰ φανέντα σὺν σφατῶ τῇ Παμφάγῳ,

Ὀργῆς ἐπλήσθη καὶ χύλα βαρυτάτῳ.

Θυμῷ γ' ἐδέν ἐστιν ἄλλη πικρία,

Εἰ μὴ ζῆσις πὲρ ἀμφοτέρω καρδίῳ.

Λαβῶν τὴν κνηρὴν χερσὶν ἑσπερωιδμόν,

Ἐπῆλθεν αὐτῇ τῷ τεθνατωκένῳ.

Ἡ δ' εἰσδῶσα τῶτον ἠριματιδμόν,

Ἐκ τῷ σπῆρτος πρὸς σφαγῶν ἐσηκότα,

VXOR. Ex afflictione perij & contrita sum,
Et pupillas contudi oculorum.

CHOR. Omnia dic promptè nuntie,
Quomodo se habeat pugnae asperitas,
Et quomodo filius cecidit & perit.

NUNT. Narrabo ordine, vel perstringam
narrationem?

CHOR. Ordine omnē recēse euentū pugnae,
Ab ipso principio sermonem prosequens.

NUNT. Dicā omnia, proinde auscultādum.
Postquā ad congressum ventum est pugnae,
Primū quidem fortissimus gentis satrapa
Psicholiches congregiēns cum Pamphago
Victus est, & cecidit, miserabile visu.

Et omnis cum ipso exercitus occisus est.

Deinde accessit alius princeps satrapa,
Qui filius cognominatus est Colycoclopus:
Et idem illi casus accidit peregrinus,
Non sustinens impetum vel minimum.

Vt ergo vidit fortes Satrapas

Iam praesentes Psicharpax, & cibum

Miserum ostēsum cum exercitu Pamphagi,
Ira correptus est, & indignatione grauissima.

Animi enim nihil est aliud amaror

Nisi feruor quispiam sanguinis circa cor.

Accepto autem conto manibus temperato,
Inualit ipsam vt occideret,

Hæc autem inspiciens hunc paratum

Cominus cædis ergo resistentem;

Καὶ κροντῶ ἐκτείνοντα καρτερωτάτω.

Ωρμησεν αὐτὸν συλλαβεῖν παραυλίχῃ,

Καὶ δὴ κατεῖχε τοῖς ὄνυξιν ἀρτίως,

Καὶ σὺν ἄλλῃ βέβρωκε τὴν νεανίαν.

Χο. Καὶ ταῦτ' ἐπὶ ὄψει τῶ φίλου φουλασπόρου;

Ομ. Τὸ μείζον αὐτὸ τυχεαῖε μοι τῶ πάθους.

Αγ. Εγὼ δὲ ἐπεὶ δέδορκα τότ' οὐκ ἔπειτα,

Προσηλθόν, ὦ πότνια, σὺ πεφρακέναι.

Ομ. Ως εἶθε μὲν δὲ ἐπὶ ἤλθες ἀγέληφόρου,

Μέγιστον ἴω μοι μηδέλωσ' ἄποσιέναι.

Οὐκ αὖ γὰρ ἀκμῶν τῶ πάθει σιωεχέτιω.

Αγ. Εγὼ μὲν ἐν ἄπεμι τὴν ὀπιόδιαν.

Ομ. Ελθεῖς κακῶν ἤκιστα μινυτῆς πάλιν.

Χο. Κακῶς κακῶς ὅλοιθ' οὐκ ἔστιν ὁ πυρφόρου.

Ομ. Δέδοικεν ἡμῶς πυρφορήσας τῶ λόγου.

Χο. Ω πόσον αἶθε τῶ Μυῶν ἀπεκρύβη.

Εμθὶ δοκεῖ κείλιτον εἶναι καὶ πρῆπον

Συώθρινον ἄστυ παρδὶ τῶ πεπτωχῶπι.

Ομ. Καλῶς ἐφισσας, ἴσθαρον θριωνητέον.

Αγ. Πράντιστε σὺ κρότησον δρχλῶ τῶ πάθους.

Ομ. Α παπαὶ παπαὶ, παῖ παῖ, παπαὶ πολλα-

κίς.

Χο. Παῖ Κρέιλλε, παῖ παῖ, παπαὶ δέσποτα.

Ομ. Α ἄ, πόση παῖ, πᾶσι ποτ' ἀπέθης τέκνον;

Χο. Ποῖ ποῖ καληφθεῖς ἐξαπέπτης τῶ βίβ.

Ομ. Ω ἄ, πόθεν ποῖ τῶ πόνων ἰαλέμων.

Χο. Ἰαλέμων, ὦ εἰ πάλιν ἰαλέμων.

Ομ. Α ἄ λέλοιπα τῶ λύχρον τῶ ἡμέρας.

Χο. Απανθ' ἀκάντα τῶ βίβ, τίφρα, κόνις,

Et conto extendentem robustissimo.

Impetū fecit, ipsum vt cōprehēderet protin⁹,

Et continuit vnguibus crudeliter.

Et cum celeritate deuorauit audacem.

CHOR. Et hæc in conspectu chari parentis.

VX. Hoc ipsum mai⁹ est mihi ipsa afflictioe.

NVN. Ego postquam vidi hanc rem.

Accessi, ô veneranda, tibi vt dicerem.

VXOR. O vtinam non aduenisses nuntie.

Maximum erat mihi nequaquam accessisse,

Nō em̄ rursus hoc dolore correpta fuisset.

NVN. Ego igitur ab eo retrouersam viā.

VXOR. Venias malorum minimè significator denuò.

CHOR. Malus malè pereat nunc ignifer.

VXOR. Terruit nos ignifer sermone suo.

CHOR. O qualis flos Muriū occultatus est!

Mihi videtur optimum esse & decorum,

Lugubre carmen canere filio occiso.

VXOR. Pulchrè dixti, proinde lugendum.

NVN. Prima tu præsulata principiū afflictiois.

VXOR. Ah papæ, papæ, fili, fili, papæ denuò.

CHOR. Vbi Creille, quò, quò, papæ domine.

VXOR. Ah ah vnde, fili, quonam abiisti fili?

CHOR. Vbi vbi conditus migrasti vita?

VXOR. O, ô, vnde ô miserias deplorandas!

CHOR. Miserias ô etiam rursus miserias!

VXOR. Ah ah amici lucem diei.

CHOR. Omnia omnia vitæ cinis & puluis.

Απαξάπαντα ἔβίς σκιά μόνον.

Ομδυνέτης. Οἱ οἱ αἰσθηλῆς, ὦ Ψυχάρπαξ, ἔ
πέκνον.

Χο. Ἀρκεῖ, ἔλοιπὸν βαῖνε μὴ πῶς αἰτέρω.

Ἡδὴ βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρόμον.

Ομδυνέτης. Δέδοικα δεινὸν μὴ πάλιν ἴμοι
φράση.

Χορὸς ἦερ. Οὐκ ὦ σεβασή. Ομ. Πῶς γὰρ οἶ-
δας; Χο. πῶς ἄρα;

Φαγορῶ αἰσώπῳ τὸ δρόμον ἀφ' ἑτρέχων.

Ομ. Ὡς εἶθε χρῆσὸν ἄγγελον Ζεῦ μοι πρῶτος.

Ἐπερ. Αἴψ. Ἡ δεσπόπης πέφυκε πᾶς ἴς εἰπάτω.

Χο. Πάρεσιν, ἰδὲ καὶ θέλεις εἰσὶ βλέπε.

Ἐπερ. Αἴψ. Πάλλησε φαγορῶ μὴ τεθλιμμένη
γίνα,

Κά μοι βράβουε δῶρα τῶ ἀγγελμάτων.

Ομ. Εἴπει, μὴ χλδύαζε κρηπορημόνας.

Ἐπερ. Αἴψ. Ἀν μοι νεμῆς πρῶτισα δῶρα ἔλός.

Ομ. Εἰπόντι δάσω καὶ παράχῳ σωθῶμας.

Ἐτ. Αἴψ. Τέθνηκεν ἡ τάλανα Γαλῆ τῶ μῦθα.

Ομ. Ἀ ἄ κρητήσω καὶ χερήσομαι πλέον.

Ἐτ. Αἴψ. Νικησάτω γὰρ ἡ χαρὰ τῶ αἰνῶ.

Ομ. Ἡφ' ἠδυνῆς μέγιστον ὄρχῃμα παύν.

Χο. Τὸ ἔμῳα πρῶτερον μῦθῳ μὲρ φίλη.

Καὶ πῶς τέθνηκε δυσμῆς ἡ παμφάγῳ.

Ομ. Εἴπει πάτω δὴ πᾶσαν ἀγγελιφόρος

Τῶ συκρότησιν τῶ μῦθῳ, καὶ τῶ μῶλον

Τῆς ἀγριοπῆς καὶ κακῆς Μυοκῶνας.

Χο. Ἡ δεσπόπης λείλακε τῶ γλῶπῳ κρητή.

Vniuersa semel omnia vitæ vmbra solum.

V X O R. Hei, hei, præuenisti ô Psicharpax fili.

C H O R. Sufficit, deinceps ne eas vlterius,
Iam video enim nuntium festinum.

V X O R. Timeo, molestū ne rursus qd dicat.

C H O R. Non ô veneranda. V X O R. Qui
scis? C H O R. Quomodo?

Splendido vultu cursus peragit.

V X O R. O vtinam bonum nuntium Iupiter
mihi præmittas.

A L. N V N T. Domina vbi sit aliqua dicat.

C H O R. Adest ecce, & si velis inspicere.

A L. N V N T. Omnino aurea, læta, non affi-
cta sis,

Et mihi solue dona nuntiorum.

V X O R. Dic ne subsanna falsa fingendo.

C H O R. Nisi expromas primū dona nūtij.

V X O R. Vbi dixeris, præbebo daboq; statim.

A L. N V N. Occubuit misera Felis tumultu.

V X O R. Ah ah! plaudam & lætabor magis.

A L. N V N. Vincat quippe gaudiū tristitiam.

V X. Præ voluptate maximè tripudio oīno.

C H O R. De bello primū inquiram⁹ chara,
Et quō occubuerit infesta Felis oīa vorans.

V X O R. Narra sanè omnem nuntic
Tumultum pugnae, & stragem

Horribilis visu & malæ Murinecis.

C H O R. Domina nimio gaudio exiit, lin-
gua plaude.

Επερ. Αχ. Ἰδ' ἔτ' Ἑρμῶν δ' ὅτρεπίζω ὄ λόγῳ,
 Ὑμεῖς δ' ἐρίμως ὡσὶν ἔσιν ὀρδίοις,
 Ἐνώϊσαδε τ' ἐφερμῶν δ' ἰμάτων.
 Ως γρῶν ὁ δεινὸς σωμαζόφθ' ὄ μῆθ' ὄ
 Ἐγηκεν ἀρχῶν παροβολῆς δ' ἰκνησμίας,
 Καὶ παρῶν μὲν πέπτωκεν ἔθνοσατράπης
 Ὁ ψυχολέγης, εἴθ' ὁ Κωλυθηκλόπ' ὄ,
 Ἐπῶθ' ὁ παῖς ὄ καλῆς με δεαπότ' ὄ,
 Ἡλγησεν ἔτ' ὄ τῶν παῖθ' ὄ τῶν καρδίας,
 Ἰδὼν τ' ἔθ' ὄ τ' φίλον τεθνηκῶτα,
 Καὶ τῶν ἰσ' ὄ τῶν ἐραλῶν παρῶν τῶν ὄ,
 Ἐπῆλθεν ἀπῶς τῆ φθῶρ' ὄ καὶ παμφάγῳ,
 Καὶ παρῶν ἀμικῶν ἀτῶν ὄ σιωνεπλάκη,
 Πλείστον ὄ καμρῶν ἀνθυπηγωνισμῶν,
 Καὶ μηδενὸς φθῶρ' ὄ, ἀλλ' ἔσηκῶτες,
 Ζύλον κατελθῶν τ' ἰαερίτης ὄ,
 Ἐτῶν παλαμῶν καὶ ἰσ' ὄ τῶν τετραμῶν,
 Ἐπῆλθεν αὐτῶν ἐν μῆσ' ὄ μετὰ φρένων,
 Καὶ νεῦρα σιωνεπλάκη αὐτῆς αὐτῆς,
 Καὶ παρῶν βῆθ' ὄ πέπτωκεν Αἰδωνέως,
 Καὶ τῶν πρὶν ἡμῶν δυσμῶν κατὰ κράτ' ὄ,
 Ασσονδον, ἀμείλικτον, ἰσ' ὄ τῶν μῶν,
 Ἐδῆξεν ἀπῶν ἐκ τῶν ὄ τῶν ὄ τῶν μῶν.
 Σο. Ζῶοις ἀλύπτως, δ' ὄ τῶν ὄ, δ' ὄ τῶν ὄ,
 Ἐσ λυκαῖων ὄ μῆθ' ὄ πεπληρωμῶν,
 Ἀνθ' ὄ τῶν ὄ ἰσ' ὄ τῶν ὄ τῶν ὄ τῶν μῶν,
 Καὶ τ' ὄ τῶν ὄ τῶν ὄ τῶν ὄ τῶν ὄ τῶν μῶν,
 Ἡδὴ γ' εἶδον παῦν ποθέμῶν τῶν ὄ,
 Εἰληφὸς ἰσ' ὄ καὶ καλῶς ὄ τῶν ὄ τῶν μῶν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

A L N V N. Ecce Mercuriũ suborno sermone.
 Vos promptè auribus vestris erectis
 Auscultate narrationes.
 Vt igitur graue internecinum bellum
 Habuit exordium impetus bene ornati,
 Et primũ quidem cecidit gentis Satrapa
 Pſicholiches, mox Colycoclopus,
 Deinde filius boni mei heri.
 Doluit ille ob affectum animo,
 Conspiciens filium charum mori,
 Et sibi subiectum exercitum promouens.
 Aggressus est intrepidus hostẽ & voracem,
 Et ad pugnam intrepidè conuersus est.
 Diutissime verò pugnantibus,
 Et nemine fugiente, sed stantes,
 Lignum decidens è sublimi tecto,
 Annis vetustis & temporibus putrefactum,
 Percussit ipsam intra medias scapulas,
 Et neruos confregit ipsius prorinus,
 Et ad profunda cecidit Plutonis:
 Et hostem prius infestam nobis valdè
 Fœdifragam, implacabilem, sæuam,
 Exhibuit expirantem in longum extensam.
 C H O R. Viuas lætus, splendidè, animosè,
 Ad annos vsque infinitos,
 Eò quòd venisti nuntius exoptatus
 Et necem manifestam fecisti nobis hostis.
 Iam enim scio omnem optatam rem,
 Vt cœpta est & feliciter perfecta.

INTERPRETATIO PRO-
 priorum nominum, quae in Γαλιαι-
 νομαχία Feli & Mu-
 ribus affingun-
 tur.

ΚρείκκⓄ, Nomen regis Murium factitium,
 à sono quem Mures edunt.

ΤυροκλόπⓄ, caseorum fur.

Λυχνεγλύφη, lucernarum excavatrix.

ΧορδοκόπⓄ, chordas secans.

Σιζδάρη, frumenti vel cibi deuoratrix.

ΠαμφάγⓄ, omniuorus. Felis epitheton.

Τυρολείης, caseos lambens.

Σαρζδάπται, chartas deuorantes & lace-
 rantes.

Ψιχολείης, micas lambens.

ΚωλυκοκλόπⓄ, ristikur, arcarum vel saccu-
 lorum direptor.

Ψιχάρπιξ, micarum raptor.

LECTORIS.

AVIENI poëtae meminerunt Seruius Grammaticus & D. Hieronymus. Seruius eorum Virgilianas fabulas & Liuianas carmine descripsisse nobis auctor est: Hieronymus verò, Aratum cuius ante exabant Ciceronis & Germanici interpretationes eundem suis temporibus Italis Musis consecrasse. Nec puto dubitandum esse, an quae sequuntur fabulae eiusdem sint Avieni. Videtur enim hic auctor operam suam posuisse in omni generis fabulis explanandis, quatum aliae pertinent ad corpora caelestia ut Arati. Aliae ad Heroes ut Virgilij & Liuij Andronici. Tertium genus ad bruta animantia ut Aesopi. Et haec quidem nunc primi edimus, cupimusque ut operam nostram in his fabulis restituendis lectores aequi bonique consulant. Quos & hoc admonitos velim, has olim quidem à Gregorio Gyrardo esse lectas: is enim in suis libris quandam patrisulam praefationis adfert, ab eo autem aut alio quouis non esse editas: hac de causa, ut credimus, quod nacti non essent satis emendatum exemplar, nos feliciores qui nacti fuimus tria exemplaria, quae simul Avienum nobis integrum & quam emendatum exhibuerunt.

AVIENSVS THEODOSIO.

Dabitanti mihi, Theodosi optime, quoniam literarum titulo nostri nominis memoriam mandaremus, fabularum textus occurrit, quod in his urbanè concepta falsitas doceat, & non incumbat necessitas veritatis. Nam quis tecum de oratione, quis de poëmate loqueretur: cum in utroq; literarum genere & Atticos græca eruditione superes, & latinitate Romanos? Huius ergo materie ducem nobis Æsopum noueris, qui responso Delphici Apollinis monitus ridicula orsus est, ut legenda firmaret. Verum has pro exemplo fabulas & Socrates diuinis operibus indidit, & poëmati suo Flaccus aptauit, quod in se sub iocorum communium specie vite argumenta contineant, quas græcis Iambis Babrias repetens in duo volumina coartauit. Phædrus etiam partem aliquam quinque in libellos resoluit. De his ergo ad quadraginta & duas in vnum redactas fabulas edidi, quas rudi latinitate compositas elegis sum explicare conatus. Habes ergo opus quo animum oblectes, ingenium exerceas, sollicitudines leues, totumq; viuendi ordinem cantus agnoscas. Loqui verò arbores, feras cum hominibus gemere, verbis certare volucres, animalia ridere fecimus ut pro singulorum necessitatibus vel ab ipsis animis sententia proferatur.

ÆSOP

ÆSOPI FABVLÆ XLII.

AB AVIENO ELEGO
carmine conscriptæ.

*

RVSTICA ET LVPVS. I

Rvstica deflenti paruo iurauerat olim
 Ni taceat rabido quòd foret esca lupo.
 Credul⁹ hãc vocẽ Lup⁹ audiit & manet ipsas
 Peruigil ante fores, irrita vota gerens.
 Nam lassata puer nîmiq̃ dat membra quieti.
 Spem quoque raptori sustulit inde famis.
 Hunc vbi sylvarum repetẽtem lustra suarum
 Ieiunum coniunx sensit adesse lupa:
 Cur, inquit, nullam refers de more rapinam,
 Languida cõsumptis sed trahis ora genis?
 Nẽ mireris ait, deceptum fraude maligna
 Vix miserum vacua delituisse fuga.
 Nam quæ præda rogas, quæ spes contingere
 posset
 Iurgia nutricis cùm mihi verba darent?
 Hęc sibi dicta putet, seq̃; hac sciat arte notari
 Fœmineam quisquis credidit esse fidem.

A QVILA ET TESTVDO. 2

Pennatis auibus quondã testudo locuta est,
 Si quis eam, volucrem constituisset humi

B Prot

Protinus è rubris cõchas proferret harenis,
 Queis pretium nitido cortice bacca daret.
 Indignans sibimet tardo quòd sedula gressu
 Nil ageret toto perficeretq; die.
 Ast vbi promissis aquilam fallacibus implet,
 Experta est similem perfida lingua fidem.
 Et male mercatis dum quærit sidera pennis,
 Occidit infelix alitis vngue fero.
 Tum quoque sublimis cùm iam moreretur
 in auras,
 ¶ Ingemuit votis hæc licuisse suis.
 Nam dedit exosæ posthęc documēta quietis
 ¶ Non sine supremo magna labore peti.
 Sic quicumq; noua sublatus laude tumescit,
 Dat meritò pœnas dum meliora cupit.

C A N C R I.

3

Curua retrocedens cùm fert vestigia cācer.
 Hispida saxosis terga relisit aquis.
 Hunc genitrix facili cupiēs procedere gressu
 Talibus alloquiis præmonuisse datur:
 Ne tibi transuerso placeant hæc deuia nate,
 Rursus in obliquos neu velis ire pedes.
 Sed nisu contenta ferens vestigia recto
 Innocuos proso tramite siste gradus.
 Cui natus, faciam si me præcelleris, inquit,
 Rectaq; monstrantem certior ipse sequar.
 Nā stultū nimis est cùm tu prauissima tentes
 Alterius censor vt vitiosa notes.

B O R E A S E T S O L.

4

Immitis Boreas placidusq; ad sidera Phœb⁹
Iurgia cum magno conseruere Ioue,
Quis prior inceptum peragat. mediumque
per orbem

Carpebat solitum forte viator iter.

Conuenit hanc potius liti præfigere causam
Pallia nudato decutienda viro.

Protinus impulsus vêtis circumtonat æther,
Et gelidus nimias depluit imber aquas.

Ille magis duplicẽ lateri circumdat amictũ,
Turbida summos quo trahit aura sinus.

Sed tenues radios paulatim increfcere
Phœbus

Iusserat, vt nimio surgeret igne iubar.

Donec lassæ volẽs requiescere mēbra viator,
Seposita fessus veste sederet humi.

Tunc victor docuit præsentia numina Titan
Nullum præmissis vincere posse minis.

R V S T I C V S E T A S I N V S.

5

Metiri se quemque decet propriisq; iuuari.

Laudibus, alterius nec bona ferre sibi.

Ne detracta grauem faciant miracula risum
Cœperit in solis cum remanere malis.

Exuias asinus defuncti fortè leonis

Repperit, & spoliis induit ora nouis.

Aptauitq; suis incōgrua tegmina membris,

Et miserum tanto pressit honore caput.

Ast vbi terribilis animo circumstetit horror,
 Pigraq; præsumptus venit in ossa vigor,
 Mitibus ille feris communia pabula calcās,
 Turbabat puidas per sua rura boues,
 Rusticus hunc magna postquam deprehendit
 ab aure,
 Correptum vinclis verberibusq; domat.
 Et simul abstracto denudans corpora tergo,
 Increpat his miserum vocibus ille pecus.
 Forsitan ignotos mutato regmine fallas,
 At mihi qui quondam semper asellus eris.

R A N A E T V V L P E S.

6

Edita gurgitibus olimq; immersa profundo,
 Et luteis tantum semper amica vadis,
 Ad superos colles herbosaq; prata recurrēs,
 Mulcebat miseras turgida rana feras,
 Callida quò posset grauibus succurrere morbis,
 Et vitam ingenio continuare suo.
 Nec se Pæonio iactat cessisse magistro,
 Quamuis perpetuos curet in orbe Deos.
 Tunc vulpes pecudum ridēs astuta quietem
 Verborum vacuam prodidit esse fidem.
 Hæc dabit ægrotis, inquit, medicamina
 membris
 Pallida cæruleus cui notat ora color.
 Haud facile est prauis innatū mentibus vt se
 Muneribus dignas supplicioe putent.

C A N

C A N I S.

7

Forte canis quondã nullis latratibus horrēs,
 Nec patulis primum riētibus ora trahens,
 Mollia sed pauide summittēs verbera caude,
 Concitus audaci vulnera dente dabat.
 Hunc dñs ne quē probitas simulata lateret
 Iufferat in rabido gutture ferre nolam.
 Faucibus innexis crepitantia subligat æra,
 Quæ facili motu signa cauenda darent.
 Hæc tamen ille sibi credebat præmia ferri,
 Et similem turbam despiciebat ouans.
 Tunc insultãtem senior de plebe superbum
 Aggreditur tali singula voce monens:
 Infelix quæ tanta rapit dementia sensum
 Munera pro meritis si cupis ista dari:
 Non hoc virtutis decus ostentatur in ære,
 Nequitix testem sed geris inde sonum.

C A M E L V S.

8

Contentum propriis sapientē viuere rebus
 Nec cupere alterius nostra fabella monet.
 Indignata cito ne stet fortuna recurſu,
 Atq; eadem minuat qua dedit ante rota.
 Corporis immēſi fertur pecus iſſe per auras,
 Et magnum precibus ſollicitaſſe Iouem.
 Turpe nimis cunctis inridendumq; videri,
 Inſignes geminis cornibus ire boues.
 Et ſolum nulla munitum parte camelum

Obiectum cunctis expositumq; feris.
 Iuppiter adridēs postquam sperata negavit,
 Infuper & magnæ sustulit auris onus.
 Viue minor merito cui fors nō sufficit, inqt,
 Et tua perpetuam liuide damna geme.

V I A T O R E S.

9

Montibus ignotis curuisq; in vallibus arctū
 Cui socio quidam suscipiebat iter.
 Securus quodcumq; malum fortuna tulisset
 Robore conlato posset vterque pati.
 Dumq; per inceptū vario sermone feruntur,
 In mediam præcep̄s conuenit vrsa viam.
 Horum alter facili cōprendens robora cursu,
 In viridi trepidum fronde pependit onus.
 Ille trahens nullo iacuit vestigia gressu,
 Exanimem fingens sponte relisus humi.
 Continuo prædā cupiens fera sæua cucurrit.
 Et miserum curuis vnguibus ante leuat.
 Verum vbi cocreto riguerūt mēbra timore,
 Nam solitus mentis liquerat ossa calor,
 Tunc olidū credēs quamuis ieiuna cadauer,
 Deserit & lustris conditur vrsa suis.
 Sed cū securi paulatim in verba redissent,
 Liberior iusto qui fuit ante fugax:
 Dic sodei quidnam trepido tibi rettulit vrsa,
 Nam secreta diu multaq; verba dedit.
 Magna quidem monuit: tamen hæc quoque
 maxime iussit,

Quæ

Quæ misero semper sunt facienda mihi.
 Ne facili alterius repetas consortia, dixit,
 Rursus ab insana ne capiare fera.

E Q V E S.

10

Caluus eques capitis solit⁹ religare capillos,
 Atque alias nudo vertice ferre comas,
 Ad campū nitidis venit cōspectus in armis,
 Et facilem frænis flectere cœpit equum.
 Huius ab aduerso Boreæ spiramina præstāt
 Ridiculum populo prospiciente caput.
 Nam mox deiecto nituit frons nuda galero,
 Discolor adposita quæ fuit ante coma.
 Ille sagax tantis quod risus millibus esset,
 Distulit ammota calliditate iocum.
 Quid mirū referens positos fugisse capillos
 Quem prius æquæuæ deseruere comæ?

O L L A E.

11

Eripiens geminas ripis cedentibus ollas,
 Insanis pariter flumen agebat aquis:
 Sed diuersa duas ars & natura creauit,
 Aere prior fusa est, altera ficta luto.
 Dispar erat fragili & solido cōcordia motus,
 Incertumq; vagus amnis habebat iter.
 Ne tamen elisam confringeret ærea testam,
 Iurabat solitam longius ire viam.
 Illa timēs ne quid leuibus grauiora nocerēt:
 Et quia nulla breui est cum meliore fides.

Quamuis securam verbis me feceris, inquit,
 Non timor ex animo decutiendus erit.
 Nam me siue tibi, seu te mihi cōferat vnda.
 Semper ero ambobus subdita sola malis.

R V S T I C V S.

I 2

Rusticus impresso molitus vomere terram
 Thesaurum sulcis profiluisse videt.
 Mox indigna animo properate reliquit aratra
 Semina compellens ad meliora boues.
 Continuò supplex telluris instruit aras
 Quæ sibi depositas sponte dedisset opes.
 Hûc fortuna nouis gaudentē prouida rebus
 Admonet, indignam se quoq; ture dolens.
 Nûc inuenta meis nō prodis munera tēplis,
 Atque alios mauiis participare Deos.
 Sed cùm subrepto fueris tristissimus auro
 Me primam lacrymis sollicitabis inops.

T A V R V S E T H I R C V S.

I 3

Immēsum Taurus fugeret cùm fortē Leonē,
 Tutaq; desertis quæreret antra viis.
 Speluncā reperit quā tunc hirsutus habebat,
 Ciniphij ductor qui gregis esse solet.
 Post vbi summissa meditantē irrūpere frōte
 Obuius obliquo terruit ore caper,
 Tristis abit longaq; fugax de valle locutus,
 Nam timor expulsus iurgia ferre vetat,
 Non te demissis setosum putide barbibus,
 Illum

Illum qui superest consequiturq; tremo.
 Nam si discedat nosces stultissime quantum
 Discrepet à Tauri viribus hircus olens.

S I M I A.

14

Iuppiter in toto quondam quæsiuerat orbe,
 Munera natorum qui meliora daret:
 Certatim ad regē currit genus omne ferarū,
 Permixturemque homini cogitur ire pecus.
 Sed nec squamigeri defunt ad iurgia pisces,
 Vel quidquid volucrum purior aura vehit:
 Inter quos trepidæ ducebāt pignora matres
 Iudicio tanti discutienda Dei.
 Tūc breuis informē traheret cū simia natū,
 Ipsum etiam in risum compulit ire Iouem.
 Hanc tamen ante alias rūpit turpissima vocē
 Dum genitrix crimen sic abolere cupit.
 Iuppiter hoc norit, maneat victoria, si quem
 Iudicio superest omnibus iste meo.

G R V S E T P A V O.

15

Treïciam volucrem fertur Iunonius ales
 Communi sociam continuasse cibo.
 Namque inter varias fuerat discordia formas
 Magnaque de facili iurgia lite trahunt:
 Quod sibi multimodo fulgerent membra
 decore,
 Cæruleam facerent liuida terga gruem.
 Et simul erectę circumdans tegmina caudæ

Sparferat arcanum rursus in astra iubar.
 Illa licet nullo pennarum certet honore,
 His tamen insultans vocibus vsa datur:
 Quãuis innumerus plumas variauerit ordo,
 Mersus humi semper florida terga geris.
 Ast ego deformis sublimis in aëra penna
 Proxima fideribus numinibusq; feror.

Q U E R C U S , C A L A M I .

I 6

Montibus è summis radicitus eruta quercus
 Decidit insani turbine victa nothi.
 Quã tumidis subter decurrens alueus vndis
 Suscipit, & fluuio præcipitante rapit.
 Verùm vbi diuersis impellitur ardua ripis,
 In fragiles calamos grande refedit onus.
 Tunc sic exiguo connectens cespite ramos,
 Miratur liquidis quod stet arundo vadis.
 Se quoq; tam vasto necdum cõsistere trũco,
 Ast illam tenui cortice ferre minas.
 Stridula mox blãdo respõdens canna susurro
 Seq; magis tutam debilitate docens:
 Tu rabidos, inquit, ventos, sæuasq; procellas
 Despicias, & totis viribus acta ruis.
 Ast ego surgētes paulatim demoror austros,
 Et quamuis leuibus prouida cedo notis.
 In tua præruptus offendit robora nimbus,
 Motibus aura meis ludificata perit.
 Hæc nos dicta monent magnis obsistere fru
 Paulatimq; truces exsuperare minas. (stra,

VENATOR ET TIGRIS. 17

Venator iaculis haud inrita vulnera torquēs
 Turbabat rapidas per sua lustra feras.
 Tū pauidis audax cupiēs succurrere Tigris,
 Verbere commotas iussit adesse minas.
 Ille tamen solito contorquens tela lacerto,
 Nunc tibi qualis eram nuntius iste refert.
 Et simul emissum transegit vulnera ferrum,
 Perstrinxitq; citos hasta cruenta pedes.
 Molliter adfixum traheret cū saucia telum
 A trepida fertur vulpe retenta diu.
 Dum quis ille foret, qui talia vulnera ferret,
 Aut vbinam iaculum delituisset agens.
 Illa gemēs fractoq; loq vix murmure cœpit,
 Nam solitas voces ira dolorq; rapit:
 Nulla qdē medio cōuenit in aggere forma,
 Quæq; oculis obsit non repetenda meis:
 Sed cruor & validis in nos directa lacertis
 Ostendunt aliquem tela fuisse virum.

ARMENTA ET LEO. 18

Quatuor immēsis quondā per prata iauēcis
 Fertur amicitia tanta fuisse fides,
 Vt simul emissos nullus diuelleret error,
 Rursus & è pastu turba rediret amans.
 Hos quoq; conlatis inter se cornibus, ingens
 Dicitur in syluis pertimuisse Leo.
 Dū metus oblatā prohibet temptare rapinā,
 Et

Et coniuratos horret adire boues.
 Sed quamuis audax factisq; immanior esset,
 Tantorum solus viribus impar erat,
 Protinus adgreditur prauis insistere verbis
 Conlisum cupiens dissociare pecus.
 Et postquã dictis animos disiunxit acerbis,
 Inuasit miserum, diripuitq; gregem.
 Tum quidam ex illis vitam seruare quietam
 Qui cupiet, nostra discere morte potest.
 Nêue cito admotas verbis fallacibus aureis
 Impleat aut veterem deserat ante fidem.

D V M V S E T A B I E S.

19

Horreates dumos abies pulcerrima risit
 Cùm facerent formæ iurgia magna suæ.
 Indignum referēs cunctis certamen haberi,
 Quod meritis nullus confociaret honor.
 Nã mihi deductũ surgens in nubila corpus
 Verticis erectas tollit in astra comas.
 Pupibus & patulis media cum sede locãtur,
 In me suspensos explicat aura sinus.
 At tibi deformem quod dant spineta figurã
 Despectum cuncti præteriere viri.
 Ille refert, nunc læta quidẽ bona sola fateris,
 Et nostris frueris imperiosa malis.
 Sed cũ pulcra minax succidet mēbra securis,
 Quãm velles spinas tunc habuisse meas.

P I S C A T O R E T P I S C I S.

20

Piscator solitus prædam suspendere seta

Exig

Exigui piscis vile trahebat onus.
 Sed postquã superas captũ perduxit ad auras,
 Atque auido fixum vulnus ab ore tulit:
 Parce precor supplex lacrymis ita dixit obor
 tis,

Nã quãta ex nostro corpore damna feres?
 Nunc me saxosis genitrix fecũda sub antris
 Fudit, & in propriis ludere iussit aquis.
 Tolle minas tenerũq; tuis sine crescere men
 Hęc tibi me rursũ littoris vnda dabit. (sis,
 Protinus immensi depastus cœrula ponti
 Pinguior ad calamũ sponte recurro tuum.
 Ille nefas captum referēs absoluerē piscem,
 Difficiles quæritur casibus esse vices.
 Nã miserũ est, inq̃t, præsentẽ amittere prædã,
 Stultius & rursũ vota futura sequi.

R V S T I C V S E T A V I S. 21

Paruula progeniem terræ mandauerat ales
 Qua stabat viridi cespite flaua seges:
 Rusticus hãc fragili cupiēs decerpere culmo,
 Vicinam supplex fortè petebat opem.
 Sed vox implumes turbauit credula nidos,
 Suaferat & laribus continuare fugam.
 Cautior hos remeãs prohibet discedere ma-
 Nã quid ab externis p̃ficietur, ait? (ter:
 Ille iterum caris operam mandauit amicis,
 At genitrix rursũ tutior inde manet.
 Sed postquã curuas dñm cõprehendere falces

Frug

Frugibus & veram sensit adesse manum.
 Nunc, ait, ô miseri, dilecta relinquire rura,
 Cùm spem de propriis viribus ille petit.

INVIDVS ET CVPIDVS. 22

Iuppiter ambiguas hoïm prædiscere mentes
 Ad terras Phœbum misit ab arce poli.
 Tunc duo diuersis poscebant numina votis,
 Namq; alter cupidus, inuidus alter erat.
 His sese medium Titan scrutatus vtrunque
 Obtulit, & precibus vt peteretur ait:
 Præstandi facilis nam quæ sperauerit vnus
 Protinus hæc alter congeminata feret.
 Sed cui longa iecur nequeat satiare cupido,
 Distulit admotas in noua damna precès.
 Spem sibi confidens alieno crescere voto,
 Séque ratus solum munera ferre duo.
 Ille vbi captantem socium sua præmia vidit,
 Supplicium proprij corporis optat, ouans.
 Nam petit extinctus vt lumine degeret vno,
 Alter vt hoc duplicans viuat vtroq; carès.
 Tunc sortem sapiès humanam risit Apollo,
 Inuidiæq; malum retulit ipse Ioui.
 Quæ dum prouentis aliorũ gaudet iniquis
 Lætior infelix sic sua damna cupit.

S T A T V A R I V S. 23

Vëditor insignē referēs de marmore Bacchũ
 Expositum pretio fecerat esse Deum.

Nobil

Nobilis hunc quidã funesta in sede sepulchri
 Mercari cupiens compositurus erat,
 Alter adoratis vt ferret numina templis,
 Redderet & sacro debita vota loco.
 Nũc ait ambiguũ facies de mercibus omen,
 Cũ spes in pretium munera dispar agit.
 Et me defunctis seu malis tradere diuis,
 Siue decus busti seu velis esse deum.
 Subdita nãq; tibi est magni reuerentia facti,
 Atque eadem retines funera nostra manu.
 Cõuenit hoc illis quib⁹ est permiffa potestas,
 An præstare magis seu nocuisse velint.

VENATOR ET LEO.

24

Certamen longa protractum lite gerebant
 Venator quondam nobilis atque Leo.
 Hi cùm perpetuũ cuperent in iurgia finem,
 Edita continuo fortè sepulchra vident.
 Illic docta manus flectentem colla Leonem
 Fecerat in gremio procubuisse viri.
 Scilicet adfirmans pictura teste superbum
 Se fieri: extinctam nam docet esse feram.
 Ille graues oculos ad inania signa retorquẽs
 Infremit, & rapido pectore verba dedit:
 Irrita te generis subiit fiducia vestri,
 Artificis testem si cupis esse manum.
 Quod si nostra nouũ caperet solertia sensum,
 Scalperet vt docili pollice saxa Leo, (gno.
 Tũc hoĩem aspiceres oppressũ murmure ma
 Cond

Conderet vt rabidis vltima fata genis.

P V E R E T F V R.

25

Flens puer extremã putei confedit ad vndã,
 Vana superuacuis rictibus ora trahens,
 Callid⁹ hũc lacrymis postquã fur vidit obor-
 Quenãtristitię sit modo causa rogat. (tis,
 Ille sibi abrupti fingens discrimina funis,
 Atque auri queritur defiluisse cadum.
 Nec mora sollicitã traxit man⁹ improba ve-
 Exutus putei protinus ima petit. (stem,
 Paruulus exiguo circumdans pallia collo
 Sentibus immerfus delituisse datur.
 Sed post fallaci suscepta pericula voto
 Tristior amissa veste resedit humi.
 Dicitur his solers vocem rupisse querelis,
 Et gemitu summos sollicitasse Deos.
 Perdita q̄squis erit post hac bñ pallia credat,
 Qui putat in liq̄dis quod natet vrna vadis.

C A P E L L A E T L E O.

26

Viderat excelsã pascentem rupe capellam
 Comminus esuriens cùm Leo ferret iter.
 Et prior, heus, inquit præruptis ardua saxis,
 Linque, nec hirsutis pascua quære iugis.
 Sed cytisi croceum per prata virentia florem
 Et glaucas salices & thyma grata pete.
 Illa gemens, desiste, precor, fallaciter, inquit,
 Securam placidis insimulare dolis.

Vera

Vera licet moneas, maiora pericula tollas,
 Tu tamen his dictis non facis esse fidem.
 Nam quãuis rectis constet sententia verbis,
 Suspectam hæc grauidus consiliator habet.

CORNIX ET VRNA.

27

Ingentem sitiens Cornix aspexerat Vrnã,
 Quæ minimam fundo cõtinuisset aquam.
 Hanc enisã diu planis effundere campis
 Scilicet vt nimiam pelleret inde sitim.
 Postquã nulla viã virt⁹ dedit, ammouet oës
 Indignata noua calliditate dolos.
 Nã breuis immerfis adcrescēs sponte lapillis
 Potandi facilem præbuit vnda viam.
 Viribus hæc docuit quã sit prudentia maior,
 Quæ cœptum volucris explicuisset opus.

RVSTICVS ET TAVRVS. 28

Vincla recusanti dedignantiq; iuuenco
 Aspera mordaci subdere colla iugo,
 Rusticus obliqua succidens cornua falce,
 Credidit insanum defremuisse pecus.
 Cautus & immëso ceruicem innectit aratro:
 Namq; erat hic cornu prõptior atq; pede.
 Scilicet vt longus prohiberet verbera temo,
 Neue ictus faciles vngula sæua daret.
 Sed postquam irato detractans vincula collo
 Immeritam vacua calce fatigat humum.
 Cõtinuò euersam pedibus dispergit harenã
 c Quam

Quam ferus in domini ora sequētis agat.
 Tum sic informi squalientes puluere crines
 Discutiens imo pectore victus ait:
 Nimirum exemplum naturæ dedat iniquæ,
 Qua fieri posset cum ratione nocens.

SATYRVS ET VIATOR. 29

Horrida congestis cūm staret bruma pruinis,
 Cunctaq; durato stringeret arua gelu,
 Hæsit in aduersa nimborum mole viator,
 Perdita nam prohibet semita ferre gradū.
 Hūc nemorū custos fertur miserat⁹ in antro
 Exceptum Satyrus continuisse suo.
 Quē simul aspiciēs ruris miratur alumnus,
 Vimq; homini tātam protinus esse pauet.
 Nā gelidos artus vitæ vt reuocaret in vsum,
 Adflatas calido soluerat ore manus.
 Sed cūm depulso cœpisset frigore lætus
 Hospitis eximia sedulitate frui,
 Namq; illi agrestem cupiens ostendere vitā,
 Sylvarum referens optima quæq; dabat.
 Obtulit & calido plenum cratera Lyæo,
 Laxet vt in fusus frigida membra tepor.
 Ille vbi feruentem labris contingere testam
 Horruit, argenti rursus ab ore iusflat.
 Obstupuit duplici mōstro perterrit⁹ hospes,
 Et pulsam syluis longius ire iubet.
 Nolo, ait, vt nostris vnquā successerit antris
 Tam diuersa duo qui simul ore ferat.

VILLICVS ET DOMINVS. 30

Vastantem segetes & pinguia culta ruētem
 Liquerat abscissa rusticus aure suem,
 Vt memor accepti referēs monuniēta dolo-
 Vtlerius teneris parceret illa satis. (ris
 Rursus in excepti deprensus crimine campi
 Perdedit indultæ perfidus auris onus.
 Nec mora prædictę segeti caput intulit hor-
 rens,

Pœna sed indignum quod geminata facit.
 Tūc domini captū mēsis dedit ille superbis,
 In varias epulas plurima frustra secans.
 Sed cū cōsumpti domin' cor quęreret apri
 Impatiens fertur quod rapuisse coquus.
 Rusticus hoc iustam verbo compefcuit iram,
 Adfirmans stultum non habuisse suem.
 Nā cur mēbrorum demens in dāna venisset
 Atque vno totiens posset ab hoste capi?
 Hęc illos descripta monent qui sæpius ausi
 Numquam peccatis abstinuere manus.

MVS ET BOS.

31

Ingentē fertur mus quondā paruus oberrās,
 Ausus ab exiguo lædere dente bouem.
 Verūm vbi mordaci confecit vulnera rostro,
 Tutus in anfractus conditur inde suos.
 Ille licet vasta toruum ceruice minetur,
 Non tamen iratus, quem petit esse vidit.

Tunc indignantem iusto sermone fatigans.

Distulit hostiles calliditate minas.

Nō quæ magna tibi tribuerūt mēbra parentes

Viribus effectum constituere tuis.

Disce tamē breuibus quæ sit fiducia mōstris,

Et faciat quidquid paruula turba cupit.

R V S T I C V S E T H E R C V L E S. 32.

Hærentem luteo sub gurgite rusticus axem.

Liquerat, adnexas ad iuga curua boues.

Frustra dispositis confidens numina votis.

Ferre suis rebus cūm resideret opem.

Cui rector summis Tirynthi⁹ in fit ab astris,

Nam vocat hunc supplex in sua vota Deū.

Perge laborantes stimulis agitare iuuenços,

Et manibus pigras disce iuuare rotas.

Tūc quoq; cōgressum maioraq; virib⁹ ausum.

Fas superos animis conciliare tuis.

Disce tamen pigris non flecti numina votis.

Præsentēsq; adhibe cūm facis ipse Deos.

A N S E R.

33.

Anser erat cuidam pretioso germine fæta,

Ouaq; quæ nidis aurea sæpe daret.

Fixerat hanc volucris legem natura superbæ,

Neliceat pariter munera ferre duo.

Sed dominus cupidū sperans vanescere votū

Non tulit exotas in sua lucra moras.

Grāde rat⁹ pretiū volucris de morte referre,

Quæ

Quæ tam continuò munere diues erat.
 Postquam nuda minax egit perviscera ferrũ,
 Et vacuam solitis fætibus esse videt.
 Ingemuit tantæ deceptus crimine fraudis:
 Nam pœnam meritis rettulit inde suis.
 Sic qui cūcta Deos vno male tēpore poscūt,
 Iustius his etiam vota diurna negant.

 FORMICA ET CICADA. 34

Quisquis torpentē passus transire iuventam
 Nec timuit vitæ prouidus ante mala,
 Confectus senio postquã grauis adfuit ætas
 Heu frustra alterius sæpe rogauit opem.
 Solibus ereptos hieme formica labores
 Distulit, & breuibus condidit ante cauis.
 Verum vbi candentes suscepit terra pruinas,
 Aruaq; sub rigido dirigere gelu,
 Pigra nimis tãtos nō equã corpore nimbos
 In propriis laribus humida grana legit.
 Decolor hãc precibus supplex alimēta roga-
 Quæ quōdã q̄rulo ruperat arua sono. (bat,
 Se quoq; maturas cūm tūderet area messes,
 Cantibus æstiuos explicuisse dies:
 Paruula tunc ridens sic est affata cicadam,
 Nam vitam pariter continuare solent.
 Mi quoniã summo substãtia parta labore est
 Frigoribus mediis ocia longa traho.
 At tibi saltanti nunc vltima tempora restant,
 Cantibus est quoniam vita peracta prior.

SIMIA ET NATI.

35

Fama est quod geminū pfundēs simia natū
Diuidit in varias pignora bina vices.

Namque vnum caro genitrix educit amore,
Alteriusq; odiis exlaturata tumet.

Cœperat vt fœtus grauior terrere tumultus,
Dissimili natos conditione rapit.

Dilectum manibus vel pectore gestat amico
Contemptum dorso suscipiente leuat.

Sed cùm lassatis nequeat consistere plantis,
Oppositum fugiens sponte remisit onus.

Hirsutis alter innectens brachia collis,
Hæsit & inuita cum genitrice fugit.

Mox quoq; dilecti successit in oscula fratris
Seruatus vetulis vnicus heres auis.

Sic multos neglecta iuuât: atq; ordine verso
Spes humiles rursus ad meliora refert.

VITVLVS ET BOS.

36

Pulcraq; & intacta vitulus ceruice resultans
Scindentem assidue viderat arua bouem.

Nō pudet heus, inquit, lōgæuo vincula collo
Ferre, nec expositis ocia nosse iugis,

Cùm mihi subiectas pateat discursus in her-
Et nemorū liceat rursus opaca sequi. (bas,

At senior nullam verbis compulsus in iram,
Vertebat solitam vomere fessus humum.

Donec deposito per prata liceret aratro
Molliter herbofo procubuisse toro.

Mox

Mox vitulum sacris innexum respicit aris,
 Admotum cultro comminus ire prope.
 Hanc tibi tristis agit nūc indulgentia mortē,
 Expertem nostri quæ facit esse iugi.
 Proderit ergo graues quāuis sufferre labores
 Otia quān tenerum mox peritura pati.
 Est hominum sors ista magis felicibus vt sit
 Mors cita, cū miseris vita diurna regat.

C A N I S E T L E O.

Pinguior exhausto canis occurrisse leoni
 Fertur, & insertis verba dedisse iocis.
 Nōne vides duplici tendantur vt ilia tergo,
 Luxurietq; toris nobile pectus, ait?
 Proximus humanis ducor post otia mensis,
 Communem capiens largius ore cibum.
 Sed quod crassa malū circūdat guttura ferrū?
 Ne custodita fas sit abire domo.
 At tu magna diu moribūdu lustra pererras
 Donec se syluis obuia turba ferat. (nis,
 Perge igitur nostris tua subdere colla cate-
 Dum liceat faciles promeruisse dapes.
 Protinus ille grauē gemitū collectus in irā
 Atq; ferox animi nobile murmur agit:
 Vade ait & meritis nodum ceruicibus infer,
 Compescantq; tuam vincula dura famem.
 At mea cum vacuis libertas redditur antris,
 Quamuis ieiunus quælibet arua peto.
 Has illis epulas potius laudare memento

Qui libertatem postposuere gulæ.

P I S C E S.

38

Dulcibus in stagnis fluuio torrente coactus
 Equoreas præcepis piscis adibat aquas.
 Illic squamigerū despectās improbus agmē
 Eximium sese nobilitate refert.
 Nō tulit expulsum patrio sub gurgite piscis,
 Verbaq; cum salibus asperiora dedit:
 Vana laboratis aufer mendacia dictis,
 Quæq; refutari te quoque teste queant.
 Nā q̄s erit potior populo spectāte probabo
 Si pariter captos humida lina trahant.
 Tūc me nobilior magno mercabitur emptor
 Te simul ære breui debile vulgus emet.

M I L E S.

39

Vouerat adtritum quondā per prælia miles,
 Omnia suppositis ignibus arma dare,
 Vel quæ victori moriens sibi turba dedisset
 Vel quicquid profugo posset ab hoste capi.
 Interea votis fors affuit, & memor arma
 Cœperat accenso singula ferre rogo.
 Tunc lituus rauco deflectēs murmure culpā
 Immeritum flammis se docet esse prius.
 Nulla tuos, inquit, petieram tela lacertos
 Viribus adfirmes quæ tamen acta meis:
 Nam tantum votis & cantibus arma coëgi,
 Hæc quoq; summisso restor & astra sono.

Ille

Ille resistentē flammis crepitantibus addens,
 Nec te maior ait pœna dolorq; rapit.
 Nam licet ipse nihil posses tētare nec ausus,
 Sæuior hoc, alios quod facis esse malos.

V V L P E S E T P A R D V S. 40

Distinctus maculis & pulcro pectore pardus
 Inter consimiles ibat in arua feras.
 Sed quia nulla graues variarēt terga leones,
 Protinus his miserum credidit esse genus.
 Cetera sordenti damnans animalia vultu,
 Solus in exemplum nobilitatis erat.
 Hunc arguta nouo gaudentē vulpes amictu
 Corripit & vanas comprobat esse notas.
 Vade ait & pictæ nimium confide iuuentæ,
 Dum mihi consilium pulcrius esse queat.
 Miremurq; magis quos munera mētis ador-
 Quā qui corporeis enituere bonis. (nāt,

I M B E R E T T E S T A. 41

Impulsus ventis & pressa nube coactus
 Ruperat hybernis se grauis imber aquis.
 Cumq; per effusas stagnaret turbine terras
 Expositum campis fictile pressit opus.
 Mobile nāq; lutū tepidus prius instruit aër,
 Discat vt admoto rectius igne coqui
 Tūc nimbus fragilis perquirat nomina testæ
 Immemor illa iui amphora dicor ait:
 Nūc me docta manus rapiēte volumina giro

Molliter obliquum iussit habere latus.

Haecenus hanc inquit liceat constare figurã

Nam te subiectam diluit imber, ait.

Et simul accepto violentius amne fatiscens

Pronior in tenues vita cucurrit aquas.

Infelix quia magna sibi cognomina sumens

Ausa pharetratis imbribus ista loqui.

Hæc poterunt posthac miseris exëpla monere

Subdita nobilibus ut sua facta gemant.

L V P V S E T H O E D V S.

42

Fortè lupum melior cursu deluserat hœdus

Proxima vicinis dum petit arua casis.

Inde fugam recto tendens in mœnia cursu

Inter lanigeros constitit ille greges.

Impiger huc raptor mediãq; secutus in urbẽ

Temat compositis sollicitare dolis.

Nõnne vides, inquit, cunctis ut victima tẽplis

Immeritaq; gemẽs morte cruẽtet humum?

Quod nisi securo valeas te reddere campo

Heu mihi vittata tu quoq; fronte cades.

Ille refert, modo quam metuis precor exue

curam,

Et tecum viles improbe tolle minas.

Nam fat erit sacrum diuis fuisse cruorem,

Quam rapido fauces exsatiare lupo.

Sic quotiens duplici subeuntur tristia casu.

Expedit insignem promeruisse necem.

F I N I S.

317 Rubrit:		capta Foull	88
Boreas & sol	287	Cicada & formicæ	
		270	
C			
Camelus	252.389	Citharædus	233
Camelus & lup.	309	Cochleæ	208
Cancri	286	Columba	254
Câcer & vulpes	232	Concordia & discor-	
Canis	389	dia boum	307.395
Canis & coquus	162	Columba & cornix	
Canis & lupus	164	255	
Canis & leo	407	Cornicula & cæteræ	
Canis venaticus &		aues	305
domesticus	229	Cornix & coru ⁹	234
Canis & Gallus	165	Cornix & canis	235
Canis & ipsius ima-		Coru ⁹ & vulpes	299
go	309	Coruus	269
Capella & leo	400	Coruus & serpês	236
Caprea & leo furens		Culex & leo	285
291		Culex & taurus	293
Caprea reprehendês		Cygnus	211
pedũ tenuitatẽ	299		
Carbonarius & fullo		D	
135		Deceptor	141
Cassita	190	Diues	256
Cerua	199	Delphin & thunnus	
Cerua & leo	200	157	
Cerua & vitis	201.	Dumus & abies	396
293			
Cicada cum locustis		E	
		Eques	391
		Eques & agricola	311
		Equus	

Equus & asinus 259	Hinnulus 191
Equus & aper 303	Hirundo & cornix 213
F	Hirūdo & prætorium 307
Felium & murium pugna 346	Hirundo & philo- mela 315
Felis & gallus 128	Hircus & vitis 297
Felis & mures 154	Hœdus & lupus 231. 275
Fiber 161	Homo & satyr ⁹ 260. 402
Filia à patre violata 117	Homo perfractor sta- tuæ 263
Formicarum fabel. 243.287	Homo & canis 265
Formica & columba 172	Homo & leo lapi- deus 289
Formica & cicada. 311.405	I
Fortunæ biuium 85	Iactator 137
Fures 233	Imber & testa 409
G	Impossibilia promic- tens 138
Galli & perdix 133	Inimici 153
Gallina & hirūdo 252	Invidus & cupidus 396
Gallina auripara 272 & 301	Iupiter 240.241
Galli 282	L
Galeomyomachia 355	Leo, asinus & vulpes 168.291
Grus & pauo 393	
H	
Herus & canes 148	Leo

Philomela & accipiter	124	Rustic ⁹ & asinus	387
Piscator & cerrus	258.396	Rusticus	392
Piscatores	136	Rusticus & taurus	401
Piscator	141.223.	Rustic ⁹ & avis	397
	267	Rusticus & hercules	404
Pisces	408		S
Pulex	199	Senex & mors	144
Puer & fur	400		283
Puer & scorpius	295	Serpēs & cācer	206
Puer & mater	183	Serpens & agricola	277.295.315
Puer vomens intestina	293	Serpens	254
Pugna ferarum & volucrum & struthione	305	Simia	393.406
Punica & malus	186	Simi ⁹ & delphis	224
Pugna Ranarum & Murium	309	Singularis & Vulpes	189
		Statuarius	398
		Sellarum speculator	301
Q		Sus & canis	204.
Quercus & calami	394		205
		Sus & mus	295
R			T
Ranę	143.220.284	Talpa	187
Ranæ & Sol	301	Taurus & hirc ⁹	313.
Rana & vulpes	388		392
Rana & leo	165	Testudo & aquila	197
Rustica & lupus	385		

197.385

Tubicen. 278

Thunnus & delphin.

157

V

Vates 171

Viator. 182

Venator & pastor

311

Venator & tigris 395

Venator & leo 399

Vermis & vulpes

271

Vespertilio, rubus &

mergus 173

Vespertilio & mu-

stela 244

Vespæ & perdices.

187

Villicus & dominus.

402

Vitulus & bos 406.

Vir & vxor felis 297

Vir misticapillus &

duæ amicæ 303

Viatores 219.245.

390.

Vulpes 130.134

Vulpes & crocоди-

lus 132

Vulpes & hircus 125

Vulpes & leo 127

Vulpes & lignator

262.

Vulpes & pard^o 409

Vir deamās filiā 117

Vulpes & rubus 131.

293

Vulpes & simius 176.

Vulpes & vua 299.

F I N I S.

4p 371

Handwritten notes and signatures at the bottom of the page, including a large signature on the left and some illegible text on the right.

永

永

永

永